

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

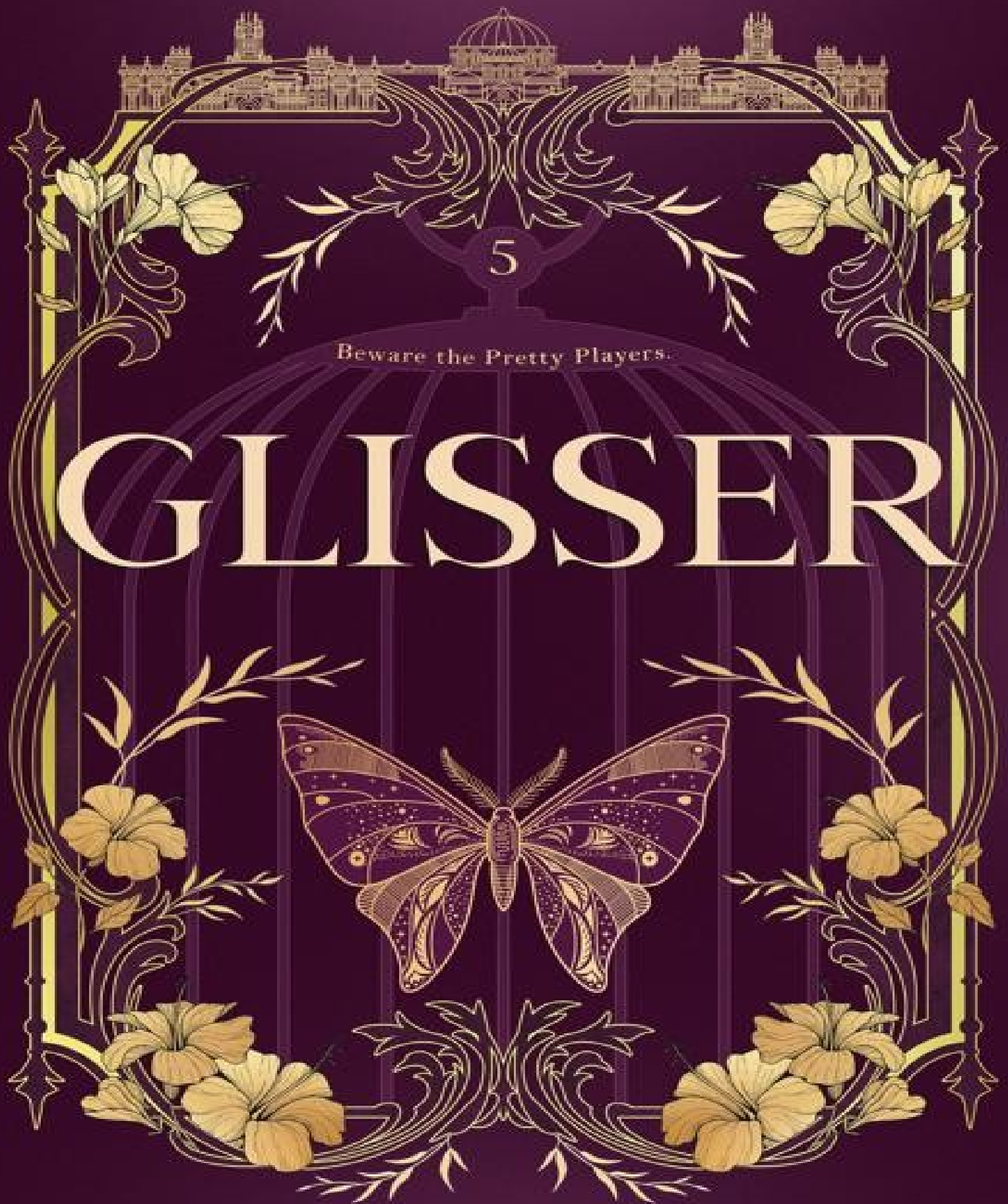
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR
JANE WASHINGTON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GLISSER
IRONSI DE SERIES
KİTAP Fİ VE

JANE WASHINGTON

Telif Hakkı© 2024 Jane Washington

Yazar bu e-kitabı sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Yeniden satılamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getirilemez.

Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır.

Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Öne çıkan tüm ürünler veya telif hakkıyla korunan eserler yalnızca referans amacıyla kullanılmıştır ve ilgili sahiplerinin mülkiyetinde olduğu varsayılmaktadır.

Washington, Jane
Glisser

www.janewashington.com

CONTENTS

[Tetikleyici Uyarılar](#)
[Ironsides Akademi Haritası](#)
[Ironsides Academy Çalma Listesi](#)
[Ironsides Akademi Hile Sayfası Ana](#)
[Karakter Listesi](#)

1. [Çok Yakında](#)
2. [Ironsides Konuşuyor](#)
3. [Komik Değil](#), Musa
4. [Kalıntılar](#)
5. [Sevgili Sapık](#)
6. [Öpücükler ve Iskalar](#)
7. [Novikov'un Demir Yumruğu](#)
8. [Güvenli](#)
9. [Cupcakes ve Kayıplar](#)
10. [Çılgılık her şeyi vermedi mi?](#)
11. [Ben Satılık Değilim](#)
12. [Bükülmüş](#)
13. [Evet, efendim.](#)
14. [Yaralanmış ya da Becerilmiş](#)
15. [Hamamböceği](#)
16. [Onun Seçimi](#)
17. [Sanırım Topraklandın](#)
18. [Sadist Pislik](#)
19. [Bana İhtiyacın Olduğunda](#)
20. [Erkek Arkadaş Deneyimi](#)
21. [Braun'un Çocukları](#)
22. [Üç İki Bir, Aksiyon](#)

[Bonus Sahnesi](#)

[Jane Washington ile Bağlantı Kurun](#)

ALSO BY JANE WASHINGTON

Ironside Akademi

Kitap 1: Pense

Kitap 2: Tourner

Kitap 3: Sauter

Kitap 4: Relever

Kitap 5: Glisser

Kitap 6: Elancer

Bir Gölge Fırtınası

Kitap 1: Gölgeler Fırtınası

2: Fısıltılar Şehri

Kitap 3: Köz

Rüyası

Kitap 4: Külden Bir Kale

Kitap 5: Kayıp Kelimeler Dünyası

Bastan Hollow Tek Başına:

Büyüleyici Tek Başına:

İtaatsizlik

Bağımsız Kitaplar

Ben Griyim

Tanrıların Laneti

Kitap 1: Hilekarlık

Kitap 2: İkna

Kitap 3: Baştan Çıkarma

Kitap 4: Güç

Novellası: Tarafsız

Kitap 5: Acı

Seraph Black

Kitap 1: Kömür Gözyaşları

Kitap 2: Suluboya Gülümseme

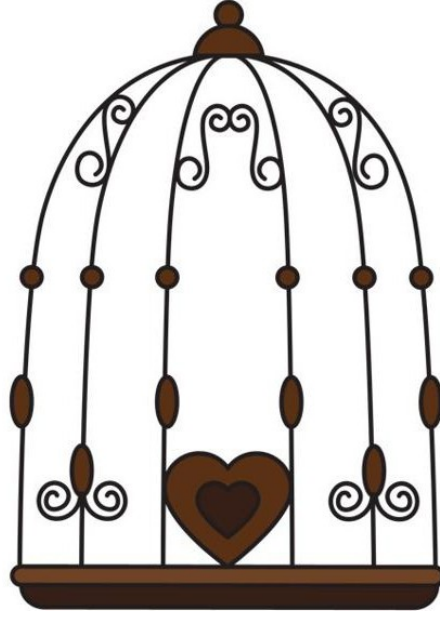
Kitap 3: Kurşun Kalp

Kitap 4: Bir Acı Portresi

Beatrice Harrow

Kitap 1: Kalıtsal

Kitap 2: Soulstoy Mirası

Ah, bu altının dehşeti, süslü ve soğuk,
Yıldızları çerçeveleyen, koparılan, kırılan
ve satılan.
Resim çatlayıp soluyor, parıltılar saçıyor, Küçük
adamlar soruyor, "Neden daha iyi değil?"

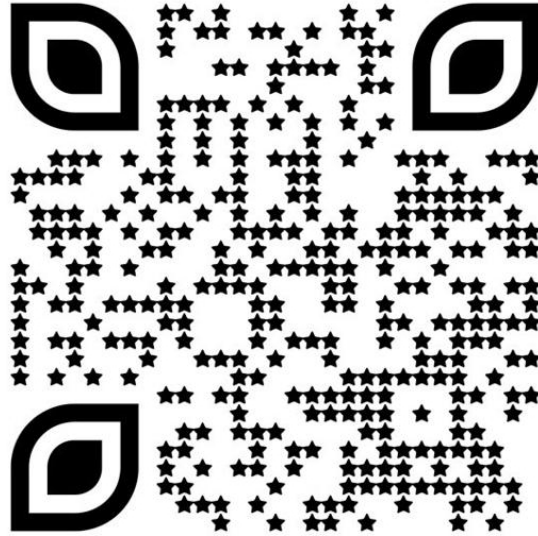
TRIGGER WARNINGS

cinsel taciz
ocuk seks ticareti referansları ve örnekleri
cinsel saldırı,
vahşet ve lüm

Lütfen bu uyarıları ciddiye alın ve kendi ruh sağlığınıza dikkat edin.
Sizin veya tanıdığınız birinin desteğe ihtiyaı varsa, lütfen lifeline.org.au
[adresini](https://lifeline.org.au) ziyaret edin.

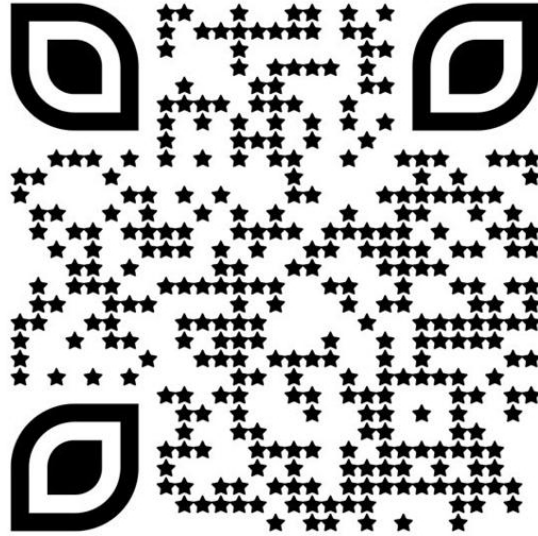
IRONSIDE ACADEMY MAP

Ironside haritasını görmek için lütfen aşağıdaki QR kodunu tarayın veya [BURAYA](#) tıklayın.

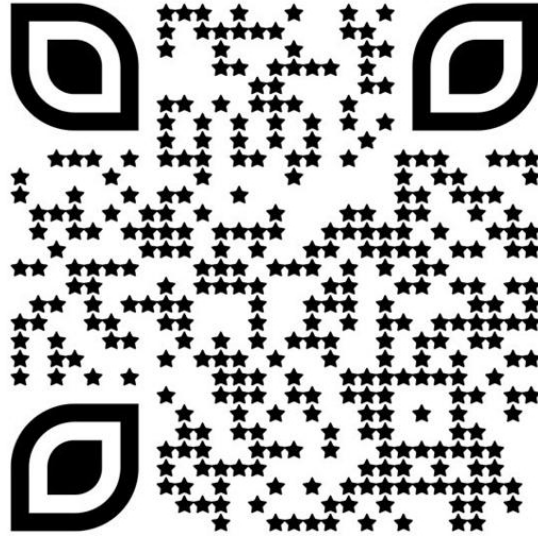
IRONSIDE ACADEMY PLAYLIST

Ironside dizisinin çalma listesini dinlemek için lütfen aşağıdaki QR kodunu tarayın veya [BURAYA](#) tıklayın.

IRONSIDE ACADEMY CHEAT SHEET

Ironside dizisinin karakter hile sayfasını görüntülemek için lütfen aşağıdaki QR kodunu tarayın veya [BURAYA](#) tıklayın.

MAIN CHARACTER LIST

Isobel Carter
Moses Kane
Theodore Kane
Elijah Reed
Gabriel Spade
Kilian Gray
Niko Hart
Cian Ashford
Oscar Sato
Mikel Easton
Kalen West

ÇOK YAKINDA

"ISOBEL."

İsmi, yakından tanıdığı bir sestten gelen nazik bir mırıltıydı. Parmak uçlarının kalçasında kayması kadar yumuşak ve ipeksi bir sest bu, külotunun dikişinin kıcının kıvrımını sardığı yerdeki dokunuş kadar hafif ve alaycıydı. Bacağı, uyurken yumuşak, dolgun bir yastığa dolanmak için çarşaftan dışarı çıkmıştı ama

Şimdi yastığın diğer tarafında bir beden vardı. Her kimse, ona daha yeni katılmış olmalıydı, aksi takdirde bacağı onun yerine ona dolanmış olurdu. Uyku ağırlığındaki zihni durdu, gömleğini yukarı itip kalçasını büyük bir erkek elinin sıcaklığı dışında her şeyi unuttu, parmakları omurgasına girdi, başparmağı karnına bastırdı. Yastığı çekip almasını ve bacağını kalçasına geçirmesini bekleyerek dokunuşa doğru eğildi.

Tatlı, keskin bergamot boğazını kapladı, diline narenciyenin en hafif yanığını püskürttü. Kokularının tadına bakabileceği kadar güçlü olması hoşuna gidiyordu. Öne doğru eğildi ve aniden ağrıyan, pamukla kaplı göğüslerini sert bir göğse doğru itti. Yanağına alçak, belirgin bir erkek kıkırdaması düştü ve kalçasındaki kavrama esnedi.

Kilian.

"Bir ... zamanı" Burnu yanağında, çenesinde gezindikten sonra sıcak boynuna gömüldü. "Hmm," diye inledi, sesi

"Bir grup toplantısı." Adam onu aniden sırt üstü yatırdı, güzel yüzü karanlıkta onunkinin üzerinde belirdi ve kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gözleri soluk yeşil ve sarının büyüleyici, yumuşak bir karışımıydı. Bazen ona bir yılanı hatırlatıyorlardı -gerçek bir yılanı değil, daralmış, parlayan soluk gözleri olan sinsi, çizgi yılanları. O güzel gözler şu anda ağır ağır kapanmış, göz bebekleri büyümüş, kaşları konsantrasyonla aşağıya inmişti. Dili gür alt dudağında gezinerek açık pembe eti parlattı ve göğsü gümbürdemeye başladı.

"Ha?" diye mırıldandı uykulu bir şekilde, tırnakları adamın göğsünü örten yumuşak tişörtün üzerinde hafifçe geziniyordu.

Bugün giymek istediği şey buydu.

"Buluşma," diye mırıldandı, mükemmel, simetrik yüz hatları açık yatak odası kapısından odasına sızan ışıkla zar zor aydınlanıyordu, yüzüne sırlı, dalgın bir ifade düşmüştü.

Bekle... açık kapı mı?

Solgun gözleri yavaşça kızın kızarmış boynundan aşağıya, buruşuk gömleğine -daha doğrusu Theodore'un çaldığı buruşuk gömleğine-, soluk mavi pamuğu yukarı iterek ortaya çıkardığı gergin karnına ve sonra da onunla uyumlu mavi külotuna kaydı.

"Bunları yeşile boyayabilir miyiz?" sordu, külotunun elastik belini sıkıştırıp tekrar tenine yapıştırarak.

Ona sırtıttı. "Senin için her zaman yeşilim."

Bu doğrudu. Birkaç haftadır böyle anlar için zamanları olmamıştı ve onu özlemişti. Onu nazıkçe ama sıkıca tutmasını, şefkatle öperken sahiplenerek içine sokmasını özlemişti.

Adam inledi, düşünceleri muhtemelen benzer bir yönde ilerliyordu, alnı onunkine düştü. Ağırlığını onun üzerine verirken ereksiyonu ısrarla kalçasının yumuşak tenine saplandı ve onu lezzetli bir şekilde yatağa bastırırken bacaklarını ayırmaya zorladı. Onun tüm ağırlığını almak nefes almasını zorlaştırıyordu ve bu *hoşuna* gidiyordu.

"Yemin ederim buraya gelmemin bir sebebi var," diye fısıldadı, yumuşak dudakları onunkilere doğru alçaldı, tatlı nefesi ağzını havalandırdı.

Kısa, güzel bir an için, bunun onun hayatı olduğuna inanmak kolaydı. Devasa, oymalı yatağı ve dalgalanan ipek tentesiyle bu güzel oda, kadife bir şezlongun gölgeli kenarlarından süzülen ay ışığı ve

Mermer zeminde usulca parıldıyor. Bu sıcak vücut, çok güzel kokuyor, çok ağır, sert ve rahatlatıcı, çok güvenli ve tanıdık.

Bu onun hayatı olabilir.

Bu mutluluk, bu tatlılık.

"Grup toplantısı," diye yüksek sesle bağırdı Elijah, kapının önünden geçerken, sesinde sinirli bir ton vardı.

Kilian'ın hırıltılı hayal kırıklığı sesi o kadar şiddetliydi ki, vücudu ateşle kızardı. Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurarak teninin karıncalanmasına neden oldu ve yataktan kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Kendini ve uykunun puslu kalıntılarını temizlemesi birkaç dakikasını aldı, sonra adamın onu yataktan çekip gerçeğe döndürmesine izin verdi.

Onun hayatı mutluluk ve tatlılık *değildi*. Zoraki gülümsemeler ve ağrıyan kaslar, dolaplardan ve banyolardan çalınan anlar. Bu gizli, saklı anlarda bir tür tatlılık ve yumuşaklık vardı, ama aynı zamanda hoş oldukları kadar acı verici de olabiliyorlardı ve en kısa sürede bittiğinde, bir başkasını ne zaman kapabileceğini merak etmenin acısını hissetti.

Diğer Alfaların çoğunun zaten beklemekte olduğu salonda toplandılar. Elijah, Gabriel ve Niko koyu renk spor kıyafetleri giymişlerdi; yatakhaneyi koruma sırası onlara gelmişti. Her zaman üçerli gruplar halinde nöbet tutarlardı, böylece bir kişi Elijah'ın girdiği Ironside yayınlarını izlerken diğer ikisi A Koşu'nun dışındaki kör noktalarda konuşlanırdı. Gün boyunca Mikel ve Kalen kameralara göz kulak olurdu.

Onlardan biri tanık olmadan kimse yatakhaneye yaklaşamazdı.

Teak'in mesajını almalarından bu yana geçen iki hafta tam bir kaos içinde geçmişti. Bağ uzmanı, yetkililerin onları öldürmeyi planladıkları konusunda onları uyarmış, bağlılık durumlarını açıklamaları için onları teşvik etmiş ve bu da her şeyi rayından çıkarmıştı. Sanki hepsi çok gerilmiş, uçurumun kenarında asılı kalmış ve sert parmakları birer birer kayıyormuş gibi hissediyorlardı. Ironside'in onları kontrol etmeye çalışması bir şeydi. Ironside'in onları *öldürmeye* çalışması ise bambaşka bir meseleydi. Bu, planlarında hazırlıklı olmadıkları bir kırılmaydı.

Her geceyi paranoyak ve aşırı tetikte geçirdiler. Gün boyunca kaygısız ve kameralardan rahatsız olmamış gibi davranırken çok az uykuyla hayatta kalıyorlardı. Durum hızla sürdürülemez hale geliyordu ama Teak'in onlara gönderdiği ihbarın gerçek olduğundan emin olmak zorundaydılar.

Mikel ve Kalen bir hafta boyunca en iyi hareket tarzını tartışmış, güvenilir bir tehdit olup olmadığını belirlemek için bağlantılarından yardım istemişlerdi. Bu acı verici derecede yavaş bir süreçti, özellikle de araştırmaları sırasında Teak'i açığa çıkarmamaya kararlı oldukları için. Tehdidi geldiğince doğruladıktan sonra, nihayet bir plan tasarlamadan önce mevcut tüm hareket tarzlarını araştırarak birkaç uykusuz gece daha geçirdiler.

İçinde bulundukları durumun gerçekliği, düşüncelerini yavaşça saran bir sis gibi huzursuz zihnine geri yerleştikçe Isobel'in şehvetinin kalıcı kalıntıları soğudu ama tamamen soğumadı. Etrafı, sert yüzlerinde sevimli yastık izleri olan kısmen soyunmuş ve buruşuk Alfalarla çevriliydi, saçları o kadar ipeksi ve dağınıktı ki parmakları uzanıp tellere dokunmak için kaşınıyordu. Kalen'i hiç bu kadar dağınık görmediğinden emindi.

Gabriel, saının bir telinin yerinden çıkma ihtimaline karşı elinde bir tarakla dik durarak uyumuş gibi görünüyordu. Sanki kırışıklıklar ondan özür diliyormuş, sanki karabasanlar onun sınırlarına saygı göstermeye zen gösteriyormuş gibi görünüyordu. şu anda kapısının arkasını kontrol etse, yatak odası yerine bir fotoğraf stüdyosu bulacağına, bir kamera ekibi ve aslında hiç kullanılmayan yatak odası aksesuarlarıyla donatılacağına inanıyordu. Bir saat sonra dönecek olmasına rağmen yatağını yapıp yapmadığını görmek için umutsuzca içeri bakmak istiyordu. Belki hafif bir toz alma işlemi de yapmıştır.

Cian'ın üzerinde sadece siyah bir eşofman altı vardı ama altın sarısı saçlarını yüzünden uzak tutmak için deniz mavisi terlikler ve ona uygun deniz mavisi bir sa bandı giymeye karar vermişti. Bu kıyafet mürekkepli göğsü, kolları, elleri ve boynuyla tamamen çelişiyordu - meme ucu piercingi, kaş piercingi ya da dudak piercinginden bahsetmiyorum bile. Ya da penis piercingi -şu anda görebildiğinden değil, ama hayal gücü asla görmüyordu. İşte Cian buydu. Tehlikeli sertlik ve tembel, flörtöz yumuşaklığın güzel bir elişkisi.

Theodore boxer giymiş, boynunu bir o yana bir bu yana uzatmış, fırtınalı gözlerinde puslu bir bakış vardı. Uyanmak için mücadele ediyordu. Kaşları çatılmıştı ve yutkunurken kare çenesi esniyordu. Mikel'in üzerinde de boxer vardı ve Mikel dikkatini ondan tamamen kaçırması gerektiğini hissetti, göz göze geldiklerinde yanakları pembeleşti.

Kilian, Kalen ve Moses'ın hepsi gerçek pijama giyyordu, ancak Kalen'ınkı yıkadıktan sonra ütülenmiş gibi şüpheli görünüyordu ve Kilian'ınkı, üzerinden kayacak olsa bile almak isteyeceği kadar mükemmel görünüyordu.

"Kesinlikle hayır," dedi Kilian, sesinde bir gülümseme vardı, bakışları kızın yüzündeydi ve oradaki her türlü ifadeyi okuyordu. "Yatarken pantolon giymeye başladığın gün, kıyafetlerimi ödünç almana izin vermeyi bıraktığım gündür."

Gülmemek için dudaklarını ısırıyor çünkü adamın şaka yaptığı *belliydi*. "Ne isterse giyebilir," diye tersledi Niko, yüzü çarpılmıştı kızgınlıkla.

Oscar'ın her gece onları aramak için Stone Dahlia'ya gitmesine rağmen ruhunun geri kalan parçaları hâlâ bulunamamıştı. Niko'nun saldırganlık sorunu giderek kötüleşiyordu. Niko'yu ele geçiren hastalık Zihnindeki konut, bulabildiği her yerde kaos ve uyumsuzluktan besleniyordu. Uyurgezerliğe başlamıştı, içindeki huzursuz kavgacılık uyurken bile devam ediyordu. Hem Moses hem de Theodore şiddetli kavgalara karışmışlardı. nöbet tuttukları sırada yurttan kaçmaya çalışırken onunla kavga etti.

"Oscar hâlâ dönmedi mi?" Isobel odanın etrafına bakarak sordu.

"Birkaç dakika önce döndü," diye cevap verdi Mikel. "Odasına uğraması gerekiyordu."

Niko umursamaz bir tavırla, "Fuayenin her yerinde kanaması vardı," diye ekledi.

Isobel kaskatı kesildi ve odadan kaçmaya çalıştı ama Elijah omzundan tutarak onu nazikçe gruba geri döndürdü. "Bir dakika içinde çıkar. O kadar da kötü değildi." Pelüş koltuklardan birini işaret etti. "Bunun için oturmak isteyeceksin."

"Ne için?" diye sordu, onların kapalı ifadelerine kaşlarını çatarak. Onları hissedemiyordu - ne bağ aracılığıyla ne de Sigma yeteneğiyle.

Hepsi birden kendilerini ondan koruduklarında hemen şüphelenmeyi öğrenmişti.

Herhangi bir güvenlik uyarısının onu için uyurken bile taktığı saate baktı. Planladıkları buluşma saatiydi. Videoları yayınlanmak üzereydi ve birlikte izlemeleri gerekiyordu. Gündemde başka bir şey yoktu ama çocuklar Sanki başka bir şey olmuş gibi.

Oscar odaya girdiği anda sandalyeye çöktü. Gövdesinin altında bir bandaj vardı ve çıplak göğsüne, kollarına ve yüzüne dağılmış eski ve yeni bir sürü kesik vardı. Ciddi bir şekilde yaralanmadığından emin olmak için gözleriyle adamın derisinin her santimini incelemekle o kadar meşguldü ki elinde ne tuttuğunu fark edemedi. Fark ettiğinde ise dondu kaldı.

Yumruğu bir avuç dolusu örgülü kolyenin etrafında kenetlenmişti. "Onları bulmuşsun," diye mırıldandı, aniden bayılmıştı.

Diğerlerinin neden şimdi kalkan kullandıklarını anlıyordu. Çok fazla zaman geçmişti. Çalınan bağının parçalarını yeniden birleştirmek ilk iki seferde işe yaramıştı ama bunu tartışmamış olsalar da, üçüncü seferde işe yarayıp yaramayacağından emin değillerdi.

Belki de çok geçti.

"Aslında Gabriel'di," diye cevap verdi Oscar, ondan birkaç adım durmuş, kolyeleri sıkıca kavradığı için parmak eklemleri beyazlaşmıştı. "İyi bağlantıları olan bir müşteriyle takas yapmış ve onları hangi odada tuttuklarını öğrenmiş. Kavgamı bilerek kaybettim çünkü acil tıbbi odalarının hemen yanındaydı."

Kaşlarını çattı, Oscar'ın bilerek kendine zarar vermesine üzülüyordu ama sonra söyledikleri aklına geldi.

"Ne tür bir ticaret?" diye sordu, dikkati doğrudan Gabriel'e yönelmişti.

"Özel dans. Büyütülecek bir değil." İlgisiz görünmeye bile *çalışmadı*. Bir tuğla duvar kadar boştu.

"Bu çok büyük bir mesele," diye karşılık verdi, koltuktan fırladı, dilinin arkasına safra döküldü. "Bunu benimle konuşmadan yaptığına inanmıyorum." Midesi bulanıyor ve dehşete düşüyordu, Gabriel'in önceki yurttaki kapısının arkasına bıraktığı not baş döndürücü bir netlikle gözünün önüne geliyordu. Gabriel onu bu yurttaki odasına davet etmemişti ve Gabriel kendi alanı ve eşyaları konusunda çok titiz olduğu için o da dışarıda kalmıştı... ama şimdi o notların tekrar asılıp asılmadığını merak ediyordu. Kapıya.

Ben satılık değilim.

Onun yüzünden kendini satmıştı.

"Bu sadece senin bağın değil Isobel," diye sakince karşılık verdi.

"Sadece senin de değil." Sözcüklerin üzerinde tökezledi, gözleri bulanıklaştı.

Yüzü biraz çöktü. "Lütfen ağlama." doğru iki adım atmıştı ki Niko aniden önüne atladı ve onu neredeyse mermer sehpanın üzerine yuvarlanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde geri itti. Elijah onu yakalamayı başardı ve ikisi de Niko'ya bakarak doğruldular.

"Ona dokunma," diye hırladı Niko. "Ona bakma bile. Onu ağlattın."

Isobel hızla Theodore'un çalınan tişörtünün kollarıyla yanaklarını ovdu ve umutsuzca gözyaşlarının kurummasını diledi.

Kimse Niko'yu ikna etmeye çalışmadı. Bu noktada denemekten daha iyisini biliyorlardı.

Gabriel ona *bunu daha sonra* konuşacağımızı söyleyen bir bakış attı ve gözyaşları yeniden kabardı, kirpiklerinin ağından serbestçe döküldü. Neyse ki Niko'nun sırtı ona dönüktü -onu koruyordu- *bu yüzden* yeni duygu patlamasını görmedi.

Gabriel'e başıyla onay verdi çünkü Niko'nun yanında kavga etmek kötü bir fikirdi.

-Kendisine özgü delilik hali, çatışma ortamlarında çok daha kötü bir hal alıyordu.

"Niko," dedi nazıkçe.

Gerildi ama dönüp ona bakmayı reddetti.

"Bağımızın parçaları," diye sordu ona, elini onun gergin, geniş sırtının ortasında gezdirerek, ona dokunmaya pek cesaret edemedi. "Onları düzeltmeyi deneyebilir miyim?"

Omzunun üzerinden ona baktı ve sonra bakışlarını Oscar'a doğru takip etti, kaşlarını çatarak onun saç örgülerini kavradı. Ya çoktan unutmuştu ya da ilk etapta hiç fark etmemişti çünkü yüz hatlarını büken öfkenin yerini sonunda şok almıştı.

Donmuş gibiydi.

Oscar onun yanından geçerek Isobel'in fırladığı sandalyeyi işaret etti. Kadın tekrar yere düştü. Oscar elinin tersiyle birkaç dakika düşündü, kaşları düşük ve birbirine çarpıktı, sonra kolyeleri kaldırıp Niko'ya uzattı. Sanki bir şekilde ona ihanet etmiş gibi kendi eline baktı ve yüzünü buruşturdu.

Niko örgüleri kaptı, ama bunu ondan beklediklerinden biraz daha az vahşice yaptı. Kıpır kıpırdı ve dikkati dağınıktı, Isobel'önünde diz çöküp kollarını kalçalarına doğru uzatarak ön kollarını açığa çıkarırken yüz hatları gergindi.

Gözlerinin içine baktı, sağ elinin parmakları hafifçe titreyerek yüzüne doğru kaldırdı ve gözlerinin üzerine düşen saçlarının bir kısmını geriye doğru taradı. Her zaman saçlarını daha açık renklere boyamayı tercih etmişti - en azından onu tanıdığı sürece, ama krem, pastel, platin ve gümüş tonları artık ona çekici gelmiyordu. Saçlarını koyu, köklerinin doğal rengine daha yakın bir renge boyamıştı ve saç telleri

Şimdi saçları koyu, yanık kestane rengindeydi, üst kısımları yumuşak, kıvrımlı katmanlarla daha uzundu ve yanlarda daha kısaydı. Bazen -şimdi olduğu gibi- saçlarının uzun kısımlarını küçük bir düğüm halinde toplar, doğal dalgalı saçlarını

Yüzünü çerçeveleyen kilitler, güçlü çene hattını ve keskin yüz vurguluyordu. Eskiden cesur, kendinden emin bir çekiciliği olan bir görünümü ama şimdi daha içine kapanıktı. Daha önce orada olmayan bir kenar vardı. Hâlâ belli bir çekiciliği vardı ama insanlar onun çekici kişiliğine akın etmek yerine, uzaktan onun hakkında fısıldaşıyorlardı.

Her ne kadar saklamaya çalışsa da onun korkusunu hissedebiliyordu. Korku tenini ürpertiyor ve kollarında tüylerini diken diken ediyordu. Bu, herhangi bir yeteneği sayesinde hissettiği bir şey değildi; sadece gözlerinde, kendini tutuşunda vardı.

"İşe yarayacak," dedi ona sessizce.

Orada öylece diz çöktü, donakaldı, ellerinde hâlâ hafif bir titreme vardı.

"Bunu bilemezsin." Adamın dikkati daraldı, soğuk bir bakışla onu sabitledi; buna rağmen bacaklarına doğru eğildi, boştaki eli uyluğuna dolandı, vücudunun rahatlığını ve sıcaklığını aradı.

Ona inanmak *istedi*.

O da buna inanmak *istedi*.

Ama... zaman geçmişti.

Muhtemelen çok fazla zaman.

Ona bir tür klişe teklif etmek *istedi* - eğer işe yaramazsa, aralarındaki hiçbir şey değişmeyecekti, ama bu duygu bir hakarete yakın olurdu. Her şey çoktan değişmişti. Zihni, kişiliği, kendini kontrolü, duyguları, hepsi ciddi bir şekilde değişmişti. Gülümsemesi.

Gülüşü. Her şeye karşı kaygısız, iyi huylu yaklaşımı.

Niko çoktan değişmişti.

Mikel sabırlı ama kararlı bir şekilde, "Video yayına girmek üzere," dedi. Bu onlar için korkutucu ve hassas bir andı ama programlarında korkutucu ve hassas anlara ayıracak zamanları yoktu.

Niko derin bir nefes aldı ve ilk ince saç örgüsünü çözerek ön kolunun derisi üzerine yerleştirdi.

Hepsi bekledi, bir nefes bile aniden durgunlaşan havayı rahatsız etmedi ama hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey yok.

Saçları parlamıyor, için için yanmıyor ve kalan yaralarını yakmıyordu. Seğirmede bile. Sadece orada duruyordu.

Sikeyim.

"Kan." Elijah o kadar ani konuştu ki kadın sıçradı. "Ruh eserleri kanla aktive olur, belki-"

Niko onun diğer kolunu tutarak bileğini ağzına doğru çekti.

Theodore ve Kilian öne fırladılar, içlerinden alçak sesle alarm ve uyarı sesleri yükseliyordu.

Cian küfrederek ellerini saçlarının arasında gezdirdi, gözleri irileşti, vücudu harekete geçip Niko'yu ondan koparmak üzereymiş gibi gerildi.

Oscar güldü ama sesi pek *doğru* çıkmadı. Tamamen mizahtan . Oscar bir süredir pek *iyi* değildi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen Niko?"

Niko hepsini görmezden geldi, gözleri Isobel'in yüzündeydi ve onun ifadesindeki bir şeyi ölçüyordu. Diğerlerinin onun için var olmadığını bile fark etti.

Şimdi. Sadece o ve o, aralarındaki bu gevşek, kırık şey ve onu canlandırmak için ne kadar ileri gidebileceğine dair en ufak bir tehdit vardı.

"Sen delisin," dedi ona sessizce.

Kızın ince ve sert tenine gülümsedi ve dudaklarını kızın nabzına bastırdı. Bu tam bir öpücük değildi. Daha çok bir tatma, bir testti. *O* geceden beri paylaştıkları en büyük yakınlığın bu olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. *O* gece

Korku ve öfke girdabında birbirlerine çarptılar, bağlarının bir parçasını yeniden buldular ve bu süreçte bekaretini kaybetti.

"Niko-" Kalen sesinde keskin bir komutla öne doğru atıldı ama artık çok geçti.

Niko onun kendisini durdurmasını bekledi ama durdurmadı. Dişlerini kızın bileğine geçirdi, kız inlerken derisini kıracak kadar sert ısırdı ve sonra başını kaldırdı, güzel ela gözleri kızın elini sararken parlıyordu. Saç örgülerini bileğine doladı, yarayı örttü ve orada tuttu, alnı dua ediyormuş gibi saç örgülerinin üzerine düştü.

Saçların tenini yakmaya başladığını hissedene kadar nefes almayı bıraktığını bile fark etmedi ve sonra hava titrek, inanmaz bir telaşla dışarı fırladı.

Gerçekten inanmamıştı. O
inanmamıştı ama o
inanmıştı.

Niko başını kaldırdı ve hızla kollarını tekrar kalçalarının üzerinde düzleştirdi, ön kollarındaki yanan, parlayan saç tellerini çekerken yüzünü buruşturdu. Parmak uçlarını yakıyorlardı ama yine de Eve'in kollarında açtığı yaraların geri kalanını kapatmak için çabaladı.

Kalen cebinden bir taş çıkardı ve yaklaşırken onu inceledi. Aralarındaki bağın sağlığını izleyen ruh eserini tanıdı. Avuç içine sığacak kadar küçük, keskin, çok yönlü mücevher. Yumuşak altınla kaplanmıştı ama kolları yandıkça altın daha da hafifliyor, neredeyse bir parıltı yayacak kadar parlaklaşıyordu

Kalen'in parmakları boyunca ... ve sonra tekrar soldu, yumuşak, neredeyse pembe bir altın rengine geri döndü.

Niko gözlerini tekrar kucağına çevirerek, "Artık yara izi yok," diye mırıldandı.

Parlayan teller tamamen yeniden birleşmiş, cildini kızarmış ve pürüzsüz bırakarak yavaşça soluk, sedefli bir renge geri dönmüştü.

Bir şeyler hissettiğini *düşündü* - bir tür düzensiz karışıklık, küçük bir kaos anı, ama sonra hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şekilde farklı hissetmiyordu.

Bağın tekrar yerine oturduğuna dair büyümlü bir his yoktu, Niko'dan bağa doğru yayılan bir sıcaklık ve merak dalgası da yoktu. Hâlâ içine kapanıktı, hâlâ ondan sıkıca uzakta kilitliydi. Diğer Alfalar Niko'nun ya da onun bir şey söylemesini bekleyerek yaklaştılar.

"Videonun başlamasına üç dakika kaldı." Mikel'in uyumsuz gözleri Niko ve Isobel arasında gidip geldi. Daha önce fark etmemişti -belki de onların dağınık giysileri ve açık göğüsleriyle dikkati dağılmıştı- ama gözlüğünü takmamıştı. Isobel, altın ve gümüşten oluşan küçük beneklerin, karanlık bir gökyüzündeki yıldızlar gibi her renkten bir aurora ile serpiştirilmiş olduğu çok renkli irisleri görebiliyordu.

Bir an için nefesini kesti ama sonra dikkatini tekrar önünde diz çökmüş, elleri kalçalarında, başı eğik, saçları gözlerini saklamak için öne düşmüş Alfa'ya verdi.

"Gitti," dedi sonunda, saçlarının arasından ona bakarak. "Boşluk."

"Ama?" Dahası da vardı. Adamın ifadesindeki zar zor korunan yıkım karşısında midesinin çukurunda bir batma hissi vardı.

"Ama verdiği hasar ... kalıcı oldu."

Elijah keskin bir nefes verdi. "Tamam. Lanet olsun. Lanet olsun. Tamam. Bununla sonra ilgileniriz. Bir yolunu buluruz, tamam mı?"

Elini Niko'nun omzuna koydu ve odadaki herkes Niko'nun hırlayıp onu itmesini ya da kavga çıkarmasını bekleyerek gerildi. Bunun yerine başını salladı ve ayağa kalktı, Isobel'in bileğine bakarak ısırığının kollarındaki diğer derilerle birlikte iyileştiğinden emin .

Eve'in yaptıklarının izleri . Sanki hiç olmamış gibiydi. "Bir yolunu bulacağız," diye söz verdi Gabriel.

"Evet, eğer bir ay daha hayatta kalırsak," diye mırıldandı Niko, kanepeye doğru ilerledi ve Mikel'in açtığı televizyonun karşısına geçti. Profesör daha büyük ekrana geçmeye hazır bir şekilde telefonuna dokunuyordu.

Hepsi kanepelerin etrafına yayıldı; Cian onu en büyük kanepenin köşesinde kucağına aldı, Moses onun yanında, Niko da diğer uçta oturuyordu. Theodore onun yanındaki kanepenin koluna tünemiş, gözlerini yakalamak için eğilmişti.

mi? Aralarındaki bağ aracılığıyla onun zihninde bu kelimeyi söyledi. Kız hafifçe başını salladı.

Niko artık insanların ona dokunmasına izin verdiğine göre, Elijah onu yalnız bırakmaya isteksiz görünüyordu, arkasında ve ellerini Niko'nun geniş omuzlarına sabitlemek için kanepenin üzerine eğildi.

Ekran birkaç gündür üzerinde düşündükleri görüntüyle doldu ve video için geri sayım başladı. Yorum bölümü aşağıdakilerle doluydu İnsanlar videonun ne hakkında olacağını bekliyor ve spekülasyon yapıyor, yorumlar düzgün okunamayacak kadar hızlı ilerliyor.

Görüntüde Isobel, Theodore ve Elijah vardı. Isobel iki yüksek Alfanın arasında bir tabureye oturmuş, kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş, oturak onu onların boyuna yükseltmişti - doğal olarak değil, taburenin ayaklarının altına yerleştirilmiş bloklar sayesinde, fotoğrafta görünmüyorlardı. Beden dili güçlü ve cesurdu, küçük boyunu yalanlıyordu; bunu başarmak için birkaç düzine çekim ve konsept gerekmişti.

Görünüşe göre, "güçlü ve cesur" onun için içgüdüsel bir görünüm değildi.

İlk resmi grup performanslarındaki kıyafetini giymişti: savaş botları, yüksek belli, koyu renkli kamuflaj paraşüt pantolonu, dar beyaz bir atlet ve siyah bir göğüs kemeri. Saçları omuzlarının üzerinde uzun, kalın örgüler halindeydi ve çenesi yukarı kalkmıştı, ağzındaki hafif kıvrıma rağmen gözlerinde belli belirsiz meydan okuma vardı.

Fotoğraf çekimini Cian yönetmişti. Konsepti planlamış, onları giydirmiş, düzenlemiş ve elinde bir kamera ve odaklanmış bir kaşla etrafta dolanırken yüz ifadelerini çizmişti. Görüntünün etkisini inkâr edemiyordu. İnce alt metni.

Gücün ipucu.

Meydan okumanın fısıltısı.

Göze batan bir şekilde *siktir* git ve naz yap, ama sadece istersen.

Cian'ın olmasaydı, sadece taburede oturan bir Sigma gibi görünebilirdi. İnsanların içindeki en iyiyi ortaya çıkarma konusunda eşsiz bir yeteneği vardı.

Elijah ve Theodore da gösterideki kostümlerini giymişlerdi -Dar siyah kotlar, siyah savaş botları, koyu renk gömlekler ve kabarık kamuflej ceketler. Çok sert ve heybetli görünüyorlardı. Theodore'un kara kaşları kalkık, gözleri bulutlu, fırtınalı bir griydi. Elijah kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş, soğuk ve ölü gibi bakıyordu. Theodore'un bir kolu taburenin arkasına dolanmıştı.

Baş şarkıcı, baş dansçı ve baş rapçi. Yorumların çoğunda "lider" kelimesinin geçtiğini fark etti.

Arkalarında dev neon harflerle *ON BİR* yanıp sönüyordu; Gabriel'in görüntüyü düzenlerken yarattığı bir efektte bu, ama gerçek bir tabela gibi görünüyordu.

Cian'ın fotoğrafçılığı ve Gabriel'in kurgusu sayesinde çarpıcı bir üçlü oluşturdular; sahte tabelanın ışıltısı tenlerine vuruyor ve kışkırtıcı ama heybetli ifadelerine kazınıyordu.

Sessiz ortak salonda saniyeler geçip giderken ve onlar ekrana bakıp beklerken, Theodore onun elini tutup kucağına çekti, iri parmakları onunkilerin arasına girdi. Geri sayım sıfıra ulaştığında, "İşte hiçbir şey olmuyor," dedi.

Ironside onları köşeye sıkıştırmış ve *Şah Mat* demişti ve bu da onların hesaplanmış karşı hamlesiydi. Bu planın işe yaraması *gerekiyordu*.

Derin bir nefes alarak diğer kolunu karnına doladı, Cian öne doğru eğilip nefesi başının tepesinde kıpırdandığında gövdesinin sırtına yaslandığını hissetti.

"Bu işe yarasa iyi olur," diye mırıldandı Moses, o kadar alçak sesle ki neredeyse yakalayamayacaktı. Ve sonra video başladı.

On bir beden bir uygulama odasında kameranın önünde toplanmıştı. Isobel, Theodore ve Moses ön taraftaydı; çocuklar bağdaş kurmuş, Isobel ise katlanmış bacaklarının üzerinde oturuyordu. Elijah, Gabriel, Niko ve Cian onların arkasındaki sandalyelerde oturuyordu. Kilian, Oscar, Mikel ve Kalen sandalyelerin arkasında duruyordu.

"Hepiniz bizim bir araya gelişimizi izlediniz," dedi Isobel önce. "Bu grubun beni evlat edinmesini, korumasını ve Ironside'da bir eşim olmadan hayatta kalmamı sağlamasını izlediniz."

"Dostluklarımızın nasıl oluştuğunu izlediniz," diye devam etti Moses. "Yakınlaştıkça ve karşılaştığımız her zorlukta birbirimizi destekledikçe."

Daha sonra Theodore konuştu. "Mikel Easton ve Kalen West'in bizi test edip değerlendirmelerini izlediniz. Bu gruptaki pozisyonlarımız için savaşıırken."

"Yolun her adımında yanımızda oldunuz," diye ekledi Elijah.
"Birbirimizi desteklediğimiz gibi bizi de desteklediniz."

"Ironsides'in bizim için anlamı bu." Gabriel'in sert dudakları alışılmadık bir yarım gülümsemeye dönüştü, sert ifadesini yumuşattı ve yorumların daha da hızlı geçmesine neden . "Takım çalışması demek. Topluluk. Bağlantı. Destek. Aile."

"Size teşekkür etmek istedik." Niko'nun hoparlörlerden yayılan sesi, gözlerindeki deliliği ustalıklı maskeleyen derin bir teselli sesiydi. "Neyin en önemli olduğunu görmemize yardımcı olduğunuz için."

Isobel, Niko'nun ilk dört çekimde başarısız olduğunu, beşinci çekimde yanlışlıkla küfrettiğini ve herkesi yirmi dakika ara vermeye zorladığını hatırlayarak videoyu izlerken yüzünü zorlukla gizledi. duvara yaslandı ve nefesinin altında kendi kendine öfkeyle konuştu.

Ama sonunda, onu yakalamıştı.

"Bize değer vermeyi öğrettiğiniz için." Cian şanslarını zorlamak istemediğinden dikkatleri Niko'dan hızla çekti. "Biz birbirimizi destekleyene kadar bizi desteklediğin için."

"Bu kararı kolay vermiyoruz." Kilian'ın melek yüz hatları nazik bir yalvarışa dönüştü. "Ama bizim için tek yolun bu olduğunu düşünüyoruz ve Umarım bize destek olursunuz."

Oscar öne doğru eğilirken elleri Elijah'ın videodaki sandalyesinin arkasına dolandı. "Sonuçlarına hazırlıklıyız. Ama yapmak istediğimiz şey bu."

Ekranda, yorum bölümü kaydıkça kayarken on bir kişi sessizliğe gömüldü. İnsanlar büyük harflerle bağırmaya başladı, soru işaretleri her yere saçıldı, kelimeler hala Isobel'in okuyamayacağı kadar hızlı hareket ediyordu, ancak kısa sessizlik sırasında odaklanmak için biraz daha fazla çaba sarf etti.

Paris'gece yarısı olmasına rağmen, dünyanın diğer yerlerinde gündüz ya da akşam saatleriydi, bu nedenle çevrimiçi olan çok sayıda insan vardı.

Yorumların çoğunda Kalen ve Mikel'in isimlerinin geçtiğini gördü. Bu mantıklıydı - izleyiciler onları grubun gerçek üyelerinden çok profesör ve öğretmen olarak görüyorlardı. Ironsides'dan ayrılmak üzere olduklarını pek çok insan var gibi görünüyordu.

Ekrandaki Mikel konuşmadan önce kısa ve ölçülü bir nefes aldı. "Şu andan itibaren biz bir bütünüz. Gördüğünüz dokuz sanatçı

Burada, artı ben ve Kalen West. Grubun yönetimini ve yapımcılığını üstleneceğiz. Bu da on *bir* eder, on bir yaparız. Ironside'dan kuralları değiştirmesini istemiyoruz. Daha önce hiç kimse grup olarak kazanmayı denemedi, dolayısıyla buna karşı bir mevzuat yok."

Öğrencilerin menajerlik sözleşmelerinin ancak kazanamazlarsa bozulabileceğinden yüksek sesle bahsetmedi - öğrenciler genellikle diğer Üstün Yeteneklilerin kendilerini temsil etmesini istemedikleri için başka bir gözetim. Elijah sayesinde, bu küçük Google'da Ironside politikası hakkında yapılan hızlı bir aramadan sonra ortaya çıkan bir bilgi. Bu hayranlar Google'a koşacak ve gruplarının kazanması halinde, Mikel ve Kalen öğrenci olmamalarına rağmen Ironside'ın onları ayıramayacağını keşfedeceklerdi.

Yetkililer açıklamalarından sonra kuralları değiştirmeye çalışsalar da bu çok açık olurdu.

"Bunun en iyisi olduğuna inanıyoruz," diye Kalen. "Çünkü hiç kimse Üstün Yeteneklileri diğer Üstün Yeteneklilerden daha iyi tanıyamaz. Ve kimse bu parlak sanatçıları bizden daha iyi tanıyamaz."

"İşte bu yüzden birlikte kazanmaya ya da birlikte kaybetmeye karar verdik." Elijah kaslı kollarını kavuşturdu ve kendine özgü boş, buz gibi ifadesiyle kameraya baktı, soluk gri-mavi gözleri ciddiydi. "Ve eğer bu bizim-*Kelimelerini seçiyormuş gibi kasıtlı olarak durakladı, sert dudakları kıstı. "- diskalifiye edildik, o zaman öyle olsun."*

Sınırdaki bir sadakat karşılığı konuşmadı.

Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa hiçbirinin umurunda değildi. Ama Isobel'in eli kolu bağlı oturmasının bir nedeni vardı.

"Lütfen bizi destekleyin," dedi Kilian yumuşak bir sesle. "Bizi destekleyin, biz de hayatlarımızı size adayalım. Bu artık size bağlı."

Video sona erdi ve Moses ellerini saçlarının arasına daldırarak titrek bir nefes verdi. "Yorumlar bölümündeki biri kesinlikle bayılmış."

Elijah telefonunda gezinirken, "Destek orada," diye belirtti. "Kalen bir meme."

Gabriel de telefonuna bakarak alay etti. "İstediğim tek tepki Profesör West'ten," diye yüksek sesle okudu. "Dorm Daddy benim oyumu aldı. Bunun için, başkanlık için, her neyse."

Kilian da telefonunu çıkarmıştı ve bir yorumu okurken ekrana kaşlarını çatıyordu, "Sıcak bir dakika için, gerçekten onların Carter'ın eşinin Alfalardan biri olduğunu duyurmak için bu kadar yaklaşmıştım.

onu ihbar edip saçlarını yoluyordum. Değerli, mükemmel prensesimizin bize asla böyle ihanet etmeyeceğini bilmeliydim."

Isobel yüz ifadesini düzeltti. "Çok erken. Yine de ben değerli ve mükemmelim."

Kilian onun mizah girişimine başını salladı ve kaşlarını çatarak yorumları gözden geçirdi. "Bu şekilde daha fazlası var."

"İşte tam da bu yüzden bu planı seçtik," diye onu rahatlattı Elijah, sesi sakindi ama yüz ifadesi biraz gergindi. Yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Görünüşe göre diğerlerinden daha fazla stres altındayken ciddi uyku sorunları yaşıyordu. "Eğer arkadaş olduğumuzu açıklarsak onların desteğini kaybederiz ama bu şekilde fandomu bölmeden akademiye karşı çıktığımıza dikkat çekmiş oluruz. Yetkililer bizi şimdi öldüremez. Bu çok açık olurdu. Bizi programdan bile çıkaramazlar.

Şu anda biz Ironside'ız, izleyiciler mezuniyet yılını umursamıyor bile. Bu şekilde devam etmemiz gerekiyor."

"Bu, yetkililerin başka bir yöntem bulmayacağı anlamına gelmez. misilleme." Kalen'in derin sesi kasvetliydi. "Ve yapacaklar da. Bu durumdan yara almadan kurtulamayacağız. Ne yaparsak yapalım cezalandırılacağız."

Isobel, Oscar ve Niko'ya baktı; ikisi de daha dengesizdi. grup üyeleri. Herkes duygularını ondan korumaya çalışıyordu ama kendilerini ona kapatmak daha zor olmalıydı

Sigma gücü çünkü o kadar çok farklı yönden gelen sessiz sıkıntı ve korkuyu hissedebiliyordu ki

farklılaştırın ve duyguları Alfalardan herhangi birine atayın.

Birdenbire duvarlarının yıkılmasına izin verdiklerine göre hepsi yorgunluklarının sınırlarına ulaşıyor olmalı.

Cian'ın kucğından kalkmak için daha yeni gerilmişti ki, Cian ayağı kalktı ve vücudundaki hafif kaymayı tahmin ederek onu ayağı kaldırdı.

"Biz uyanık kalacağız," dedi Kalen, çenesini Mikel'e doğru eğerek, o da başıyla onayladı. "Geri kalanınız, biraz uyuyun. Erkenden yola çıkacağız. yarın bu videonun yol açacağı kaosla başa çıkmak için."

Hepsi koridora dağılıp büyük mermer odaya doğru ilerlerken Isobel onların endişe ve yorgunluklarını dikkatlice yudumlayarak giderdi.

antredeki merdivenden indi. Çalınan duygular midesinin çukuruna ağır bir şekilde oturdu ve odasına girip yatağına düştüğünde göz kapaklarını ağırlaştırdı, uyku onu her zamankinden çok daha çabuk ele geçirdi.

ANNALISE TEAK HAFIF BİR UYKUCU DEĞİLDİ, AMA SON BİRKAÇ HAFTADIR, Çok derinlere daldığında kendini sarsarak uyandırmak gibi garip bir alışkanlık geliştirmişti. Beyni ve vücudu : rahatlamak için zaman, gardını indirmek için boşluk yoktu.

Beyni ve vücudu haklıydı.

"Bu...?" Charlie kıpırdandı, sesi halsiz geliyordu, başı yastıktan kalktı. Poe yatağın kenarından fırladı, saçları diken diken, kuyruğu sert ve . Dairelerinin oturma odasından çarpışma sesinden önce tek bir *miyavlama* ile uyarıda bulundu.

"Burada kal," diye emretti Charlie, yataktan kalktı ve çaresizce etrafına bakmadan önce telefonunu aldı.

Ironside'daydılar, Tanrı aşkına. Yüksek güvenli, yasak bir konut binasında. *Haneye tecavüze* hazırlıklı değillerdi. Belki bir toplu katliam olabilirdi ama bir haneye tecavüz olamazdı, hele de yetkililerin konutunda. Annalise karısının emrini dinlemeyerek yatağın diğer tarafına geçti ve tüm vücudu titreyen Poe'nun yanında ayağa .

Sigma yeteneğiyle ne kadar ararsa arasın, diğer odada hiçbir şey hissedemedi. korku hissetmiyordu. "Belki de sadece bir ..." diye başladı ama cümlesini tamamlayamadan yatak odasının kapısı açıldı.

Beş silahlı adam yatak odalarını doldurdu ve kanı buza dönüştü.

"Charlie Teak," ilk adam öne çıktı. "Bizimle gelmen gerekiyor."

IRONSIDE KONUŞUYOR

ERTESİ GÜN, SAAT ALTIDA HER ZAMANKİ SPOR SALONLARINDA TOPLANDILAR. Sabah. Günlerden cumartesiydi ve uykularının bölündüğü çalkantılı bir gecenin ardından hepsi temkinli ve halsizdi ama bu artık onların normaliydi. Düşünmeden ya da Mikel ya da Kalen'in yönlendirmesini beklemeden rutinlerine daldılar, ikincisi artık eğitim seanslarının çoğuna katılıyordu.

Isobel koşu bandında yarım saat ısınmak için Oscar, Moses ve Cian'a katıldı, ancak yorgunluğu hızla onu yakalamakla tehdit , bu yüzden minderlere geçti ve Mikel'in yüksek yoğunluklu antrenmana ara vermeleri gerektiğinde kullanmaları için hazırladığı tablette bir yoga rutini başlattı. Kilian da kısa süre sonra ona katıldı ve sonraki bir saati Kilian'ın gömleğinin sürekli yukarı doğru kayarak üst üste dizilmiş, porselen kaslarını ortaya çıkarması ya da pozisyon değiştirdiğinde sert kalçalarının esnemesiyle dikkatinin dağılmamasına çalışarak .

İşlerini bitirmeden önce Mikel her birinin üzerinden geçti, yorgun ve gergin kaslarını kontrol etti, boyunlarındaki ve omuzlarındaki bükülmeleri kısaca çalıştırdı ya da kramp girmeye eğilimli kaslarını esnetti. Onunla sadece on dakikası ama bunun gününün en iyi on dakikası olacağını şimdiden biliyordu. Bu seanslar sırasında genellikle o kadar yorgun oluyorlardı ki, diğerleri onu bağdan korumak için zahmet etmiyorlardı, bu yüzden o da farkındaydı

Mikel'in elleri üzerlerindeyken tamamen tıbbi bir his uyandırıyor - elbette *büyümlü* ama tıbbi.

Bu yüzden adam ona bankı işaret edip oturması için deriyi sıvazladığında her zaman bariyerini indirirdi. Ona biraz daha az şifalı geliyordu. Bu kez oturduğunda, hemen duvarlarıyla boğuştu ama onları tepkisiz buldu. Bunu çok az uyumuş olmasına bağladı ve Mikel işini bitirene kadar inlememek için elinden geleni yaptı, ama yine de birkaç şaşkın bakış çekti ve hatta Mikel'in parmakları kaslarından birindeki gerilimi çalıştırırken keskin bir zevk şimşegi vücudunu karıncalandırdığında durakladı. Umursamayacak kadar yorgundu ve onlar da fark etmemiş gibi davranacak kadar naziktiler.

Terli ve sersemlemiş gözlerle düş almak için yatakhaneye geri döndüler. Isobel, başını fayanslara dayamış ve spreyci Mikel'in omuzlarını yoğuran becerikli, güçlü parmaklarının korkunç bir taklidini yaparken neredeyse uyuyakalıyordu. Telefonunun zamanlayıcısı kafasını şaşkınlıkla kaldırmasına neden olurken, yavaşça kendine gelmeye çalıştı. Bugünlerde dakikalarının çoğu zamanlıydı. Yapacak çok şey ve her şeyi başarmak için çok az zaman vardı.

Tayt ve kolsuz siyah bir bluz giymiş, üstüne de dökümlü, kesik bir tişört atmıştı. En azından bir fincan kahve içmeden günün programına bakamayacak kadar yorgundu ama hayatında tek bir gün bile yoktu aktif bir şey içermeyen bir program.

Yemek salonuna giderken çoğunlukla sessizdiler; Elijah, Gabriel ve Niko grubun başındaydı, Oscar ve Moses birkaç adım gerilerindeydi, Theodore ve Kilian onların arkasındaydı ve Cian Isobel'le birlikte herkesten daha yavaş adımlarla ilerliyordu.

Alfa grubunun tamamı yakın olsa da, herkesin daha da yakın olduğu en az bir kişi olduğunu fark etmişti diğerlerinden daha fazla. Elijah, Gabriel ve Niko, Elijah ve Gabriel ayrılıp farklı bir yerleşime gönderilmeden önce birlikte büyüdükleri için anlamlıydı. Theodore ve Kilian doğal olarak birbirlerine yönelmiş gibiydiler. Muhtemelen ortak olumlu tutumları, enerjik yapıları ve bitmek bilmeyen iyimserlikleri onları birbirlerine çekmişti. Ya da belki de sadece herkesin gözdesi oldukları içindi.

Tepede olmak güzel olmalı.

Theodore ve Moses kardeş olmalarına rağmen, Oscar ve Moses genellikle zıt tipteki kişilerden etkileniyor gibiydiler.

. Diğerlerine göre daha içe dönüktüler, odalarında ya da kütüphanede daha fazla yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyorlardı. Tek bir kelime bile etmeden ya da zorla sohbet etmeye çalışmadan birbirlerinin yanında olmaktan son derece memnun görünüyorlardı.

Tabii ki en büyükleri oldukları için Kalen ve Mikel birbirleriyle herkesten daha fazla vakit geçiriyorlardı, özellikle de tüm grubu organize ettikleri ve spor salonunda birkaç saat egzersiz yaparken planlarını tartıştıkları için A Koğuşı'nun geri kalanı daha uyanmadan.

Cian tanıdığı en sevecen insanlardan biri olmasına rağmen grup içinde en iyi arkadaşı olmayan tek gibi görünüyordu. Her zaman başkalarının duygularına karşı duyarlıydı ve genellikle yanlış bir şeyi ilk fark edenlerden ve birini neşelendirmek için harekete geçenlerden biriydi.

Isobel onun için üzölmüş olabilir, ama üçüncü yıllarının başından beri Cian'la doğal olarak birbirlerinin yanına düşmüşlerdi, neredeyse Gruplarının dinamikleri onsuz eksik kalmıştı. Bu güzeldi. Diğerleri yakın arkadaşlıklarında eşleşirken, yanında yürüyecek ve sırlarını paylaşacak birine sahipti.

O sabah bir şey konuşamayacak kadar yorgun ve huysuzlardı ama birlikte yürürken içinde küçük bir şükran kabarcığının kabardığını hissetti, tıpkı Theodore ve Killian'ın birkaç adım ileride sessizce birlikte adım atarken gibi birbirleriyle uyum içindeydiler.

Yemek salonuna giderken yanlarından geçtikleri öğrenciler birbirlerine fısıldamak için durdular ama bu, onlar birkaç adım atıp salona girdikten ve salonun geri kalanı onların varlığını fark ettikten sonra salonun üzerine çöken ani sessizliğin ağırlığıyla kıyaslanamazdı.

Isobel ne beklediğinden emin değildi ama Üstün Yetenekli öğrencilerin yerlerinden fırlayıp alkışlamaya başlamasını beklemiyordu. Bu tam bir kutlama değildi.

-Islık ya da tezahürat yoktu ama sert gülümsemeler, baş sallamalar ve birkaç kez "Büyük karar çocuklar!" ya da "Arkanızdayız!" seslenişleri vardı.

Anlamıyorum. Sekiz Alfayla bağları aracılığıyla konuştu, zihnindeki tüm o kapıları açtı ve onları konuşmaya davet etti.

Bunun bir oyun olduğunu düşünüyorlar, diye yanıtladı Elijah. *Aklı başında hiçbir Üstün Yetenekli, sonuna kadar açık bir yol olan Simge yolunda "dostluk" uğruna her şeyi riske atmaz.*

Bu ne tür bir oyun ? Musa'nın sesi homurdanarak karşılık verdi, ancak sesi pek de şaşırmışa benzemiyordu.

Bize kazandırdığı şu ilgiye bak, diye cevap verdi Gabriel. Bizi insan öğrencilerin önüne geçirmek için uydurduğumuz bir şey . Tek bildikleri, son yılımızda dağılmayı ve ölümüne savaşmayı planladığımız.

bir oyun olduğunu düşünseler bile desteklemezlerse pislik gibi görünecekler. Cian'ın sesi diğerleriyle aynı fikirdeymiş gibi geliyordu. Bunun yerine bizi özel olarak sabote etmeye çalışacaklar.

Isobel kısa bir iç çekerek yemek barına göz gezdirdi. Tema açıkça mısır gevreği idi çünkü sayılamayacak kadar çok farklı mısır gevreği çeşidine saplanmış antika bronz kepçelerin bulunduğu cam kaplardan oluşan bir duvar vardı. Isobel karar veremeyecek kadar yorgundu ve sergilenen markaların yarısını tanıdı. Gabriel fark etmiş olmalı ki tepsiyi onun elinden aldı ve birkaç farklı kâseyi doldurmaya başladı.

Isobel kahve aramak için uzaklaşırken, Oscar tepsisini Moses'ın üzerine iterek onun peşinden gitti. Onunla konuşmadı ve birkaç adım geride durdu, yani onun arkadaşlığından zevk almak için orada değildi. Güvenlik için oradaydı.

Mikel ve Kalen neredeyse her gün onlara tek başlarına bir yere gitmemelerini hatırlatıyordu ama yorgunluktan yürümenin gerçekten bir yere "gitmek" olduğunu düşünmemişti.

İçecek istasyonuna varmadan hemen önce "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Oscar parmak eklemlerini omurgasının bir kısmına, kürek kemiklerinin tam arasına, sözsüz bir onaylamayla dokundurdu. Bu günlerde çoğunlukla sözsüz iletişim kuruyorlardı. İkisi de stres ve uykusuzlukla iyi başa .

"Oldukça iyi bir duyuru, Carter." Bellamy çoktan içecek istasyonundaydı. Etrafında birkaç üçüncü sınıf dolaşıyordu ama uyku sersemi ifadesi onu daha da kötü yapan Oscar'ı görünce dağıldılar. her zamankinden daha cana yakın.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu hafifçe.

"Mhmm." Bellamy kaşlarını kaldırarak ona baktı ve dönüp kalçasını masaya yasladı.

Kim kahve ister? bağın içinden sordu, şu anki mesafesinden onlarla konuşup konuşamayacağını test ediyordu.

Homurdanan yanıtlardan oluşan bir koro ona geri döndü.

O zaman herkes, diye cevap verdi, eğlenerek.

Üçlü yap, diye yalvardı Cian.

"Tacı bırakmak istediğine emin misin?" Bellamy sordu, kaşları hâlâ kalkıktı, yeşil gözleri onu inceliyordu. Oscar'a kısa bir bakış attı ama aynı hızla dikkatini başka yöne çevirdi.

Isobel kahve fincanlarını sıraya dizerek alay etti. "Asla kazanamayacaktım Bellamy."

"Oldukça iyi bir şansın vardı."

Gövdesine sarıldı, arkadaşının bakışlarına karşılık verirken başını eğdi ve onun gözlerinin ardında gölgelendiğini görebildiği düşünceleri merak etti. "O Alfaların her birinin kazanmak için daha iyi bir şansı vardı. Onlar *Alfalar*."

"Elbette onlar alfa, ama sen Sigma'sın." Bellamy elini kızın ön tarafına doğru salladı, gerçi o anda kollarını gövdesine sarmış ve hafif kambur duruşuyla pek de etkileyici bir ön taraf değildi. "Ironsides Prensesi. Prensi olmayan Kükredisi. Dansın küçük sevgilisi. A Koşu'nun gururu ve neşesi."

Boğazının arkasından boğulurcasına bir kahkaha yükseldi, neredeyse patlayacaktı. "A Koşu'nun gururu ve neşesi mi?"

Onu neredeyse güldürdüğü için gurur duyuyormuş gibi sırttı. "Doğru, gurur ve sevinçten bahsetmişken, bir erkek arkadaşın olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Çünkü-"

"Flört etmeyi bırak," diye hırladı Oscar, bir parmağını gömleğinin arkasına sokup onu geri çekti.

Yana doğru dönerek onu arkasında bıraktı ve hemen birkaç geri çekilen, avuç içleri görünen, başı ileri geri sallanan Bellamy'ye adım attı.

"İmkânı yok," dedi. "Bu *konuşmaydı*. Flört ettiğimde *işe yarar*."

"Siktir git," diye hırladı Oscar. "Hâlâ işe yarayan bir bokun varken."

"Güzel sohbetti." Bellamy, Oscar'ın etrafına baktı, sanki Hâlâ geri olsa da etkilenmemişti. "Bunu bir ara tekrar deneyelim."

"O heriften nefret ediyorum," diye homurdandı Oscar ve kahveleri hazırlamasına yardım etmek için masaya döndü. Başka kimse içecek istasyonuna yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

"Herkesten nefret ediyorsun," dedi Isobel, Oscar'ın büyük, hırıltılı bir kabadayı gibi davranmasını umursamayacak kadar yorgundu.

"Senden hoşlanıyorum." Sözcükler çakıl taşları gibiydi ve hiçbir sıcaklığı yoktu.

Hâlâ midesini yakıyor, tenini zevkle karıncalandırıyorlardı. "Musa'yı da seviyorsun," dedi hafifçe.

Anlaşmış olabilecek bir ses çıkardı. "Sen de Elijah ve Gabriel'i tartışırken seviyorsun."

Bu kez ağzının köşesi küçük, karanlık bir gülümsemeye dönüştü. Bu da başka bir anlaşma gibi görünüyordu.

"Ve Kilian," diye devam etti. "Herkes onu seviyor."

Oscar omuz silkti. Yankılanan bir *evet kadar* iyiydi.

"Ve-"

"Tamam, konuyu anladık," diye tersledi.

"Ironsides'in Taylor Swift'i olduğunu mu?" Isobel caymadı. "Bütün bir ekibim ve her şeyim var."

Ona alaycı bir bakış attı. "Sizden ben sorumlu değilim. Bunu bana yüklemeyin. Elijah'ı lider yapın."

"Elijah daha muhteşem," diye , bir esnemeyi elinin arkasına saklayarak.

"Bunu ona söyleme. Onunla dalga geçtiğini düşünecek."

Masaya dönüp baktı, Elijah'ın mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçlarına dikkat etti, gümüşü sarı saç telleri alnına doğru süzülürken tam bir uzunlukta kesilmişti, okuma gözlükleri dans etmeyi sevdiği bol, büyük boy gömleklerden birinin cebine sokulmuştu, aristokrat yüz hatları kasesinin içindeki muhtemelen yeterince besleyici olmayan mısır gevreğine bakarken bir iç çekişe dönüşmüştü ondan önce.

"Haklısın." Dudaklarının kıpırdadığını hissetti ama gülümsemesini bastırdı.

Oscar kaşlarını çatarak ona baktı, sonra da odanın öbür ucuna, Bellamy'nin geri çekildiği yöne doğru öldürücü bir bakış fırlattı. "Bunun için gülümseyeceksin.

onu."

"Kes şunu," diye homurdanarak adamın koluna vurdu.

Gözlerini kadına dikti, karanlık ve hiddetli, ama hiçbir şey söylemedi.

Bazen Oscar'ın ne kadar korkutucu olduğunu unutuyordu. Son bir aydır ona karşı çok dikkatli davranıyor, her zaman mesafesini koruyor, dilini ısıyor ve söylemek istediği her şeyi yutuyordu.

Şimdi yine aynı şeyi yapıyordu: dikkatli davranıyor ve cevabını yutuyordu.

Gergin bir şekilde boğazını temizledi, *sahip olma* duygusu onu zorlamaya başladığında ensesinde bir sıcaklık hissetti. Ona duygularından bahseden bağ değildi, sadece duyguların ezici ağırlığıydı, o kadar büyük ve korkunçtu ki Sigma yeteneğiyle onun duygularını emmeye çalışmasa da yine de saldırıya uğruyordu.

Nefesi hızlandığında ve elinde tuttuğu karton paket servis fincanı kendi üzerine çöküp koluna kavurucu kahve döküldüğünde bile konuşmadı. Ondan hiçbir acı hissetmiyordu, hiçbir farkındalığı yoktu. Sadece o öfkeli, ısrarcı, korkunç sahiplenme duygusunu hissediyordu.

Küfrederek bir demet peçete kaptı ve ortalığı temizlemeye çalıştı. Masayla işi bittiğinde, adamın kolunu tuttu ve yavaşça sildi, adamın karanlık gözlerinin her hareketini nasıl izlediğini görmezden geldi, dokunuşunun altında seğiren kasları görmezden geldi, yumruğunun gevşek bir şekilde nasıl şekillendiğini görmezden geldi, daha yakına nasıl kaydığını görmezden geldi.

Aniden ondan uzaklaştı ve yeni bir fincan kaptı. "Benim hatam."

Isobel dudağını çiğnedi, neşeli bir yanıt arıyordu. Onun duygularını dizginlediğini ve kameralar için kendini tekrar dikkatli bir şekilde kontrol altına aldığı hissetti.

"Sadece sana göz kulak olmamı istedin," diye alay etti, *A Koğuşu'nun küçük kız kardeşi* oyununu oynayarak. "Beni elde etmek için kendine zarar vermek zorunda değilsin. dikkat."

Adam ona ters bakmak için döner dönmez, uzanıp burnuna vurdu ve ardından hazır olan içecek tepsilerinden birini kaptığı gibi hızla uzaklaştı. Sakin yürüdüğünü düşünmek isterdi ama masaya vardığında neredeyse koşuyordu.

Tepsiyi masaya bıraktı ve ışıklar kesilip elektrikler kesilmeden önce ancak koltuğuna kaymıştı.

Oscar ani karanlığa rağmen bir saniye içinde oradaydı. Hemen yanı başında yanan zakkumun kokusunu . Mutfağın kapıları patlayarak açıldı ve odayı kısa süreliğine yeniden ışıkla doldurdu. Bir grup insan koridora döküldü. Burunlarının üzerine kadar çekilmiş tam yüz örtüleri ve üstlerinde beyaz harflerle *EDGC* yazılı koyu renk şapkalar giymişlerdi. Siyah savaş kıyafetleri giymiş, ellerinde uzun namlulu silahlar ve yüzlerindeki örtülerin üzerinde sert, boş gözlerle on iki .

Avrupa Üstün Yetenekliler Kontrol Bölümü, Elijah bağ aracılığıyla konuştu. *Ironside Fransa'ya taşındığından beri internette özel bir görev bölümü hakkında bazı konuşmalar vardı. Gerçek olup olmadığından emin değildim.*

Bu hiç iyi değil, diye cevap verdi sessizce, başka kimse onları duyamasa .

"Herkes eşyalarını toplansın," dedi Elijah, biri erkek biri kadın iki görevli özel bölüm grubunu mutfak kapısından takip ederken.

Isobel'in gözleri çoktan ışıkların kesilmesine alışmıştı, bu yüzden mutfak kapıları tekrar kapandığında grubu kolayca seçebildi - salonun etrafındaki birkaç pencereden gelen sabah güneşi

Isobel ve Alfalara sabitlenmiş sert, odaklanmış gözlerini aydınlattı.

Oscar'ın eli kızın omzuna düştü ve kız dışarı çıkıp onun yanında durdu, diğer Alfalar da aynı şekilde spor çantalarını ya da bilgisayar kaptılar. Grup halinde durmuş, görevliler standlarına doğru ilerlerken bekliyorlardı, kadın görevli önde gidiyordu. Isobel'in düşünebildiği tek şey elektriği neden kestikleriydi. Sadece elektriği durdurabilirlerdi.

Eğer amaçları karşılaşmanın filme alınmasını engellemek olsaydı.

Herkesi korkutmaya çalışıyorlarmış gibi görünüyordu. Salona dağılmış sessiz yüzlerdeki ifadeye bakılırsa başarılı da olmuşlardı. Diğer öğrencilerin kül rengi yüzleri içinde korku dolu bir anıyı canlandırdı ve kısa bir süreliğine, toplu bir saldırının yaralarını sarmaya çalışan Üstün Yeteneklilerin bulunduğu bir salona silahlı bir özel timi sokmanın ne kadar acımasızca olduğunu düşündü. Onlar hakkında konuşmadılar

son Konsolidasyon Günü'nde yaşadıkları trajediyi unutmuşlardı ama bunun nedeni unutmuş olmaları değildi. Çünkü yetkililer bu olayı Ironside'in tarihinden silmek istiyorlardı. İnsanların Crowe'u ya da vurulma olayını tartıştığı hiçbir görüntü yayınlanmamıştı ve Isobel birkaç kişinin, yetkililerden olayla ilgili *yanlış bilgi* yaymayı durdurmaları için e-posta aldıklarına dair dedikodu yaptığını duymuştu.

ceza tehditleri.

"Lütfen bizi takip edin," diye rica etti kadın görevli kabine ulaşır ulaşmaz.

Aynı hızla döndü ve geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Erkek görevli de onu takip etti. Özel kuvvetlerden bir grup, parmakları tetikte, yüzleri ifadesiz bir şekilde kalmıştı. Öğrenciler yavaş yavaş kabinlere doğru ilerliyor, korunmak için birbirlerine sokulup toplanıyorlardı.

Isobel kendini Elijah'a doğru bakarken buldu. Dişlerinin arasından konuşarak bir adım öne çıkmadan önce sergilenen güç gösterisini değerlendirirken çenesi gerilmiş, gözleri sertleşmişti.

"Hadi gidelim."

Mutfaklardan geçip akademinin ön tarafındaki sadece insanlara açık alana girdiler ve bir ofis ya da resmi üretim binası gibi görünen bir yerde durdular. Sadece dört ya da beş kattan oluşuyordu ama geniş, göz alıcı bir resepsiyon alanı ve koşuşturan takım elbiseli memurlar vardı.

önemli, aceleci bir şekilde. En azından Stone Dahlia'da gizli bir oda değildi. Şüphesiz, onları gün ışığında öldürmezlerdi. yoğun bir ofis binasının ortasında.

Kesinlikle.

Üç gruba ayrıldılar ve onları dördüncü kata çıkaran asansörlere yönlendirildiler. Ardından cam duvarlı bir toplantı odasına götürüldüler ve devasa masaya oturmaları söylendi. EDGC güçleri odanın kenarlarına dizilmiş, tıpkı yemek salonuna saldırdıkları zamanki gibi tetikte ve temkinli duruyorlardı.

Yerlerini alır almaz iki görevli ortadan kayboldu ve onları beklemeye bıraktı. Birkaç dakika sonra Kalen ve Mikel de içeri alındı ve dört zırhlı adam daha duvarlara dizilmiş diğer erkek ve kadınlara katıldı.

Bu iş ilginçleşmek üzere. Mikel'in sesi zihninde dolaştı, hafif yankılanan ses ona hepsiyle konuştuğunu söylüyordu. *Görünüşe göre sonunda büyük çocuk masasına davet edildik.*

Oscar'ın ağzı ve Moses gözlerini devirmek istermiş gibi tavana baktı ama bunu yaparsa Mikel'in yarın ona uygulayacağı cezalandırıcı egzersizi göze almak istemedi. Diğerlerinin yüzleri asıktı.

Isobel, izleniyor olma karşı, "Kahvemi getirmeliydim," diye homurdandı. Kimsenin kafalarının içinde iletişim kurabildiklerini tahmin etmemesi en iyisiydi. "Bunu kafeinsiz yapamam."

"Kahve içme şansımız var mı?" Cian sandalyesinde arkasına yaslanıp duvardaki muhafızlardan birine bakarak kayıtsızca sordu. Yakışıklı yüzü hiç rahatsız olmamıştı, bakışları sessiz bir safir rengindeydi, kaslı kolları masaya dayanmak için rahatça uzanıyordu.

Isobel'i şaşırtan muhafız başıyla onayladı ve odadan çıktı.

"Biraz simide ne dersin?" Moses arkasına bakarak ekledi, ifadesi karanlık ve meydan okuyucuydu, ağzı bir sırıtışa dönüşmüştü. "Kahvaltılık kekler? Kruvasanlar? Makaronlar? Şampanya? Hayır mı?" Kimse ona cevap vermedi ama iki gardiyan birbirlerine sorgulayıcı bir bakış attı.

Oscar sessizce alay etti, sert bakışları masaya sabitlenmişti. Isobel'in dikkatini çektiğini hissettiğinde bakışlarını kaldırdı, onu incelerken gözlerindeki karanlık havuzlar eğlenceyle dolup taşıyordu.

Kasıtlı olarak etkilenmemiş gibi davranıyorlardı.

Gülümsemeye çalıştı ama dudakları titredi ve korkusunu gizlemek için alt dudağını ısırdı. Titreyen ellerini elbisesinin altına soktu.

uyuluklarını sıktı ve zihnini sakinleştirmeye çalışarak başını eğdi.

İri yarı bir adam odaya daldı, onu üç kadın takip ediyordu; hepsi de kusursuz giyinmişti ama adamın görünüşünde *hafif* bir tuhafılık vardı. Takım elbisesi çok büyüktü, sanki çıkık karnını gizlemeye çalışıyordu ve cildi biraz soluk ve yamalıydı. Öte yandan, kadınlar formda tasarımcı kıyafetleri içindeydi, saçlarının tek bir teli bile yerinde değildi ve makyajları o kadar iyi yapılmıştı ki televizyonda yayınlanan bir röportaja giriyor olabilirlerdi.

Isobel görevlilerden sadece birini tanıyabildi: esmer, keskin yüksek belli krem pantolon ve açık yakasından sade bir altın zincir görünen lacivert ipek gömlek giyiyor. Olivia Frisk. Ironside Müdürünün Asistanı. Bir şekilde aynı anda hem yorgun hem de tetikte görünmeyi başarıyordu. Baskı altında başarılı olan bir kadına benziyordu.

Isobel'in elleri terlemeye başladı ve vücudunun etrafındaki havada elle tutulamayan bir şey *koptu*, ardından hisler her yönden üzerine çöktü.

Korku, öfke, şiddet, endişe. Ayrıca şiddetli, karanlık bir Sadece birine ait olamayacak kadar büyük, kollarında tüyleri diken diken eden bir koruyuculuk.

Alfalar kontrollerini kaybetmişti. Artık onun Sigma yeteneğine karşı kalkan oluşturmıyorlardı, ancak yine de birbirlerinden ayrılmayı başarıyorlardı. bağ içindeki duygular.

"Hemen konuya gireceğim," diye konuşan adam büyük konferans masasının ortasına bir kutu bıraktıktan sonra masanın başına, Mikel ve Kalen'in arasına . Kutu mikrofonlar, kayışlar ve pil paketleriyle doluydu.

Alfaların kendilerini masanın etrafına çok dikkatli bir şekilde yerleştirdiklerini fark etti. Kalen ve Mikel, önemli bir yetkilinin oturacağını düşündükleri masanın başını çerçevelerken, Theodore ve Moses Isobel, Kilian ve Nikoyu tam karşısına, Oscar ve Cian'ı da iki yanlarına yerleştirmişlerdi. Gabriel ve Elijah masanın diğer ucunda, herkesi açıkça görebilecekleri bir yerdeydi.

Callum Rowe, dedi Kalen bağın içinden. *Ironside'in müdürü.*
Spot ışıklarından uzak durmayı seviyor.

"Size bir anlaşma teklif etmek için buradayım," diye devam etti Rowe, kendini tanıtmadan, masanın üzerine bıraktığı kutuya doğru el sallarken.

"Bu

On biriniz buradan tamamen olarak çıkacaksınız, gün doğumundan gün batımına kadar her hareketiniz kaydedilecek, siz uyurken, banyolarda ve dolaplarda saklanırken..."

Durakladı, öne doğru eğildi, masanın kenarını kavradı, kalın parmaklarının etrafındaki parlak ahşabı buğulandırdı. "Ya da bu oyunu *bizim* kurallarımıza göre oynamayı kabul edersin."

Gözleri ıslak bilyeler gibi parlak ve karanlıktı, yüzden yüze yuvarlanırken Isobel'e ulaştığında durakladı. Arkasına yaslandı, masayı bıraktı ve yavaşça onu içine aldı.

"Bir Sigma'ya göre çok güzelsin," diye itiraf etti. "Şahsen daha da güzelsin. Ama bu dizinin ana karakteri olacak kadar güzel değil. Seni düzeltmemiz gerekecek.

Bu." Adam kısık bir kahkaha attı, kısa ve kadının midesini bulandıracak kadar acımasızdı. "Birkaç önerim var." Kadınlardan en uzun olanı konuştu, sözleri

hafif aksanlı. Uzun, şık sarı saçları, parlak, buz mavisi gözleri ve köşeli yüz hatlarını güzelleştirmek için mükemmel bir şekilde tasarlanmış gibi görünen kalın, takma kirpikleri vardı ve hafif bir aksanla konuşuyordu.

"Kimsin sen?" Kalen ona boş bir bakış fırlatarak sakince sordu.

Diğerlerini tanıyor mu? Isobel bağ aracılığıyla Mikel'e fısıldadı.

Yaralı Alfa ona doğru baktı, benekli, mavi-siyah gözleri düşünüyordu.

"Bana Yulia diyebilirsiniz," diye cevap verdi kadın, mükemmel kanatlanmış kaşlarını kaldırarak.

Tanımadığımız tek kişi o, Mikel'derin sesi zihninde yuvarlandı. Diğer kadın Tilda, eski sevgilim. Yaratıcı yönetmen.

Isobel yaşadığı şoku yüzünden uzak tutmaya çalıştı ve hemen Tilda'ya dönüp bakmamak için kendini kontrol etmesi gerekti.

"Yulia, kim?" Kalen hâlâ sakinliğin vücut bulmuş hali olarak bastırdı.

Yulia ona doğru adım atıp gözleri göğsünde gezinmeye başladığında Kalen'in yüz ifadesinde en ufak bir kıpırdanma bile olmadı.

Isobel'in içinde sıcak ve çirkin bir şey yükseldi, elleri karıncalandı.

"Novikov," diye yanıtladı Yulia, dudakları sıkı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Şirketin COO'su

Stone Dahlia. Şovla pek bir ilgim yok, bu yüzden yollarımız daha önce kesişmedi. Ama birkaç performansınızı izledim. Dahlia."

Kalen, sözler ağzından çıkar çıkmaz Yulia'yı kovdu ve dikkatini tekrar Rowe'a çevirmeden önce kapının yanındaki diğer iki kadına baktı. "Bizden ne yapmamızı istiyorsunuz? Açık konuşun."

"Bu odada emirleri veren sen *değilsin*," diye hırladı Callum, kontrolünü yeniden kazanmış gibi görünmeden önce yumruğunu vurgulamak için masaya vurdu ve elini teniyle hiç uyuşmayan gür kahverengi saçlarında gezdirdi. Çok kalın ve parlak görünüyordu.

Isobel temkinli bir şekilde gücüyle uzandı, etrafındaki yükselmiş Alfaların çekimine direnmeye çalıştı ve çoğunlukla başarısız oldu.

Yetenekli bir gücü bir insan üzerinde kullanmak yasa dışıydı.

Eğer bu güç zarar vermek için kullanılacaksa ölüm cezası.

Ama haftalardır arkadaşlarının endişe ve yorgunluklarını gizlice yudumluyordu ve hiçbirinin bundan yoktu. Fark edilmemek için ne kadar zorlayacağını ve tam olarak ne zaman geri çekileceğini öğrenmişti.

Callum Rowe aşağılanmış ve öfkeliydi. İçindeki öfke kaynayıp fokurduyor, taşmak ve hepsini haşlamakla tehdit ediyordu.

Dikkatli ol, diye seslendi bağa. *Gergin, kopmak üzere.*

Planlarını mahvettiğimiz için kızgın ve aşağılanmış durumda.

Hiçbiri cevap vermedi, ama Mikel uyumsuz gözlerini sert bir uyarıyla ona dikti, hepsinden hissettiği korku şimşeğiyle biraz yumuşadı. Sadece fark edileceğinden endişe ediyorlardı ama o çoktan geri çekilmişti, bir hayalet kadar sessiz ve hafıftı, yakıcı öfkenin tadı hâlâ dilinin ucundaydı.

Isobel, Elijah'ın kararlı, derin sesi dikkatini çekti, o kadar netti ki sadece onunla konuştuğunu biliyordu. *Moses ve Theo'yu onlar fark etmeden sakın tutabilir misin?*

Bitti, diye cevap verdi merakını bastırarak. Bir süredir Moses ve Theodore'un vahşileşmesinden endişe duyuyor gibi . stresle . Tüm Alfalar arasında Elijah'ın onun ince hortumlama numaralarını fark edebilecek tek kişi olduğundan emindi. Diğerleri birbirlerine saldırmak ya da kontrollerini kaybetmek yerine çatışmaları yatıştırdıklarında Elijah'ı sık sık onu incelerken buluyordu. Şimdi bir şeyler farklı görünüyordu ama ne olduğundan emin değildi.

Masadaki herkes sessiz kalmış, bir irade savaşına kilitlenmişti. Rowe, Kalen'in konuşmasını bekliyordu ve sonunda iri Alfa kollarını kavuşturdu ve koltuğuna geri yaslandı, tüm odayı fiziksel bir örtü gibi saran bir sakinlikle Müdür'e baktı.

Kalen, "Emrinize amadeyiz, tabii ki," dedi.

Rowe'un kalın burnu seğirdi, kaşları kalın gibi birbirine yaklaştı. alnında tırtıllar geziniyordu. Çok esnek ve etkileyici bir yüz ifadesi vardı.

yüz.

"Bizi inanılmaz zor bir duruma soktunuz," dedi. "Ironsider sadece küçük aptal bir yetenek gösterisi değil. Bu bir *endüstri*. Ironsider, Stone Dahlia'dır; Dahlia'yla, dünyanın dört bir yanından daha fazla ülkenin ekonomisini tek bir ülke. Eğer isteseydik bir sonraki Amerikan başkanını kendimiz seçebilirdik. Son dört Fransız cumhurbaşkanı bizim tarafımızdan seçildi, sırf biz yeni Ironsider'ı geliştirirken onların dış politikalarını ve koruma yasalarını etkileyebilelim diye. Sırf bunun için lanet bir savaş başlatabiliriz. Siz size inşa ettiğimiz bu küçük oyun alanında eğlenirken, biz gerçek dünyada gerçek hamleler yapıyoruz. Yani eğer bizden kuralları sizin için değiştirmeliyiz, bizim için buna değmesini sağlamalısınız."

Isobel, söylediklerinin ne kadar büyük olduğunu fark ederek Rowe'a batan bir hisle baktı. Duvardan uzaklaşıp Gabriel'in yanındaki sandalyeyi çeken ve oturan Tilda'ya eliyle işaret etti. Sarı saçları düzgün bir düğüm halinde geriye doğru toplanmıştı ve yüz hatlarını keskinleştiriyordu. İnce bir vücudu vardı. burnu ve soğuk, mavi bakışları vardı. Çok güzeldi, çok sakindi ama hepsinde bir parça çelik vardı. Duygusalığı bile bıçak sırtı gibiydi, çünkü her birini yakıcı, ağır bakışlarla süzüyordu.

Isobel, Tilda'ya aval aval birkaç Alfanın gözlerinin kendisine doğru kaydığını hissetti. Duvarlarını tekrar kontrol etti ve Sigma gücüne o kadar odaklanmıştı ki yanlışlıkla kendini bağa açtığını fark etti. Bu o kadar çok oluyordu ki, Sigma gücünü kaybedip kaybetmediğini merak etmeye başlamıştı. kendini kapatma yeteneğine sahipti. Hissettiği her şeyi hissedebiliyorlardı, buna kıskançlık duygusu da dâhildi. Bu çarpıcı, korkunç kadını Mikel'in yanında çok kolay bir şekilde hayal edebiliyordu. Ona meydan okurken. Onu zorluyordu. Onun baskın tarafını ortaya çıkarıyordu.

Isobel yutkundu ve yavaş yavaş gelen mide bulantısına karşı koydu. Bu kadarı çok fazlaydı. Rowe, Tilda, Yulia ve Frisk. Bu güçlü, kana susamış, kurnaz insanlar. En azından Rowe kadınlar kadar korkutucu derecede güzel değildi ama Isobel içlerinin ne kadar çürümüş olduğunu *göstermelerini* diliyordu. Onların acımasız mükemmelliklerinden nefret ediyordu.

Tilda bir klasör açtı ve masanın üzerinden Kalen'e bakarak bir kâğıt parçası çıkardı. "Performans gruplarının yarışmasına ve *Ironsider Show'u* kazanmalarına izin vereceğiz-"

Bekle, ne?

"Ama Orion-Ironsider'ın yeni kayıt tarafından yönetilecekler." Tilda durakladı ve bunun kafasına iyice yerleşmesine izin verdi.

Para istiyorlar, diye Elijah. Bunu düzeltecek tek şey para.

Kimsenin sözünü kesmeyeceğini anlayan Tilda devam etti. "Tüm grupların üçüncü yıllarında kendilerini ve uzmanlık alanlarını beyan etmeleri gerekecek ve Orion ile geçici sözleşmeler imzalayacaklar. Eğer kazanırlarsa, geçici sözleşmeleri on beş yıllık kalıcı bir yönetim sözleşmesine dönüşecek. Ironside'dayken maaşlarınız aynı kalacaktır, ancak mezun olduktan sonra Orion on beş yıllık dönem boyunca kazancınızın yüzde 90'ını alacaktır. Kalan yüzde 10 ise grup üyeleri arasında paylaşılacak."

Isobel gözlerini kırıştırarak masaya baktı. Yetkililerin hâlâ kendisini şok edebilme yeteneğine sahip olmalarına şaşırılmıştı. Çabucak hesap yaptı ve her bir kişiye yüzde 1'den daha az teklif ettiklerini fark etti.

Büyük grupların oluşmasını engellemek zorundalar, diye alay etti Musa bağın içinden. Şaşırmış gibi görünmüyordu.

Mikel, *ölümlerimizi ayarlamalarını resmen çok zahmetli hale getirdik, bu yüzden en uç alternatifte dönüyorlar. Bizi kullanıyorlar.*

"Kurallar olacak," diye ekledi Tilda, iç tartışmalarından habersiz, "ve işte burada ben devreye giriyorum. Ironside'ın Kreatif Direktörü olarak, perde arkasında ne olursa olsun iyi bir gösteri sunduğumuzdan emin olmak benim görevim. Bire karşı on bir adil ya da eğlenceli bir oran değildir, bu nedenle şovda grup dinamiklerinizi zorlamak elimizden gelenin en iyisini yapacağız ve grupların uygun olduğundan daha zor ve sinir bozucu görünmesini sağlayacağız ve sizden de buna ayak uydurmanızı bekliyoruz. Üçüncü yılda onaylanmış bir grup başvurusuna sahip olma ayrıcalığı için tüm gruplar, izleyicilere kayırmacılık yapmadığımızı veya size avantaj sağlamadığımızı kanıtlamak için elimizden geldiğince test edilecek ve kısıktırılacaktır."

Tilda sıkılmış bir şekilde gözlerini onların üzerinde gezdirdi. "Dahası," dedi, bu kez itirazları olup olmadığını görmek için beklemeden, "burada tüm gruplar için genel bir arkadaşlık yasağı kuralı olmalıdır. Orion sizden yüzde 100 odaklanma, çaba ve kararlılık bekler. Grup içinde flört yok ve grup dışında flört yok. Eğer kolay olmasını istiyorsanız, şu şekilde yarışabilirsiniz oyunu amaçlandığı gibi oynamalıyız. Eğer kendi yolunuzu istiyorsanız, bunu istediğinizi *kanıtlamak* zorundasınız; bize her şeyinizi vermek zorundasınız. Zamanınızı, yeteneklerinizi, lanet ruhlarınızı."

Arkadaşlık yasağı kuralı mı? Aralarındaki bağı bilmiyormuş gibi davranıyorlardı ve Isobel bunun nedenini anlayamıyordu.

"Grubun zaten bir menajerlik sözleşmesi var," dedi Kalen ama ses tonu meydan okuyucu değildi. Bakışlarını tekrar Rowe'a çevirmeden önce başını Tilda'ya doğru eğdi ve onlardan birinin açıklama yapmasını bekledi.

Tilda, "Eğer gruplar diğer Üstün Yeteneklileri yapımcı, koreograf ya da söz yazarı olarak işe almak isterlerse, bu Üstün Yetenekliler zaten Ironside'da oldukları sürece bu seçimi yapmalarına izin verilecektir," diye yanıtladı.

Soğuk mavi gözleri kısa bir an için Mikel'in üzerinde durdu, ifadesi tamamen nötrdü, sonra dikkatini Kalen'e verdi. Diğer herkesi görmezden geldi. "Sen ve Mikel Easton çok değerli birer yetenek üreticisi olduğunuzu kanıtladığınız için, bu özel yeteneklerinizi diğer Yeteneklilerimizle birlikte kullanmaya karar verdik.

gruplar. Her gruba bir Orion yöneticisi atanacak ve siz de tüm gruplarla ilgili olarak gerektiğinde danışmanlık yapmak üzere yöneticilere kendinizi sunacaksınız."

"Peki ya grubumuz mezun olduğunda?" Kalen açıkça sordu.

"Sana her şeye rağmen onları bu kadar ünlü yapabilirsen," diye cevap verdi Rowe, gözleri sertleşerek, "onlarla birlikte gidebilirsin. Yapımcı ya da müdür yardımcısı olarak rol almanıza izin verilecek.

Orion tarafından atanan temsilcinizin yönetiminde olacaksınız. Aynı on beş yıllık süreye tabi olacak ve aynı yüzde 10'luk kazancı paylaşacaksınız."

Orion'la olan daimi yönetim sözleşmeleri sona erdiğinde Isobel kırkına yaklaşmış olacaktı. Ironside onları soymayı *teklif ediyordu*.

hayatlarının en yüksek kazançlı yılları için kazançlar.

"Ayrıca," diye ekledi Yulia, Isobel'i daha da gererek, "Stone Dahlia sözleşmeleriniz değiştirildi. Kendinizi halk tarafından çok *sevildiğinizi* kanıtladığınız için

Bu ilgiden yararlanmak. Bayan Carter," Isobel'in gözleriyle ilk karşılaşan kadın oldu, "Dahlia Odası'ndaki, sadece en önemli VIP'lerimizin girebildiği ana sahneye taşınacaksınız. Sizin

Performanslar kışkırtıcı ve eğlenceli, şehvetli ama zevkli olmalıdır - dokunulmaz bir ödül olarak pazarlanacaksınız. Ironside Prensesi.

Herkesin sevgili, çekici küçük kız kardeşi-

Bu hiç de berbat değil, diye homurdandı Musa bağından.

Yulia sözlerini şöyle tamamladı: "Gösterilerinizi planlaması ve yönetmesi için bir profesyonel tutabiliriz-"

"Buna gerek yok," diye araya girdi Isobel, Elijah'ın soğukkanlı ve rahatsız olmayan ifadesini taklit etmeye çalışarak. Başka seçeneği zaten biliyordu, bu yüzden

mücadele etmenin bir anlamı yoktu. Eğer kontrolü elinde tutmak istiyorsa, onlar kendi adına düşünemediğini ve konuşamadığını varsaymadan önce şimdi adım atması gerekiyordu.

"Pekâlâ." Yulia ona kaşlarını kaldırdı ve Isobel diğer kadını Sigma gücüyle test etti, Isobel'in ifadesinde hiçbir şey okuyamamış gibi görünen Yulia'dan gelen hayal kırıklığının tadına baktı. "Fikirlerinizi Cesar Cooper'a danışmanız gerekecek, ya onaylayacak ya da reddedecek.

kavramlar ve performans beklentilerimiz konusunda size daha iyi rehberlik edebiliriz." "Cooper'ın tüm bu olaylardaki rolü nedir?"

Kalen biraz daha karanlık bir sesle sesinde bir nota vardı. Konuşan tek kişi o gibi görünüyordu, diğerleri arkalarına yaslanıp onun liderlik etmesine izin verdiler.

"Cesar Cooper, Orion tarafından atanan yöneticiniz ve irtibat görevliniz olacak."

Rowe cevap verdi. "Grubunuzu ve performanslarınızı yönetecek ve sizin adınıza plak şirketiyle pazarlık yapacak."

"Tüm sözleşmelerimizin ayarlandığından bahsetmiştiniz." Kalen dikkatini Yulia'ya çevirdi ve Rowe'un söylediklerine hiçbir tepki göstermedi.

"Hepiniz yüzer sözleşmelere transfer edildiniz." Yulia masanın arkasına geçerek Kalen'i izledi. "Ama sadece Carter dans ederken haftada iki saatliğine."

"Peki ya geri kalan zaman?" Kalen kalın kollarını geniş göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturarak bastırdı.

"On biriniz de Icon Cafe'de hizmet vereceksiniz. Her Cumartesi sabahı öğlene kadar orada olmanızı istiyoruz. Burası ülkedeki ve doğal olarak yurtdışındaki en varlıklı insanların en sevdikleri İkonlarla vakit geçirebilecekleri bir oda.

İçkilerini doldurmanız, yemeklerini servis etmeniz, onlara iltifat etmeniz, mahremiyetlerini ihlal etmeyen kibar sorular sormanız ve onlara özel romantik ilgi göstermeniz gerekecek. Müşterileriniz uluslararası olacak, bu nedenle Fransızca öğrenmenize gerek yok."

"Bu yasadışı-" Kalen başladı ama Rowe onun önünü kesti.

"Senden onları becermeni istemiyoruz West." Kalen'in neredeyse itiraz ettiği şey gülünç ötesiymiş gibi gözlerini devirdi. "En fazla sarılmanız ya da fotoğraf çektirmek için kolunuzu onlara dolamanız istenecek. Hepinizin ıslıl ıslıl, saf ve dokunulmaz olmanız bizim çıkarımıza. Bu, müşterilerin sizi daha çok istemesini sağlıyor. Icon Cafe, Icon etkileşiminin altın standardıdır ve vardiyanız boyunca Ironside Yeteneklilerimizin zarafetini ve alçakgönüllülüğünü temsil etmeniz beklenecektir. Daha azına müsamaha gösterilmeyecektir."

Oscar'ı dövüşlerden çekemeyiz, Elijah'ın sesi zihninde yankılandı.

Çıkışa ihtiyacı var, Mikel de aynı fikirde. Niko, Theo ve Moses'ı çalıştırıp onları da oraya sokmayı umuyordum.

"Oscar Sato ve Mikel Easton dövüşlerinden önemli miktarda para kazanıyorlar," diye Rowe'a hitap etti Kalen, dişlerini birbirine vurarak ve çenesini esneterek. "Geçici bir sözleşmeden alabileceklerinden çok daha fazlasını."

"Pekâlâ." Rowe büyük bir el salladı. "Dövüşmek isteyen herkes başvurabilir, ancak Carter ile aynı anda performans sergilemeleri gerekiyor. Şu andan itibaren yapacağınız her şeyi grup olarak yapacaksınız, buna Dahlia'da geçireceğiniz zaman da dahil."

Kalen'in çenesi çatlayacak gibi oldu ama bir an sonra elini ağzına götürüp başını salladı ve sakinliğini tekrar masaya yansıtmaya zorladı. "Biz pazarlık yaparken-"

"Bu değil-" Rowe başladı ama Kalen adımlarını bozmadı. "-kameraların A Koğuşu'nun yatak odalarından çıkmasını istiyoruz."

Rowe alay etti ama hemen itiraz etmedi ve Kalen devam etmek için sadece bir an bekledi.

"Geçmişte A Koğuşu yatak odaları kamerasızdı ve Alfalarım bu değişiklikten rahatsız oldular. Onların diğer öğrencilerden daha çok çalışmasını ve daha çok şey vermesini istiyorsunuz, ben de bunun karşılığında uyurken onlara bir nebze mahremiyet vermenizi istiyorum. Tüm odalarda kameralarınız var.

koridorlarda ve yurdun her yerinde, böylece yataklarına başkalarını gizlice sokmayacaklar. Ben sadece her gece kendilerine ayırdıkları birkaç saatte rahatlamalarını istiyorum. Eğer onlara bunu verersen, senin için daha çok çalışırlar. Isobel de öyle. A Koğuşu'nda özel bir oda için canını dişine takıp çalışmasını sağlamak ve nihayet taşındığı gün bunu herkese açık hale getirmek haksızlıktı."

Rowe sandalyesinde arkasına yaslanıp Kalen'e bakarken aslında bunu düşünüyor gibiydi. Kısa bir süre başını sallayan Tilda'ya baktı ve sonra içini çekti. "Tamam. Sözleşmeleri imzalarsanız, tüm kayıt cihazları sadece yatak odalarının içinden kaldırılacak."

Kalen'in ifadesi zafer kazanmış gibi değildi. "Bunu daha ne kadar düşünmemiz gerekiyor?"

Rowe kaba bir şekilde gülümsedi. "Bildiğiniz gibi Stone Dahlia sözleşmeleriniz her zaman değiştirilebilir. O zaten yapıldı. Ama eğer kastettiğiniz-"

"Öyleyim," dedi Kalen.

"O zaman size bir saat verelim." Rowe ayağa kalktı, ceketini düzeltti. "Olivia, sözleşmeleri onlara bırak."

Frisk başıyla onayladı ve mikrofon kutusunun yanına bir yığın kitapçık bıraktıktan sonra kapıyı açarak Rowe'a kapıyı açtı; Rowe kapı aralığında duraklayarak Alfalara ve Isobel'e baktı.

"Dediğim gibi," Rowe'un yüz hatları gerginleşti, "ya bu anlaşmayı kabul edersin ya da akademinin her alanında, her zaman dinlemeye . Seçim senin."

Odadan çıktı, Frisk de onu takip etti. Tilda ve Yulia ikinci bir bakış atmadan çıktılar ve ardından iki EDGC adamı ellerinde tepsilerle geri döndü. kahve ve birkaç kahverengi paket servis poşeti. Pasta kokusu odayı doldurur doldurmaz Isobel'in midesi yüksek sesle homurdandı. Şok olmuş ve korkmuştu, önlerine konan seçenekler karşısında yıkılmıştı ama anlaşılan midesinin umurunda değildi.

Elijah ve Gabriel defter yığınının uzanıp birer tane alarak Kalen ve Mikel'e ikişer kopya verirken, adamlar her şeyi masanın koydular. Isobel ve Cian kahveleri ve kruvasanları bölüştürmeye başladığında diğerleri sessiz kaldı.

"Teşekkür ," dedi sessizce ve yemeği getiren silahlı adamla göz göze geldi.

Onun kendisiyle konuşmaya çalışmasını beklemediği için durakladı. Dikkatini duvara çevirmeden önce başını eğerek kısa bir selam verdi.

Isobel kruvasanını mideye indirdi ve kahvesinin yarısını yudumlarken, gözlerini sayfalardan ayırmadan yudumlamaya devam ettikleri fokur fokur kahveden irkilerek, inanılmaz kalınlıktaki sözleşmenin sayfalarını olabildiğince hızlı bir şekilde karıştıran Gabriel ve Elijah'a bakarken, sadece hamur işini kâğıt bir tabağın üzerinde iten Niko'ya baktı.

Birkaç dakika sonra Niko önündeki yemeği fark eder gibi oldu ve bir şekilde üç ısırıkta ağzına tıktırdı, eskiden yemek yediği gibi içine çekti. Bu durum Isobel'in ağlamak istemesine neden oldu ve birkaç göz onun yüzüne kaydı. dağıtmak için hemen sözleşmelerden birine uzandı, ancak dili anlayamayacağı kadar teknikti ve sonunda yenilmiş hissederek sayfaları kapattı.

"Gerçekten başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu gözlerini tam karşısında oturan Kiliana kaldırarak.

Başını salladı, mükemmel bir mağlubiyetle cevap verdi ve sesini renklendirmeyi umuyor, yetkililer "karar verme" saatlerinde onları izlemeyi nasıl seçtiyse ona göre bir performans sergiliyordu. Tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

"Pek sayılmaz." Nazikçe omuz silkti, solgun gözleri tekrar masaya kayd. "Haklılar - bu gösterideki yatırımcılar kendilerine fayda sağlamadığı sürece böyle bir şeye izin vermeyecektir. Diğerlerine aynı hakkı tanımadan sadece bizim grup kurmamıza izin veremezler, aynı zamanda şovu rekabetçi ve eğlenceli tutmak için grup büyüklüklerini kontrol edecek önlemleri de düşünmeleri gerekiyor. Öğrenciler şimdi bir grup oluşturmayı düşünebilirler, ancak para uğruna bundan vazgeçebilirler. Tek bir Simge olarak kazanırlarsa, kendi kariyerlerinin özgürlüğüne sahip olurlar ve tüm kazançlarını ellerinde tutarlar. Grup olarak kazanırlarsa, sadece yüzde 10'luk paylarını alırlar ve on beş yıl daha Ironside'ın sahibi olmaya devam ederler. Hayranlar ve diğer Öğrenciler muhtemelen bunu adil bir değiş tokuş olarak değerlendireceklerdir çünkü tüm üyelerin toplam popülaritesi nedeniyle bir grubun kazanması daha kolay olacaktır."

"Haklısın," diye mırıldandı Theodore, başını geriye eğip tavana bakarak iç geçirdi. "Ve Ironside sözleşmelerimizde gözetim seviyesinin herhangi bir zamanda haber verilmeksizin artırılıp azaltılabileceği yazıyor. Hatta teknik olarak tuvaletlere kamera koyma yetkileri bile var. Bu sözleşmeleri imzalamamayı gerçekçi bir şekilde bizim için çok cazip hale getirebilirler. Tüm mahremiyetimizi kaybedebiliriz."

Ve ekledi, eğer bu seçeneği onların elinden alırsak, muhtemelen bizi tekrar öldürmeye çalışacaklardır. Burada çok fazla yolları yok. Kendimizi onlar için bir para kazanma makinesine dönüştürmek güvenliğimizi sağlamanın tek yolu olabilir.

Isobel başıyla masayı işaret etti ve sessizliğe gömüldüler, beklerken kahvelerini ve yemeklerini bitirdiler. Mikel dalgınlıkla kruvasanını Niko'ya doğru itti, Niko da düşünmeden içine çekti.

Isobel onu yemek yerken izlemeyi saplantı haline getirecekti.

Elijah nihayet, bir saatleri dolmak üzereyken, "Çok kapsamlı," dedi. Kitapçığı kapatıp masanın ortasına fırlattı ve gözlüklerini çıkardıktan sonra burun kemiğini sıktı. "Bize sahip olacaklar ama en azından bir nebze yaratıcı özgürlük veriyorlar. Performanslarımızda ve şarkılarımızda değişiklikler önermeye ve son teslim tarihleri ve zorunlu çalışma süreleri var ama kendi şarkılarımızı ve koreografimizi bulabiliyoruz."

Diğerleri kitapçıklarını bırakmış, Elijah'ın başka ne söyleyeceğini bekliyorlardı, çünkü Elijah sadece bir sonraki sözlerini düşünmek için duraklıyor gibiydi.

Kalen ve Mikel ile göz teması kurarak, "Yaşam tarzı kısıtlamaları daha zorlu olabilir," diye izin verdi ve onlara bir çeşit

söylenmemiş bir mesaj. "Üyeler arasında ya da grup dışında arkadaşlık yok. On beş yıllık sözleşme süresinin sonuna kadar evlenmek ya da nişanlanmak yok. Sözleşme süresi boyunca hamile kalmak yok - eğer herhangi biri içimizden birinin kendisini hamile bıraktığını söylerse ya da Isobel birinden hamile kalırsa, o zaman tüm grup şirket tarafından düşürülecek ve her üye sözleşme süresinin sonuna kadar kendi yerleşim yerlerine geri gönderilecek. Bu sürenin sonunda Birleşik Devletler vatandaşı olarak yaşamakta özgür olacağız ama hiç paramız olmayacak ve kariyerimiz sona ."

Isobel onun vurdumduymaz, yakışıklı yüzüne gözlerini kırıştırdı.

"Neden?" diye ağzından kaçırdı. "Sanırım bizi en yüksek performans durumunda istiyorlar, bağlanmamış ve

Sözleşme süremizin sonuna kadar aile yükümlülüklerimizden kurtulmuş olacağız," diye Elijah. "Şirketlerine bağlı olduğumuz sürece mümkün olduğunca çok para kazanmamızı istiyorlar; tüm bağlılığımızı, dikkatimizi ve enerjimizi istiyorlar."

"Hepsi bu kadar mı?" Moses kaşlarını indirdi, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, Isobel'in fırtınalı bir ifade olacağından emin olduğu şeyi gizlemek için uzun kirpiklerini indirdi.

"Hayır," diye içini çekti Elijah. "Dahası da var. Kilo ve vücut yağ oranı gereklilikleri var. Verilerimizi kaydetmeli ve bunları Cooper'a göndermeliyiz, Cooper da bize kilo vermemizi, diyetimizi değiştirmemizi ya da egzersizlerimizi değiştirmemizi söyleyebilir.

Belirli hedeflere ulaşmak için rejimler. Ve," diye devam etti, hiçbirisi doğru düzgün cevap veremedi, "sıfır toleranslı uyuşturucu politikası, iki kadeh alkol politikası var ve piercing, dövme veya önemli saç modeli değişiklikleri gibi herhangi bir vücut değişikliği için Cooper'a izin başvurusunda bulunmalısınız."

"Tanrım-" Cian derin bir nefes alarak sözünü kesti ve ellerini saçlarının arasında gezdirerek altın sarısı saç tellerini gevşek topuzdan . "Pekâlâ. Başka ne var?" Isobel'inkine benzeyen ipek bir saç bağı çıkardı ve saçlarını yeniden bağladı.

"Üçüncü yıl bitmeden bir demo albüm yapmamız gerekiyor." "Mezun olmadan *önce* mi?" Kilian kaşlarını çatarak araya girdi.

"*Üçüncü* yıl," diye vurguladı Elijah. "*Bu* yıl. Demo albümünüzü beğenmezlerse, grubunuzu dağıtabilirler. Günün sonunda, sadece onlara para kazandıracak gruplar istiyorlar."

"Yıl sonundan önce bütün bir demo albümü nasıl ?" Moses homurdanarak avucunu masaya vurdu. "Hafta içi antrenmanlar ve dersler arasında, Cuma akşamları Ironside'da

Row, Cuma geceleri Stone Dahlia'da ve Cumartesi günleri Icon Cafe'de, uyumaya bile vaktimiz olmayacak."

Diğerleri homurdanarak onayladılar.

"Bu yapılabilir," diye düşündü Kalen. "Bunu gerçekleştirebiliriz. Tüm bunları imkansız gibi göstermelerinin bir nedeni var: İnsanları bu yolu seçmekten caydırmak.

ve bunun bitiş çizgisine giden kolay bir yol olduğunu düşünenleri filtrelemek."

"Başka seçeneğimiz yoksa neden bunu tartışıyoruz ki?" Niko homurdandı, kaslı kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturdu, ela gözleri sessizce alanın kenarlarına dizilmiş silahlı erkek ve kadınları taradı konferans salonunda, önlerinde gerçekleşen tartışmayı bile duymamış gibi davranıyorlardı.

Teknik olarak bir seçenekleri vardı. *Kağıt* üzerinde ya da mezun olduktan sonra on beş yıl boyunca kazançlarından ve özgürlüklerinden vazgeçerek dış dünyada bir grup olarak bir arada kalma şansını yakalayabilirler.

Ama bu sadece kağıt üzerindeydi.

Yetkililer, herkes hâlâ bir sırmış gibi davransa da Isobel ve Alfaların birbirlerine bağlı olduklarının farkındaydı. Gerçekte bu onların tek güvenli seçeneğiydi.

Eğer odadan vücutlarına bağlanmış mikrofonlarla çıksalardı, yetkililerin dolaplarına ve banyolarına kamera yerleştirmesi an meselesi olurdu. Grup halkın desteğini ve dolayısıyla dokunulmazlık statüsünü kaybedene kadar bağı açığa çıkarmanın ve hayran kitlelerini istikrarsızlaştırmanın bir yolunu bulacaklardı.

Ya da başka bir kaza düzenleyip altın çocukları Theodore Kane'i şehit .

Başka seçenek yoktu.

Elijah içini çekerek bir kaleme uzandı.

KOMİK DEĞİL, MOSES.

ISOBEL BİR ŞEYİ TEKMELEMEK İSTEDİ.

Callum Rowe ona -hepsine- kendini iki santim uzun *hissettirmişti*. Önemsiz hissetmeye, , haddinin bildirilmesine alışkındı ama bu başka bir seviyedeydi: Raftaki bir ürün olma hissi, plastiğe sarılmış, etiketlerle zımbalanmış ve ambalajının üzerindeki ince yazılar. Önemli olan *tek* şey para kazanıp kazanmayacaklarıydı. Önemli olan buydu. Bu, aralarındaki gizli bağdan, yalan söyledikleri gerçeğinden ve akademinin itibarından daha önemliydi.

Önemli olan tek şey... paraydı.

Yatakhaneye döner dönmez duşa daldı, kıyafetlerini çıkardı ve bacaklarını göğsüne kadar çekerek bankın üzerine çöktü. Su ona değmiyordu bile, ama buhar ve ses rahatlatıcıydı ve umutsuzca kameralardan uzak bir ana ihtiyacı vardı. İfadesini kontrol etmekten yüzü gerilmişti ve gözlerinin arkasında bir baş ağrısı belirme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

İçini çekti, alnını dizlerine dayadı ve banyoyu kokulandıran kuru çiçeklerin kokusunu içine çekti. On dakika boyunca kendine acıyacak, sonra da erkeklerin yaptığı gibi çoraplarını çekip kadın olacaktı.

Dünya farklı olsaydı harika olurdu ama değildi ve bir günde de değişmeyecekti. Onların dünyasında nüfuz güç, güç de özgürlük anlamına geliyordu. Gözleri bağlı bir şekilde popülerlik ipinde dengede durmaya çalışıyorlardı, her geçici adımda zemin daha da uzaklaşıyor ve kazıkları daha da büyüyordu. Şimdi sisteme karşı savaş ilan etmenin zamanı değildi, bu güvenle yapabilecekleri bir şey olsa bile. Onlar sadece Hayatta kalamayacakları bir düşüşten bir yanlış adım uzaktaydılar.

CİAN TELEFONUNA BAKTI, KAŞLARINI HAFİFÇE ÇATTI.
ferforje balkon korkuluğu.

Isobel: Artık her yere grup olarak gitmemize gerek yok, değil mi?

Isobel: Sözleşmeleri imzaladığımıza göre peşimizden gelmek büyük bir zaman, kaynak ve planlama kaybı olacaktır.

Isobel: Değil mi?

Muhtemelen şimdiye kadar kimse cevap vermeden tek seferde söylediği en fazla şeydi. Kaşlarını daha da çattı ve tırnağıyla telefonun kenarını karıştırdı. Nasıl hissettiğini öğrenmek için ona mesaj atmasına gerek yoktu. Duygularını kontrol altına alması duşta geçirdiği iki saati almıştı ama yine de en iyi çabası olduğunu varsaydığı şeye rağmen bağdan kopmamıştı.

Mesajları göndermeden önce binadan kaçmak üzere olduğunu da biliyordu - bu yüzden balkondaydı ve A Koşuşu'nun önüne doğru bakıyordu. Yeteneği açık değildi, ama arada sırada, bir şeylerin ne zaman olacağını *bilirdi* - genellikle işe yaramaz şeyler.

"ama Kalen," diye homurdanarak ekrana baktı. Kalen yazmaya başladığında eli hafifçe gevşedi.

Kalen: Korunmanız gereken tek kişiler yetkililer değil.

"Bunu biliyor," diye içini çekti Cian.

Niko: Bunu biliyor.

"Bu adam gerçekten de birinin ona yumruk atması için yalvarıyor." Cian diliyle dudağındaki piercingi dürttü, içinde huzursuz, kıpır kıpır bir enerji vardı.

Arkadaşlarına güvenirdi. Alfalar onun ikinci ailesiydi - bazı açılardan gerçek ailesinden daha yakınlardı ama dengesizdiler. Değişken, sahiplenici ve kıskanç.

Eşlerinin olmadığı gerçeğini kabullenmek yeterince zordu. zarar vermek isteyen tüm insanları hesaba katmadan, sadece *onların*

On

u. Ona kim zarar vermişti.

Isobel: Eve öldü. Crowe öldü. Moses

öldü: Oscar hala hayatta.

Kalen: Komik değil, Moses.

Oscar: Aynı fikirde değiliz.

Kilian: Komik olduğu için mi yoksa hayatta

olduğu için mi? Oscar: Yaşıyor muyum yoksa

burası cehennem mi?

Oscar: Günlük muamma.

Theodore: Neden bu kadar emo'sun?

Konuya dönelim mi?

"Boşluğa ihtiyacı var," diye mırıldandı Cian, tedirgin bir şekilde boştaki eline vurarak

korkuluklara karşı.

Mikel: Yetkililerin size başka bir saldırı düzenleyeceğinden şüpheliyim, sizin odaklanmanızı ve onlara para kazandıracak müzikler üretmenizi isterken değil.

Elijah: Bence öğrenciler artık sizi başka şekillerde sabote etmeye daha yatkınlar. İtibarınıza ve imajınıza yönelik hedefli, el altından saldırılar artık zorbalık, tehdit ve gözdağından çok daha hayati önem taşıyor.

Yine de ona izin vermediler. Bu karar

Kalen'e bağlıydı.

Kalen tekrar yazmaya başlayana kadar Cian bir ayağından diğerine geçti.

Kalen: Arkadaşlık sistemi ve gece boyunca gözetleme vardiyaları artık gerekli değil. Tehlike şimdilik geçti. Yine de herkesin konumlarını her zaman grupta paylaşmaya devam etmesi.

İçinden bir rahatlama seli aktı ve belinden eğilerek alnını serin demir parmaklıklara dayadı. "Bunun için şükürler olsun," diye inledi, telaşının tamamen Isobel'den kaynaklanmadığını fark ederek.

Çıldırarak üzereydi. Ironside'da mahremiyet zaten bir lükstü ama asla tam bir gece uykusu alamamak ve her uyanık olduğu saatte grubun yarısına ya da tamamına bağlı olmak zorunda kalmak onu yavaş yavaş delirtiyordu, en az onları sevdiği kadar.

"Hakarete çalışıyorum," diye yorum yaptı komşu balkondan neşeli bir ses.

Başını kaldırıp Gabriel'e baktı. "Hayır, sen-

Seni aşağılamak imkânsız," dedi gözlerini devirerek. Gabriel'i kızdırmak zordu, onu kızdıran milyonlarca küçük şey dışında. Onun canını yakmak

Duygular neredeyse imkânsızdı, ama çatal bıçağı çekmeceye yanlış yöne bakacak şekilde koyana Tanrı yardım etsin.

"Peki," diye kabul etti Gabriel, parmaklıkların eğilip, yüksekteki bahçelerinden sonsuz gibi görünen bakımlı bahçelere bakarak Alfa Tepesi'nin tepesinde. "Çıngırağı hissediyor musun?"

"Şimdi ne?" Cian gözlerini kırıştırdı, bir an için afalladı.

Gabriel hâlâ uzaklara bakarak, "Çıngırak," diye tekrarladı. "Hani şu golf arabalarından birini sürerken arkada bir şeyler tıkırdar ama ne kadar bakarsan bak bulamazsın ya.

Bağdaki bir şey çözüldü. Bunu hissedebiliyorum."

"Oh. Bu."

Çıngırak.

Bunu söylemek için iyi bir yoldu. Cian onu görmezden gelmeye çalıştıkça daha da yüksek sesle devam etti.

"Eee?" Gabriel sordu.

"Evet." Cian ellerini yüzünde gezdirdi ve Gabriel'in odasının kapısının kapalı olduğundan emin olmak için kontrol etti. "Niko bağı onardığında oldu." Alçak sesle konuştu -balkonda kamera yoktu çünkü alan iyi bir açığı yakalamak için çok küçüktü ama normal sesle konuşma riskini almak istemedi.

"Tekrar daha mı iyi olur?" Gabriel de aynı şekilde sessizce sordu.

"Çatlakların hâlâ orada olmasının bir önemi var mı? Isobel fark etmedi."

"Ben de bunu merak ediyordum," diye itiraf etti Cian. "Onun bunu hissetmesini istemedim."

"Hiçbirimiz onun bunu hissetmesini istemedik," dedi Gabriel. "Ve yüzden hissetmedi

o."

"Gerçekten bu kadar kolay mı?" Cian

kaşlarını çattı. "Hiçbir fikrim yok."

"Her şeyi biliyorsun," diye karşılık verdi.

"Sınırlarımı biliyorum," diye sırtıttı Gabriel, balkondan uzaklaşırken ve kapıya doğru döndü. İçeri girmeden önce durakladı ve Cian'la yüzleşmek için döndü. "Dikkatli ol. Bu huzursuzluk hissi... bu çıngırak... yan etki kokuyor."

"Oh güzel," diye Cian.

Gabriel gülümsedi ama dudaklarının hafifçe bükülmesinde mizah yoktu.

"Diğerlerini uyaracağım. Bir plan yaparız."

Cian başını salladı ve telefonunu tekrar açtı. Onu bekleyen yeni bir mesaj vardı.

Isobel: Sonra ne yapacaksın?

Geceleri yine özgürdü.

Onun geceleri yine

özgürdü.

Aleti öyle aniden kanla doldu ki neredeyse acı verecekti ve hışımla içeri girdi, gözleri kocaman, kalbi küt küt atarak soyunma odasına girdi.

Lanet olsun, sakın . Öyle demek istemedi. Cian:

Kameramı stüdyoya mı getirdin?

Aklımı okumana bayılıyorum.

Cevap yazmadı. Parmaklarına güvenmiyordu. Bir hafta boyunca uyuyacak kadar yorgun olmalıydı ama onun yerine orada durup, şişen ereksiyonu organize bir can sıkıntısıyla yavaş yavaş ölene kadar Gabriel'in kıyafetlerini renklerine ve tarzlarına göre yeniden düzenlemesini düşünmek zorunda kaldı.

OSCAR ELDIVENLERİNİ ÇIKARDI VE YERE FIRLATTI.

boks torbasından uzaklaştı. Bağın, boks torbasının

alışkın uçucu, şiddetli dürtüleri ama şimdi bundan emindi çünkü Niko bağ parçalarını Isobel'e geri verir vermez Oscar bu örtünün kalktığını hissetti.

Artık tasmalı ve bastırılmış değildi. Bağ, tutkal ve saf, inatçı irade tarafından kontrol altına alınmış, kusurlu bir şeye dönüşmüştü. Doğal olmayan bir şeye dönüşmüştü. Artık onu kontrol altında tutamıyordu, bu da diğerlerini de kontrol altında tutamayacağı anlamına geliyordu. Bağın Moses ve Theodore'un her zaman vahşileşmesini önlemede bir rol oynadığından şüphelenmişlerdi ama şimdi yine risk altındaydılar. Bu da *harika* bir şeydi. Tam da ihtiyaçları olan şeydi.

Ağırlık banklarından birine çöktü, cebinden telefonunu çıkarırken yüzünde bir havlu sürükledi.

Ne yaptığını , değil mi?

Cevap hemen geldi.

Kalen: Elijah mesaj atabileceğin konusunda beni uyarmıştı.

"Siktiğimin Elijah'ı," diye mırıldandı Oscar, başparmakları ekranda uçuşurken.

Bütün gecelerimizi temizledin. Biliyorum.

Oscar: Onu tekrar becermeye başlayacaklar.

Kalen: Biliyorum.

Onun odası benimkinin yanında.

Kalen: Biliyorum.

Oscar: Onlardan birini öldürmem ne kadar sürer biliyor musun?

Kalen: Hiçbirine dokunmayacaksın.

Isobel de dahil.

Başı geriye düştü, boğazından bir kahkaha patladı; kaba ve dengesiz.

Oscar: Bu onun vücudu ve kendi seçimi konulu ders için çok fazla. Kalen: Onu tehlikeye atmadığı sürece.

Zarar verecek olan onun vücudu.

Kalen: Zarar verecek olan onun bedeniye, başkasına verecek olan da onun bedenidir.

Oscar: Önce onları öldürmezsem.

Kalen: Sikişmelerini bile beklemeyecek misin? Önce kimi öldüreceksin?

Oscar: Muhtemelen Theodore, o kendini

beğenmiş pislik. O bizim solistimiz, seni aptal.

Oscar: Sonra Kilian, o sahte eşcinsel kendini beğenmiş piç.

Kalen: Onunlayken dalgalanırsan ne olur? Ya ona zarar verirsen?

Oscar: Bunun arkadaşlarımı öldürmemle ne alakası var? Kalen:

Sadece bir düşün.

TEK DÜŞÜNDÜĞÜM BU.

Kalen: Eminim onun kalbine ve kişiliğine bu kadar hayran olmanız gururunu okşamıştır.

Ne demek istediğimi biliyorsun. Beni kıskırtmayı bırak.

Kalen: Sana ona dokunmamamı emredebilirim.

Oscar: O zaman önce ben seni öldüreceğim.

Oscar telefonunu cebine geri soktu, konuşmayı bitirmişti. Elleri titriyor, susturmaya çalıştığı öfke yüzünden görüşü bulanıklaşıyordu. Birkaç dakika volta attıktan sonra telefonunu geri aldı ve küçük kız kardeşini aradı, ancak sadece bir kez çaldıktan sonra hemen kapattı. Bu

Sabahın erken saatleriydi ve uykuya ihtiyacı vardı. Yandaki kulübede yaşayan yaşlı kadına mesaj atarak durumunu kontrol etti. Tüm kazancını Lily, onu kontrol eden komşusu ve kulübedeki kadın arasında paylaştırdı.

Bazı öğleden sonralarını onunla geçiren okul binası ve yerleşim yerindeki sağlık merkezi, yine de yeterli değildi.

Kazançlarının yalnızca yüzde 1'inden daha azını eve götürebilse yeterli olur muydu?

Güvenliklerini sağlamış olabilirler ama hiçbir sorunlarını çözmedikleri kesindi.

CIAN DANS STÜDYOSUNUN KAPISINI OLABİLDİĞİNCE SESSİZ BİR ŞEKİLDE AÇTI, odaya girdi. Hiç zahmet etmemeliydi. Çılgılık atarak, yanarak içeri kaçsa bile Isobel fark etmezdi. Dansının içinde kaybolmuştu, müzik pisti sarsacak kadar yüksekti.

Fotoğraf makinesini gömleğini ve çantasını bıraktığı bankın üzerine koydu ve telefonunda çalan şarkıyı kontrol etmek için eğildi. Tom Walker'dan "Burn". Şarkı tekrar ediyordu ve kız koreografiyi çözmüş gibi görünüyordu. Sigma'nın planlarının ve geleceklerinin altüst oluşuyla çılgın, öfkeli, isyankâr bir dansla başa çıkacağına güvenin.

Onun bu yönünü

seviyordu. Beğendi.

Onun bu yönünü *seviyordu*.

Ne oluyor lan?

Hay sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Kamerayı kucağına çekti ve Isobel onu fark eder gibi oldu. Dans etmeyi bıraktı, göğsü kabarmış, teni terden parlıyordu. Tayt, spor ayakkabı ve bir bluz giyiyordu. Tekmeledi spor ayakkabılarını odanın kenarına çekti ve ellerini saçlarında dalgaları yüzünden uzaklaştırdı.

"Hazır ?" diye nefes nefese seslendi, ona doğru koşarken uzun antrenman salonunun öbür ucundan. Şarkıyı durdurmak için saatine dokundu.

"Eğer hazırsanız," diye onayladı.

"Yardım ettiğin için teşekkürler." Ona unutulmaz bir gülümseme fırlattı, güzel

Dudakları yanaklarını itiyordu - her zaman gülümserdi, sanki ağzı bunun için çok darmış gibi, teninde çok sayıda küçük gamze yaratırdı. Onunki gibi dudaklarla, göze çarpan bir gülümsemeydi. Onun gibi sevimli değildi. Bazen gibi soğuk da olabilirdi. Pelüş, yumuşak ve davetkârdı, tıpkı onun neredeyse hiç olmadığı gibi.

Isobel sadece aleti içindeyken yumuşak ve davetkârdı, onu her zamanki gardından ve her zaman içinde yüzdüğü korkudan uzaklaştırıyordu. Ya da uyku ile akıl sağlığı arasında gidip geldiği o nadir anlarda. Alkolün onun bu soğuk maskesini yumuşatması gerekirdi, ama alkol onu sadece şımartmayı başarmıştı.

" ederim," dedi sonunda, kamerasıyla oynadıktan sonra, onun gülümsemesini düşünerek kendinden geçmemiş gibi davrandı.

Nesi vardı bunun? Kendini hasta ediyordu. Bir kadının kişiliğinin her yönünü ortaya çıkarmanın tüm yollarını bilecek bir *tip* değildi. Kadınları severdi, ama bu onun cinsiyetini sıradan bir şekilde takdir etmek değildi. Bu bir saplantıydı.

"Bu videoyu özellikle bir şey için mi çekiyoruz?" diye sordu kafasını toparlamaya çalışarak. Stres onu dağınık hale getiriyordu.

"Daha çok çalışmam gerek," diye mırıldandı, aşırı çalışan kaslarını gererek. "ayak uydurmak benim için yeterli değil. Sadece... daha çok çalışmam gerekiyor."

"Ayak uyduramıyorsun, bebek." Cian kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Sen hepimizden daha iyi bir dansçısın. Daha doğal bir yeteneğin var ve daha deneyimlisin. Bu ayak uydurmak değil. Bu bizi geride bırakmaktır."

Gözlerini devirdi. "O zaman ben daha ileride olmak istiyorum."

"Vahşi küçük şey, değil mi? Artık bir grup olduğumuzu sanıyordum. Takım zihniyeti nerede?"

Dudaklarından küçük bir kıkırdama döküldü ve göğsündeki karanlığın bir kısmı kalktı.

"Cooper'a e-posta gönderdim ve bunu kişisel bir proje olarak yayınlayıp yayınlamayacağımı sordum, böylece bir hafta beklemek zorunda kalmayacağım." Kız koşar adımlarla saatine bakarak odaya girdi. "Bu gece yükleyeceğim."

Acelen ne? diye sordu.

İnsanlar kolay yolu seçtiğimizi düşünebilir. Onları içeriğe , böylece bunu düşünecek zamanları bile olmayacak.

"Kulağa bir plan gibi geliyor." Kamerasını avucunun içine aldı ve onun pozisyon almasını bekledi. Şarkıyı başlatmak için saatine dokundu ve yaptığını iddia ettiği görünmez hataları düzeltmek için koreografiyi birkaç kez gözden geçirdiler.

birlikte hareket etmeye çalıştı, dansının yavaş anlarında yakınlaştı ve hızlanmaya başladığında yumuşak bir şekilde geri çekildi, hareketlerini genişletti, sıçramaya ve uzanmaya başladı. Bu tam olarak onun tarzıydı - lirik, etkileyici ve son derece teknik. dans etmiyordu; müziği *gösteriyordu*. Bir şarkının duygusuna dalıyor ve bir şekilde onu canlı, temiz, acı verici bir şekilde ifade ediyordu.

Onu böyle izlerken kadere inanmamak çok zordu. Akademide başka hiç kimse onun kadar çok çalışarak bu noktaya gelmemişti.

O ve diğer Alfalar dışında kimse.

Şimdi onu daha iyi tanıdığı ve babasının ona nasıl davrandığını gördüğü açıktı - tüm hayatı *eğitimdi*. Onun için sürekli ve durmaksızın kendini geliştirmekten başka bir şey yoktu. Kalen ve Mikel de her birini işe aldıktan sonra onları böyle eğitmişti. Aslında hiçbirinin başka seçeneği yoktu ama farklı nedenlerle.

"Bir kez daha," diye nefes nefese adamın az önce çektiği videoyu tekrar izledi. Başını sallıyordu. "Uzatmamı berbat ettim."

Mükemmel olduğunu düşündü ama baş dansçı oydu, kendisi değil. O da başıyla onayladı ve tekrar yaptılar.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

ISOBEL, GÖREVLİLERİN NASIL BAŞARILI BİR ŞEKİLDE

Gruplarının kuruluş öyküsünü onun ve Alfaların duyurmasına *izin verdikleri* bir şeymiş gibi anlatmayı başardı. Sanki bu onların değil de Ironside'ın planıymış gibi ve bu pek de bir ayrıcalık sayılmazdı. Yeni kurallar çoğu insanı bir grup olarak kaydolmaya çalışmaktan etkili bir şekilde korkuttu.

Çoğu insan, ama herkes değil.

Çarşamba günü, insanlar bir grup olarak kayıt yaptırarak tüm akademiye şok etti. Her birinin oyunu kazanmak için iyi bir şansı vardı ve ...ama belki de Yetenekli olmadıkları için kendilerine teklif edilen sözleşmeler farklıydı. Şarkı söyleme ya da dans etme konusunda eğitimleri yoktu ama Kalen ve Mikel'e sahiptiler ve onların gözde olmalarına izin verilmiyordu, bu yüzden Isobel profesörlerin onlardan muhteşem bir şey çıkarabileceklerinden endişe ediyordu. İnsan grubu sabah ilk iş olarak sosyal medyada duyuruldu ve Isobel Icon Matters'a girdiğinde herkes telefonlarının başındaydı ve heyecanla fısıldaşıyorlardı.

Çantasını bacaklarının yanına bırakarak bir koltuğa çöktü. Denedi Kozlov ikizleri salona girip herkese sırtarak salonun ön tarafındaki yerlerini alırken yüzündeki endişeyi sildi. Alissa James ve Irene Ellis -Gabriel ve Elijah'ın sahte kız arkadaşları- iki kaslı sarışının iki yanındaki koltuklara oturdular.

erkeklere nazlı gülümsemeler, hafif dokunuşlar ve kadınsı kahkahalarla yaklaşıyordu. Isobel şok içinde gözlerini kırptırdı ve ardından telefonunu çıkarıp hızlıca bir fotoğraf çekerek grup sohbetine gönderdi.

Isobel: Yani...

Elijah: Oops.

Gabriel: Neye ben? Theodore'a: Sahte kız arkadaşına.

Gabriel: Hangisi benim?

Moses: Kahvaltıda Slav sosisi yiyen kişi. Isobel: İğrenç.

Cian: Soldaki mi?

Isobel: Aslında, sağdaki. Moses: terk etmelerine şaşmamalı. Isobel: Sizi terk mi ettiler?

Hiçbir fikrim yok. Numarasını engelledim.

Isobel: Ne zaman?

Gabriel: Sahte çıkmaya başladığımız gün. Bana günaydın mesajı attı. Boşluğa ihtiyacım vardı.

Kilian: Oraya girip ne zamandır Düşman Hatlarının Gerisinde olduğunu mu soracaksın?

Elijah: Bosna'yı düşünüyorsun. Kozlov ikizleri Rusya'dan. Kilian: Demek bazı şeyleri hatırlıyorsun.

Elijah: Savaş filmleri mi? Evet. Kız arkadaş?

Hayır. Isobel: Beni hatırlayacak mısın?

Theodore: Eli'nin paniklediğini daha önce hiç görmemiştim. , E?

Bize bir resim gönderin.

Elijah: Eğer kız arkadaşım olmak istiyorsan, bunu istemenin daha iyi yolları var. Theodore: Kim, ben mi?

Elijah: Bu sabah attığın adıma şiddetle içerliyorum.

Theodore: Böyle devam edersen daha fazla kız arkadaşın olmak istemeyeceğim.

Isobel telefonunun üzerinden salonun orta sırasına baktı, Jordan Kostas ve Naina Kahn da diğer insanlara katılmıştı. Isobel şimdi düşününce Kostas'ın şarkı söyleme ve dans etme konusunda biraz deneyimi olduğunu fark etti. Çok değil ama sosyal medyada sık sık şarkı söylediği ya da dans trendlerine katıldığı kısa videolar yayınlıyordu. Ayrıca, o bir modeldi. Kıl yığınları söz konusu , Kalen ve Mikel için kolay bir model olabilirdi.

Kalıp. Kahn ise çikolata heykeller yapıyordu. Bunun bir performans grubunda olmakla hiçbir ilgisi yoktu.

Isobel, dikkatini tekrar telefonuna vermeden önce Alfaların nerede olduğunu merak ederek salonun geri kalanını inceledi.

Derse geç kalacaksınız. Niko: Ben gelmiyorum.

Kalen ile antrenman.

Dudağını ısırdı, göğsünün içinde endişeler yükseliyordu. Kalen ve Mikel son zamanlarda Niko ile daha fazla özel zaman geçiriyorlardı. Sadece o değil, Moses, Theodore ve Oscar da. Niko'da bir şeyler değişmişti.

Aralarındaki bağ onarıldığından beri grubun dinamiklerinde bir sorun vardı ama bunun tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu. Bağın kendisi iyi hissettiriyordu ama odada birden fazla Alfa olduğunda havada görünmez bir gerilim çatlağı oluşuyordu. Gabriel ve Elijah birlikte olmadığı sürece, onlar iyi görünüyordu. Theodore ve Kilian bile onun yanında biraz gergin görünüyordu. Sormak istiyordu ama *ne* emin değildi. Bu duyguyu yeterince tarif bile edemiyordu.

İ çekerek herkesin sorusuna verdiği cevapları gözden geçirdi.

Elijah: Bu dönem meşgulüz. Gabriel:

O ve ben meşgulüz demek istiyor.

Elijah: Başka kimi kastetmiş olabilirim?

Moses: Aşıkken başka birini görmek zordur. Elijah: Kapa neni.

Theodore: Yola ıkıyorum. Kameraları odamdan çıkarırlarken burada gerekiyordu. Burnunu sokmalarını istemedim.

Oscar: Kirli dergilerini bulacaklarından mı

korkuyorsun? Moses: Sigma Penthouse.

Sigma Hustler. Cian: Sigma

Playboy. Cian: Ben de yoldayım.

Theodore: Benim zevklerim Sigmas'ın ötesinde.

Isobel: Öyle mi?

Elijah: Theo'yu daha önce hiç panik yaparken görmemiştim.

Bana bir resim gönder, T. Theodore: Kapa neni.

Theodore: Ve evet.

Isobel: Bu tatlar nedir? Kilian:

Kıskandın mı bebeğim? Elijah:

Hayır, onunla taşak geçiyor.

Isobel sırttı ve telefonuna daha hızlı dokunmaya başladı.

Yaralandım.

Isobel: Bağ taşı muhtemelen şu anda saf kan kırmızısıdır.

Kalen (yönetici): Onaylayabilirim. Evet, öyle.

Theodore: Benimle dalga geçtiğini biliyorum ama şu anda adrenalinim var.

Theodore: Kes .

Isobel: Yap beni.

Grup sohbetinde flört etmeyi bırak.

Isobel: Bu kavgaydı.

Oscar: Dediğim gibi.

Gözlerini devirdi, telefonunu bir kenara bıraktı ve dikkatini tekrar oditoryumun ortasına verdi. Mei Ito ve Luca Santoro insanların geri kalanına katılmıştı. Santoro'nun da bir başka sosyal medya sanatçısı olduğunu fark etti. Bir trend için dans etmek bir kariyer için dans etmekle aynı şey olmasa da, onlara bazı temel bilgiler veriyordu ve Mei ve Santoro popülerliğin güç merkezleriydi. İkisi de zaten zengindi ve muhtemelen performans becerilerini yükseltmek için dışarıdan yardım almaları gerekiyordu. Isobel ve Alfalar tehlikeden uzak kalmak ve yetkililere iyi bir yatırım olduklarını kanıtlamak istiyorlarsa, yeni sözleşmelerinin öngördüğünden daha fazlasını yapmaları gerekecekti. İmkânsız yeni standartları gerçekten de asgari düzeydeydi; onları dış dünyanın desteğine, fonlara ve daha önce kurulmuş hayran kitlelerine zaten sahip olan insanlarla eşit bir oyun alanına koyuyordu.

Isobel ve Alfalar iki kat daha fazla çalışmak ve iki kat daha iyi olmak zorunda kalacaklardı.

Yanındaki koltuğa bir beden düştü ve dönüp yavaşça kendi sahte erkek arkadaşına baktı. Adam ona sırttı ve gözlerindeki koyu renkli kıvrımı çıkarmak için başını salladı.

"Hey, bebeğim." Kolu sandalyesinin arkasına düştü. "Benden kaçtığını düşünmeye başlamıştım."

Kelimeleri düşünmeden ağzından kaçırıldı. "Hadi ."

Geriye çekildi ve şok içinde ona baktı. "Bunu yapabilir misin?" diye sordu, yine düşünmeden.

Elijah ve Gabriel'in James ve Ellis'in aniden başka erkeklere bağlanmalarına neden tepki göstermediklerini yeni yeni anlıyordu. Artık çıkmalarına *izin verilmiyordu*.

"Yani, ne?" Silva ne söylediğinin farkına geri adım atmaya başladı.
"Neden?"

"Bir sözleşme imzaladım," dedi ona. "Bu yeni grup kurallarının bir parçası. Kimseyle çıkmamıza izin verilmiyor."

Adam kızgın görünüyordu. Yüzü kızarıyor, gözlerinde midesini bulandıran bir şeyler parlıyordu. Ona karşı her zaman neşeli ve iyi huylu olmuştu ama yine de ona jiletle dolu bir paket teslim eden ve onu bağlamak için bir tür Yetenekli vudu büyüsü yapmaya çalışan kişiydi.

"Bu bir şaka mı?" diye sordu ona doğru eğilerek. "Hadi gidip içeride konuşalım.
özel." Ayağa kalktı ve onu kolundan tutarak sandalyeden çekmeye çalıştı.

Ayaklarını hızla önündeki sandalyenin dayadı ve vücudunu kilitledi.
"Yapmayalım mı?" Sıradan tutmaya çalışarak beceriksizce güldü.

Daha sert çekti. "Cidden, Sigma-"

Silva aniden yana doğru sarsıldı ve yanındaki sandalyeye fırlatıldı.
Moses diğer tarafına oturarak onu boynundan sandalyeye tutturdu.
Musa onu tutarken Theodore kolunu çekerek onu sandalyeden indirmeye çalışıyordu.

"*Cidden, Beta,*" diye alay etti Theodore. "Hadi gidip konuşalım. Bir yerde. Özel bir yerde." Her kelimeye, Beta çığlık atana kadar Silva'nın kolunun çekilmesi eşlik etti.

Her şey o kadar çabuk olmuştu ki Isobel'in tepki verecek zamanı bile olmamıştı ve onu en çok korkutan şey Theodore ve Moses'tan *hiçbir şey* hissetmemesiydi. Vücutlarında titreşen ya da gözlerinde parıldayan mutlak öfkenin bir *damlasını* bile hissedemiyordu.

Moses Silva'ya doğru eğildiğinde, Silva'nın ona doğru eğildiği kadar yaklaştığında, hareket edemeyecek ya da tepki veremeyecek kadar şok olmuştu. "Neden hareket etmiyorsun?

Beta?" diye fısıldadı tehlikeli bir şekilde. "Sadece ayağa kalk."

Theodore daha sert çekti ve duyulabilir bir *çatırtı* oldu, buna şimdi titreyen ve gözleri yaşaran Silva'nın bir çığlığı daha eşlik etti.

"Kahretsin." Sonunda beyni yaşadığı şoku bastırdı ve Theodore'u iterek yerinden fırladı. "Hadi gidelim."

Silva'nın kolunu bıraktı ve Silva onu daha sert iterek Moses'a doğru birkaç adım geri gitmeye zorladı.

"Sen de," diye emretti, kaşlarını çatan ve Silva'yı serbest bırakan Moses'a ters ters bakarak.

İkisini de salondan dışarı çıkarmayı başardı; salon şok edici bir sessizliğe bürünmüştü, öğrencilerin çoğu telefonlarını bile çıkaramayacak kadar şaşkıındı.

"Aklınızdan ne geçiyordu?" diye sorarak ikisine de ters ters bakmayı başardı. Bir yıl önce olsa siner, duvarlarını çatlatır ve onların tüm acısını içine çekerdi. Ama artık öyle biri değildi ve onlar da artık onu korkutmuyordu. Belki biraz, ama aynı şekilde değil. Artık onlar *için* korkuyordu.

Theodore ve Moses birbirlerine baktılar, ikisi de hâlâ somurtkan ve öfkeliydi ama Silva görüş alanlarından çıktığı için biraz utangaçtılar. Silva da onları hissedebiliyordu, göğsünde patlayan küçük korku kıvılcımlarını.

"Elleri senin üzerindeydi-"

Theodore'un sözünü kesti. "İyi misin?"

Cevap olarak yüzünü buruşturdu.

"Burada neler oluyor?" İkon Konuları öğretmenleri Profesör Dubois, sanki yasadışı bir şey yapıyorlarmış gibi dönüp Theodore ve Moses'thızlı bir adım uzaklaşmasına neden olarak sordu.

Akademide ders veren birkaç yetkiliden biri olan İşlemci Dubois insanken gergin olmamak zordu.

Isobel hemen, "Yok bir şey," dedi ama ne yazık ki aynı anda Moses da konuşmuştu.

"Mateus Silva'ya sırf onlardan daha güçlü olduğu için insanları yakalamanın doğru olmadığını öğretiyorum."

"Dersime girecekseniz, bunu şiddet kullanmadan yapacaksınız," diye sert bir şekilde ders veren Profesör Dubois, oditoryumun kapısını çekerek açtı ve sesine kattığı sürekli tehdit biraz fazla hızlı bir şekilde içeride kayboldu.

Isobel iç çekerek Theodore ve Moses'a baktı. "İkinizin arasında neler oluyor?"

" ayrılmayız, Illy-stone." Theodore ona yıkıcı bir gülümseme verdi ve göz açıp kapayıncaya kadar tüm öfkesini bir kenara bıraktı. "Birimiz için geldin; hepimiz için geldin."

"Benim için gelmiyordu," dedi ama ses tonu inandırıcılıktan yoksundu. Bunu itiraf ettiği için kendini suçlu hissediyordu ama bunu bilmek güzeldi.

Birisi ona elini sürmüş ve hemen cezalandırılmıştı. Hissettim ki

güzelden daha iyi. Keşke bu tür cezaları kendi başına verebilecek gücü olsaydı diye düşündü.

"Mhm." Moses gözlerini devirdi, onun ifadesinde bir şeyler okuyor ya da belki de bağ aracılığıyla sessiz memnuniyetini hissediyordu. "Hadi geri dönelim içeride."

REMNANTS

ICON MATTERS'IN ARDINDAN ISOBEL, GABRIEL VE ELIJAH'I YAKALADI genellikle Acro Duo derslerinin yapıldığı salonun dışında. O zamandan beri Üçü bir grup oluşturmuştu ve Profesör Lye "kimsenin kimyasını bozmak" istemiyordu, başka bir eşleşmeye zorlanmadılar ve kendilerine verilen son koreografi ödevi üzerinde çalışmak için salondaki köşelerine çekilmelerine izin verildi.

Genellikle Gabriel ve Elijah ne kadar çok şey olursa olsun bu tür görevler sırasında aşırı odaklanabilirdi ama onlar bile biraz kararsız görünüyordu. Bir kez daha o kadar inceydi ki kelimelere dökemedi bile ama *bir şeyler* hissedebiliyordu. Küçük bir şey, garip bir şey. Tiz bir çınlama ya da hafif bir çingirak sesi gibi. Orada olduğunu bildiğini sanıyordu ama o kadar silikti ki kendini sorgulamadan edemedi.

Aynı zamanda Acro Duo sınıfında olan Kostas ve Santoro'nun salonun kendi köşelerine geçmeleri Isobel'i tedirgin etmişti. Onları ve Wallis'le eşleşip Isobel'den olabildiğince uzakta konumlanmış olan Silva'yı engellemeye çalıştı.

Silva için kendini kötü hissetmesine izin vermedi.

Sahte erkek arkadaşı gibi davranması için ona şantaj yapılmıştı. Anlaşmanın tam olarak ne olduğunu biliyordu ve "o" gerçek olmadığı için ilişkiyi bitirdiği için üzölmeye hakkı yoktu.

Yine de adamın ona bakışı ve gözlerindeki ani, delici, ateşli bakış onu biraz endişelendiriyordu. Nefret kokuyordu ve hiç istikrarlı gelmiyordu.

"James ve Ellis'ten ayrıldınız mı?" diye sordu, koreografinin sonunda kısa bir mola vermek için durduklarında, Elijah su şişesine uzanırken, Gabriel kimsenin kullanmasına izin verilmeyen kancaya asmadan önce yüzüne bir havlu fırçaladı.

Kasıtlı olarak Silva'ya sırtını döndü.

"Bu sabah," diye doğruladı Elijah. "Bu konuda iyilerdi. Zaten onlar için ciddi bir şey değildi. Sadece eğleniyorduk."

"Çabuk hareket ettiler." Isobel, Silva'gözlerini hâlâ sırtında hissedebiliyordu. "İlk derste Kozlov ikizlerinin peşindeydiler. İnsanlar da aynı flört etmeme kurallarına mı

sahip?" "Flört etmek çıkmak değildir." Gabriel omuz silkti.

"Peki, onlarla flört etmeye devam edecek misin?" diye sordu... seyircinin iyiliği için.

Kendisi için değil.

Elijah ona zarif bir bakış fırlattı, su şişesini çantasına geri bıraktı ve gömleğinin yakasını çekiştirerek tenine yapışmasını engellemeye çalıştı. "Flört ediyormuş gibi mi görünüyorum Sigma?"

"Seni flört ederken görebiliyorum," diye çekingen bir tavır takındı.

"Belki bir tür bilimsel el kitabıyla? Seni şöminenin yanında sırtını okşarken, sayfalarını karıştırırken görebilirim."

Adam eğlenmiş görünüyordu, o da devam etti. "İkili kod üzerine bir belgeselle flört ettiğinizi görebiliyorum - biraz şarap ve fondü ile birlikte."

Sert dudakları seğirdi ve ona arzuladığı tepkiyi verdi. "Fondü yemiş gibi mi görünüyorum?" diye sordu kayıtsızca.

"Gerçekten az önce parmaklama mı dedin?" Gabriel araya girdi.

Yanakları yanmaya başlayan Isobel onu görmezden gelerek dikkatini Elijah'tan ayırmadı. "Fondü değil. Ruhlar, belki."

"Ruhlar," diye tekrarladı kuru bir sesle.

"Ve gözyaşları," diye ekledi. "Ve hayaller. Ve umutlar."

"Gözyaşları, hayaller ve umutlar," diye tekrarladı.

"Doğru." "Beni canlı canlı yiyecekmişsin gibi görünüyorsun."

Reed'in yüz ifadesi aniden karardığında gülümsemesini serbest bıraktı ve kirpiklerini ona doğru savurdu. "Bay Reed, işte böyle flört edersiniz."

"Bu nasıl flörttü?" Gabriel etkilenmemiş görünerek sordu.

"Kişiyeye göre uyarlanır." Isobel donmuş Elijah ile kaşlarını çatmış Gabriel'in arasına baktı. "Teoride bu işte harika olmalısın. Çünkü senin küçük algı şeyi."

Gabriel gözlerini devirdi ama aralarını bitirmek için herhangi bir hamle yapmamıştı.

-Isobel onu eğlendirdiğini böyle anladı.

"James'i etrafta nasıl tutuyorsun?" diye sordu.

kaşlarını çatı ve elini kalçasına koydu. "Flört etmiyorsun, fondü yapmıyorsun."

"O fondü yapmıyor." Gabriel çenesini Elijah'a doğru salladı.

Isobel alay etti. "Bir kancayı bile paylaşmıyorsunuz ve bir fondüyü paylaşacağınıza inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Gabriel'in dudağı köşeden hafifçe yukarı kalktığında bir adrenalın sarsıntısı hissetti. Bu neredeyse Niko'nun yakışıklı yüzünü yemekle doldurmasını izlemek kadar bağımlılık yapıcıydı.

"Kişiliğim," diye cevap verdi Gabriel, dudağındaki eğiklik azalmış, ifadesi her zamanki gibi korkutucu derecede boştu. "Onu etrafta tutan şey buydu."

"Ah?" Bu kez Isobel'in iki kaşı da havaya kalktı. "Görebilir miyim?" Kıkırdadı, aniden ayağa kalktı. "Buraya gel, köpekçik."

Ciyakladı ve kaçmaya çalıştı ama Elijah bir saniye içinde oradaydı, tek koluyla yakaladı ve bir bez parçasından başka bir şey değilmiş gibi kendi yerlerine geri taşıdı. "İşine dön Sigma. Daha sonra sorun çıkarabilirsin."

Bu çizginin üzerinde dans etme konusunda oldukça yetenekli hale geliyorlardı.

halk için eğlenceli. Isobel'in Alfalarla olan yakın ilişkisinin gösterilmesi Ironside hayranlarının tartışmayı *sevdiği* bir konuydu. Bazıları flört ettiklerine yemin ediyordu. Diğerleri ise bunun daha çok kardeşlik benzeri bir kimya olduğuna yemin ediyordu. Bazıları onun farklı Alfalara gizlice aşık olduğunu ve farklı Alfaların da ona gizlice aşık olduğunu iddia ediyordu. Birçok kişi içlerinden biriyle gizli bir ilişki yaşadığına inanıyordu ve internetin çoğu bunun kim olabileceği konusunda ikiye bölünmüştü.

Giderek daha fazla ilgi çekiyorlardı, klipleri düzenli olarak viral oluyordu. Bu ivmeyi teşvik etmeleri ve ateşi körüklemeleri gerekiyordu... ama asla çok ileri gitmemeliydiler. Hayranların tahmin yürütmesini sağlamak, bu çizgide oynamaya devam etmek, asla ortada çok uzun süre durmamak onların işiydi. *Ne çok flörtöz ne de çok platonik* olabilirlerdi. Her zaman ne ikisi ne de hiçbirisi olmak zorundaydı.

Dersten sonra üstünü değiştirmek için tuvalete girdi çünkü prova ettikleri akrobatik eşli danstan sonra çok terlemişti. O

Cian'ı orada bulacağını bildiği için kısa sabah molasında bir kahve daha almak üzere yemekhaneye yöneldi. Çoğu akademiği kullandı Kafein almak için molalar.

Kız salona girer girmez başını kaldırdı, ikinci bir paket servis fincanına uzanmadan önce girişe baktı. Ona doğru yaklaştı, kolunu onun koluna doladı ve vücuduna yaslandı.

"Yorgun musun?" diye sordu, başını eğerek onun yüz ifadesini gördü. "Çok çalışmış gibi kokuyorsun."

Hafifçe sertleşti. "Kötü mü kokuyorum?"

Kıkırdadı. "Ben öyle demedim." Ve sonra sesi kafasının içine düştü. *Terinin kokusuna bağımlıyım.*

Sonunda flört etmeyi bilen biri, diye cevap verdi.

Yüksek sesle güldü, neredeyse aldığı kahve yudumunu tükürüyordu. Ağzını sildikten sonra ondan uzaklaştı ve çenesini kavrayarak onu daha iyi okuyabilmek için başını yukarı kaldırdı. "Akro dersine gittin, değil mi?"

Bir an için kafası karıştı ve sonra onun egzersizden mi yoksa başka bir şeyden mi terlediğini sorduğunu fark etti.

"Ne?" Sinirli bir şekilde adamın elini çenesinden çekti. "Tabii ki. Bu benim mi?" İkinci fincana baktı.

"Başka kim olacak?" Adam sırtıtarak ona uzattı ve koridordan dışarı çıktılar. "Sınıfa mı geliyorsun yoksa Teak'i görmeye mi gidiyorsun?"

Isobel telefonunu kontrol etti. Teak hastaydı ve son birkaç seanslarına katılamamıştı. "Henüz iptal etmedi, sanırım sonunda iyileşti?" "Seni oraya götürüyüm." Cian kolunu Isobel'in omuzlarına atarak Onu akademinin yasak bölgesine küçük bir bina olan aile merkezine doğru götürdü. Onu çitlerin arasında bıraktı.

Yönetim alanını böldü ve içinde yarı özel kabinlerin bulunduğu odaya girdi, bunların hepsinde evdeki aileleri görüntülü aramak için bir bilgisayar vardı.

Oda boştu. Genellikle öyleydi çünkü yerleşim yerlerinin web kamerası ve hızlı Wi-Fi yoktu ya da

Akıllı telefon planları. Kabin sırasını geçince birkaç özel toplantı odasına açılan bir kapı vardı. Teak'le buluşması gereken odanın kapısını çaldı ve kapı açılarak bağ uzmanını gösterdi.

Berbat görünüyordu. Her zamanki esmer ten rengi tuhaf, hastalıklı bir solgunluğa bürünmüş, gözleri donuklaşmış ve dudakları aşağıya doğru çekilmişti.

"Isobel," sesi uyuşmuş gibiydi, "lütfen, içeri gel." "Eğer hâlâ hastaysan, biz-"

"Otur, otur." Teak ona el salladı, koltuklardan birine gömüldü, duruşu gevşek ve bitkin bir haldeydi. Bir sürü kullanılmış mendil paketlenmişti. Yanındaki masanın üzerindeydi ve odanın ışığı kapalıydı. Teak oturur oturmaz pencereden gelen güneş ışığı yüz ifadesinin üzerine döküldü; solgun ve kırmızı, lekeli ve şiş. Ağlıyor muydu?

Teak titrek bir gülümsemeyi zorladı, gözlerinde hâlâ o donuk, ölü bakış vardı.

"Orion'la anlaştığınız için tebrikler," dedi, ses tonundaki samimiyet zorlamaydı. "Siz ve Alfalar Ironside üzerinde oldukça etkili oldunuz - daha önce kimsenin onları kuralları değiştirmeye ikna etmeyi başardığını sanmıyorum. Özellikle de onların lehine."

"Bunun tamamen bizim lehimize olduğundan emin değilim," diye yanıtladı Isobel dikkatle, Teak'in tuhaf yüz ifadesi onu tedirgin ediyordu. Sinirleri yavaş yavaş korkuya dönüştü ve derisi boyunca karıncalanmaya başladı. Neler olduğunu bilmiyordu ama bundan hoşlanmamıştı.

"Kazancımızın çoğunu kaybedeceğiz."

"Hayatlarınızdan daha iyi." Teak'in duygusuz gülümsemesi...

korkutucuydu. "Charlie nerede?" Isobel tereddütte sordu. Genellikle Teak'in ortağı oturumlarında.

Teak'in yüz ifadesi hafifçe kasıldı. "Bende olan şeyi kaptı. O hasta. Neden özgürce konuşmuyoruz Isobel? Tüm Alfalarla bağını tam olarak kurdun mu?"

"Ona hiçbir şey söyleme," diye fısıldayan bir ses Isobel'in gözlerinin açılmasına, başının yavaşça yana dönmesine, korku ve dehşetin çökmesine neden oldu. Birden nefes almakta zorlandı.

Charlie.

Charlie mi?

Beta kadın aniden Teak'in arkasındaki duvara yaslandı.

Pamuklu pijamalar giymişti, gümüş halkalı koyu renk gözleri hüzünlüydü. Koyu bronzlaşmış teninde hâlâ hayat ışıltısı vardı; kısa, siyah saçları hâlâ dalgalanıyor ve parlıyordu. Göz kapakları, burnu ve kaşı boyunca dağılmış gümüş piercingleri, pencereden içeri süzülen güneşin altında parlıyor olmalıydı. Ama öyle değildi. Isobel'in bu ayrıntının neden aklına takıldığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Charlie...

"Isobel?" Teak gözlerini hafifçe kısarak sordu. Charlie'yi göremiyordu.

Charlie'yi duyamadı.

Charlie'yi bir daha asla göremeyecek ya da duyamayacaktı... çünkü Charlie... ölmüştü.

Charlie sessizce, "Ona hiçbir şey söyleme," diye tekrarladı.

Isobel derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha, kederini ve paniğini dikkatlice paketledi, kadar hassas davrandı ki, etkisiz hale getirmeye çalıştığı bir bomba olabilirdi. Dizlerine baktı ve yavaşça konuştu.

Sesi kendi kulaklarına bulanık geliyordu, sanki suyun altından gelen sesi dinlemeye çalışıyordu. "Neden?"

Charlie ve Teak aynı konuştular.

"Çünkü seansınız kaydediliyor," diye fısıldadı Charlie.

"Çünkü bana karşı dürüst olmazsan işimi yapamam," dedi Teak. "Kız tamamen onların kontrolü altında," diye Charlie. "Onlar ...parçaları gönderiyordu." Bocaladı, yüzü buruştu ve sonra aniden kayboldu.

Isobel'in elleri kucağında kenetlendiğinde uyuşmuştu ve hâlâ gözlerini kaldıramıyordu. *Vay anasını.*

Annesi Charlie'nin yerini aldı, yüzünde sessiz ve empatik bir ifadeyle orada duruyordu.

"İyisin İlly," diye fısıldadı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye boğuldu Isobel, bunalmış bir halde. "Seninle kalacağım," diye söz verdi annesi. "Bunu yapabilirsin."

"zorundasın," diye tersledi Teak, keskin, titrek bir nefes alarak, onun sesi aniden değişiyor. Birdenbire çaresizleşti. "Lütfen, Isobel, sadece-" Birdenbire gülerken sözünü kesti. "Ne yapıyorum ben?"

Isobel başını kaldırdı ve diğer kadının gözlerindeki histeriyi, yıkımı ve çılgınlığı gördü. Yeteneğiyle Teak'e uzandı ama Odanın diğer tarafından ona doğru uzanan açlık, korkunç boşluk çok büyük, çok korkunç, çok canavarcaydı. Sadece biraz alsa bile hiçbir şey fark etmeyecekti, bu yüzden duvarını tekrar, gerçekten gerekenden daha sağlam bir şekilde ördü ve titreyen parmaklarını birbirine doladı. Bu his çok tanıdık, çok tetikleyiciydi.

Neredeyse Niko'nun o boşluğun diğer ucunda, yüzüstü yatan bedeninin etrafına saçlarından parçalar düşüp tüy yumuşaklığıyla tenine sürtünürken, bir şekilde jilet gibi hissederek ruhundan acımasızca kesildiğini hissedebiliyordu.

"şunu," diye fısıldadı annesi.

O da öyle yaptı.

"İlaç kullanıyor musun?" diye sormayı başardı, boğazı düğümlenmişti. "Hastalığın için mi?"

Teak'in bağındaki çapa mı yoksa ip mi olduğundan emin değildi ama eğer ip oysa, taşıyıcı haplar olmadan ölecekti. Hatta eğer sonsuza dek değişecekti. Isobel onun gözlerindeki o bakışı biliyordu. Niko'da görmüştü. Babasında.

Teak bağını kaybetmişti ve sonu bir karanlığa doğru düşüyordu. Düşüş onu bükecek ve karanlık onu lekeleyecekti - ve bu sadece yaşarsa mümkündü.

Isobel o anda neredeyse duygularının kontrolünü kaybedecekti ama onları bastırmayı başardı. Teak, sorusunun ikinci bir anlamı olduğunu *biliyormuş* gibi ona bakıyordu.

Isobel'in yüzünü inceledi ve sonunda başını salladı. "Ben... öyleyim. İlaç tedavim var. Benim için endişelenme."

Teak bağlayıcıydı. Taşıyıcı hapları alıyordu.

Yetkililer onu kontrol etmek için onları kullanıyor ve Charlie'nin ölümünü ona işkence etmek için kullanıyor olabilirler. *Isobel ile bu seanslarda işe yaramadığını kanıtlarsa ne olacaktı?*

Isobel durumu değerlendirdikten sonra nihayet "Bağı biz kurduk," dedi. etkilediği için bunu önce Alfalarla konuşamaması ideal değildi ama toplantıyı da öylece terk edemezdi. Kayıt altına alındığının ya da Teak'in onların kontrolü altında olduğunun farkında yetkililere belli edecek bir şey yapamazdı. Teak muhtemelen cezalandırılacaktı ve bağ uzmanından hayatı dışında alabilecekleri fazla bir şey yoktu.

Isobel bunun olmasına izin veremezdi.

Hayatını Teak'e ve dostlarının hayatına borçluydu. Diğer kadını ve hayatından geriye kalanları korumak için elinden geleni yapmalıydı, şu anda ne kadar acı verici bir varoluş olsa da.

Teak başını sallamaya başladı, sanki Isobel'e konuşmaması için yalvarır gibiydi ama Isobel yine de devam etti.

"Birbirimizi yaralamamıza gerek kalmadı, yüzden bağ izi yok," diye dikkatlice yalan söyledi. Bağ büyüsü konusunda uzman değildi ama onlara bir

Bağa zarar vermek için vücudundaki somut hedef kötü bir fikir gibi görünüyordu. Zaten damarlarını kesmişler ve saçlarını kesmişlerdi. Sıranın dövmelerine gelmesini istemiyordu. "Eve Indie bağımızın parçalarını çalmadan önce

oluştı ve bu parçalar bana geri döndüğünde, bizim hiçbir şey yapmamıza gerek kalmadan bağ sihirli bir şekilde tamamlandı."

Teak onun yalan söylediğini biliyordu.

"Peki hangi yan etkileri görüyorsun?" Teak tökezledi, sanki kendisine verilmiş bir soru listesi varmış da hatırlatması gerekiyormuş gibi telefonundan bir şeyler okuyordu.

Isobel yine "Yok," diye yalan söyledi.

"Birbirinizin düşüncelerini duyamıyor musunuz? Birbirimizin duygularını hissedebiliyor muyuz?" "Sanırım daha iyi hissediyoruz, ama birbirimizi okuyamıyoruz.

diğerlerinin zihinleri ya da herhangi bir şey. Sanırım bağ oluşmadan önce zarar için pek çok faydasını göremedik."

"Kameraları mı kurcalıyordun?" Teak aniden sordu.

Belki de Isobel'in yalan söylediğinin farkına vararak sesindeki en küçük güven kııntısını bile geri kazanıyordu.

"Hayır mı?" Isobel kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun? Yüzlerini diğer tarafa gibi bir şey mi?"

Teak sorusunu belirtmedi, yeni bir soruya geçti. "Theodore Kane ya da Cian Ashford gibi Alfalardan herhangi biriyle pek yalnız zaman geçirmiyor gibisin, hatta onların yanına taşındığından beri daha da az."

Isobel omuz silkti, vücudu kaskatı kesilmişti. "Aramızda bir bağ var ama ilişkimiz yok. Kelimenin tam anlamıyla sadece bir grup arkadaşız. Tek fark, birbirimizden uzak kalamayız, yoksa hasta olurum. I

Artık onlarla birlikte yaşadığım için yanlarında uyumaya ya da başka bir şeye ihtiyaç duymuyorum çünkü her zaman onların yanındayım."

"Yani romantik bir ilişkin yok mu? Theodore'la bile mi? Ya da Cian? Ya da Oscar?"

Isobel gözlerini devirmeye zorladı, dudaklarından yumuşak bir alay çıktı. , oyunculuk becerileri gerçekten gelişmişti. "Hayır, sadece kameralar için flört ediyoruz.

Bazen işleri için. Yakın arkadaşız ama bundan değil. Bizim odak noktamız maçı kazanmak. Dikkatimizin dağılmasına izin veremeyiz."

Gözyaşları Teak'in yanaklarından serbestçe süzülüyordu ama Isobel'i devam etmesi için cesaretlendirerek başını salladı. "Fransa'ya gelip bağı kurduğunuzdan beri herhangi bir yan etki yaşamadınız mı?"

"Hiç yok." Isobel sonunda gözlerinin Teak'in arkasındaki duvara monte edilmiş rafta gezinmesine izin verdi. Sahip olabilecekleri tek yer orasıydı. muhtemelen sarmaşık bitkilerinden birinin arkasına gizlenmiş kameraları saklayabildiler ve

Eğer biri oraya yerleştirilseydi, onu net bir şekilde görebilirdi, ama Teak'i çok iyi göremezdi.

Dikkatini tekrar bağ uzmanına verdi, rafı uzun süre incelemeye cesaret edemedi. Teak yine telefonunu okuyordu. "Yani gerçekten grup olarak kazanmayı deneyecek misiniz?" diye sordu. "Bu bir tür taktik değil mi?"

" bir şey olamaz." Isobel zoraki bir attı. "Bir sözleşme imzaladık. Ama hayır, alternatif bir planımız yok. Seçeneklerimiz tükendi," dedi dürüstçe. "Açıkçası, mezun olduktan sonra ayrı yerleşim yerlerine gitmek bu bağla mümkün. Kazanmak zorundayız ve bunu bir grup olarak yapmalıyız. Hepimiz Orion'dayız. Kazanacağız. Ironside'in ürettiği en büyük şey olacağız ve tüm bunlar bittikten sonra bize teşekkür edecekler. Bizi asla bırakmak istemeyecekler."

Teak başını salladı, gerginliğinin bir kısmı omuzlarından süzülüyordu. Ayrıca hâlâ gözyaşları akıyordu. "Herhangi bir noktada yuva kurmak istemeyeceğini mi ?" diye sordu. Çok solgun, hatta biraz yeşil görünüyordu, sanki

hasta olmak üzereydi. "Evlenmek için arkadaşlarından birini mi seçeceksin?

Çocuk sahibi olmak için?" "İlgilenmiyorum," dedi Isobel kararlılıkla.

"öyle bir şey yok.

Romantizm istemiyoruz; ünlü olmak istiyoruz. Para kazanmak istiyoruz, bebek değil. Ayrıca, kontratımız hepsini yasaklıyor." Elini sallayarak konuyu önemsizleştirdi.

Teak'in sorularının geri kalanını blöf yaparak ve rol yaparak geçiştirdikten sonra vedalaştı ve Profesör Lye ile o günkü ikinci dersi olan Lirik Dans'a kadar sakince yürüdü. O da katıldı Lye konuk koreografi tanıtırken Theodore ve Kilian odanın kenarında duruyordu. Her iki alfa da hemen kaşlarını çatarak ona baktı ve için büyük çaba sarf etmiş olmasına rağmen sessiz kargaşasını hissetti. Sonunda Niko ile arasındaki bağı düzelttiğinden beri onları duygularından tamamen uzak tutma yeteneğini kaybettiğini ve onların da kendisini kusursuz bir şekilde uzak tutma yeteneğini kazandıklarını kabullenmeye başlamıştı. Bu konuda konuşmak istemediğini belli edercesine başını iki yana salladı.

Henüz değil.

Bunu düşünmesine bile izin veremezdi. Günün geri kalanında kendini etkilenmemiş gibi gösterecek kadar uzun süre kendini tutamazsa söylediği tüm yalanlar boşa gidecekti.

Hepsi Influencer Intensive için oditoryumdaki yerlerini alırken o da aynı şekilde başını hafifçe salladı. Profesör Chen konuşmasına başladı

Herhangi bir tanıştırma olmadan sunum - adam başka bir insan yetkiliydi ve zaman kaybetmeyi sevmezdi.

Bu sefer Alfaların her biri derse gelmişti ve genellikle grubun ortasında bir yerde oturur, hepsi onu her açıdan korurdu. Artık güvenlik konusunda daha rahat davranıyorlardı, kasıtlı olarak . Elijah, Gabriel ve Niko onun, Kilian, Cian ve Theodore'un önündeki koltuk sırasındaydı. Oscar ve Moses onların arkasında oturuyorlardı ve aralarında boş bir sıra vardı. sandalyelerin arkalarında. Grupları, sanki görünmez bir sınır çizilmiş gibi salonun sol kanadının tamamını kendilerine ayırmıştı.

Theodore bir saatten fazla bir süredir ona tutkal gibi yapışmıştı. Ona endişeli bakışlar fırlatmıyor ya da sorular sormuyordu ama her zaman küçük, ince yollarla ona dokunuyordu. Onun kokusuyla sıırıslam olmuş, üzerinde gezinen vücudunun sürekli sıcaklığıyla ısınmıştı.

Her zamanki gibi, insan grubu orta bölümde sahnenin ortasında oturdu ve dönem için seçtikleri hayran kız ve erkeklerle birlikte ön sıra boyunca yayıldı.

Öğle yemeğinde bir toplantı yapalım mı? Elijah'ın sesi bağda .

Dudağını ısırıp cevap vermeden önce düşündü. *Hayır, ama bu gece. Her şeyi sıradan tutmalıyız. Yetkililer beni alışılmışın dışında bir şey yaparken göremez.*

Ne oldu- Musa soru sormaya başladı, ama İlyas hemen sözünü kesti, ses tonuna ince bir emir notası eşlik ediyordu.

Sakın sorma.

Isobel hafifçe irkildi ve gözlerini kırıştırdı. Eğer bu sözler yüksek sesle söylenmiş olsaydı, Alfa'nın sesiyle söylenmiş olacağından emindi.

ELIJAH BİR ŞEYLERİ BILMEMEKTEN HOŞLANMAZDI, AMA BİR ŞEYLERİ HİSSEDEBİLMEK Isobel'in bağından akan keder, korku ve mide bulantısının mide bulandırıcı karışımı ve onu oraya neyin koyduğuna dair en ufak bir fikre sahip olmamak alışılmadık bir işkenceydi. Isobel' konum geçmişini çıkardı ve öğle yemeği sırasında attığı adımların izini sürdü, kimsenin onu rahatsız etmemesi ve sadece yürüyüşe çıkıyormuş gibi davranabilmesi için kulaklık taktı.

Yavaş yavaş resim bir araya geldi.

Teak haftalardır hasta olduğunu söylüyordu ama bugün nihayet .

Yetkililer bir şekilde ona ulaşmışlardı - eğer Isobel'in duyguları bir şey ifade ediyorsa, yıkıcı bir şekilde. Bu sadece yetkililerin Teak'in geçen ay gönderdiği mesajdan haberdar oldukları anlamına gelebilirdi. Teak'in onları uyardığını ve hayatlarını kurtardığını biliyorlardı.

Ve intikam almışlardı.

Isobel'in hayatını kurtararak onun güvenini kazanmış olan Teak'i kullanacaklardı. Isobel'in seanslarını izleyip Teak'i aralarındaki bağ hakkında bilgi almak için kullanacaklardı.

Her şeyi anlamış ve ona göre davranmış olan eşinin zekâsıyla biraz gurur duydu. Sigma'nın sevdiği pek çok yanı vardı ama soğukkanlılığını koruma becerisine *saygı* duyuyordu ve saygı kolay kolay vazgeçebileceği bir şey değildi.

Elbette onun hakkında hoşlanmadığı pek çok şey de vardı. Yani, Theodore, Kilian ve Cian'ı sikip durması.

Bundan hiç hoşlanmadı.

Kulaklıklarını çıkardı ve altıncı ders için müzik odasına yöneldi. Neyse ki Isobel'le özel piyano dersiydi, bu yüzden onun ruh halini tahmin etmek için bir saat daha harcamak zorunda kalacaktı. Artık hepsi altıncı ve yedinci derslerini özel ya da küçük grup seanslarına ayırıyordu. Elijah genellikle Isobel'e bir saat özel ders veriyor, ardından Mikel onu ve birkaç kişiyi daha özel vokal derslerine alıyordu. Şimdi Kalen ve Mikel insan grubunu da eğittikleri için zamanları daha da azalmıştı ama dengeyi kurmayı başarıyorlardı.

Şimdilik.

"Üzgünüm, geç kaldım." Isobel hafif yağmur tanelerini silkeledikten sonra onu kapının yanına astı.

Elijah gözlerini kırpıştırarak pencereye baktı. *Hava ne zaman değişmişti?* Daha on dakika önce hava tamamen açıktı.

Telefonunu çıkardı ve Mikel'e hızlı bir mesaj gönderdi.

Elijah: Bu sen misin?

"Hadi başlayalım." Onu rahatlatmaya çalışarak kısa bir gülümseme verdi. Ama işe yaramadı. Kendi kafasının derinliklerindeydi.

Telefonundan cevap gelip gelmediğini kontrol etti.

Mikel: Lanet Tilda bana mesaj atmayı bırakmıyor.

Daha dengesiz Alfalardan bazılarının hasarlı bağ nedeniyle dengesiz hissetmesi bir şeydi, ama Mikel genellikle daha iyi kontrol sahibiydi. Bu değildi
iyiye işaret.

Elijah: Ne istiyormuş?

Isobel piyano taburesine çöktü ve onun için hazırladığı notalara baktı - geçen hafta üzerinde çalıştıkları şarkı.

Telefonu tekrar titredi ama bu sefer Mikel bir görüntü göndermişti. Zaman damgalarına göre günlerdir görmezden geldiği mesajların ekran görüntüsü.

Tilda: Beni becerirken öğrencini de beceriyor muydun? Tilda: Sen iğrenç bir sapıksın.

Tilda: Onu becerdiğini biliyorum.

Tilda: Senin için küçük bir kız öğrenci kostümü giydi mi? Tilda:

Onun yaramaz, sürtük kıcına şaplak attın mı?

Tilda: Sigma ile asla benimle oynadığın gibi biliyorsun.

Elijah'ın kaşları havaya kalktı. *Tamam o zaman.* Mikel'e geri mesaj attı.

Elijah: Ne yapmaya çalışıyor bu? Mikel:

İlişkimizi yeniden başlatmaya çalışıyor. Elijah:

Bu konuda garip bir yol izliyor.

Mikel: Bu konuda mükemmel bir yol izliyor. Ya da en azından onunla ilgileniyor öyle olurdu.

Isobel ellerini tuşlara götürdüğünde Elijah parmaklarının titrediğini fark etti. On Bir uygulamasını kontrol ederek kameraların olması gerektiği gibi devre dışı bırakıldığından emin olduktan sonra ellerini Isobel'in omuzlarına koyarak onu kalçalarına doğru çekti. Kızın başı karnının sert düzlemlerine yaslandı ve altın sarısı saçlarının ipeksi kayışının pantolonunun koyu renkli kumaşına sürtünmesini izlerken bir an için durdu.

Saçlarını toplamak ve başını daha da geriye çekmek istemesine rağmen, kızın omuzlarındaki tutuşunu kasten hafif tuttu. Güzel omurgasını bükecek kadar.

Eğer kız onun olsaydı, birkaç dakika içinde onu bu korkunç duygulardan uzaklaştırabilirdi. Yine de seansı gözyaşları içinde bitirirdi.

Ne yazık ki, o onun değildi - ya da en azından *sadece* onun değildi, ya da en azından ruhlarının birbirine bağlı olması dışında "onun" değildi - ve buna hazır değildi.

Bu tür şeyler. Yumuşaklık ve rahatlığa ihtiyacı vardı, sadece bakımın bir parçası olarak değil.

Yumuşaklık ve rahatlık onun uzmanlık alanı değildi. Repertuarında olup olmadıklarından bile emin değildi.

Bir şey söyle, sık kafalı.

"Gözlerini kapat," diye mırıldandı.

İtaat edip etmediğini kontrol etmedi. sesini duyunca vücudu yumuşadı, başı hafifçe ona sokulmak ister gibi döndü. Kokusu, meyveleri ekşimeye yüz tutmuş, çıplak bir kiraz ağacına benziyordu, Kırılgan dallar kürklerinden sıyrılmıştı. Soyulmuş ağaç kabukları ve kanayan özsuyu her zamanki tatlılığını bastırıyordu. Ellerini kızın dar siyah pamuklu bluzunun üzerinde, narin omuzlarının tam uç noktasında biten kolların kenarlarına doğru gezdirdi.

İç çekişi harap olmuştu.

Kilian ona yardım etmenin bir yolu olup olmadığını soracaktı. Theodore aptal gülümsemesiyle onun dikkatini dağıtırdı. Cian onu piyanonun üstünde becerirdi.

Elijah ona zaten başka bir yerde alamayacağı ne ki?

Parmaklarını sokarak kaslarını kaplayan gerginliği gidermek için masaj yaptı. En azından bundan hoşlandığını biliyordu. Her sabah küçük grup seanslarından sonra Mikel'in bakımlarına verdiği mutlu, işkence gibi tepkiler bir süredir onunla alay ediyordu. Başını karnına yasladı ve saçlarını kalçalarına sürterek dikkatini tekrar dağıtmakla tehdit etti.

Bunun neden bu kadar erotik bir görüntü olduğundan emin değildi ama masasında otururken onu bacaklarının arasına itme fantezileriyle doldu ve Birdenbire kızın boğazını sıkmayı ve kızın nasıl öğüreceğini, ağlayacağını ve diğer erkek arkadaşlarından biri gibi ona karşı daha nazik ve kibar olması için yalvaracağını düşünmeye başladı.

Aleti sertleşmeye başladı ve kendini gerçekliğe geri sürükledi. Ona vermeyi düşünebildiği tek teselli buydu ve bu hiç de teselli edici değildi, sadece dikkatini dağıtıyordu. Muhtemelen istenmeyen bir şeydi de. Paylaştıkları öpücüğe ve onun tatlı anısına rağmen ilişkilerini arkadaşlık noktasının ötesine taşımamasının nedeni tam da buydu küçük amcığı parmaklarının etrafında kenetleniyordu.

Çok berbat durumdaydı.

Tek bildiği seks ve baskınlıktı.

İşte buradaydı, kırılmış ve harap olmuştu ve adam onu sikip atmayı düşünüyordu.

Ama masaj işe yarıyor gibi görünüyordu, bu yüzden boynunun zarif çizgisinde, tepesinde ulaşabildiği her gerginliği yumuşattı.

omurgasını ve omuzlarının genişliğini, onu esnekliğe yönlendirerek.

Kadının ne zaman ağlamaya başladığından emin değildi ama çok yumuşak, çok sessiz başlamıştı.

Onun konuşmasını bekledi ama konuşacak gibi görünmüyordu ve ağlamaları hıçkırıklara dönüştüğünde onu hızla tabureden çekip kollarına aldı. Bacaklarını adamın beline doladı, vücuduna tırmandı, kolları sıkıca yapıştı, başı adamın boynuna gömüldü ve hemen gömleğini ıslattı.

Adamın yumuşak ve şefkatli olmaması umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Adam orada sert bir şekilde durup onu tutarken o sadece ihtiyacı olanı aldı. Sıcaklık için onun bedenini, gözyaşlarını ıslatmak için onun boynunu ve kendini rahatlatmak için onun kokusunu kullandı.

Kalbi acıyor, göğsünde garip, acı verici, duyulabilir *gümbürtülerle* çarpıyordu. Uzuvarındaki kırılğan, savunmasız titreme ve tenine karşı boğmaya çalıştığı sessiz, ağlamaklı kederle ilgili bir şey neredeyse çözülmesine neden oldu.

"Teak'zarar verdiler mi?" diye sordu sessizce, onu olabildiğince sıkıca bedenine yaslayarak. Muhtemelen ona zarar verdiler.

Zar zor başını salladı.

"C-Charlie öldü. Onu gördüm. Oturumu kaydediyorlardı."

Sikeyim.

Elijah piyano taburesine düştü. Daha sıkı sarıldı, sanki şekilde onun içine girebilir ve orada, dünyanın geri kalanından güvende yaşayabilirmiş gibi vücudunun daha yukarılarına tırmandı. Sanki onun kendisini güvende tutabilecek türden bir insan olduğunu düşünüyordu.

"Kahretsin," dedi usulca. "O nasıl vekil haplar, tabii ki. Onu kontrol etmek için kaynağı kullanıyor olmalılar. Çok iyi iş çıkardın, tatlı kız. Muhtemelen bugün onun hayatını kurtardın."

Kurtarılacak ne kadar hayat kaldıysa. Bunu yüksek sesle söyleyemedi.

"Bunların hepsi bizim suçumuz," diye feryat ederek yumruğunu adamın sırtına vurdu.

Bunu yaptığığın farkında bile .

"Bizi uyarmak onun seçimiydi," dedi Elijah sakince. "Onu bunu yapmaya biz zorlamadık. O cesurca olanı yaptı. Doğru olanı. Ona nasıl yardım edeceğimizi bulacağız."

"Babam ona yardım edebilir," diye hıçkırdı Isobel, görünüşe göre kederden sayıklıyordu. "Onunla bir anlaşma yapabilirim."

"Kesinlikle hayır." Elijah onun yüzünü görmek için geri çekilmeye çalıştı ama kadın buna izin vermedi.

"İznine ihtiyacım yok," diye sesi boğuk çıkıyordu.

"Ona nasıl bir anlaşma önerebilirsin ki?" Elijah nüfuzunu kasıtlı olarak geri çekti, bir ip gibi dikkatlice geri çekti, her bir avuç içi kadar, onu Alfa baskınlığında boğmadığından emin olana kadar ve ses tonu makul geldi.

Kolay olmadı.

"Bilmiyorum." Tekrar sırtına vurdu ve olgunlaşmamış bir nöbete dönüştü. Onun yanında, bedeni ve duyguları üzerindeki tüm kontrol vazgeçecek kadar güvende hissetmesi hoşuna gitmişti ama bir yanı da bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığını merak ediyordu çünkü her küçük darbenin karşılığında sikiinin seğirmesine ve elinin ona şaplak atmak için kaşınmasına neden oluyordu.

Hayır, o kadar sinsi değildi. En azından şimdilik.

"Her zaman bir şeyler istiyor," dedi, hâlâ öfkeyle, hâlâ onun mantıklı konuşmaya çalışmasına sinirlenerek. "Daha önce hiç üstünlük bende olmamıştı ama artık bende. *Yasadışı* bir yeteneği var. Kendi yerleşim yerinde çifte cinayete karıştı. Annemin benimle ilgili hatıralarını aldı, böylece uğruna yaşayacağı hiçbir şey kalmadı ve *öldü*-" Boğulurcasına bir sesle sözünü kesti. "Ben her şeyi biliyorum. Alfa sesi artık üzerimde işe yaramıyor. varsınız. Bağ beni daha güçlü yaptı, artık ona karşı koyabilmemi sağladı. Üstünlük bende," diye ısrar etti.

Bir nefes gevşetti, ciğerleri onun kokusuyla doldu. Daha tatlı değildi, ama hasarlı kenarını kaybetmişti. Artık kararlıydı. Uzun süre çaresizlik içinde kıvrınmayacaktı. Bu o değildi. *Neden inatçılığı onu bu kadar çekici kılıyordu?*

"Buna üstünlük diyebileceğimden emin değilim," dedi, eli kafatasını sarmak için saçlarının ipeksi karmaşasından geçerken farkında bile değildi. "Ama kesinlikle dinamiği değiştiriyor. Ve bu bağın seni onun Alfa sesine karşı dirençli hale getirdiğini sanmıyorum. Bence arkadaşlarının yarısı Alfa baskınlığında onu alt edebilir ve sen de bizim arkadaşımız olduğun için ona karşı koyabilirsin.

Muhtemelen bizden daha zayıf diğer Alfalara da karşı koyabileceksiniz. Ama bu sadece benim teorim. Hâlâ seninle temas kurmaya çalışmadı mı?"

Geri çekildi, elleri adamın göğsüne kaydı. "Hayır... Ben..." Gözleri odaklanmamıştı, alnı şaşkınlıkla kırışmıştı. "I ..."

ISOBEL ARTIK MÜZİK ODASINDA DEĞİLDİ, ELIJAH'IN KUÇAĞINA SARILMIŞTI, Güçlü eli kafatasını kavradı.

O... bir arabanın içindeydi... ve araba bir uçurumun kenarına doğru savruluyordu.

Yolcu koltuğunda çığlık atan bir çocuk ve sürücü koltuğunda hıçkırarak ağlayan bir kadın vardı.

"Anne! Lütfen! Lütfen dur!" diye yalvardı çocuk, umutsuzca kapı kolunu çekerek. Bir şekilde elinde koptu ve dehşeti fiziksel bir şey gibi şişti, arabanın içinde genişledi, ta ki pencereleri ve Isobel'in dişlerinin arkasını salladı.

"Anne!" diye feryat etti.

Gözlerini kapadı ve kendini bu gerçeküstü görüntüden kurtarmaya çalıştı.

Bu gerçek değil. Bu gerçek değil. Bu-

"Ne oluyor lan?" Cian'ın sesi onun iç konuşmasını böldü.

Gözlerini kırıştırarak tekrar açtı ve kendini uçurumun kenarında sallanan arabanın yanında dururken buldu.

On Alfanın hepsi onunla birlikte imgelemin içine çekilmişti - adeta kaçmaya çalışmasının cezası gibi.

"Bu ne tür bir sadist yan etki böyle?" Gabriel umutsuzca arabanın camını tırmalayan küçük çocuğa bakarak homurdandı. Araba üzereydi. Theodore ileri atıldı ama Cian kolundan tutarak başını salladı.

"Bu gerçek değil," dedi Elijah yumuşak bir sesle.

"Bu benim hafızam." Kadın sonunda dönüp çocukla konuşurken Cian'ın gözleri dehşetle açılmış, arabaya sabitlenmişti ve camı indirip dışarı çıktı.

"Şimdi sen," diye seslendi pencereden, ayaklarının üzerinde küçük bir sıçrayış yaparak kontrol edilemez bir panik çığlığı attı. "Anne, acele et! Lütfen!"

Hareket etmedi. Sadece ona baktı, elleri direksiyonun üzerindeydi, gözyaşları tazeydi, yüz hatlarına garip bir sonluluk çökmüştü.

Ağzı açıldı ve araba gıcırdadı, kenardan devrilmeden önce şiddetle ileri doğru sarsıldı. Çocuk onu kenara kadar kovaladı, dizlerinin üzerine düştü ve çığlık atarak aşağıdaki vadiye indi.

Cian'ın yüzü kül rengine dönmüştü, küçük çocuk ot ve topraktan bir avuç alıp yumruklarını yere vururken nefes alış veriş kesik kesikti ve "Hayır!" diye tekrar tekrar bağırdı, vücudu tükenene kadar. Ve sonra orada öylece oturdu, akuamarin gözleri suyla doluydu, altın rengi teni kirle lekelenmişti.

"Seni affedebilirdim," diye ağladı. "Sorun olmazdı anne. Yapmak zorunda değildin. Yapmak zorunda değildin."

Isobel ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemedi. Bu çok , çok ani olmuştu. Hepsi tam bir şok içinde görünüyordu. Musa'nın bile bağın sadizmi hakkında alaycı bir yorumu yoktu - ya da tanrıların, bunu her kim yapıyorsa. Cian'ın -gerçek Cian'ın- yanına gitmeye çalıştı ama ilk adımıyla birlikte görüntü dalgalanıp kayboldu, yerini Elijah'ın soğuk gözleri aldı, şimdi şok ve dehşetle genişledi.

"Bu gece çok şeyimiz var," diye mırıldandı.

SEVGİLİ PERVERT

MIKEL'IN OFISININ ETRAFINDA UZANIYORLARDI, SESSİZLİK ODAYA NÜFUZ EDİYORDU.

Hepsi çok yorgundu, konuşmuşlardı ve hâlâ biraz şoktaydılar. Kimse Charlie'nin öldüğünü duymayı beklemiyordu ve o öğleden sonra Cian'ın çocukluğuyla ilgili gördükleri görüntüden sonra zaten gergindiler.

Sonunda bir nebze olsun mahremiyete kavuştukları ve güvenlikleri şimdilik güvende görüldüğü için odada muazzam bir rahatlama vardı ama bu rahatlama kirli hissettiriyordu -çaldıkları bir şey gibi ya da öğleden sonraki korkunç olayları bunun için takas etmişler . Bunu yapmak zordu. Travma ve zorlukların gölgesinde yaşamalarının beklendiği ve bunun dışındaki her şeyin yanlış veya yasak olduğu hissini sarsın.

Gabriel kadehinin kenarından, "Umarım bağ bir sonraki hamlesini bana yapmaz," diye mırıldandı. Bu ifade birdenbire ortaya çıkmıştı.

Hepsi içiyordu. Öyle bir gündü.

Diğerleri gülmedi ve Isobel bunun bir şaka olmadığından oldukça emindi. Sıradakinin kendisi olmamasını da umuyordu.

"Çok dikkatliydik," diye mırıldandı Mikel, anlaşılan hâlâ Charlie'yi düşünüyordu, kadehine bakıp koyu kırmızı sıvıyı evirip . Süslü viski bardaklarından şarap içiyorlardı çünkü ofisinde sadece o vardı.

Tekrar sessizliğe gömüldüler ve Isobel zengin, hoş kokulu şaraptan derin bir yudum alarak yıpranmış sinirlerini uyuşturmak için elinden geleni yaptı. Telefonu titrediğinde üçüncü kadehini yarılarmıştı -çünkü iki içki şartının canı cehenneme- ve ekrana odaklanmak için birkaç kez gözlerini kırpmak zorunda kaldı.

Cooper: Dahlia Room'daki ilk dansınız iki gece sonra. Koreografıyı bitirdin mi? Onaylamam gerekiyor.

İnledi, başı arkasındaki kanepenin koltuğuna, Kilian'ın bacaklarının arasına düştü. Yerde boylu boyunca uzanmıştı,

Theodore onun yanındaydı, kolunu gözlerinin üzerine atmıştı. Bildiği kadarıyla uyuyor olabilir ama hepsi ona bakarken kolunu hareket ettirdi. "Cooper'a koreografimi göstermek zorundayım," diye sızlandı.

"Cooper'a koreografimi

Cuma günü performans."

"Şimdiye kadar ne buldun?" Mikel hâlâ bardağına bakarak sordu.

"Sana göstereceğim." Ayağa fırladı ve tökezleyerek meşe kahvesinin yanına gitti.

masanın üzerine çıktı ve şarabından bir yudum daha aldı.

Kapının yanındaki duvara yaslanmış olan Moses bardağını işaret . "Önce onu koymak ister misin?"

"Um." Bunu düşündü. "Hayır. Her neyse, başlayacağım. Hayır, böyle. Hayır..." Güldü ve parmaklarını şıklattı. "Bu doğru. Henüz bir dansım yok. 'Kışkırtıcı ve eğlenceli, şehvetli ama zevkli' danslar *yapmıyorum*."

Yulia'nın aksanlı sesini taklit ederek alay etti. Daha etkili olması için hayali, şık bir at kuyruğunu omzunun üzerinden geçirdi. Kalen sırttı ve bu onun ihtiyacı olan her şeydi çünkü Yulia'nın hırsız gözleriyle yiyip bitirdiği kişi oydu.

Musa kahkahalara boğuldu.

"Hırsız gözler mi?" Theodore yerden alay etti, dişleri kısa bir mizah gösterisiyle parladı.

"Ne?" Odanın içinde etrafına bakındı. "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Söylemedin mi?" Cian şaşkın görünüyordu.

"Sanmıyorum?" Dondu kaldı, eli viski bardağını daha da sıkı kavradı.

Önce Cian'ın anısı, şimdi *de ... onun düşüncelerini tekrar mı duyuyorlardı?*

"Ah oğlum," diye inledi Oscar. "Lütfen bir daha Kalen'in aletini düşünme."

"Neden şimdi bu konuyu açıyorsun?" diye öfkeleni ve hızla dönerek kara gözlü kaos ajanıyla yüzleşti. Mikel'in şimdi-

Niko'yla birlikte boş içki dolabına baktı, Niko onun ayaklarına bakarken yüzünü buruşturuyordu, tüm vücudu masadan düşecekmiş gibi gerilmişti. "Neden yine yan etkiler yaşıyorum?" diye sordu. "Bağı tamamladık."

Hepsi birden gözlükleriyle ilgilenmeye başladı. Sonunda konuşan Kalen oldu.

"Eve'in aramızdaki bağı kalıcı olarak zedelediğini düşünüyoruz. Niko bizden ayrıldığında, tüm acı ve travmayı üstlendiğinde, bağ neredeyse mükemmeldi, vücudu korumak için ölmekte olan bir uzvu kesmek gibi. Aramıza geri döndüğünde, zehri de beraberinde getirdi. Tabiri caizse."

"Nasıl anlayabiliyorsun?" Niko ve Kalen arasında bakışarak kaşlarını çattı.

"Hepimiz hissedebiliyoruz," dedi Kalen ona, sehpaye yaklaşarak. O da elini uzattı.

Hepsini sinirlendirdiğini tahmin ediyordu.

Elini tutmadı, onun yerine kaşlarını çatmayı tercih etti. "Hiçbir şey hissedemiyorum."

"Bunu yapmanı istemedik, bu yüzden bir şekilde seni ondan kopardık, tıpkı Niko'nun bağ zarar gördüğünde yaptığı gibi."

"Bu hiç adil değil." Kollarını kavuşturup ona ters ters baktı. Sehpanın üzerinde dursa bile ona tepeden bakamıyordu. Alçak masa sadece onları *neredeyse* aynı boyda yaptı.

"Bire karşı on öyle diyor." Musa'nın sesi fazla soğukkanlıydı.

"Düşüncelerimi hâlâ duyabiliyor musunuz?" diye sordu.

Kalen başını salladı.

Musa'nın burnuna bir fiske vurduğunu hayal etti. Hayalinde, daha büyük bir sehpanın üzerinde duruyordu, bu yüzden ondan daha uzundu.

Çok hadım .

Kilian bir kahkaha attı. Kalen'in sıcak, kehribar rengi gözleri eğlenerek parladı ama o gülmek için fazla olgundu. Bu yüzden, sırf onu bir ya da iki basamak aşağı indirmek için burnuna bir fiske vurduğunu hayal etti.

Elini bıraktı, sakın ve meydan okuyan kaşlarını ona doğru kaldırdı, etkisinin bir kısmı kısa süreliğine küçük bir güç dalgası gibi ona doğru fırladı ve çabucak çalıştı. "Eğer aşağı inmeyeceksen, o zaman bize şimdiye kadar ne yaptığını göster. Yardım edebiliriz."

Ona parmağını gösterdi. "Şu ana elimde olan bu."

"Zorluyorsun prenses."

Şarabından bir yudum daha alarak sırttı. Sarhoş olmak üzgün ve korkmuş olmaktan *çok* daha *iyiydi*. Bunu her gece yapmalıydılar. Ya da en azından haftada bir. Çarşamba günleri şarap partisi.

"Bir ikiden fazla içki içmeyeceğimize dair yasal bir sözleşme imzaladık," dedi Gabriel, ama onu biraz eğlenerek izliyordu - gerçi biraz eğlenmek onun için mutlak bir duygu patlamasıydı.

"Hey," diye itiraz etti. "Ben çok etkileyiciyim." Bunu tamamen boş bir yüz ifadesiyle söylemişti.

"Bu daha ne kadar sürecek?" Yumruğunu başına inledi. "İstekleri kabul edeceğim," diye karar verdi. "Dansa bu şekilde karar verebiliriz." Dönüp Kilian'ın yanındaki koltuğa yığılmış, dövme kollarını başının arkasında kavuşturmuş olan Cian'a baktı. "Önce sen. Çünkü travma."

"Hey," diye itiraz etti Moses. "Benim travmam var." Onun alınına bir fiske vurduğunu hayal etti. "Bir kez daha yap," diye tehdit etti.

"Ne yapmak?" Aptal numarası yaptı, hâlâ kıkırdayan Cian'a bakıyordu. "Madem istekleri kabul ediyorsun," dedi Cian, ses tonu alçaktı.

Cümlesini tamamlayamadan Kilian onu itti. "Hiç de bile." Cian ağzını ovuştururken gülümsemesini elinin arkasına sakladı.

"Ne yani, artık düşüncelerimi de mi duyabiliyorsun?"

"Bunun için güçlere ihtiyacımız yok." Kilian gözlerini devirdi.

"Peki." Cian dudağını ısırды ve kollarını tekrar başının arkasında kavuşturdu. "Şarkıyı benim seçmeme ne dersin, bu yardımcı olur mu?"

"Evet!" Isobel bardağının geri kalanını boşaltmaya çalışarak ona başıyla onay verdi. Bardak boştu. Hayal kırıklığı.

Kalen, Mikel'in yanındaki masaya için geri dönmeden önce soğukkanlılıkla elinden kaptı.

Cian çalma listesinde kendi kendine, "Kışkırtıcı ve eğlenceli," diye mırıldandı. "Şehvetli ama zevkli." *Kilian gibi*.

"Teşekkür ." Kilian ona sırttı.

Odaklanmaya çalışarak onu savdı. "Tamam, ben hallederim."

Cian bir şarkı başlattı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve dans etmeye başlamadan önce ne kadar sarhoş olduğunu test etmek için bir dönüş denemeye karar verdi. Neyin yanlış gittiğinden emin değildi ama aniden yana doğru yattı, iki güçlü

Kolları onu yakaladı ve geniş, kaslı göğsüne morartacak kadar sert bir şekilde çarptı.

"*Umph*," diye pufladı, görünüşe göre onu düşüşünün ortasında yakalayan Alfa'nın gömleğini .

Niko.

"Kahretsin, çok hızlısın," dedi şok olmuş bir halde.

"Kahretsin, sarhoşsun." ayağa kaldırdı, elleri kalçalarına sabitlenmişti. Onu bırakmadan önce tutuşu esnedi, tökezleyerek dolaba geri döndü ve tekrar yere düştü.

Kendisi de oldukça sarhoş görünüyordu.

"Teyit edebilirim," dedi ve onu selamlamak için bardağını kaldırdı.

Onu selamlamaya çalıştı ama elinin boş olduğunu fark etti. Elini arkasına sıkıştırdı. Muhtemelen görmemişlerdir.

"Gördük," diye karşı çıktı Theodore.

Ona doğru yürüdü ve kafasına bir fiske vurdu. Adam onun bileğini yakaladı ve kadın solgun tenini saran uzun parmaklarına baktı.

"Neden beni yakaladığını düşüneyim ki?" diye yakındı.

"Üç kadehten nasıl bu kadar sarhoş oldun?" Kadının yüzüne baktı ve onu bir adım daha yaklaştırdı.

"Bu daha önce de oldu." Gabriel, Elijah' birlikte arkasındaki koltuklarda oturdukları için yüzünü göremese de yüzünü buruşturuyor gibiydi. "En son hepimiz içtiğimizde, sarhoşluğumuzu üzerine almış gibi görünüyordu."

Theodore'un gözleri kızın yüzünden ayrılmış, bileğindeki tutuşu gevşemiş, dikkati kızın elbisesinin eteklerine odaklanmıştı; yerdeki pozisyonundan muhtemelen doğrudan görebiliyordu.

"Oops, üzgünüm." Geri çekildi ve kalın, yivli bir pamuk olan malzemeyi düzeltti, bu yüzden düzeltilecek bir şey yoktu. Duştan sonra üzerine geçirdiği rahat, salaş bir elbiseydi sadece.

Sehpaya döndü ve Niko'nun hayal kırıklığı içinde inlemesine neden olacak şekilde geri adım .

"İplerden sallanmak çok daha kolaydı." Çoraplı ayaklarıyla masanın ahşap yüzeyine basıyor, suratını asıyor ve Niko'yu görmezden geliyordu. Kaygan çoraplar muhtemelen sinirlerine yardımcı olmuyordu.

"Daha zor olduğunu iddia edebilirim," diye mırıldandı Kalen.

"Lütfen hâlâ onun kafasındayken sikinden bahsetme," diye çıkıştı Moses.

Isobel onları duymazdan geldi çünkü telefonu yine titremeye başlamıştı. Cooper ona bir video linki göndermişti.

Cooper: Şöyle bir şeye ne dersin?

"O piç neden gece yarısı sana mesaj atıyor?" Oscar kabaca sordu. "Çünkü hâlâ bir 'toplantıdayız'," diye karşılık verdi Elijah, ama aynı zamanda sesi geliyordu. "Yani kızın hâlâ uyanık olduğunu biliyor."

Video bir direk dansıydı. Kışkırtıcı bir yanı olsa da "şehvetli ama zevkli" bir yanı yoktu. Oscar boğazının arkasından korkutucu bir ses çıkarıyordu. Isobel kaşlarını çatarak videoyu incelerken onları ve tüm alfalıklarını görmezden geldi. *Fiziksel* olarak bunu yapabiliirdi ama bu onun zevkleri için biraz fazla kısıtlayıcıydı. Bir direğin üzerinde yapabileceğiniz çok fazla hareket vardı.

"Bunu aklından bile geçirme," diye tersledi Oscar. "O iğrenç sapık için bir direğe sürtünmeyeceksin."

"Şarapla düşünmek daha kolay olurdu," dedi Mikel'in masasındaki şişeye bakarak. Yerini değiştirerek şişenin görünmesini engelledi.

Onun yanağını okşadığını hayal etti.

Adamın eli içkisini kavradı ve kadın hızla başını çevirdi. Ama şimdi Oscar'a bakıyordu ve onun kara gözlerinin derinliklerinden cinayet çılgınlıkları yükseliyordu.

Tekrar yutkundu. ", tamam, ona mesaj atıp hayır diyeceğim." Hızlıca bir mesaj yazdı.

"Bunu bana sen gönderdin," dedi Cian kuru bir sesle. "Ve 'pislik' kelimesini yanlış yazmışsın."

"Cooper'a pislik mi dedi?" Kilian daha dik oturdu.

Cian telefonunu kaldırdı ve mesajı yüksek sesle okudu. "Sevgili Pervent, külhanbeyleri buna iznim olmadığını söyledi, ama olsa bile o direği şehvetli ya da zevkli olmayan bir yere sokmanı tercih ederim."

"Hadi sadece.." Kilian ayağa fırladı ve telefonu onun elinden aldı. "Bunu daha sonra geri alabilirsin." Telefonu cebine koydu ve kanepeye geri döndü.

Isobel kollarını kavuşturarak yüzünü buruşturdu. "El koymak istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Aklıma bir şey geliyor," gürledi Theodore, hâlâ daha önce attığı bakışı düşünüyormuş gibi elbisesinin eteklerine bakarak.

Ona bir tane daha vermeyi düşündü.

Boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı, gözlerinden ateş .

"Ve *buna* hemen şimdi son verebilirsin," diye tersledi Moses, gözleri öfkeyle kararmış, sesi keskin ve kararsız bir hal almıştı.

Vay be.

Ellerini ona doğru kaldırdı çünkü sarhoş haliyle bile bu bakışı biliyordu. Yine de bir süredir görmemişti, bu yüzden onun vahşiliğinin ipuçlarının aniden yüzeye çıkması kafa karıştırıcıydı. Onun üzerinde daha fazla kontrol sahibi olmaya başladığını düşünmüştü.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye . "Ama anlaşılan o ki, bu sadece yerleşmiş bir bağmış - ki artık yerleşmiş falan değil."

"Kahretsin." Masadan aşağı atladı, ne yapacağını bilemez bir halde ayak ayak üstüne attı. "Özür dilerim."

"Ne için?" Ellerini yüzünden aşağı indirdi, göğsünü ölçülü nefeslerle hareket etmeye zorladı. "Bizi kafanın içine sürüklemedin. Theo'yu becerdiğini hepimiz biliyoruz. Sizler sessiz *ya da* ketum değilsiniz."

"samimi olacağıma benim karar vereceğim konusunda anlaştığımızı sanıyordum," tersledi ve utancın sıcaklığının yanaklarını kısa süreliğine okşadığını hissetti.

"Senin uysal, sessiz Sigma seksi yapacağını düşünmüştüm." Gözlerini ona dikti, görünüşe göre kendini yeniden kontrol ediyordu.

"Yalancı." Ona ters ters baktı ve sonra Cian'la birlikte onu sınıftaki malzeme dolabına çektikleri ve Moses'ın neredeyse onu becerdiği, sonra da boşalmak için boğazına yapıştıkları zamanı hatırladı.

"Aman Tanrım, gözlerim," diye feryat etti Theodore, yüzüstü yuvarlanıp başını yere vurdu ve alnına vurduğu her darbeyi boğuk bir çığlıkla noktaladı. "NE. NE. S.KTİR!"

Oscar masaya doğru yürüdü ve şarap şişesini kaptı, şişeyi ağzına götürürken elleri titriyordu.

"Ben koşmaya gidiyorum," diyerek hışımına odadan çıktı.

Mikel ve Kalen'in yüzleri ifadesizdi ama diğerleri kendi gözbebeklerini oymak ister gibiydiler.

Moses ve Cian hariç. Cian'ın gözleri kısılmıştı, dili dudağındaki piercing ile oynamak için dışarı çıkmıştı. İçindeki tüm mücadele tükenmişti.

Moses ve yeni bir ateş alevleniyordu, boğazı çalışıyor, çenesi sıkılıyordu.

Onu omzunun üzerinden atıp irade savaşlarını bitirebilecekleri odasına sürükleyecekmiş görünüyordu.

"Düşünüyorum," diye homurdandı.

"Hadi arayalım," diye önerdi Elijah. "Çok fazla içtik ve altı saat içinde kalkmamız gerekiyor."

Isobel gözlerini kırptırdı, transa girmiş gibi başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Mikel'in masasındaki boş şarap şişesine kederle baktı ve ardından kederli, dramatik bir iç çekti. "Sanırım bir şarap partisi hiç şarap kalmadığında sona ermek zorunda."

"Neden önce sen gitmiyorsun, Carter?" Mikel aniden yanında belirdi, onu kapıya doğru yönlendirdi, eli omurganın kıvrımına sıcak bir şekilde değiyordu. "Diğerleriyle hızlıca konuşmam gerek."

"Onların vahşileşmesini engelleyenin ben olduğumu sanıyordum," diye fısıldadı ona nefesinin altından. "Yeteneğimle her şeyi kontrol ettiğimi sanıyordum. Güçlendiğimi sanıyordum. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum."

Kapıda durakladı ve parmakları kadının omurgasına hafifçe dokunsa da, avucunun sıcaklığı kadının elbisesini delip geçiyordu. "Sandığından daha çok yardım ediyorsun."

Alnını kapıya çarptı. Güzel ve serindi. Belki de bir süre orada dinlenmeliydi. Mikel aniden elini düzgün bir şekilde kadının omurgasına dayadı, elinin baskısı inanılmazdı. Sabahki seanslarından dolayı, kasları otomatik olarak bükülmelerini çözmesini bekleyerek seğirdi ve biraz geri çekilerek onun sihrini bekledi işe gitmek için parmaklar.

"Yatağına git, tatlım." Kelimeler saç çizgisine doğru fısıldandı. "Başını belaya sokmadan önce."

"Sana bir fiske vuracağım," diye tehdit etti güçsüzce.

Adamın eli havaya kalktı, saçlarını at kuyruğu şeklinde topladı ve uyumsuz gözlerindeki sessiz, taş gibi emri görene kadar başını kapıdan geriye, geriye çekti. Sertçe yutkundu ve sonra "İyi geceler" diye ciyakladı.

Onu hemen serbest bıraktı ve o da odasına doğru koşmaya başladı.

OSCAR, TERDEN SIRILSIKLAM OLANA KADAR KOŞTU.

Neredeyse eve gelene kadar telefonunu patlatmaya başlayan bildirim yağmuru. Zorlukla nefes alarak cihazı cebinden çıkardı ve mesaj dizisini kaydırды. Isobel'in olmadığı grup sohbetiydi bu. Kaşlarını çattı ve dramının başlangıcına geri döndü.

Kilian: Siktir.

Kilian: Hala kafasının içinde olduğumuzu bilmiyor.

Kilian: Ve telefonu hala bende.

Biri ona söylemeli.

Oscar kaşlarını daha da çattı. Hepsinin hala onun kafasının içinde olduğunu fark etmemişti.

-Yurttan biraz uzaklaştıktan sonra bu kurtulmuştu ama şimdi tepeye tırmanırken beynini kemiren *bir şeyin* içeri girmeye çalıştığını kesinlikle hissediyordu.

Çok utanacak. Çocuklar?

İZLEMİYİ BIRAK.

Oscar donakaldı, zihnine görüntü üstüne görüntü hücum ederken telefon elinden düştü. Solgun, ıslak ten. Kısa, keskin nefesler. Güzel pembe meme uçlarındaki su damlacıkları, teninde gezinen boyalı tırnaklar. Zevk. Suçluluk.

Üzüntü. Baş dönmesi.

Bir noktadan sonra, düşüncelerini duymak sadece gördüklerini görmeye dönüşmüştü ve şimdi küçük Sigma duşta kendine dokunuyor, yaşadığı cehennem gününden uzaklaşmaya çalışıyordu.

İnledi, telefonunu tekrar eline aldı ve görüntüleri engellemek için elinden geleni yaparak mesajların geri okumaya çalıştı.

Kalen (yönetici): Sadece izlemeyi bırak.

Moses: Ona söyleyemem. Çıldırır. Niko: Hiç olmamış gibi davranalım. Yangın alarımını çalıştıracam.

Oscar başının döndüğünü hissetti. Gruba mesaj atmadan önce avuçlarının gözlerine bastırarak inledi.

Oscar: Zahmet etmeyin. Gidip kapıyı çalacağım ve bir şeyler söyleyip onu havasından çıkaracağım.

Cevap beklemeden telefonunu bir kenara bıraktı ve odasına girerek banyonun kapısını çaldı. Şimdi oradaydı ve fark etti ki Söyleyecek tek bir şeyi bile yoktu ve kadının kendine dokunduğu görüntülerle savaşırken bir şey düşünmek çok zordu, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptı ve içeri daldı.

ISOBEL ÇIĞLIK ATARAK ARKASINI DÖNDÜ VE DUVARIN DIBINE DÜŞTÜ.

Duştan çıktıktan sonra sürünerek açıklığa yaklaştı ve kalbi göğsünde çarparak dışarı baktı.

Oscar banyonun ortasında durmuş, rahatlamış bir inilti . "Tek ihtiyacın olan şey ödünün bokuna karışmasıydı," dedi ona bakarak.

Ağız açılıp kapanıyor, orgazmının sınırı gittikçe uzaklaşıyordu. Tek bir akşam için stres ve ıstıraptan çalıştığı için tam da bunu hak etmişti.

Mahvolmuş bir orgazm, kalp krizi ve ayak parmağı.

"Ne?" diye kekeledi.

"Senin gördüğün her şeyi biz de görüyorduk," dedi Oscar ona, telefonunu çıkarıp bir mesaj gönderdikten sonra tezgâha fırlattı. Sonra da ayakkabılarını tekmeledi. "Artık her şey bitti." Gömleğini başının üzerinden geçirdi.

Öylece baktı. Kalbi

hala çarpıyordu.

Ayak parmağı hala

ağrıyordu.

Vücudu hâlâ onun elinden kurtulabilmek için çığlık atıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu aptalca çünkü tam olarak kamyon büyüklüğündeki utanç duvarını hesaplayamıyordu.

Bir daha asla odasından çıkmayacaktı.

"Zaman kazanıyorum," dedi kabaca, gömleğini yere bırakıp çoraplarını yırtarak. "Beni isterdim ama bu kadar kötü titrerken çok uzun sürer."

Adamın ortaya çıkardığı terden sıırıslıklam olmuş kasların oluşturduğu çıkıntılar onu bir anlığına hipnotize etmişti, bu yüzden adam egzersiz pantolonunu bacaklarından aşağı itip ağır ve şişmiş sikini ortaya çıkarırken bile onun sözlerini henüz sindirememişti. *Çok güzeldi* ve penisi de daha az büyüleyici değildi; uzun ve kalındı, koyu renkte kızarmış bir başı ve kalın, belirgin damarları vardı, ucunda bir damla nem oluşmaya başlamıştı bile.

"Koşmayı gerçekten seviyor olmalısın," diye , gözlerini ayıramıyordu.

Ereksiyonu seğirdi onu kavradı, görünüşe göre ilgiden hoşlanıyordu. Ona doğru yürüdü.

Kadın hemen geri çekildi ama adam onu adım adım takip etti, ta ki kadının sırtı ıslak, kiremitli duvara dayanana ve adam karnına bıçak saplayana kadar. Belini kavradı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu duvardan yukarı sürükledi.

Banyoya girdiği andan itibaren bakışları onunkilerden hiç ayrılmamış gibiydi ama şimdi ayrılmıştı, ıslak teninin üzerinde aşağı doğru sürükleniyor, meme uçlarına yapışan su damlacıklarını takip ediyordu. Hafifçe arkasına yaslandı, bakışları bacaklarının arasına düştü, sonra onu yukarı kaldırdı ve başı onunkine düştü.

"Sana ihtiyacım var," diye inledi, sesindeki sertlik çaresiz bir hal alıyordu. "Eğer sana sahip olamazsam derimi yüzeceğim."

Yanlış bir şeyler vardı.

Bunu biliyordu ama tıpkı bütün gün olduğu gibi, bu garip gerilim kavrayışının hemen dışında dans ediyordu. Uzaktan gelen bir çınlama sesi gibiydi, sesi o kadar yüksekti ki sürekli ikinci kez tahmin ediyordu.

Oscar'ın dudakları onunkilere çarptı, dili kadının ağzına girdi. Ani, güçlü hareket boğazından şaşkın bir inilti kopardı. Adamın tadı şarap ve tatlı, dumanlı nektar gibiydi.

"O kadar *tatlısın* ki midemi ," diye homurdandı, kıcını avuçladı sıktı, daha fazla sürtünme elde etmeye çalışarak kıvranıp nefes nefese kalana kadar sertliğini ona doğru salladı.

"Sen-" Dudakları meme ucuna yapışıp kabaca emerken bir kesildi "- kendimi hasta hissediyorum."

Göğsüne ulaşmak için, onu yeterince yukarı çekmişti ki, ucu onun seksinin sıcaklığını zorluyor, sıcak, davetkâr içine çentik atıyordu.

Sanki yıllardır onu beceriyormuş ve vücutları nasıl bir araya geleceğini tam olarak biliyormuş gibi giriş yaptı.

Adam ileri doğru itmedi ve kızın kıcını yoğurarak şişmiş başının üzerinde gezdirirken, kız boy ve beden farklarına rağmen vücutlarının yapboz parçaları gibi birbirine yapışmasına hayret etti. Kendini bir mıknaş gibi hissetti, diğer yarısı yerine oturdu ve adam bir an duraksayıp başını geriye çekerek dudaklarına baktığında, duyması gereken kelimeyi mırıldandı.

"Yeşil."

Ağzından kaçırdı çünkü sesi kaybolmuştu. Aklı kaybolmuştu.

Kendini onun içine bıraktı. Daha önceki bakımlarından dolayı zaten sıırsıklam olmuştu, ama yine de ona doğru ilerlemek zorundaydı, ağzı, sanki onları tatması gerekiyormuş gibi, onun her kesik nefesinde veya inlemesinde onunkinin üzerine düşüyordu. Kadının yarısına geldiğinde nefes almak için durakladı, sanki bir molaya ihtiyacı varmış gibi. Sanki kontrol için mücadele ediyordu.

"Çok sıkıydın." İnledi, sesi alçak ve sertti. "Sadece istiyorum zorla gireceğim. Bükülmeni ve kırılmanı istiyorum ..." Kadın keskin bir nefes alarak Oscar'ın etrafında kenetlenince Oscar sözünü kesti. Oscar'ın kekeleyişini duymaya alışık değildi.

"İçinde o kadar derin olmak istiyorum ki, günlerce nasıl doldurduğumu, becerdiğimi, zorla içine girdiğimi düşünmeden *nefes alamayacaksın*."

Bir santim daha soktu, geri çekildi, karanlık gözleri onunkileri yakaladı. esnediğini, sonuna kadar itmeye çalıştığını hissetmeyi seviyordu. Adamın onu fark etmemiş gibi duvara yaslamasına bayılıyordu.

Ne kadar ağır olduğunu. Vücudundan ihtiyacı olan her şeyi alırken onu saatlerce orada tutabilirmiş gibi hissediyordu.

Ama her şeyden çok, onun gözlerindeki küçük kararsızlık ışıltısını seviyordu. Bu güçlü Alfa'yı kendi kontrolünün ötesine geçiren *kişinin kendisi* olması hoşuna gitmişti. Oscar tipik olarak iyi bir özdenetimle ilişkilendirdiği bir adam olmasa da, ilişkilerinin fiziksel yönü söz konusu olduğunda bunu ona fazlasıyla göstermişti. Bunun sonuçlarından biraz korkuyordu ama Oscar'ın kontrolünü kaybetmesinin tek sonucu *bunlarsa*, o zaman daha fazla dayanamayana kadar bunları tekrar tekrar hoş karşılayacak ve sonra Oscar'dan şu anda yaptığı gibi onu tekrar tutmasını ve bir kez daha içine girmeye zorlamasını isteyecekti.

"Sen benimsin," diye hırladı Oscar, aniden kızın içine sırtını duvara yapıştırdı. Kız şok içinde hıçkırırken durakladı, dudaklarını morarıncaya kadar öptü ve kız çaresizce kıpırdanmaya başladı.

"Benim," diye tekrarlardı, başını geriye iterek. Boynunu yaladı, çekildi ve başka bir acımasız hareketle içine saplandı. "Benim," diye homurdandı, kalçalarını o kadar sıkı kavradı ki bir tutam acı hissetti.

Hoşuna gitmişti ama çınlama giderek artıyordu.

Şimdi bir tünelden gelen sesi duyabiliyordu. Onu ve Oscar'ı birbirine bağlayan bir tünel. Bir şey söylemeye çalıştı ama Oscar aniden onu içinden çekip çıkardı ve duvardan uzaklaştırdı, duşu kapatıp bir havlu kaptı. Onu kucağına aldı ve odasına geri dönerken bacaklarını tekrar beline doladı. Havluyu gelişigüzel bir şekilde yatağının üzerine serdi ve yatağa geri dönerek onu kucağına oturttu, siki ikisinin arasında sıkışmıştı.

"Endişeli hissediyorsun." Gözleri simsiyahtı, kelimeler kesik kesikti.
"Şimdi kontrol sende. Bu daha mı iyi?"

Başını salladı, dudağını , elleri tereddütle adamın karnının seğiren kaslarına yaslandı, adam kalçalarını yukarı çekti ve ona doğru geri itmek için kendini eğdi. Kontrolü ona verdikten sonra bile, hızını ayarlamayı başardı, onu istediği hıza ve harekete yönlendirirken, başparmağı klitorisine kaydı, alaycı, çileden çıkarıcı dokunuşlarla üzerinde kayarak *daha fazlası* için ona yalvarmak isteyene kadar.

Onu o kadar çıldırtıyordu ki cınlama sesinin yeniden yükseldiğini fark etmedi bile. Sesin bir sızlanmaya dönüştüğünü fark etmedi çünkü zaten sızlanıyordu. Oscar sonunda ona ihtiyacı olanı veriyor ve sonunda onu sınırın ötesine itiyordu, boştaki eli güçlü parmaklarının arasında meme uçlarından birini bükme için parladı. Yumuşak ve tatlı değildi ama hızlı ve sert de değildi. Sabit, kasıtlı bir sıkıydı, sert ve vücudunun kasıtlı manipülasyonu. Pütürlü ve terliydi, sessiz ve ağırdı, tıpkı bir damla fazla doldurulmuş, şimdi parçalanıp odaya taşan bir su silosu gibiydi.

Onu vahşice öperken başını tekrar kendine doğru çekti, orgazmının dalgalarından kurtuldu, o kadar derine bastırdı ki, serbest kalmaya başladığında her zonklamayı hissedebiliyordu, dudakları vahşi bir hırıltıyla onununkinden ayrıldı.

Vahşi, *hayvani* bir hırıltı.

Cınlama şimdi çılgılık atıyordu ve zonklama büyüdü... *daha fazla*. Aletinin tabanı giderek büyüyordu. Gözleri inanılmaz derecede koyulaştı, küçük siyah çizgiler derisi boyunca örümceklenmeye başladı ve şakaklarına doğru uzandı. Isobel kalçalarında, adamın onu kavradığı yerde bir acı daha hissetti.

Sanki tırnaklarıyla onu kesmiş gibiydi. Ne olduğunu anlayamadı.

Hissedebildiği tek şey korkuydu.

Yardım edin, diye seslendi.

Bundan sonra olanlar bulanıktı. Oscar onun içine boşalmıştı ama aletinin o kısmı hâlâ şişiyor gibiydi, ta ki kadın ona kilitlendiğini hissedene kadar. Ondan kurtulma girişimlerinin imkânsız ya da inanılmaz derecede acı verici olacağından emindi ve kapı kırılarak açıldığında acı ve korku dolu bir inilti çıkardı.

Etrafları sarılmıştı.

Alfaları odaya hücum etmişti, hepsi birden.

Hırıltılar ve keskin sözler etrafa yayılıyordu. Oscar hırladı, elleri kadının kalçalarından çekildi ve başının iki yanındaki yatağa çarptı.

Birisi onu kaldıracakmış gibi tuttu ve durmaları için bağırdı.

", " kekeledi, tanımadığı bir yüze bakıyordu.

Oscar'ın yüzüydü... ama değildi. Çünkü Oscar'da vahşilik yoktu. Yine de oradaydı, siyah gözleri, siyah damarları, keskin siyah pençeleri vardı, ve göğsünden çıkan bir çingirak sesi.

"Ne lan?" Theodore neredeyse histerik bir sesle bağırdı.

Arkasında bir itiş kakış oldu ve ardından Musa alçak sesle ve hızlıca konuşmaya başladı. "Hayır, bana bak. Onlara bakma. Bana odaklan. Ondan geriye doğru say-"

"Siktir et onu, siktir et saymayı, siktir et seni, *siktir* git üzerimden-" "Yardım edin," diye fısıldadı, hâlâ Oscar'a bakıyordu.

İtiş kakış durdu ve sonunda gözlerini Oscar'ın siyah uçlu ellerini tutan Elijah ve Niko'ya çevirmeyi başardı. "Neler oluyor?"

Mikel onun yanındaydı, eli omurgasına dayanmıştı. Onu çekip çıkarmaya çalışan kişi o olmalıydı. "Sıkıştım da ne demek?"

Kimse Oscar'la konuşmaya çalışmıyordu. Hepsi tamamen ona odaklanmıştı. Hareketsizliği dehşet vericiydi. Mücadele etmiyordu. Vücudunun tek hareketi göğsünün yavaşça inip kalkması ve şişmiş sikinin yavaşça zonklamasıydı ve çıkardığı tek ses o uğursuz takırtıydı.

"Bilmiyorum," diye sızlandı, kalçalarını oynatmaya çalışıyordu. Bir santim bile hareket edemiyordu. "H- *büyüdü*, o-"

"Bir çiftleşme bağı," dedi Elijah. Dehşete düşmüş ve kafası karışmış görünüyordu. "Ne?" Kalen kabaca sordu.

"Bilmiyorum!" Elijah inledi, gözleri biraz yabanileşmişti. "Sadece... bir kez bahsedildiğini gördüm, ama... *bunların hiçbir mantıklı* değil. Bunların hiçbir." Pozisyonunu değiştirdi ve Oscar'a aniden bir tokat attı, bu da diğer Alfa'nın hırlayıp hırçınlaşmasına neden oldu, siyah gözleri fırlayıp Elijah'a sabitlendi.

"O gerçekten vahşi." Moses'ın sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Ne haltlar dönüyor burada?"

"Bir gömlek alabilir miyim?" Isobel yalvardı.

Bir tanesi hemen başının üzerinden çekildi. Kilian gibi kokuyordu.

"Eğer vahşiyse neden ?" diye sordu, kalçalarına sıkıca tutunduğu için kalçaları ağrıyordu, onu itmeye çalışıp içini parçalayacağından korkuyordu. Kız konuşur konuşmaz adamın koyu renk gözleri tekrar ona döndü.

"Bu sıradan bir yabanıl davranışı." Kalen'in sesi onun arkasında bir yerlerde öfkeyle volta atıyormuş gibi geliyordu. "Sayıca az olduğunu görebiliyor. Bir bakıma ölü taklidi yapıyor, üzerindeki hakimiyetlerini gevşetmelerini bekliyor."

Hiç mantıklı gelmedi.

Kimse bacaklarını tutmuyordu. Onu atabilirdi ama vücudunu o kadar hareketsiz tutuyordu ki, sanki ona zarar vermekten korkuyordu.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu

ona. O da başını salladı.

"Ne?" Theodore sarsılmış bir halde sordu.

Vahşileştiği zamanı hatırlıyordu. Zihninde "insanlar" tarafından kuşatılmamıştı. Sadece avlar.

"Ben av mıyım?" diye sordu o mürekkep gibi karanlık derinliklere bakarak.

Hemen başını salladı, siki yeniden zonkluyordu, hâlâ meni akıtıyormuş gibi içini sıcaklık kaplıyordu.

"Ah-" Uyarılmışlığının hatırlattıklarıyla içinde bulunduğu durumun dehşeti arasında kalmış gibi görünen bedeninin kafa karıştırıcı tepkisiyle savaşılmaya çalıştı. "Diğerleri av mı?"

Gözleri kısılmıştı. Ne kadar siyah olsalar da, onun ne kadar hesapçı olduğunu hissedebiliyordu. Ona yalan söylemeyi düşünüyordu.

Sonunda başını salladı.

"İşler böyle yürümüyor." Theodore'un sesi baygın geliyordu. "Bunların hiçbiri mantıklı değil."

"Bağ yüzünden olabilir mi?" Gabriel konuştu. "Isobel'i kütüphanede gördüğün ilk gün ona saldırmamıştın, hatırladın mı?"

"*Ama Oscar nasıl oldu da vahşileşti?*" Cian kendini kaybetmesine bir saniye kalmış gibi bir sesle sordu.

"Elijah," diye tersledi Kalen, "Açıkla." Alfa sesi.

"*Bilmiyorum!*" Elijah dağınık saçlarını çekiştirerek bağırdı, solgun gözleri kocaman. "Bir keresinde aptal Üstün Yetenekliler efsaneleri kitabında bir şey okumuştum. Alfaların çiftleşme bağları yoluyla insanları zorla üreme yöntemine sahip olduğunu söylüyordu. Alfaların canavar olduğuna dair aptalca bir hikayeydi."

"Ne?" Isobel çırpınmaya başlayarak feryat etti. "Hayır, , hayır. Bu *olamaz*."

Mikel hemen omuzlarını tuttu ve içinden bir acı yarığı geçti. Onu tekrar aşağı bastırdı ve Oscar'ın siki mutlu bir şekilde içinde titreşti.

Mikel ona sessizce, "Doğum kontrol hapı kullanıyorsun," diye hatırlattı, sesi gergindi. "Sorun değil. Tanrı aşkına, hareket etmemeye alış."

"Gardiyan'la konuşmamız gerek." Kalen'in sesi derin, vahşi bir cızırtıydı. "Ama önce... onu aşağı indirmeliyiz."

"Onun içindeyken asla aşağı inmem," diye öfkeyle tükürdü Cian. "Saatlerce bekleyebilirdik. Bütün gece, belki. *Bu* senin lanet olası Plan?"

"Sakin ol," diye gürledi Kalen, etkisi odada yuvarlanan ağır bir dalga gibiydi ve bir an için onun dikkatini dağıttı. "Isobel, vahşiliğin bir kısmını *dikkatlice* sifonlayabilir misin?"

"*Yapma*-" diye başladı Theodore ama Mikel onu susturdu, Isobel'in duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı, sonra hızla Isobel'in yanına döndü, elleri tekrar omuzlarına yerleşti, başparmakları Kilian'ın gömleğinin boynuyla birleştiği yerdeki dikeşi .

"Deneyeceğim," dedi.

"Yavaş ol," diye talimat verdi Kalen. "Pratik yaptığını biliyorum. Panik yapma. Sadece suları test et. Hepsini bir anda yapmaya alışma."

Başını salladı ve Oscar'ın etrafında bulutlanan karanlık duygu kütlesini dikkatle yudumladı. Akışı bir damlaya kadar kontrol edebildi ve bir gelgit dalgası halinde iine dolmasını engelledi. Siyah damarların acı verici bir yavaşlıkla sa çizgisinden çekilip gözlerinin içine doğru batmaya başlamasını izledi. Pençeleri kısaldı, siyah tırnakları geriledi.

Aklının kontrolünü yeniden ele geçirdiğinde penisinin onun üzerindeki etkisi azalmış görünüyordu. Adamın kalalarındaki ölümcül tutuşunu hafifletirken kalçaları şiddetle titriyordu. Kendine zarar vermeden onu çekip çıkarabileceğini biliyordu ama birden güçsüz düştü.

Karanlık, ağır, mide bulandırıcı bir ağırlıkla iine oturdu, i organlarına doğru kayıyor ve onu hasta etmekle tehdit ediyordu.

Oscar birkaç kez gözlerini kırıpşıttı, paniği şiddetle artmıştı ama Mikel Isobel'i çabucak serbest bıraktı ve diğer Alfa'ya öyle sert bir yumruk attı ki Oscar'vücudu hemen gevşedi, gözleri geri döndü.

Isobel şok içinde sarsıldı ve ağzını kapattı.

Mikel elini sallayarak, "Çıldırıp tekrar vahşileşmesinden iyidir," diye açıkladı.

Doğru.

Şimdi etrafında en iyi dokuz arkadaşı toplanmış, baygın Alfa'nın üzerinde oturuyordu.

Harika.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?" diye sordu, sesi gergindi.

Hiçbiri bir santim bile kıpırdamadı.

"Ben kalacağım," diye fısıldadı Kilian. "Hepiniz dışarıda bekleyebilirsiniz."

"Biz koridorda olacağız." Theodore'un sesi gerginlikle gerilmişti.

Dışarı süzülür süzülmez Kilian'ın elleri belindeydi ve onu Oscar'dan uzaklaştırıyordu. Bacakları altından bükülmek üzereydi ve ayakta durmaya çalışırken onu desteklemek zorunda kaldı. Ayağa kalkar kalkmaz banyoya bir havlu aldı ve Oscar'ın kalçalarının üzerine serdi. Hâlâ yarı sertti ve birlikte salgıladıklarıyla parlıyordu.

"Seni hiçbir şekilde incitmek istemediği için seksten kaçındı," dedi Kilian, eli yakışıklı yüzünü sıyırırken yüzünü buruşturarak. "Ve bak ne oldu."

"Bu onun hatası değil." Isobel kaşlarını çatı, kendine sarıldı ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Bu da başka bir berbat yan etki."

"Tuhaf orgazm kilidinin bir yan etki olduğunu görebiliyorum," diye izin verdi. "Bu klasik, akli dengesi yerinde olmayan bir bağ davranışı. Ama vahşilik?"

"Neden olmasın?" Omuz silkti ama omuzları neredeyse hiç kıpırdamadı. Çok ağırdılar. "Bana vahşilik verdi, hatırladın mı?"

O cevap veremeden oda karanlığa gömüldü ve gözlerini tekrar kırdığında akademinin arka tarafında bir yerde duruyordu. Arizona'daki *eski* akademi.

Niko onun birkaç adım önündeydi ama yine sarışındı.

"Harika," diye iç geçirdi Niko... *yanından*. Döndü ve onunla birlikte duran tüm Alfaları fark etti.

Oscar şaşkınlık ve panik arasında gidip geliyordu. Ayrıca kendinden nefret eden parlak bir parıltı da vardı ve endişeyle dudağını ısıırıyordu.

" dedi ona dikkatle. "Gerçek dünyada yani. Sen sadece ... uh ... dinleniyorsun."

"Beni kim bayılttı?" diye açıkça sordu. "Ben,"

diye cevap verdi Mikel.

"Teşekkürler."

"Bir değil."

Sarışın Niko, omzundaki sırt çantasını kaydırarak akademinin arka tarafındaki dağa tırmanarak daha yukarılara ıktı.

"Nereye gidiyorsun?" Isobel adımlarını yavaşlatarak ve kalbi sıkışarak sordu.

"Ben de gidiyordum." Niko takip etmeyi bıraktı ve diğer Alfalar da durakladı. Sarışın Niko'nun daha yükseğe tırmanıp gözden kaybolmasını izlediler. "Geri döndüm... tabii ki."

Gitmeye alışmıştı.

Bu düşünce midesine ağır bir şekilde oturdu.

"Gözlerimizin rengi değiştikten sonra mıydı?" diye tahmin etti.

Alçak bir sesle onayladı. "Ertesi gün. Bir eş paylaşmak istemedim. Dokuz en iyi arkadaşımın gelişmesini izlemek istemedim. dostuma karşı olan hislerim. Burada olmak

istemedim." Bu ok acımasızcaydı.

Onun neden ayrılmak istediğini anlıyordu ama bağın bunu ona bunca zaman sonra göstermesi zalimceydi... duygularını geliştirdikten sonra.

"Bu tanrılar tam bir pislik," diye homurdandı. Cian

homurdandı. "Bunu daha yeni mi ?"

Bir süre daha kaldılar, sadece yolu izliyorlardı, ta ki Niko yeniden ortaya çıkana kadar, nefesinin altında küfrederek ve sonra Isobel görüntüden çekildi ve ağır bir şekilde bedenine geri düştü.

Oscar yatakta inleyerek gözlerini açtı ve yan tarafına doğru yuvarlandı. "Lanet olsun," diye küfrederek başını çarşafın yumuşaklığına gömdü, kalçalarının etrafındaki havlu kayarak her şeyi ortaya çıkarmakla tehdit ediyordu. Gözleri yarılmış, onu arıyordu.

"Her zaman uyanır." Kilian gerginliğin bir kısmını dağıtmaya çalıştı.

"İyi misin?" Oscar gözlerini onun üzerinde gezdirerek sordu.

Sinirli bir şekilde başını salladı. "Bana zarar vermedin. Sorun yok." Dileğinin gerçekleştiğine ve onu bir süre daha içinde hissedeceğine dair bir şakayla gerginliği yatıştırma dürtüsüne direndi.

"Mhm," diye homurdandı, gözleri temkinliydi.

Adamın yakın zamanda kendisine bir daha dokunmak istemeyeceğini zaten biliyordu ama bu daha sonra halletmesi gereken bir konuydu. "Gidip Maya'yı görmeliyiz."

salladı, yataktan tökezleyerek kalktı, havluyu hâlâ zar zor da olsa karnının üzerinde tutuyordu. "Kameralar döngülü mü?" diye sordu.

"Şimdilik," diye onayladı Kilian.

"Üstümü değiştireyim, sonra hazırım." Oscar odadan çıktı.

ADAM BELLAMY AKADEMİNİN YOĞUN ORMANLIK ALANINDAYDI.

Mesajı aldığı anda şapelin arkasındaydı.

Sophia: Seninle buluşmam. Bir işim çıktı.

Onu aramaya çalıştı ama cevap vermedi.

Hayal kırıklığı içinde inledi. Onu kendisiyle buluşmaya ikna *haftalar* almıştı. İlk başta kameralar yüzünden reddetmişti. O da kör bir noktada buluşmalarını önermiş. Yine de birileri onları görebilir diye reddetti. O da tam bir sürünge gibi gecenin bir yarısı, lanet olası bir ormanda buluşmalarını önerdi.

Şaşırtıcı bir şekilde kabul etti.

Ve şimdi geri .

Sözünden dönecek birine benzemiyordu. Kaşlarını çattı, onu tekrar aramaya çalıştı. *Her şey yolunda mıydı?*

Şapel zaten yurda dönüş yolunun üzerindeydi. Sadece uğrayıp onun iyi olduğundan emin olacaktı. Ağaçların geçerek ince, aşırı büyümüş yürüyüş yoluna geri döndü ve ağaç çizgisinin karanlık gölgesinde duraklayarak şapele döndü. İçeride ışıklar yanıyordu. Belki de Bir tür ... dini acil durum mu?

Üstün Yetenekliler dinine bile inanmıyordu, bu yüzden bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir adım daha atmadan, diğer yöne giden patikada bir hareket fark etti. Gözlerini kısarak baktı ve üçü büyük, biri küçük dört cisim seçti. Vitraylı şapel pencerelerinden yayılan ışığın yumuşak parıltısına adım atmadan önce kim olduklarını zaten biliyordu.

Isobel kanlı Carter. Her zaman fırtınanın merkez üssünde. Moses ve Oscar Sato'nun yanı sıra Theodore Kane de onunla birlikteydi. Kendini tanıtmayı düşündü ama bunun yerine beklemeye karar verdi çünkü gecenin bir yarısıydı ve Sato lanet olası bir psikopattı.

ISOBEL ŞAPELIN KAPISINI İTEREK AÇTI VE DERİN BİR NEFES ALDI.

Maya ve Sophia'nın çoktan içeride beklediğini görünce rahatladı. Tökezleyerek içeri girdi.

Theodore, Moses ve Oscar ile birlikte kaygısızmış gibi davranıyor ve Moses'ın yaptığı komik bile olmayan bir şakaya gülüyorlardı. Saat gece yarısını geçtiği için grubu mümkün olduğunca küçük tutmaya karar verdiler. Gecenin böylesine saçma bir saatinde aniden dua etme dürtüsü hissettikleri gerçeğine az dikkat çekmek için.

Oraya giderken Isobel, Sophia'ya mesaj atarak onu uyarmıştı.

Kapıdan çıkar çıkmaz ayıldılar ve rol yapmayı bıraktılar.

Isobel hızla hareket ederek duvardaki sandalyelerden birine oturdu. Başını dönmeye ve midesi bulanmaya başlamıştı.

Sophia öne atıldı, önünde diz çöktü ve ellerini tuttu. "Titriyorsun. Biraz yeşil görünüyorsun. Ne oldu böyle?"

Isobel, "Sadece Sigma eşyaları," diyerek onu gülümseyerek başından savdı. "Ben iyiyim. Aslında biz buraya başka bir şey için geldik."

"Başka bir ruh eseri mi?" Maya onları nesneler için tarayarak sordu.

"Evet, bu iyi olurdu." Moses alay etti. "Bu biraz daha az ... bir hediye."

Maya onlara kaşlarını çatı. Alfaların hepsi ona kaşlarını çatarak karşılık verdi.

Onların sırrını biliyordu ve saklamıştı... ama bu farklı bir şeydi. Adamların vahşiliği sahip oldukları en karanlık, en sıkı korunan sırdı. Isobel işin içinde olmasaydı, Oscar'ın ani dönüşümü onları ne kadar telaşlandırmış olursa olsun, bununla kendi aralarında başa çıkmanın bir yolunu bulabilirlerdi.

Isobel sonunda, "Sadece auralarından bile onların benim arkadaşlarım olduğunu anlıyordun," dedi.

Maya başını salladı, temkinli ve şaşkın görünüyordu.

"Başka bir şey söyleyebilir misin?" Isobel cesaret etti. "Yeteneklerinin ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Eğer evet dersem, tehlikede olacak mıyım?" Maya sordu.

"Anne," diye tısladı Sophia.

"Tabii ki hayır," diye hızla atıldı Isobel, gözleri irileşmişti. "Yardımaınıza ihtiyacımız var. Bu bir test değil."

"O zaman evet." Maya omuz silkti ve Oscar'ı işaret etti. "Kaos." Parmağını Musa'ya doğru hareket ettirdi. "Saldırganlık." Sonra Theodore'a. "Cazibe."

Ona bakakaldılar, söylediklerini anlamaları çok uzun sürdü. "Ne?"

Theodore sonunda sordu.

Maya'nın kaşları , parmağı geri çekildi. "Bilmiyor muydun?"

Moses ve Theodore birbirlerini daha önce hiç görmemiş gibi bakıyorlardı. Theodore sessizce, "İnsanları daha agresif hale getiriyor gibisin," dedi. "Isobel'i bile kızdırıyorsun ve bunu yapmak kolay değil."

"Neden herkesin sana aşık olduğunu hep merak etmişimdir," diye karşılık verdi Musa.

"Ne haltlar burada?" Oscar, Maya'ya dönmeden önce talepte bulundu. "Vahşilik diye bir şey duydun mu?"

Bir adım geriye sıçradı ve Sophia yanına koşarak kolunu tuttu, ikisi de Oscar'a dikkatle bakıyordu. Maya hemen cevap vermedi, onun yerine Oscar'ı incelemek için zaman ayırdı.

", " diye fısıldadı sonunda, dikkatini Musa'ya çevirmeden önce, yüz hatlarına kederli bir ifade çökmüştü. İnceledi Theodore titrek bir adım daha atmadan önce aynı dikkatle geri çekildi. "Hepinizde var, değil mi? Başta göremedim, ne olduğunu merak ediyordum. karanlıktı... ben... bunu daha önce hiç şahsen görmemiştim."

"Sana zarar vermeyeceğiz." Theodore onun yavaşça geri çekilmesine kaşlarını çatıyordu.

Durakladı, Sophia da onunla birlikte durdu.

"*Kimseye zarar vermeyeceğiz,*" diye hızla ekledi Theodore. "Bunca zaman onu kontrol ettik. Kimseye zarar vermesine asla izin vermeyiz. Sadece bu konuda ne bildiğinizi öğrenmek ."

Yalan söylüyordu ama Maya ya ona inanıyor gibiydi ya da onun iyi niyetine inanıyordu çünkü gerginliğinin bir kısmı sert duruşundan dışarı sızıyordu.

Lanet olsun, Theodore Isobel'in kafasında patladı. *Haklıymış. İnsanları gerçekten etkileyebiliyorum, değil mi?*

Kapa çeneni, seni kendini beğenmiş piç, inledi Oscar. *Gerçekten zamanı değil.*

Bunu sadece Moses burada olduğu için söylüyorsun, Theodore güneşli bir şekilde cevap verdi. *Bahse girerim sen aslında çok sakın bir adamsın; sadece Musa sürekli üzerine saldırganlık sızdırdığı için dengesiz görünüyorsun.*

"Tüm Alfaların hayvani bir yanı olduğu söylenir," diye açıkladı Maya, iç kavgalarını bölerek. "Onları daha büyük, daha güçlü ve gelişmiş duylara sahip yapan şey bu. Ancak bunun dezavantajı, bazılarımızın aşırı stres veya duygu, bu hayvani tarafın tetiklendiğini görebilir. Tetiklenene kadar uykudadır ve sonra herhangi bir aşırı stres anında yeniden ortaya çıkabilir. Biraz viral bir hastalık gibi."

"Tüm Alfalar mı?" Isobel uyuşmuş hissederek tekrarladı.

Maya başını salladı. "OGGB bunun bir yetenek olduğunu düşünüyor ve yasadışı olduğu için insanlar bundan bahsetmiyor. Sadece adını söylemek bile sizi

yerleşim yerlerinde sorun. Vahşiliğin ne anlama geldiğini sadece bir avuç Alfa biliyor. Bu çok iyi korunan bir bilgidir."

"Bunu durdurmanın bir yolu var mı?" Moses sordu. "Onu... tekrar uykuda tutmanın?"

Maya başını salladı. " sanmıyorum. Bir kez geçiş yaptın mı, o kadar. Bununla yaşamak zorundasınız... ve bunu saklamak ve stresinizi yönetmeye çalışmak zorundasınız, salgınlar yaşamayacaksınız, çünkü bunlar çevrenizdeki insanlar için ölümcül olacaktır. Ve bu sırrı hayatınız pahasına korumalısınız çünkü hayatınız kesinlikle buna bağlı. OGGB, Üstün Yetenekliler söz konusu olduğunda pek çok şeyden korkar... ama en çok da vahşilikten korkarlar."

Başlarıyla onayladılar, Isobel bile ve hepsi biraz tedirgin bir sessizliğe gömüldü. Sessizliği bozan Sophia oldu, Isobel'in yüzünde bir şeyler okuyordu.

"Başka bir şey daha var."

Isobel kendini toparladı ve utancını bastırdı. "Bir Alfa başka bir şey oluyor mu... mesela... seks yaparken?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüzünü buruşturdu çünkü şu anda Maya'ya -*dişi* bir Alfa'ya- baktığına göre Oscar'ın başına gelen şeyin Maya'nın başına gelemeyeceği açıktı, yani muhtemelen bunun vahşilikle bir ilgisi yoktu.

"Ah." Maya beceriksizce öksürdü. "Duyduğum kadarıyla hayır. Siz yakınlaşırken şey olduysa, bu bir bağ yan etkisi olmalı. Bunu tartışmak ister misiniz?"

Isobel'in yüzü şimdi kıpkırmızı olmuştu. "Aslında, belki başka bir zaman. Sanırım haklısın. Bu bir yan etkiydi. Bağ son zamanlarda... daha az nazik oldu."

"Buna karşı çıkmak için bir şey yaptın mı?" Maya sordu.

"Bağı onardık, çalınan parçaları geri getirdik ama görünüşe göre düzgün iyileşmemiş."

Maya hüzünlü bir mırıldanma sesi çıkararak adımlamaya başladı.

"Bu mantıklı." Sophia yere bakıyordu. "Çoğu insan böyle bir ruh ihlalinden, bırakın sonuçsuz kalmayı, *hiç* sağ çıkamaz."

Maya onlara, "Muhtemelen hiçbir zaman tamamen iyileşmeyecek," diye tavsiyede bulundu. "Ama bence... zaman ve tutarlılık yardımcı olacaktır. Aranızdaki bağı hayal etmelisiniz.

yaşayan, bilinçli bir şeydir. Şu anda seni cezalandırıyor. Saldırıyor. Çünkü incinmiştir. Sizinle oyunlar oynayabilir ve deneyler yapabilir, hissettiği boşlukları kapatmanın yollarını bulmaya çalışabilir, ama bence eninde sonunda

Bu yaraların iyileşmeyeceğinin farkına varın ve her şey yoluna . Hayatınızın geri kalanında yan etkileriniz olabilir, ancak bağınızla ilgilendiğinizden emin olursanız, bunlar minimal ve yönetilebilir hale gelecektir. Bağı ihmal ederseniz, o da sizi cezalandıracaktır."

Sindirilmesi gereken çok şey vardı ve Isobel her geçen dakika daha da zayıflıyordu, bu yüzden geceyi bitirmeye karar verdiler. Kapıya doğru sadece bir adım atmıştı, onlara iyi geceler dilemek üzereydi ki Sophia aniden parmağını dudaklarına götürdü ve şaşkın bir ifadeyle kapıya baktı. Parmak uçlarında girişe doğru ilerledi, kaşları çatılmıştı ve kapıları çekerek açtı, ortaya

...

Bellamy mi?

Kulağını tam anlamıyla kapıya yapıştırmış gibi görünüyordu.

Sophia onu içeri sürükledi ve kapıyı arkasından çarptı.

"Ne *sanıyorsun* sen?" diye fısıldayarak bağırı. "Onun orada olduğunu nereden biliyordun?" Isobel'in kafası karışmıştı.

Diğer yandan Alfalar kafasını omuzlarından ayırmaya hazır görünüyordu. Maya da dahil.

Ama onlar Alfaydı ve onun orada olduğunu onlar bile bilmiyordu.

"Kimseye söylemeyeceğim!" Bellamy iki elini birden havaya kaldırdı. Teslim ol. "Sizi kiliseye gizlice girerken gördüğümde sadece merak etmiştim. Bunların hiçbirini duymayı beklemiyordum."

"Sen tam bir *sansarsın*," diye homurdandı Sophia, maun rengi bakışları parlak bir öfkeyle titriyordu.

"Kimseye söylemeyecek." Isobel onu savunma ihtiyacı hissetti ama de ona sert bir bakış attı. "Değil mi Bellamy?"

"Az önce tam anlamıyla bunu söylemedim mi?" diye sordu.

"Dürüst davranıyor." Maya'nın omuzları çöktü. "Sadece senin için endişeleniyordu." Sophia'ya kaşlarını çatı. "Onu nereden tanıyorsun? Aurasında senin için neden bu kadar çok endişe var? Sen kimsin?" Son soruyu Bellamy'ye yöneltti.

"Adam Bellamy." Ayaklarının üzerinde kaydı. "Özür dilerim, baba. Yani, G-Guardian mı? Size böyle deniyor, değil mi? Yani *siz* değil ama-"

Sophia soğuk bir sesle, "Kapa çeneni," dedi.

Dudaklarını fermuarla kapatıp anahtarı fırlatıyormuş gibi yaptı. Diğer herkes onu öldürmeye hazırmış gibi görünse de Isobel gülmek istedi. O çok ... Bellamy idi.

"Sessiz kalman karşılığında rüşvet istemelisin," dedi ona. "Ironsides'da işler böyle yürür, unuttun mu?"

"Tamam." Parmaklarını şıklattı. "Tabii ki. Bir randevu." Hiç duraksamadı bile, gözleri Sophia'daydı. "Ve bu sefer beni ekemezsin."

"Tanrım." Oscar gözlerini devirdi. "Bu çok acınası."

"Son romantizm denemeni hepimiz gördük." Moses Oscar'a baktı. "Konuşamazsın."

"Çok erken," diye mırıldandı Isobel.

"Buradan gidiyorum," diye tersledi Oscar, Bellamy' doğru adım atıp üzerine yürüdü. "Bunlardan tek *bir* kelime bile edersen seni paramparça ederim, anlaştık mı?"

"Crystal." Bellamy Sophia'ya dönmeden önce Alfa'ya dişlerini . "Randevuyu kabul eder etmez."

"Bir saat," diye pazarlık etti Sophia.

"Üç," diye karşı çıktı Bellamy. "Güzel bir şeyler giymelisin ve ben de sana en az beş iltifat etmeliyim."

"İki saat, üç iltifat ve öncesinde duş alacağım." "Anlaştık. Cumartesi görüşürüz."

ÖPÜCÜKLER VE ÖZLEMLER

ISOBEL, COOPER'LA BULUŞMASINI ERTELEMİYİ BAŞARDI.

ekstra eğitim seansları ve Elijah ile özel dersler ile program. İçin Sonraki iki gün öğle veya akşam yemeği molası bile vermedi, bunun yerine ders aralarında atıştırmayı tercih etti. Her gece yarısı yurda döndüğünden emin oldu, kendini odasına kilitlemek, aceleyle duş almak ve yatağına çökmek için yeterli zamanı vardı.

Cuma gecesi Moses ona mesaj atarak Cooper'ın onu yurttan beklediğini haber verdi, o da kütüphaneye dönerek performansı için bir şarkı seçmeye çalıştı. Hazırladığı birkaç dans vardı; sadece birini seçmesi ve kıyafetini ona göre ayarlaması gerekiyordu. Şarkının yarısı

Tonu belirleme işi onun içindi ve gerisini kıyafetleri halledecekti.

Aynı dansı farklı ışık koşulları altında beş farklı kıyafetle yapabilir ve her yinelemede etkiyi değiştirebilir.

Kışkırtıcı ve dokunulmaz, eğlenceli ve zevkli arasındaki o hassas çizgiyi tutturmak, yeni bir meydan okuma olarak hoşuna gitmeye karar verdiği bir şeydi. Eğer ilk seferde doğru yapamazsa, uyum sağlayacaktı. Sorun değildi. Bunu yapabiliirdi.

Seslendireceği şarkıyı seçti ve ardından Cooper'şarkının ve kaydettiği provalardan birinin linkini gönderdi.

Hemen cevap verdi ve kıyafetini onaylaması gerektiğini söyledi. Bırakın her ikisini, şarkıyı dinlemiş ya da videoyu izlemiş olması için bile çok hızlı bir yanıtı, bu yüzden aslında performansının teknik yönleriyle hiç ilgilenmediğini varsaydı. Cevap vermeden önce hayal kırıklığını bastırmak zorunda kaldı.

Isobel: Kıyafetimi henüz seçmedim ama uygun olacak. Cooper: Ne olursa olsun onaylamam gerekiyor. Grubunuzun Ironside'da olması gerekiyor. Cuma maçları için sıra bir saat içinde. Ondan önce onaylamam gerekiyor.

Cooper: Şahsen, Carter.

Sövdü, eşyalarını topladı ve hepsini çantasına geri tıktı. Kütüphaneden çıkarken Gabriel'e rastladı ve Gabriel durup ona baktı. "Hiç hoş kokmuyorsun."

"İnsanları nasıl koktukları ile selamlamamalısın." Kendini tutamayarak ona sırtıttı. Gabriel'in ani çıkışlarını komik buluyordu ama bunu ona asla itiraf etmeyecekti.

Gözleri, sanki gülümsemenin şeklini beğenmiş gibi gülümsemesini izledi. "Nereye gidiyorsun?"

Yanıtını kamera dostu tuttu. "Yurt müdürünün bir performans için bir şeyi onaylaması ."

"Size eşlik edeceğim." Hemen döndü ve yatakhaneye doğru yürümeye başladı.

"Eminim yapacak daha iyi işlerin vardır." Cooper'ın ofisini tek başına ziyaret etmek zorunda kalmayacağı için içten içe mutlu olsa da, gönülsüzce direnerek ona yetişmek için koştu.

"Yine de onunla konuşmam gerek."

Arkadaşça bir sessizlik içinde yatakhaneye geri döndüler ve Gabriel onu soyunma odasına kadar takip etti.

mevcut kıyafetler. Bir elbiseyi göğsüne doğru kaldırdı.

"Bu kışkırtıcı ama zevkli mi?"

Gabriel kaşlarını çatı, telefonunu çıkarıp ona doğrulttu, muhtemelen sorusunun cevabını gerçekten bilebilecek birine sormak için bir video çekiyordu.

"Duruma göre değişir." Kaşlarını çatı. "Kışkırtıcı ama zevkli nasıl görünmeli?"

"Biliyorsun-" Elini havada salladı. "-Üstümdekileri çıkarırım, ama sadece Olive Garden'da oturduktan sonra."

"Ne?" Bir gün gülmeyi düşünüyor gibi görünüyordu.

"Saçımı çekmek ama başka biriymiş gibi davranmak gibi mi? Daha iyi biri?" Güldü: o gün gelmişti. "Başka bir örneğe ihtiyacım olacak."

"Bana şaplak atmak gibi ama sadece iki parmakla."

Gabriel'in kahkahası daha da yükseldi, o da devam etti çünkü bu çok nadir görülen bir şeydi ve bunu tekrar duymaya ihtiyacı vardı.

"Ağzımın *yanına* tükürmek gibi," diye önerdi. "Ya da sana baba diyeceğim ama sadece beni gezdirmek zorunda kalmaktan şikayet edersen ve gıcırdayan kapımı tamir etmeyi teklif edersen."

"Gıcırdayan kapı bir metafor mu?"

"Hayır, gerçek anlamda gıcırtilı bir kapı. Aradığımız titreşim şu: Beni boğ, ama sadece bir kulak burun boğaz uzmanıysan... ya da bana pis bir fahişe de, ama *zevkli* olsun, anlıyor musun?"

Bir elini göğsüne koydu, kaydını bitirirken kıkırdamaya dönüştü. "Yaptığın dans kaydını ne zaman yayınlamamı istersin? geçen gün, bu arada?"

"Bu akşama ne dersin?" diye önerdi.

"Tamamdır."

"Bunu yüklüyor musun?" Eliyle telefonunu göstererek az önce çektiği videoyu işaret etti.

"Hayır. O benim." Adam sanki kendisinden bir şey almakla tehdit ediyormuş gibi gözlerini ona dikince, kadın tepkisini geri çekerek elbiseyi bir kenara fırlattı.

Çekmecelerini karıştırarak bir çift yüksek belli şort ve içinde dans edebileceği kadar destek ve örtücülüğü olan bir sütyen aradı. Bunları, dans ederken güzelce dalgalanacak ipeksi bir tulumla eşleştirdi. Gösteri yapacağı alanı henüz görmediği için, titiz bir kostüm konusunda endişelenmek istemiyordu. Kıyafetlerini kolunun altına sıkıştırdı ve Cooper'la buluşmak üzere aşağıya indiler, ofisini gizleyen duvar bölmesine vurdular.

"Carter!" diye bağırdı kapı açılır açılmaz biraz fazla coşkuyla. "Yakalaması zor birisin, değil mi? İçeri gel, içeri gel. Spade, bize bir dakika izin verirsen..." Cooper onun kolunu tuttu ve onu odaya doğru çekmeye başladı -bu sırada vücudunu onunkiyle Gabriel'inkinin arasına sokuyordu- o sırada Alfa öne çıktı, Cooper'ın onu tutuşunu kayıtsızca kırdı ve odaya daldığını fark etmemiş gibi yaptı.

"Çabuk olmalıyız," dedi, bir sandalyeye oturup ayak bileğini dizinin üzerine çaprazlayarak. "Yarım saat içinde Ironside Row'da olmalıyız."

"Dışarıda bekleyebilirsin, Spade," dedi Cooper , neşesinin bir kısmı dağılmıştı. "Carter'la konuşmam gereken özel meseleler var."

"Gösterisini planlamasına yardım ediyorum." Gabriel gözlerini ofiste , sıkılmış görünüyordu. Ses tonunda tartışmaya davet eden hiçbir şey yoktu.

Cooper çenesini tuttu. "Ofisim ve zamanım konusunda bazı sınırlar belirlememiz gerekecek," diye homurdandı. "Bu konuyu yönetim kuruluyla konuşacağımdan emin olabilirsiniz." Isobel kapı sensöründen uzaklaşırken ona döndü ve kapı kapanarak onları geri kalanından ayırdı. "Seçtiğin kıyafet ne?"

Parçaları teker teker kaldırarak vücudundan uzakta tuttu. "Bu da üzerine geçirilecek," dedi tulumu sallayarak. "İncelemen için gönderdiğim dansla samimi ve içten bir etki yaratacak. Dürüstlük onu seksi yapan şey."

Cooper homurdandı. "Seksilik konusunda farklı fikirlerimiz var."

Omuz silkti. "Alınma ama sen dansçı değilsin. Ben dansçıyım. Vücudumla, müzikle ve kullandığım alanla neyin işe yarayacağını biliyorum, yine de sanırım bu gece bu kısmı kanatlandırmam gerekecek."

Cooper'ın kaşları . Gabriel'in dudakları kıpırdadı. Isobel bir an için duvarını araladı ve Cooper'ın bilincine ince, araştırmacı bir dokunuşla yaklaştı.

Hayal kırıklığı. Hayal kırıklığı. Kızgınlık. Emasculation.

"Biliyorum," dedi ve ona neşeli bir bakış attı. "Geçen yıl beni manipüle etmek çok daha kolaydı, değil mi?"

Cooper kapıyı göstererek, "Çıkın dışarı," diye tersledi. "İkiniz de. Ya Carter?" Devam etmeden önce onun geri dönmesini bekledi. "Sana ne oldu bilmiyorum ama aklını başına gerek. Ben senin Orion müdürün ve yurt müdürünüm. Bana *ihtiyacın var*. Eğer beni yapmazsan Happy, eğer benimle , bu tavrını düzeltmezsen ve bana gereken saygıyı göstermezsen, Orion'a sana bir şans vereceğim. Onlara seni kontrol edemeyeceklerini söyleyeceğim. Onlara emir almadığını ya da otoriteye boyun eğmediğini söyleyeceğim. Bunun senin ya da grubun için iyi olmayacağına söz veriyorum."

Isobel'in midesi kurşun gibi oldu ve bir an için Cooper'a baktı.

Adam hamamböceği gibiydi.

Etrafında ne olursa olsun, zaman burnu bile kanamadan oradan uzaklaştı. O sadece daha güçlü ve daha fazla görünüyordu

önemliydi ve onda özel *bir şey* yoktu. Reklamcılıktan memurluğa, yurt müdürlüğünden Orion'un atadığı irtibat görevlisine tırmanışı dehşet vericiydi ve haklı olduğunu anlamak yüzüne sert bir tokat gibi indi.

Şu anda herkesten çok , kızın geleceğini açgözlü küçük avucunun içine almıştı.

Kadın sert bir şekilde başını salladı.

"Anlaşıldı." "Efendim," diye düzeltti.

"Anlaşıldı, efendim."

Cooper'ın ofisinden çıkar çıkmaz Gabriel'i duvara doğru çekti, çünkü o küçük köşenin kameralar tarafından kapatılmadığını biliyordu. Gabriel'in yüz ifadesi gergindi, kırmızı-kahverengi gözleri Gabriel'in kolunu kavradığı yere dikilmişti. Hemen onu serbest bıraktı.

"Bu aramızda kalabilir mi?" diye fısıldadı alçak sesle.

Adam kızın ağzına baktı, sözlerini düşündü ve sonunda "Şimdilik" dedi.

Nedenini sormasına gerek yoktu.

Cooper şu anda düzeltebileceği ya da değiştirebileceği bir sorun değildi, bu yüzden diğerlerine haber vermenin bir anlamı yoktu. Bu sadece onların zayıf otokontrollerini gereksiz yere test edecekti.

PLANLADIKLARI BAŞLANGIÇTAN BEŞ DAKİKA ÖNCE BİR MESAJ UYARISI ALDILAR. Ironside Row'da zaman geçirerek gruplarını Pixel Play binasına atadılar. Henüz ziyaret etmedikleri bir binaydı. İlk gittikleri bina, Ironside bölümlerine, trend kliplere veya filmlere tepki vermek için toplandıkları sinema odaları olan The Den'di. Ondan sonra, kendilerine şu görevler verildi. İtibar Yarışı, birkaç farklı kapalı alan engel parkuruna sahipti. Niko o gece kazanarak kendisine küçük bir servet değerinde popülerlik puanı kazandı. Ertesi hafta, bir düzineden fazla korkunç kaçış odası veya perili ev sahipliği yapan Trend or Die binasına atandılar. O gece Elijah kazanmıştı. Görünüşe göre onu korkutmak imkansızdı. Moses, Oscar ve Niko, dışarı fırlayıp kendilerini korkutmaya çalışan aktörlere vurdukları için hemen diskalifiye edilmişlerdi.

Ironside Row'un kuralları oldukça kapsamlıydı. Belli miktarda küfürle sınırlandırılmışlardı.

tek işi bu tür ihlalleri saymak olan kayıt merkezi. Kazara ya da başka bir şekilde çıplaklık yasaktı. Görevlilerden, Ironside kurallarından veya "sahne arkası" olarak kabul edilen herhangi bir konudan bahsedilmesi yasaklanmıştı. Ironside Row'daki Cuma geceleri canlı olarak kaydedildiğinden ve *Ironside Show'un* çekimleri genellikle bir haftaya kadar ertelendiğinden, programdaki herhangi bir güncel dramayı özellikle tartışmalarına izin verilmedi.

Cuma geceleri üçüncü sınıflar, Cumartesi günü dördüncü sınıflar ve Pazar günü de beşinci sınıflar sıraya giriyordu.

Bazen izleyiciler her gece gerçek zamanlı oylama ile kazananlara karar verirken, bazen de Niko'nun kazanan ilan edilmesinde olduğu gibi, kendilerine verilen görevi kimin kazandığına ya da kimin önce tamamladığına göre karar veriliyordu.

Her şeye rağmen, halk oy kullandı ve en çok oyu alanın hesabına büyük miktarda popülerlik puanı yatırıldı.

"Artık bir grup olduğumuza göre, sanırım grup olarak kazanacağız?" Doğru binaya doğru yürürlerken Theodore yüksek sesle merak etti.

Arnavut kaldırımlı sokak heyecanlı öğrencilerle dolup taşıyordu. Isobel, Bellamy'nin diğer binalardan birinin yanında telefonunu kontrol ederek beklediğini gördü. Alfa grubunu gördü ve onu bulana kadar bedenlerini araştırıyor gibiydi, ona sırtıttı ve el salladı. O da el salladı ama Oscar elini tekrar yanına doğru itti. Kızın eli tekrar yukarı kalktı.

"Şimdi *iki* dalgası var," diye homurdandı. Musa homurdandı. "Tanrım, bize güç ver."

"Herhangi bir lordun *sana* vereceği tek şey bir ," dedi Cian. "Ve hükmedeceğin bir iblis sürüsü."

"Bana rahat bir anlaşma gibi geldi." Moses geniş omuzlarını umursamaz bir şekilde silkti. "Bir sürü iblis köleyi hak eden biri varsa, o da benim."

Kilian, "Daha önce hiç kimsenin bir iblis köle sürüsünü *hak ettiğini* iddia ettiğini duyduğumu söyleyemem," dedi.

"Buna çekim yasası deniyor, Kili," diye tatlı tatlı mırıldandı Moses. "Eğer buna inanırsan, sahip olabilirsin."

"Gece bir palyaço tarafından kazığa oturtulacağıma inanıyorum." Pixel Play binasına girerlerken Oscar ellerini havaya kaldırmış, parmaklarını çaprazlamıştı. Salonun kenarlarına serpiştirilmiş özel odalarıyla devasa bir oyun salonu gibi görünüyordu.

Isobel fotoğraf kabinleri, patlamış mısır makineleri, sosisli sandviç stantları, pamuk şeker tezgahları, karnaval gezintileri, atari makineleri ve karaoke odaları gördü ... ve

Ironside Show sunucuları girişten birkaç metre uzakta duruyordu. Ed Jones ve Jack Ransom, bina zaten tepeden tırnağa objektiflerle donatılmış olmasına rağmen kamera ekibiyle birlikte gelmişlerdi.

"Bütün bunlar da neyin nesi?" Bellamy, Isobel'in isimlerini bilmediği bazı -üçüncü sınıf Betaları- birlikte gruplarına yaklaşıp sordu. Akademideki ilk iki yılındaki arkadaşlarını terk etmiş gibiydi.

Isobel ile Bellamy'nin arasında duran Moses başını yavaşça çevirdi, yüz ifadesi kısılmıştı. "Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?"

Isobel nefesinin altından, "Hıyarlık etme," dedi.

"İmkânsızı isteme." Saçlarını yüzünden çekerek Bellamy'ye sırtını döndü. "Bütün bunlar da neyin nesi?"

Arkasından Bellamy homurdandı.

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre," diye seslendi Ed Jones, "oyunlar başlasın!"

Isobel kalabalığın boyutunu görmek için boynunu büktü. Sadece otuz kırk kadar öğrenci varmış gibi görünüyordu. Wallis, Ellis ve James'in yanı sıra tüm insan grubu da ... ve Silva. Tüm sahte eski sevgilileri.

Ellis ve James, Elijah ve Gabriel'i gördüklerinde kaşlarını çatılar ama Wallis'in *Isobel*'e attığı parıltının yanında bu hiçbir şeydi.

"Beni bu işe karıştıрма," diye homurdandı Isobel.

Diğer yanında duran Theodore, bir şekilde tam olarak neden bahsettiğini bildiği için ona sıırttı. Aralarındaki bağ Muhtemelen onu ele vermişti. "Kızılması zor biri olmam benim suçum değil," diyerek kolunu onun omuzlarına doladı. "Bu seferlik takım için bir tane al, tamam mı Illy-stone?"

Karnına yumruk attı. Adam fark etmemiş gibiydi.

"Sana yumruk attım," diye bilgilendirdi onu.

"Oh." Karnını tuttu. "Özür dilerim. Bu ne içindi?"

Kıkırdadı ve Wallis'in bakışları ölümcül bir hal aldı, bu yüzden yüzündeki gülümsemeyi çabucak sildi. Beta'yı şiddete teşvik etmenin pek bir anlamı yoktu. Başka bir psikopat düşmana ihtiyacı yoktu.

"Toplanın, toplanın!" Jack Ransom kollarını coşkuyla sallayarak öğrencileri daha da yaklaştırdı, yüz ifadesi sinsi coşkuyla boyanmıştı.

"Kim oynamaya hazır?" Ed de aynı şekilde sırtarak seslendi. "Bu küçük bir yarışma, biz buna 'Kendini ne kadar iyi tanıyorsun?"

sınıf arkadaşları?"

"Sence de bu isim biraz fazla uzun değil mi?" Jack çenesini sıvazlayarak sordu.

Ed omuz silkti. "Bu yeni bir oyun. Hâlâ pürüzleri çözmeye çalışıyoruz." "Ne yaptığını anladım." Jack ona göz kırptı.

"Flört mü ediyorlar?" Cian kafası karışmış bir şekilde sordu. "Karıları falan var sanıyordum."

"Sanırım oyunun cinsel içerikli olduğunu ima etmeye çalışıyorlar." Elijah iç çekerek tırnaklarını inceledi. "Bence senin nefes nefese kalıp en yakın çekici kişiyi rahatlatmak için. Ellis'in yaptığı gibi." Nefes nefese kalmış, kıkır kıkır gülmekte olan ve eski sevgililerinden birinin koluna asılmış olan sahte eski sevgilisini işaret . Kozlov ikizleri.

"Bu hafta izleyicilerimize bir anket sunduk," diye duyurdu Ed, kameramanlardan biri arkasından dijital bir tabela getirirken. Parlak ışıklarla çevriliydi, ekrandaki harfler oyunun uzun adını gösteriyordu. "Oyunun adının değişmesiyle kayıt yaptıran iki grubu açıkladık.

Ironsides kuralları: On bir, ve Hero-

"Kahraman mı?" Niko kollarını kavuşturdu, kara kaşları aşağı doğru indi. "Bizi kurtarmak için mi buradalar?"

"-Ve diğer öğrenciler arasından her bir grup üyesiyle en iyi kimyaya sahip olacağını düşündüğünüz kişiyi oylamanızı istedik."

"Ne yanlış gidebilir ki?" Gabriel'in sesi Elijah kadar sıkılmış geliyordu.

"Peki... bu kimyayı nasıl test edeceğimizi merak ediyor olabilirsin?" Jack ellerini birbirine sürterek sordu. Adamın neredeyse başı dönüyordu.

İnsan grubu da aynı şekilde sersemlemiş görünüyordu.

Alfalar binadan fırlayıp ve yol boyunca birkaç hoppa suratı yumruklamayı düşünüyor gibi görünüyorlardı.

"Halkın en çok oy verdiği kişi grup üyemizi öpecek -Kimlerin gözleri bağlanacak. Eğer gözleri bağlı grup üyelerinden herhangi biri onları kimin öptüğünü tahmin ederlerse, bir puan alacaklardır. Öpüşmenin sonunda, grup üyeleri kendilerini öpen kişiyi on üzerinden puanlayacaktır - on üzerinden on puan almayı başaran her öğrenci *de* bir puan alacaktır. Puanlarını Eleven ya da Hero'ya bağışlamayı seçebilirler. Hero üyeleri daha az grup üyesine sahip oldukları için iki kat puan alacaklardır."

Diğer öğrencilerin çoğu korku ve heyecan arasında kalmış gibiydi, kızların çoğu Alfalara hızlı bakışlar atıyordu. O yapmadı

Onları suçla. Konu popülerliği artırmak ve vagonunuzu olası bir kazanana bağlamak olduğunda, insanlar iyi bir bahisti.

Ama iş *öpüşmeye* gelince?

Lütfen. İnsan adamların hiç şansı yoktu. Akademideki hiç kimsenin şansı yoktu. Santoro yakındaki çocuk tarzında çekiciydi ve Kozlov ikizleri de durmadan etsiz odun kesme videoları paylaşan bir şekilde çekiciydi ama Alfalarla kıyaslanamazdı. Onlar hayatı mahveden bir şekilde çekici.

Her ne kadar teknik olarak anlasa da, bu durumdan memnun değildi. Kilian, Theodore ve Cian ile cinsel bir ilişki içindeydi. Ayrıca Niko ve Oscar'la da seks yapmıştı... ancak her ikisiyle de cinsel bir ilişki içinde olduğunu söyleyemezdi. Yakın zamanda herhangi *biriyle* seks yapıp yapmayacağından emin değildi, çünkü aletlerinin aniden genişlemesinden ve onu bir tür işkence aleti gibi yerine kilitlemesinden korkuyordu.

Ürperdi, son cinsel ilişkisini hatırlayınca duyduğu korku ile herhangi birinin arkadaşlarından birini öpme ihtimaline duyduğu öfke arasında gidip geldi... ve belki biraz da şehvet, çünkü *hastaydı*.

Yeni sözleşmelerinde Ironside Row oyunlarına aktif katılımlarının zorunlu olduğu açıkça belirtilmişti ve yetkililer bu oyunlar sırasında teste tabi tutulacaklarını açıkça ifade etmişlerdi, ancak "grup dinamiklerini zorlamak" söz konusu olduğunda bu testin mantıklı olduğundan emin değildi.

Onlar da bizimle aynı sonuca vardılar, Elijah bağ aracılığıyla konuştuHayranlarımızın Isobel'e bağlanmamızı asla kabul etmeyeceğini biliyorlar. Hiçbirimizin uygun olmadığını düşünürlerse bize olan tüm ilgilerini kaybedecekler ve Isobel'den nefret edecekler.

Gabriel'in sesi kafasının içinde Elijah'inkine katıldı. *Hayranlarımız için ulaşılabilir ve erişilebilir olmamızı istiyorlar ve aramızdaki bağın bunu engelleyip engellemeyeceğini test ediyorlar.*

"Gecenin kazanan grubu ..." Herkes, hatta insanlar bile sustuğunda Ed'in sözleri kesildi. Bu ödül ya tam bir şaka olacaktı ya da uğruna kendi kollarını çığnemek isteyecekleri bir şey olacaktı. Sözlerine şöyle devam etti:

"Gruplarının adıyla markalanmış, özel, kamerasız bir çalışma odası. Oda içinde çekilen tüm kişisel projeler, olağan bekleme süreleri veya onaylar gerekmeden yüklenebilir. Mezuniyete kadar daimi olarak grubunuzun odası olacak."

Isobel nefes almayı kesti. Bu *büyük* bir avantajdı. Gizlilik. Tüm performanslarında mutlak bir sürpriz unsuru ve istedikleri zaman içerik yükleme özgürlüğü?

Ironside'ın teklif edeceğini düşündüğü şeyin ötesindeydi. Ve... *kahretsin*, zekiceydi. Alfaların, yetkililer için çok önemli olduğu belli olan bu oyuna uymalarını sağlamak için mükemmel bir yemdi.

Kazanmak zorundayız. Elijah'ın kafasının içindeki sesi soğuk ve kararlıydı. Bunu minimal ve saygılı tut, diye devam etti. Bir oyunu kazanmak için romantik bir bağımız olmayan biriyle hızlıca öpüşmek herhangi bir ruh ihlaline neden olmamalı - bunun arkasında duygusal, romantik veya cinsel bir bağ yok. Bizi yalnızca daha önce karşılaştığımız kişilerle eşleştirecekler, böylece kokularını kullanarak onlara isim verebilir ve oyunu bu şekilde kazanabiliriz. Isobel, sana sadece önünde kimin durduğunu söyleyeceğiz. Büyük olasılıkla bizden biri, Silva ya da Santoro olacak - sana aşık olduğunu açıkça söyledi. Bizim için ya seni, ya sahte eski kız arkadaşlardan birini ya da insanlardan birini seçecekler.

Silva'yı ya da Santoro'yu öpmek zorunda kalma fikri bile kusma isteği uyandırıyor.

Wallis'in Theodore'a dokunma fikri, diğer kızın saçlarından tutup onu salonun dışına sürüklemek ve cesur dudaklarını kirin içine sokmak için ellerinin kaşınmasına neden oldu.

Herkes bir gece için kendini kontrol edebilir mi? Elijah sertçe sordu. gereken biz değiliz, diye sert bir şekilde karşılık verdi Kilian. Sigma cinayet işlemeyi düşünüyor.

Aslında, bedensel zarar vermeyi düşünüyordum, diye tersledi.

Grievous mu? Cian sordu.

Kışkırtıcı ama zevkli, geri döndü.

Başka birini öpmeyi nasıl isteyebilirim ki? Adamın sesi, zihninde yankılanan derin bir iniltiydi ve paniğinin bazı pürüzlü kenarlarını yatıştırdı.

Bunu yapabiliirdi. Yapabilir-

"Moses Kane," diye seslendi Ed, şimdi Moses'ın adını yazan arkasındaki tabelaya bakarak.

Bunu yapamazdı.

Musa bir an tabelaya baktı, yüz ifadesi karanlık ve inatçı bir ifadeye büründü ama başka bir seçenek yoktu. Uyarılmışlardı. Ironside, var olmalarına izin verilmesinin ayrıcalığını onlara her adımda ödetecekti.

Moses iki ev sahibine yaklaştı ve gözlerinin bağlanmasına ve kendisini istedikleri yere yerleştirmelerine izin verdi. Kaşlarını çatmayı bırakmadı ama kimseye yumruk atmaya da kalkışmadı, yani muhtemelen kendini kontrol etmeyi sonuna kadar kullanıyordu.

"Halk Moses Kane'in en çok kiminle kimyasının uyuştüğünü düşünüyor?" Ed elini bir isim arar gibi harfler arasında dijital olarak tabelaya doğru uzatarak sordu.

Musa o kadar gergindi ki taştan yapılmış olabilirdi ve diğer Alfalar da ancak daha iyi durumdaydı.

Herkes kendini kontrol edebilir mi? Elijah başa doğru bastırdı.

Çeşitli homurtulu onaylar ona geri döndü ve Isobel paniğini bir kenara bırakıp ifadesini hafif bir eğlenceye dönüştürerek kendi cevabını ekledi. Yetkililere aralarındaki bağın asla engel teşkil etmeyeceğini göstermeyi başarırlarsa, belki o zaman onları test etmekten sıkılabilirlerdi.

Belki-

Isobel Carter.

Tabelanın titremesi durmuştu ve onun adını gösteriyordu.

Herkes ona bakıyor, diğer öğrenciler gülüyor ve soluk soluğa kalıyordu.

"Halkın seçimi bizde!" Jack onu işaret ederek bağırdı.

Sahnedeki fısıldayarak, "Hadi, , böyle, tam burada, üzerinde duracak bir şeye ihtiyacın var mı?" diye ekledi.

Kahkaha sesleri daha da yükseldi ama Isobel bunu ciddi ciddi düşündü. Sonunda başını sallamadan önce. *Neden olması gerekenden daha zor olsun ki?* Kamera ekibinden biri küçük bir tabure getirip Moses'ın önüne koyarken Jack ve Ed çok mutlu görünüyorlardı.

Tabii ki, *küçük* bir tabureydi.

Moses onun karşısına çıkar çıkmaz o olduğunu anlayacaktı. Onun Burun, herhangi birinin onu göz bağı ile kandırması için fazla iyiydi, ancak mürettebat belli ki bunun farkında değildi.

"Unutma, konuşmak yok!" Ed onu tabureye doğru yönlendirerek uyardı. Taburenin üzerine çıktı ve Moses otomatik olarak ellerini kalçalarına sabitleyerek onu sabitledi.

Bir an için onu düşündü, nasıl devam etmesi emin değildi. Eğer onu çok çabuk öperse, insanlar bunun çok doğal, çok *pratik* olduğunu düşünebilirdi, her ne kadar onlar için bu çok uzak bir ihtimal olsa da

Gerçek. Ancak, onun sert dudaklarına uzun süre bakarsa, insanlar ona gizliden gizliye aşık olduğunu düşünebilirdi.

O da orada aptal gibi durdu.

Ed Jones kıkırdadı. "İstediğin zaman başlayabilirsin."

Beni öpecek misin? Moses kafasının içinde sordu, o kadar yakın ve o kadar netti ki onunla özel olarak konuştuğunu biliyordu. *Yoksa Ed Jones sinir krizi geçirip bunu kendisi yapmaya karar verene kadar burada mı duracağız? Bu adam en muhteşem şekilde kırılmaktan bir zoraki kıkırdama uzakta.*

Şimdi onu öpmek zorundaydı çünkü öpmezse kazara yüksek sesle gülecekti. Adamın tişörtünü çekiştirdi ve aptal basamaklı tabure yeterince uzun olmadığı için onu kendine doğru çekmeye çalıştı. Adam direndi. Kız ceza olarak onun kaval kemiğine tekme atınca, adam güldü ve kızın yüzünü tutup ağzını kendi ağzına götürdü. Öpücük kısa ve tatlıydı, ezilmiş taç yaprağı kokusu kızın etrafında kıvrılıyordu, tatlı ve sarhoş ediciydi, isteksizce çekiliyor gibi görünürken dudakları titriyordu. Neyin rol, neyin gerçek olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki hiçbiri. Belki de hepsi.

"On üzerinden on," dedi Moses ve ekledi, "Sence Ironside bizi öpüşmeye zorlamaktan ne zaman bıkacak Carter?" Sesinde biraz hoşgörü vardı. Sanki kız onun için o kadar değerliydi ki, ona on puandan daha düşük bir puan vermeye cesaret edemezdi, çünkü onun incinmesine asla izin vermezdi. Ama kulağa cinsel bir şeymiş gibi gelmiyordu, hem de hiç.

Elleri tekrar kadının kalçalarına indi. Tutuşu koruyucu ama hafifti. Tanıdık, ama çok samimi değil. Çizgide mükemmel bir şekilde dans ediyordu.

"On bire iki puan!" Kalabalık gülerек tezahürat yaparken Ed haykırdı, ve Moses kendinden emin bir şekilde sırtarak göz bağını çözdü. Ona bakmadı ama göz kırpıp Alfa grubuna geri dönmeden önce onu dikkatlice tabureden . Gözleri bağlanırken olduğu gibi huysuz ve sinirli davranmayı unutmuş gibiydi.

Isobel onu takip etti, yüz ifadesi bir kez daha hafif sıkılmış bir eğlenceyle sabitlendi.

"Sırada Theodore Kane var - bazılarınız için favori bir Kane olduğunu söyleyebilir miyim?"

Yine sensin. Theodore daha gözlerini bağlamadan Cian'ın sesi zihninde yankılandı. *Hepsi sensin.*

Gerçekten mi? Kaşlarını kaldırarak ona bakmaktan kendini alamadı.

Bu tür önsezilerinde genellikle yanılmaz. Gabriel cevap verdi, sesi rahatlamış geliyordu. *Herkes eşit davrandığınızdan emin olun. Tamam.* İşaretin tekrar kendi adını oluşturmamasını ve kalabalığın tepkisinin daha da gürültülü hale gelmesini izledi. Neredeyse *sapıkça* hissettiriyordu, sanki Yetkililer halkın ne görmek istediğini biliyorlardı ve Isobel ile Alfaların bunu onlara asla vermeyeceklerini biliyorlardı, bu yüzden işte buradaydılar, zorluyorlardı. Sırf yapabildikleri için.

Ve insanlar, hatta oylamaya katılmayan diğer öğrenciler bile buna bayılıyordu. Herkes onun Moses'ı öptüğünü görmek istemişti ve şimdi de herkes onun Theodore'u öptüğünü görmek istiyordu. Bu bir bakıma mantıklıydı. O ve Alfalar, gruplarını alenen kurmaya başladıklarından beri popülariteleri o kadar artmıştı ki, insanlar kendilerinden önce mezun olacak olan iki yıl gruplarını umursamıyordu bile. Onlar sadece A Koşu'sunu istiyorlardı. Isobel ve Alfalar şu anki takıntılarıydı.

Ed ona el salladığında, tabureyi kendisi getirdi. Tabureyi yere vurdu, yukarı tırmandı ve Theodore'un gömleğini çekiştirdi. Adam sırtıttı ve kızın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurabilmesi için eğildi. Oyalanmadı ama ellerinin kısa süreliğine onun belini kavrayıp hafifçe sıkmasına da engel olamadı.

Onu doğru tahmin etti ve ona on verdi. İki puan daha.

Sırada Gabriel vardı ve onun mikroplar ve insanların ona dokunması konusunda ne kadar bilgiç olduğunu bildiği için çok gergindi. Bu konuda nasıl bir yol izleyeceğini düşünürken, Gabriel'in elleri kollarından yukarı kaydı ve yüzünü kavradı, nazikçe onun kine doğru kaldırdı. Öpücük o kadar hafif ve hızlıydı ki, öpücüğün gerçekleşip gerçekleşmediğini bile merak etti ama çizgiye dönüp dudaklarını yaladığında onun tadını . Temiz ve rahatlatıcıydı, tadı ten gibiydi. Pamuğun üzerine yayılmış, güneş ışığıyla öpülmüş bir vücut gibi.

Pencere. Yatakta tembel bir sabah gibi. Bunun nasıl bir tat olabileceğinden emin değildi ama daha fazlası için yanıp tutuşuyordu. Onu öpmeye devam ettikçe tembel yatak odası sahnesinin ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etti.

Sırada Elijah vardı ve tıpkı Gabriel gibi o da onu beklemedi. Öpücüğü, dudaklarını karıncalandıran ve düşüncelerini dağıtan sert, kısa bir damgaydı, ancak yüz hatlarını tekrar bıkkın bir eğlenceye dönüştürdüğünden emindi. Kilian'ın adı parladığında, tüm oda sanki tüm yıl boyunca gerçekleşecek en skandal şeymiş gibi fısıltılara boğuldu.

Yanağından öptü ve adam saygılı olduğu için ona on üzerinden on verdi. Çenesinin altına şefkatle dokunduğunda, seyirciler arasındaki tüm kızlar onun sinsi, gür gülümsemesi karşısında erimiş gibiydi.

Oscar ve Niko'nun her ikisi de vücutlarını sertleştirdi, böylece gömleklerini çekiştirmek zorunda kaldı, bu da kalabalığın ona gülmesine neden oldu, özellikle de

Niko'nun ağzına ulaşabilmek için ayak parmaklarının üzerine kalkmak zorunda kaldı. Cian kaşlarını çatıp çenesini sıvazlarken *yüksek sesle* ona on üzerinden beş vermeyi düşündü, öpücüğün "tutkudan yoksun" olduğunu söyledi ve sonunda "ona acıdığı" için ona on üzerinden on verdi.

Önlerinde durduğu anda hepsinin onun olduğunu bildiği kadar acı vericiydi ki, ama onunla alay ederek ve öpüşmelerini iffetli tutarak mükemmel bir şekilde oynadıklarını düşünüyordu. Tüm oyun, herhangi birinin çift olduğu izlenimini vermeden ne kadar yakın ve rahat olduklarını gösteriyordu.

Isobel kendi sırası hakkında endişelenmek yerine, iyi bir iş çıkardığı için sessizce kendini tebrik etmekle meşguldü. Orada gözleri bağlı bir şekilde dururken sinirleri yeniden ortaya çıktı.

"Yani izleyicilerimiz Sigma için en uygun kişinin *bu* olduğunu mu düşünüyor?" Ed'in sesi kendini beğenmiş ve beklentili geliyordu.

O şerefsizler ankete hile karıştırdı, diye hırladı Elijah onun zihninde. Şey... bu kulağa hiç hoş gelmiyordu.

Kim o? diye sordu.

Bellamy, Theodore geri tükürdü.

Bunun olmasına izin veremem. Oscar'ın sesi çok soğuk, çok gerçekçiydi.

Başka seçeneğin yok, Elijah geri döndü. *Kendini kontrol et*.

herkes için, ve bu lanet bir emir. Isobel onun sesini hiç bu kadar sert duymamıştı.

Birisi Bellamy- önünde duruyordu. Duvarını araladı, ondan yayılan korku ve rahatsızlığa neredeyse gülecekti.

"okşandı," dedi kahkahasını tutamayarak. "Benim bir Sigma olduğumu biliyorsun, değil mi? Bunu yapmayı ne kadar istemediğini *hissede biliyorum*."

Bir fısıltı dalgasının koptuğunu duyabiliyordu, muhtemelen Sigma gücü hakkında sık sık konuşmadığı ve birçok insan hala bunun gerçek olmadığına inanıyor gibi görüldüğü için.

Bellamy mutsuz bir ses çıkardı ama kurallar yüzünden ona cevap veremedi.

Ayrıca onu öpmüyordu.

"Sigmadan bile daha kararsızsın!" Jack alay etti. "Bu gidişle bütün gece burada kalacağız."

Bellamy'nin ileri doğru bir adım attığını duydu ama sonra küfrederek ona çarptı ve bir şekilde kendi ayaklarına takıldı. Kafasının arkasına çarpan tabelanın içine düştüler ve kendilerini yerde buldular.

uzuvlar ve kordonlar karmaşası. Neyse ki üzerinde yüksek belli bir kot pantolon vardı, yoksa muhtemelen canlı yayında tüm dünyaya rezil olacaktı.

"Ow?" Göz bağını çekiştirerek çıkarmayı başardı.

Bellamy'nin yüzü kıpkırmızıydı ve kafası karışmış görünüyordu, ayağa kalkmaya çalışıyor ve suçlayıcı bir ifadeyle yere bakıyordu, ancak orada takılıp düşebileceği hiçbir şey yoktu. Kamera ekibi ayağa kalkmak için çabalarken, Bellamy hızla ona yardım etti ve onu ekipman karmaşasından çekip çıkardı.

seti geri yükleyin.

Yüzlerinde özenle çizilmiş hafif bir kızgınlık ve eğlence ifadesi olan Alfalara baktı; Oscar hariç hepsine. Sert dudakları küçük, kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşmüştü, oniks gözleri sinsî bir zevkle parlıyordu.

"Sanırım bu on üzerinden sıfırdı," dedi ve Bellamy'ye doğru sırtımdan önce dikkatini kasıtlı olarak ev sahiplerine geri çekti. "Bir dahaki sefere iyi şanslar."

"Üzgünüm, Beta," diye seslendi Cian. "Bu senin tek şansındı." Sıra

Santoro'daydı ve halk onu Mei Ito ile eşleştirdi,

Bu da şaşırtıcı değildi. Tüm insan öğrenciler arasında en büyük hayran kitlesine sahiplerdi ve Kostas da hemen geliyordu. Aynı iffetli öpüşme stratejisini uygulamaya karar verdiler ve Santoro kim olduğunu tahmin etmeyi başardı, bu oldukça etkileyiciydi, ancak olası aday havuzu kuşkusuz küçüktü. Sırada Alexi Kozlov vardı ve o da Santoro ile eşleşti.

Isobel bir yerlerde Alexi'nin biseksüel olduğunu okuduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama Santoro'nun heteroseksüel olduğundan oldukça emindi. Santoro bu konuda iyi bir sporcuymuş, diğer çocuğun dudaklarına gürültülü bir öpücük kondururken sessiz kahkahalarla başını sallıyordu. Alexi onu doğru tahmin ederek on üzerinden on puan verince Isobel endişelenmeye başladı.

Berabere kalırlarsa ne olur?

İnsanlar uygulama odasını kazanırsa, yarışta büyük ölçüde öne geçeceklerdi. Bunun olmasına izin veremezdi. Sinirli bir şekilde ayaklarını sürüyerek

Naina Kahn Santoro ile eşleşti ve onu doğru tahmin etti, ardından Jordan Kostas *da* Santoro ile eşleşti ve yine sayı aldılar. Anatoly Kozlov Wallis ile eşleşti ve yüksek sesli tezahürat ve gülüşmelerin bir kısmı kesildi, muhtemelen Anatoly'ye partnerinin kendi grubunun dışından biri. Wallis onu iffetli bir şekilde öpmeyi. Adamın yüzünü kavradı ve kalabalığın *çığlıklar* attığı uzun, derin ve açıkçası iğrenç bir öpüşme için orada tuttu.

İşini bitirdiğinde yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı ve Ellis ile James'in yanına dönmeden önce eli onun göğsünde gezindi.

"On üzerinden dokuz," diye açıkladı Anatoly. "O.. Carter mıydı? Sanki "Gerçek bir aksiyon için çaresizim." Göz bağını çözdü, onu odanın karşısında buldu ve ona göz kırptı.

"Bu turda sıfır puan!" Ed haykırdı.

Isobel kollarını kavuşturmuş, Anatoly'ye sıkılmış bir bakış ama Moses o bir yanıt düşünmeden karşılık verdi.

"Kuralları bilmiyor musun?" diye sordu, başını onaylamaz bir ifadeyle sallayarak. "Carter'ı öpmek, Carter'a sarılmak, 'ın lanet elini tutmak ya da Carter'ı ziyaret etmek isteyen herkes önce grup üyelerinden izin almak zorunda. O olmadığını çok iyi biliyorsun çünkü iznin yok."

"Bu doğru mu?" Jack hemen Moses'a yanaştı ve mikrofonunu uzattı - bu tamamen göstermelikti, çünkü bina zaten mikrofonlarla donatılmıştı. "Onun olası romantik partnerlerini tarıyor musunuz? Onay almak için ne yapmaları gerekiyor?"

"Aslında," diye araya girdi Elijah, "artık çıkmamıza izin verilmiyor, bu yüzden başvurular şimdilik kapandı."

Jack, kendisine verilen drama eksikliğinden dolayı biraz çöktü, sonra tekrar harekete geçti ve Mei'yi sahneye çağırdı. "Şanslı sonuncu!" diye duyurdu gözleri bağlanırken.

Sonra tabelada bir isim belirdi ve Isobel'in kalbi durdu.

Niko Hart.

Hızlı öpücüğü sırasında o kadar sert, o kadar kararsızdı ki, neredeyse sayılmayacak kadar hızlı bitirmişti. Ve şimdi tamamen ona güveniyorlardı. Her ikisi de

gruplar on altı puandaydı, insan takımının puanlaması sayesinde çifte puan. Niko on üzerinden on puan alırsa, puanları kendi takımına vermeyi seçebilirdi... ama Mei onun kim olduğunu tahmin edip düşük puan verirse, insan takımı kazanacaktı. Oscar yine kaos yeteneğine müdahale ederse, maç berabere biterdi. Kimse antrenman odasını alamayacaktı.

Cazibem bu şekilde işe yarıyor mu bilmiyorum ama onunla ona deneyebilirim, dedi Theodore bağ aracılığıyla.

Başka bir fikri olan var mı? Niko başka bir şey için çaresiz gibiydi. *Onu öpebileceğimi sanmıyorum.*

Isobel sesini Elijah'ın kafasına bastırarak onunla özel olarak konuşmaya çalıştı. *Onu zorlamamalıyız. Ne kadar ya da ne tür bir stresin ya da duygunun vahşiliği tetikleyeceğini bağ oturana kadar tam olarak bilemeyiz.*

Kabul etti, sesinin niteliği değişmeden önce geri döndü, sanki Herkese aynı anda hitap edemezsin. Sadece yanağından öp. Theo, yeteneğinle ona çalış. Isobel, kötü hissettiği her şeyi çek. Yapabileceğimizin en iyisi bu.

Niko sahneye doğru ilerledi ve Isobel hızla duvarlarını açarak Mei'ye odaklanmaya, diğer kızın içinde biriken stres ve baskı duygularını nazikçe ortadan kaldırmaya çalıştı.

Niko eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Etrafta dolaşmadı ama hemen grubuna döndü, yüz ifadesi değişmemişti. Mei'nin yüzü kızarmış, eli göğsünde idi.

"On üzerinden on mu?" Kıkırdadı. "Uzun boylu görünüyordu ve gerçekten güzel kokuyordu. O muydu... Sanırım Alfalardan biriydi. Bu çok çılgınca. O ... Theodore Kane miydi?"

Herkes kahkahalara boğuldu ve Ed kıkırdarak, "Hero'ya puan yok ama Niko Hart sayesinde On Bir'e bir puan" dedi.

"Ve kazanan takımımız belli oldu!" Jack haykırdı. "Tebrikler, Eleven!"

NOVIKOV'UN DEMİR YUMRUĞU

DAHLIA ODASI ISOBEL'İN BEKLEDİĞİNDEN DAHA KÜÇÜKTÜ. EN KISA SÜREDE Kalen, Cian, Kilian, Elijah ve Gabriel'le birlikte içeri adım attıklarında ışıktandırma sıcak, alçak, ortam ışığına dönüştü. Odanın merkezinde cilalı siyah mermerden yapılmış dairesel bir sahne ve üzerinde parıldayan altın ve inciler vardı.

iplikler yüzey boyunca benek benekti. Puslu bir altın ışık halesiyle aydınlatılmıştı ve kalın kadife perdelerle çevriliydi -şu anda sahneyi ortaya çıkarmak için geri çekilmişti- bu da ona samimi bir his veriyordu. Ortam, gelecekteki performanslar için çalışmak zorunda olduğu küçük alanı fazlasıyla telafi edecekti, ancak hazırladığı dansı kurtarmanın bir yolu yoktu. Cooper, dans kaydını ona gönderdikten sonra bile platformunun bu kadar küçük olacağından bahsetmeyi düşünmemişti.

Bunu yürütebilmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Sorun nedir?" Kalen sahneye dik dik bakarken gürledi.

"Hiçbir şey." Hepsinin kendisine baktığını fark etti ve onlara sıkı bir gülümseme verdi.

Cooper tahmin ettiğinden daha büyük bir sorun olacaktı. Ya kendisine özel bir gösteri yapmadığı için onu cezalandırmak için ya da yetkililerin onun beceriksiz olduğunu düşünmesini istediği için performansını sabote etmişti. ileriye dönük her karar için onun onayını almaya zorlar. Ne olursa olsun

Çünkü bu iyi bir şey değildi ve Alfaları değiştirmeye güçlerinin yetmeyeceği bir şey için kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Tüm grup zaten tehlikeli bir şekilde gergindi. Theodore, Moses, Niko, Oscar ve Mikel, o dans ederken Cuma geceleri dövüslere katılmak için izin almışlardı, böylece belki de incinmeden bazı pürüzlerini .

Bu en iyi senaryo olurdu.

Henüz önündeki kavgaları tartışmamışlardı, bu yüzden en kötü senaryonun ne olacağından emin değildi.

"Profesör West, hoş geldiniz." Yulia Novikov bir anda ortaya çıktı. Şık at kuyruğu, keskin ve güzel yüz hatlarından geriye doğru kaymıştı. Vücudu, kalça kemiğine kadar uzanan yırtmaçlı, pırıl pırıl gümüş bir elbiseyle sarılmıştı. Dudakları güzel bir gül rengine boyanmıştı, o kadar parlaktı ki neredeyse bal gibi görünüyordu.

Isobel bir deliğe girip ölmek istedi.

Eğer Kalen'i biriyle hayal edebilseydi, bu kişi Yulia kadar göz alıcı, seks, soğukkanlılık ve zenginlik saçan biri. Kalen ona başıyla selam verdi ve Yulia gözlerini Isobel, Elijah, Gabriel, Kilian ve Cian'ın üzerinde gezdirdi.

"Carter, Reed, Spade, Gray, Ashford. Hoş geldiniz." Onların Sonra hemen dikkatini Kalen'e çevirdi ve ona yavaşça, küçük bir gülümseme verdi. "Bu durum için giyindiğinizi görüyorum, Profesör West. Alfalarınızdan herhangi birinin gardırobunuza girmesine izin vermeyi düşünmediniz mi? bu gece?"

"Tek iyi takım elbisemi giyiyorum," diye karşılık verdi soğukkanlılıkla, hiç utanmadan. "Büyükbabamındı. Büyükannem Ironside'da oyunu kazandığında mezuniyet töreninde giymişti. Eğer takım elbiseyi Alfaların belli bir şekilde giyinmesi için onlara imkan sağlamalıydınız."

Yulia güldü, sesi narin bir çınlamaydı, kulaklarından sarkan elmaslar güzelce parıldıyordu. "Çok soğuk, çok sert." Küçük bir ürperme numarası yaptı. "Ününüzü gerçekten hak ettiniz Profesör."

"Bizi nerede istersiniz?" Elijah araya girdi.

"Siz dördünüz bara rapor verebilirsiniz." Ona sakarca bir gülümseme verdi. "Cooper Carter'ı yerleştirmek için birazdan gelecek... ama yakışıklı profesörümüz için küçük bir sürprizim var."

Hiçbiri kımıldamadı.

"Bar şurada," dedi Yulia, metalik bir çiviye işaret ederken yüz hatlarına soğuk ve sert bir şey iniyordu.

Hiçbiri onun gösterdiği yöne bakmadı ama sonunda Elijah tek kelime etmeden gruptan uzaklaştı. Diğerleri sessizce onu takip etti. Isobel onların gidişini izledi, Yulia el sallayınca sinirleri daha da gerildi biri geldi. Başka bir kadındı, muhtemelen Kalen'in yaşlarındaydı. Kadın Yulia'ya benzer şekilde giyinmişti, ancak elbisesi önden ve arkadan aşağı doğru iniyor, bronz teninin çoğunu açıkta bırakıyordu. Kadında tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı ama Isobel tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordu. Kadının parlak kumral saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu ve doğal güzelliğini ortaya çıkarmak için çok az makyaj yapmıştı. Lacivert bir Omega rütbe yüzüğü vardı, yani Üstün Yetenekliydi. Ama... *orada bir müşteri olarak mı bulunuyordu?*

O anda Isobel'in aklına kadını gördüğü yer geldi. Onu Kalen'in gözlerinden görmüştü, bağlanmış ve asılmıştı. Kalen'in *kız arkadaşı*. Kalen akşamlarını Stone Dahlia'da başka kadınlarla oynayarak geçirdiğinden, tek eşli olmayan bir ilişkileri olduğunu varsayıyordu ama yine de . Kalen'in her gün onu aradığı düşüncesi Gece görüntülü sohbet etmek -eğer yaptıkları buysa- Isobel'in midesinde ekşi bir his uyandırdı. Yerleşim yerlerinde bir bağlantı olarak ona ihtiyacı olduğunu anlıyordu ama onu burada, kanlı canlı görmek bir şeyler yapıyordu Isobel'e garip geliyor.

Kalen'le bir ilişkisi olduğundan değil ama yakınlaşmışlardı. Samimi olmuşlardı. Arkadaşlıklar ve Isobel ona güveniyor, ona karşı savunmasız kalıyordu. Kız arkadaşı fikri, Isobel'in hayal gücünün soyut, belirsiz bir ürünü gibiydi.

Şimdiye kadar.

"Josette?" Kalen afallamıştı, çenesi gergindi, şaşkınlığı okunuyordu.

"Sevdin mi?" diye sordu en güzel, en yumuşak Fransız aksanıyla, Işıltılı elbisesinin içinde vücudunun her açısını göstermek için hafifçe döndü. "Bayan Novikov az önce onunla geldi ve gelip sizinle akşam yemeği yemek isteyip istemediğimi sordu! *Özel bir uçakla* geldim. Buna inanabiliyor musunuz? Fotoğraf çekmeme izin verilmiyor ama onlar olmadan nasıl

Burada olduğuma kimseyi inandıramazdım!"

"yapamayacaksınız," dedi Yulia , ses tonunda biraz küçümseme vardı. "Masanızda sizi bekleyen bir gizlilik sözleşmesi var.

Bu mı?" Kadın uzaklaştı ve diğer kadın hızla Kalen'in yaklaştı, heyecanlı görünüyordu ve kolunu Kalen'in kolunun arasından geçirdi.

"Yaz tatili için yerleşim yerine dönene kadar seni bir daha göreceğimi sanmıyordum. Bu harika değil mi?" diye fısıldadı hızla. "Çok meşguldün ve saat farkından dolayı hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için diziyi izlemem gerekiyor!"

Yani... konuşmuyorlar mıydı? Eğer Kalen onun ortağı olsaydı, bunu sorun etmezdi. *Aman Tanrım.* Kalen onun olsaydı, başkalarını da becermek ister miydi? Elbette yapamazdı, aralarındaki bağ yüzünden. Ama *ister* miydi?

Umursayacak durumda mıydı ki?

Şu anda üç adamla sikişiyordu. Ya da dört? Ya da beş? Niko ve Oscar'ı da dahil etmesi gerekip gerekmediğinden emin değildi.

Sıkıca yutkundü ve Josette'in başının üzerinden Kalen'in gözleriyle buluştu. Çenesi daha da gerilmişti. Dişlerinin gıcırdadığını duymadığına şaşırdı.

Yulia gülerek, "Şokta," ve manikürlü elini Kalen'in serbest kolunun arasından geçirerek geri döndü. "Hadi ama Profesör. Bütün bunları biz yaptık. senin için sorun; şimdi nankör görünmek istemezsin."

Isobel onu çekip götürmelerini izledi, her iki kadın da onun varlığını tamamen görmezden geldiği için hareket edemeyecek kadar şok olmuştu. Kalen otururken telefonunu çıkardı ve Yulia Josette'e bir kalem uzatarak bir yığın kâğıdı ona doğru kaydırды. Isobel'in telefonu titredi ve cebinden çıkarıp ekrana baktı.

Kalen (yönetici): Bir sorunumuz var.

Elijah: Hadi canım.

Josette mi o?

Kalen (yönetici): Bu lanet olası Paskalya tavşanı değil.

Theodore: Ne?

Moses: Josette burada mı? Nasıl?

Kalen (yönetici): Onu uçakla getirdiler.

Niko: Başka bir test mi? Tanrım, bizi daha kaç kez kanıtlamaya ?

Kalen (yönetici): Ya bu başka bir test ya da Josette'in bağlantılarını yerleşim yerindeki itibarımı güçlendirmek için kullandığını bildiklerini bana bildiriyorlar ya da onu buraya ayrılmam için getirdiler.

Orion programına tüm dikkatimi verdiğimi kanıtlamak için.

Elijah: Eğer ondan ayrılmanı isteselerdi, bize yaptıkları gibi sana da arkadaşlık etmeme kuralını dayatırlardı.

Gabriel: Yani ya size bir mesaj gönderiyorlar ya da sizi test ediyorlar.

Kalen (yönetici): Bu kötü olabilir.

Kalen (yönetici): Josette olmadan, yerleşim itibarım öldü. Kuralları değiştiremeyeceğim. Herhangi birinin ailesi tehlikedeyse, onlara yardım etmek için bağlantılarımı kullanamam çünkü benim bağlantılarım onun bağlantıları. Josette beni sadakat karşısı olarak fişlenmekten alıkoyan tek şey.

Bunu nasıl yapıyor?

Kalen (yönetici): Yerleşim yerindeki tüm komitelerde o var. Diğer sadakat karşıtlarını yetkililere ihbar etti, onlar için casusluk yaptı ve Mojave yerleşimine getirmek istedikleri kampanyaların birçoğuna öncülük etti.

Kalen (yönetici): Bir Ironside profesörüyle birlikte olmak onu önemli hissettiriyor, özellikle de ailemin kim olduğunu düşünürsek, ama eğer Yulia araya girer ve ona benim şüpheli kişi olduğumu, beni seçmeyeceğini söyler. Yetkilileri seçecek. Tereddüt bile etmeyecek.

"On dakika içinde kalkıyorsun, Carter." Ses hiçbir yerden gelmiyordu. Sıçradı, telefonundan başını kaldırdı, Cooper ona doğru yürüdü, çok yakınında durdu, eli omzunu şekillendirdi. Omuz silkerek adamın elinden kurtuldu, çantası kolundan kaymış ve yeniden ayarlaması gerekiyormuş gibi yaptı.

"Değişmem gerek," dedi. "Sana şarkımı ve ışığımı gönderdim Sahne amirine iletmeniz için tercihler. Mekânı ve imkânları gördüğüm için önümüzdeki hafta daha iyi kişiselleştirebileceğim-"

"Aslında," diye içini çekti, biraz da dramatik bir şekilde, "sahne amiri bu gece hasta olduğunu söyledi, bu yüzden müzik ve ışıklandırma konusunda doğaçlama yapmanız gerekecek."

Kaşlarını çattı ve tekrar omzuna inen ele baktı, bu sefer çok daha ağırdı.

"İşte tam da bu yüzden beni görmezden gelerek bir hafta geçiremezsin," dedi teselli edici bir tonda. "Sen ve ben aynı fikirde olmalıyız, yoksa her Cuma gecesi dağınık ve karmakarışık olursun ve Bayan Novikov buna izin vermez. Korkarım burayı demir yumrukla yönetiyor."

Isobel sakın kalmaya çalışarak, "Eminim yedek bir sahne amiri vardır," dedi. "Böyle zamanlar için."

"Şey, evet," diye güldü Cooper, "elbette... ama bu performansın organizasyonuna yardım etmem gerektiği için bu gece işleri ben halletmeyi teklif ettim."

Tartışmak, kendi performanslarını organize etme özgürlüğünün kendisine verildiğinde ısrar etmek dilinin ucundaydı, ancak Cooper kontrol yöntemlerinde daha sinsi ve çok daha pasif-agresif olacaktı. Eğer şimdi karşı çıkarsa, daha sonra cezalandırılacaktı.

"Peki, size şarkımı tekrar göndermemi ister misiniz efendim?"

Sahte bir öfkeyle takım elbisesinin ceplerini karıştırdı. "Kontrol odasının lanet anahtarını kaybettim. Bu gece müziksiz dans etmek zorunda kalacaksın. Her neyse, tuvaletler hemen şurada." Omzunun üzerinden işaret etti, gösterdiği yere dikkat bile etmemişti. "Ve dediğim gibi, on dakika içinde başlıyorsunuz, acele etseniz iyi olur! Ben sahnenin hemen yanında oturuyor olacağım. Beni etkilemek için elinden geleni yap, tamam mı?"

Adam uzaklaştı ve o da hemen adamın işaret ettiği yöne doğru yürüdü çünkü ihtiyacı olan son şey o odadaki birinin onu sinir krizi geçirirken yakalamasıydı.

Sahne, yarı daireler şeklinde düzenlenmiş loş ışıklı oturma alanlarıyla çevriliydi; her yuvarlak masa derin, zümrüt yeşili kanepeler ve altın rengi kadife yastıklarla donatılmıştı. Her masanın üzerinde bir avize bulunuyordu. kristal eşyaların üzerinde parıldıyordu. Kalen sahnenin karşı tarafında oturuyordu, kehribar rengi gözleri Josette'i yarı dinlerken onu izliyordu, uzun, kalın parmakları kısa kristal bir likör bardağını tutuyordu. O kadar sert sıkıyordu ki, Josette kırılmamasını umarak irkildi.

Başını eğdi ve sonunda barın arkasına sıkışmış, tuvaletlere gittiğini düşündüğü bir koridor gördü. Daha çok özel, mermer kaplı bir su dolabına benzeyen bir kabine güvenli bir şekilde gizlenir gizlenmez, çantasını bıraktı ve olabildiğince yüksek sesle küfrederek ağır ahşap kapıyı acımasızca tekmeledi.

Çocuklar mı? İçlerinden birinin onu duyacak kadar yakın olduğunu umarak bağ aracılığıyla seslenmeye çalıştı. Banyoya giderken Elijah, Gabriel, Kilian ya da Cian'ı görmemişti ama parmakları mesaj yazamayacak kadar titriyordu.

İyi misin? Kalen'in sesi biraz soluk çıkmıştı ama hemen geldi.

Sesle ilgili bir sorun var. Müzik yok.

Hemen cevap vermedi ve o da elbisesini ve topuklu ayakkabılarını çabucak çıkarıp dans kostümüyle değiştirdi; Stone Dahlia'nın lüksü içindeyken birdenbire tuhaf hissetmeye başlamıştı.

Şarkı söylerken kendine güveniyor musun? Kalen sordu.

Sessizce alay etti. *Sadece bir performans için aynı anda dans edip şarkı söyledim ve o da çok çalışarak oldu.*

Aynı dans etmeye çalışmasaydın şarkı söyleyebilir miydin? Elijah sordu.

Çantasını hızla yeniden doldurdu ve banyo koridorundaki mermer duvara dayalı porselen lavabo setinin altındaki dolaplardan birine yerleştirdi. Orada temizlik malzemeleri bile yoktu, bu yüzden onların tamamen dekorasyon amaçlı olduğunu düşündü.

Elijah'a cevap verirken aynada uzun saçlarının dalgalarını düzeltti.

Pratik yapmadan mı? sanmıyorum.

Doğru, Gabriel'in sesi sempatik geliyordu. Henüz şarkı söyleme konusunda güvenmiyorsunuz. Mikel'le çalıştığınız şarkılardan birine ne dersin? Bunlardan bazılarını uzun zamandır söylüyorsun.

Onun haklı olduğunu fark ederek dudağını çiğnedi. O şarkıları muhtemelen uykusunda bile söyleyebilirdi.

Evet, diye cevap verdi.

Güzel. Elijah devreye girdi. Çünkü bar çalışanlarına etrafta kayıt ekipmanı olup olmadığını sordum ve bir mikrofon ile bir looper buldum, yani bu işi hala yapabiliriz. Bir duraksamadan sonra devam etti. sizin için ayarlamalarını isteyin. Mikrofon sahnedeki bir pedala bağlı olacak - sadece ona dokunun, şarkıyı söyleyin ve sonra tekrar dokunun ve kaydınız çalmaya başlayacak. Böylece şarkı söyleyip dans edebilirsiniz.

Elleri hemen terlemeye başladı.

Dans etmek onun bir uzantısıydı. Bu mutlu yeri, güvenli alanı, tamamen kendisine ait olan ve hissettiği küçük dünya baloncuğuydu. tamamen ev gibi. Öte yandan *şarkı söylemek*, nasıl düşeceğini, ineceğini ya da inerken neyle karşılaşacağını bilmeden dalması gereken bir uçurum gibi .

Bunu yapabilirsin, Illy, diye fısıldadı Kilian, tezgâhta felç olmuş bir halde dururken.

Perdeler var, dedi Gabriel. Personel ekipmanı kurmak için onları çekti.

Detaylandırmasına gerek yoktu. Onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu ve aceleyle Dahlia Odası'na geri dönüp kadife perdelerin arasına girdi. İçeride ondan birkaç yaş büyük iki insan adam vardı ve ekipmanları düzenliyorlardı.

Onlara katıldığında başlarını kaldırıp ona selam verdiler ve görevlerine devam ettiler.

"Perdeleri nasıl kontrol ediyorsun?" diye sordu sessizce.

İçlerinden biri cebinden küçük bir kumanda çıkardı. "Bununla. Neredeyse hazırız. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Bu arada büyük hayranınızım. Kız arkadaşım sana kafayı takmış durumda."

Beceriksizce güldü, Theodore'un zarafetini ve oyunculuk becerilerini son zamanlarda yaptığı gibi yönlendiremeyecek kadar endişe ve panik doluydu.

"Teşekkürler... ah... kumandayı da ödünç alabilir miyim?"

"Elbette." Ona fırlattı ve da düşürdü. Elbette. "Bu şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordu diğer adam.

Başını salladı. "Kaydetmek için pedala bir kez basıyorum ve sonra sesi geri döndürmek için tekrar basıyorum?"

"İşte bu!" Ona sırtıttı. "Her şey bağlandı ve gitmeye hazır. Bu gece dans edeceğine sanıyorduk. Aksi takdirde, sen gelmeden önce bunu senin için hazırlamış olurduk."

Gitmeye başladılar ama kadın onları son anda durdurdu. "Ah, pardon, bir dakikanız varsa... sahne yöneticisiyle iletişime geçmemin bir yolu var mı? Bir sonraki performansımdan önce doğrudan onlarla her şeyi açıklığa kavuşturmak harika olurdu. Işık ve ses konusunda neler yapabileceğimi görmek isterim ve doğrudan yöneticiye gidebilecekken Cooper'ın zamanını harcamama gerek yok."

"Sahne amirimiz yok," dedi ona kumandayı veren kişi. "Ben bar müdürüyüm. Adım Ethan-genelde bu tür şeylerle ben ilgilenirim. İşte numaram." Cüzdanını çıkardı, bir kart çıkardı ve kadının üzerinde neredeyse hiçbir şey olmadığını fark etmeden önce kartı uzattı. Hiç cebi yoktu. Hafifçe kızardı ve kartı avucunun içine geri çevirdi. "Bunu arkadaşına vereceğim. Reed'e yani."

Gittiler ve göğsü tek bir nefes için gevşedi, mikrofonta doğru yürüdü ve gözlerini kapattı, perdelerin diğer tarafındaki alçak, sessiz konuşmaları ve kahkahaları dinledi.

Kalen, Elijah, Gabriel, Kilian Cian bağ aracılığıyla onun konsantre olmaya ve kendini toplamaya çalıştığını hissetmiş olmalılar çünkü

kafasının dışında kaldı. Belki de meşguldüler.

Kalen kesinlikle meşgul görünüyordu.

Şu anda bunu düşünemezdi.

Gözlerini daha da sıkı kapattı ve mikrofonu açtı. "İyi akşamlar, Dahlia Room." Sesi boğuktu ama

Kasıtlı olarak. Sadece korkmuştu. Çatlamaması ya da kırılmaması dua etti.

Konuşmalar kesildi ve herhangi bir açıklama ya da giriş yapmadan şarkı söylemeye başlamadan önce odada bir fısıltı sesi duyulana kadar bekledi.

Mikel'le birlikte üzerinde çalıştığı ilk şarkı olduğu için Billie Eilish'in "Ilomilo" şarkısını seçti.

Sesini kasıtlı olarak yumuşak tuttu, ruhani bir atmosfer yaratmaya çalıştı. Her notayı, aylardır üzerinde çalıştığı nefesli yoğunlukla yansıtırken, sesi dolgun tuttu.

İnce, kırılğan, duygusal bir manzara yaratmanız gerekir. Mikel'in sözleri kafasına kazınırken, o da pratik ve unutulmaz bir ton tutturdu. Küçük sahneye rağmen, salonun inanılmaz bir akustiği vardı.

Mikel sadece taklit etmeyi değil, sesleri kendi sesine uyarlamayı vurgulamıştı, o da şimdi bunu yaptı, kendi tonlamalarını zengin ve incelikli bir şekilde melodiye kattı. Şarkı onun oldu ve onun versiyonu yavaş ve özlem dolu, narin ve itiraf niteliğindeydi, havadarlık ve daha derin bir yankılanma arasında geçiş yapıyordu. Karmaşıktı ama kulağa basit ve zahmetsiz geliyordu. Şarkı kısaydı -bu şarkıyı seçmesinin bir başka nedeni de buydu- ve kısa nakarattan yararlanarak

Sesini uzun, iki kelimelik bir kreşendoya dönüştürdükten sonra daha alçak, daha yavaş ve açık bir sese geri dönüyordu. Perdeler onu sıcak, özel bir alana kapatırken, atmosferin kendisinin varlığıyla yoğunlaştığını ve tamamen onun kontrolü altında olduğunu hissetti.

Daha önce şarkı söylerken hiç böyle hissetmemişti.

Fısıltıyla konuşmasını bitirdi, mikrofonu kapattı ve perdeyi açmak için düğmeye basıp uzaktan kumandayı bırakmadan önce ekipmanı perdeye doğru kaydırarak yoldan çekti. Kalın kadife perde aralanırken gözlerini çatıya çevirdi ve perdelerin içine gömülü küçük ışıklara odaklandı. doğal taş tavan. Perdeler onu ortaya çıkardığında, kendini açıkta ve çıplak hissetti, küçük atmosfer balonu patladı. Ayak parmağıyla pedala dokunmadan önce bir an daha seyircisi yokmuş gibi davranmak istedi.

Kendi sesi odada yankılanarak çalmaya başladı ve derin bir nefes alarak vücudunun sesle dolmasına ve dans etmeye başlamadan önce belirlediği daha yavaş tempoya uyum izin verdi. Küçük sahne ve yavaş, yumuşak şarkı sözleriyle, her zamanki tarzını bale ve ritmik jimnastiğin bir karışımına dönüştürdü, küçük sahneyi sonsuza dek sürecekmış gibi göstermek için elinden geleni yaptı ve güç yerine sanatına yaslanmayı seçti - elbette yine de vücudundan benzer bir maliyet talep ediyordu.

Hareketlerinin her biri akıcı ve kasıtlıydı, doğal noktalarının ötesine itilmişti. Hoparlörden gelen hırıltılı nefeslerinden biriyle eşleştirmek için tuttuğu her pozisyonda o ekstra itmeye, o ekstra küçük şaşkınlık anına ihtiyacı vardı. Koşmayı ya da sıçramayı gerektiren hiçbir şeyi yapamadığı gerçeğini telafi etmek için buna ihtiyacı vardı ama çabasının bedelini ödeyeceğini zaten biliyordu.

Banyoda esnemesi gerekirdi - özellikle de hiperekstansiyon ve esneklik gerektiren bu dans stilinde. Bu önemli bir dikkatsizlikti ve hiç profesyonelce değildi. Sakatlanmasını önleyecek uygun ayakkabılar olmadan kesinlikle denenmemesi gereken bale hareketleri yapıyordu. Mikel onun derisini yüzecekti.

Sağ ayağının parmak uçları üzerinde bacakları ayrık bir şekilde dengede dururken, elleri başının arkasına uzanarak diğer bacağını düz, şiddetli iğne pozisyonunda tutarken, ayak parmağındaki küçük çatlağı hissetti.

Büyük ihtimalle bir çıkık.

Ayak parmaklarının üzerinde dengede durmak ayakkabısız yapılması gereken bir şey değildi ve çoğu dansçı için bu *yapabilecekleri* bir şey bile değildi.

Ama onlara göstermesi gereken şey buydu.

İmkansız. Aşırı. Mikro yönetime ya da idare edilmeye ihtiyacı olmadığının ve hem kendini hem de seyirciyi tamamen kontrol edebileceğine güvenileceklerinin kanıtı.

Etkileyici *görünüyordu* ama aptalcaydı. Profesör Lye ona ders verir ve güvenli bir şekilde dans edebileceğini gösterene kadar sınıftan atardı ama o Profesör Lye'ı etkilemek için orada değildi. Kendisini raftaki bir üründen başka bir şey olarak görmeyen bir kalabalığı etkilemek için oradaydı. Hepsi orada onu izliyor ve dans etmesini bekliyordu.

İstedikleri gibi çalıştığını kanıtlamak için. İstedikleri gibi eğilip bükülecek, dönecek ve şarkı söyleyecekti. Onu zorlamak istediler.

sınırlarını aşarsa, onu atıp yerine birini bulacaklardı.

İrkilmeyin, irkilmeyin, irkilmeyin.

Acıyı zihninin gerisine itti ve bir dizi dönen piruet için yanan ayak parmağının üzerinde kaldı. Ayak parmaklarını bir fısıltı kadar hafif bir şekilde yerde tuttu, bir kolunu başının üzerinde kavisli bir şekilde döndürdü ve

Diğeri yana doğru uzanmış, temiz ve zarif hatlarını koruyordu. Dönerken kalbi yanıyordu, vücudu sıkı bir şekilde hizalanmıştı, dengesi mükemmeldi, her dönüşü kusursuzdu. Tekrar tekrar, kusursuz ve akıcı bir şekilde döndü, saçları altın bir bulut halinde dalgalandı, acı ayak parmağından baldırına kadar yayıldı.

Vay anasını. Kaslarının her seğirmesini, her fırçasını hissedebiliyordu. Cildinin üzerinde su gibi kayıp giden ipeksi tulumu, kendi sesinin uzatılmış kabarışını, reklamını yaptığı kreşendoya dönüştürüyordu. Her dönüşte hızı artıyor, odak noktası değişmiyor, ayakları bir titiz piruetten diğerine ve diğerine geçiyor, her pozisyonda ayağını ve baldırını yırtan acıdan hiçbir şey ele vermeyen keskin bir zarafetle eklemleniyordu. Sanki dağlanıyormuş ya da kasları derisinden koparılmış gibi hissediyordu ama hafif bir esinti kadar hafif görünüyordu, sanki hiç ağırlığı yokmuş ve sahneden uçup gidebilirmiş gibi.

Son pirouette ile, hala hasarlı ayak parmağı üzerinde dengesini koruyarak bitirdi - çünkü bitene kadar bitmemişti ve o lanet olası bir pes eden değildi.

İnsanların nefes nefese kaldığını duyabiliyordu ama onlara aldırış etmedi. Bu hâlâ onun zamanıydı. Bu hâlâ onun dansıydı, onun kontrol anıydı ve kontrol ondayken mükemmellikten başka hiçbir şeye izin verilmezdi.

Şarkı bitip de iki ayağının üzerinde durmak için alçaldığında, nihayet gözlerini odanın içinde gezdirdi ve ilk kez seyircilerini tanıdı. Her milletten kadın ve erkek, ipek ve ışıltıyla sarılmış, paranın satın alabileceği en iyi takımlara dikilmişti. Yaşlılar ve gençler, ama hepsi de lüks içindeydi. Hepsi onu alkışlıyordu. Ondan etkilenmişlerdi. *Onun* kontrolü altındaydılar... ta ki öyle olmayana kadar. Bu sadece ödünç alınmış bir güç anıydı, baş döndürücü ama geçici, çabucak sönen bir alev.

Kıpırdadılar, gerindiler ve arkadaşlarına döndüler, işlerine devam ettiler ve kristal bardaklarına, flütlerine ve zarif pahalı yemek . Bar personeli alkışlamayı bıraktı ve

görevlerini yerine getirdiler. Sunucular izlemeyi bıraktı ve masalara dağıldı. Her şey koreografisi yapılmış başka bir dans gibi geliyordu, sunucular süzülüyor, dönüyor, mırıldanıyor ve mırıldanıyordu.

Cian ve Kilian'ın ayrı masalarda, yanlarında birer kadınla oturduklarını fark etti; bu kadınların her biri kendilerinden en az on yaş büyüktü ve birbirlerine çok yakın oturuyorlardı. Kilian'ın yanındaki sarışın ona şampanya dolduruyordu ama solgun gözleri Isobel'e sabitlenmişti. Misafiri ona bakıyor, elini uzatmaya çalışıyordu.

ama o fark etmedi. Gözlerinde kaynayan bir sıcaklık vardı. Ve rahatsızlık. Kadın onun koluna dokundu, pazusu elinin küçük görünmesine neden oluyordu. Bazen nazik, yumuşak Kilian'ın diğer Alphas olmayanlardan daha iri olduğunu unutuyordu. Çenesi gerildi, gözleri kısıldı ve masasındaki kadına dönmeden önce Isobel'in bacaklarını süzdü.

Kadına sahte bir gülümseme verdi, birkaç santim uzaklaştı ve ona kibar bir soru sorar gibi yaptı. Kadın heyecanla cevap verdi, Isobel'i ve sahneyi işaret ederken ellerini heyecanla çırpı.

Cian'ın yanındaki esmer kız garsondan bir tabak istiridye alıyordu ama Cian ona dikkat ediyormuş gibi bile yapmıyordu. Gözleri korkusuzca Isobel'e sabitlenmişti, safir ateş yüzünü ve göğsünü yalıyor, tenindeki ter tozlarını inceliyordu. Isobel'in ayağına irkildi, muhtemelen bağ sayesinde onun acısını hissediyordu ama ...

onunla *gurur* duyuyordu. Sıcak ve endişe arasında yüzen gözlerinin içine sıkışmıştı.

İçinin ısındığını hissetti ve kendini yaralamış olsa da, arkadaşlarının gözlerindeki o küçücük *huşu* parıltısı gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine neden oldu. Hızla eğilip yer değiştirdi ve Elijah'ı gizli servise benzeyen dört adamla birlikte bir masada buldu

koyu siyah takım elbiseleri, sert ifadeleri ve otoriter duruşlarıyla ajanlar. Tüm masa hâlâ onu izliyordu, bu yüzden rahat ve sıkılmış görünen, masa arkadaşlarıyla mükemmel bir uyum içinde olan Elijah'a takılmadı. Alfa cüssesi onu onlardan biraz daha uzun yapıyordu ve doğal kaslı formu ince, ölümcül bir gücü haykırıyordu. Servis görevlileri masalarına gözlerini olsalar da onlardan korkmuş gibi görünmüyordu ve bunun nedenini kolayca anlayabiliyordu.

Taramasına Gabriel'in oturduğu yere doğru devam etti, iki yanında da çift vardı. İnsan adamlar birbirleriyle konuşurken, kızları olabilecek kadar genç olan eşleri Gabriel'e yaltaklanıyor, telaşla ucuz takım elbisesiyle. Saçma sapan sesler çıkarıyor gibiydiler.

Sanki bu geceki değerli bebeklerinin üç parçalı, tasarım bir takım elbiseye bile parasının yetmemesi çok üzücüymüş gibi. Isobel, kadınlardan birinin Gabriell'in ceketinin cebine para gibi görünen bir şey koymasını izledi, pırlanta yüzüğü iğrenç derecede büyüktü, tırnakları metalik bir griydi.

Gabriel hareket etmedi, en ufak bir iç çekiş bile yoktu. Nefes bile almıyor olabilirdi. Isobel'e bakıyor olmasına rağmen onu göremiyor gibi görünüyordu.

Seyircileri selamlayarak tekrar döndü. Ağırlığını hafifçe kaydırmaya çalışırken ayağından yayılan ağrı baldırını yırtıp parçaladı. Kendini Kalen'in karşısında buldu. Kalen'in gözleri ayağındaydı ama yüzüne doğru kayarak dumanlı bir altın rengine dönüştü. Kızın yaralandığını biliyordu ama Kalen onunla o kadar gurur duyuyordu ki, kız onun gözlerindeki karanlık ve onaylamama hissini görmezden gelebildi.

Göğsü genişledi ve elindeki kristal şampanya kadehi kırılarak masa örtüsünün üzerine şampanya döküldü. Josette soluk soluğa kalmış, elbisesine bulaşmadan ayağa fırlamıştı ama Kalen sadece Kristal parçaları masaya bıraktı ve peçetelerden birini kapıp gözlerini Isobel'den ayırmadan kanayan avucuna sardı.

Isobel yutkundu ve tekrar döndü, Cooper ve Yulia'yı görmeden önce son selamını verdi - Yulia odanın kenarlarındaki gölgelerde duruyordu ve gözleri Isobel'inkilerle buluştuğunda ona yavaş, örtülü bir gülümseme verdi.

Isobel o anda sadece *iyi* bir iş çıkarmakla kalmadığını, kadının beklentilerini de aştığını anladı. Yulia itmeden önce ona keskin bir baş selamı verdi duvara çarpıp uzaklaşıyor.

Bu doğru, Cooper. Profesyonel bir dansçıya *asla* bulaşamazsın.

Şeytanın kendisi takım elbiseli birkaç adamla birlikte sahneye yakın bir masada oturuyordu. Isobel'e onlara katılmasını işaret etti ve Isobel hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyi yutarak topallaya topallaya merdivenleri çıktı ve yavaş adımlarla masalarına doğru ilerledi.

"Carter, hayatım!" Cooper ayağa kalktı ve onu omuzlarından tutarak pelüş koltuklardan birine sürükledi. "Yönetim kurulu üyelerimizden bazıları ilk performansını izlemeye geldiler ve seni tebrik etmek istediler. kişi."

Adam koltuğa oturmadan önce ayak parmağını tekmelemesine neden olunca bir çığlık attı. Tüm çabalarına rağmen, "Tanıştığımıza memnun oldum," derken sesi acıdan çatallaştı.

Her tek tek baktı, Ed Jones ve Jack Ransom'a geldiğinde durakladı. Neden şaşırdığından emin değildi.

"Tanışmıştık," dedi Ed kıkırdayarak. "Çok iyiydin Carter. Daha fazla performans bekliyoruz."

"Belki biraz daha farklı bir şey giyebilirsin..." Adamlardan biri başını iki yana eğmiş, elini sallarken sesli bir şekilde düşünüyordu. "Biraz daha heyecanlı bir şey?" diye sordu aksanlı ve sorgulayıcı bir tonda. Ellili yaşlarındaydı ve sağındaki adam kıs kıs cesaretleterek kıkırdadı.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi. "Kendimi nasıl geliştirebileceğime dair başka düşünceleriniz lütfen bana bildirin."

Bu kibar sözleri zorla söylemişti çünkü yanlışlıkla, onu hayal ettikleri *heyecan verici* kostümle kendilerini boğmalarını söyleyebileceğinden çok korkuyordu, ama sürpriz bir şekilde tam olarak söylediği gibi yaptılar.

Dans hakkında hiçbir şey bilmedikleri açık olmasına rağmen, nasıl daha iyi dans edebileceği hakkında konuştular. Şarkısı hakkındaki fikirlerini söylediler.

seçimi ve vokal tarzı hakkında hiçbir şey bilmiyor gibi görünüyorlardı. Ed Jones ve Jack Ransom katkıda bulunmadı. Hatta Jack, başını sallayıp uyuşuk bir şekilde tavsiyelerini dikkate alacağını onuncu kez tekrarlarlarken ona teselli edici bir bakış bile gönderdi. Yarım saat sonra Ed onu tamamen kurtararak kendileri için bir sunucu getirmesini istedi. O da öyle yaptı ve dişlerini sıkarak ve acıdan ağlamayı reddederek banyoya doğru topallayarak kaçtı. Üzerini değiştirdikten sonra tuvalete oturdu ve ayakkabılarını elinde tutarak, *topuklu* ayakkabılar bir yana, Stone Dahlia'dan nasıl çıkacağını düşünmeye başladı.

Telefonu titredi ve yeni mesajı kontrol etmek için çıkardı.

Theodore: Dövüşlerimizi bitirdik. O ? Kilian: Sanırım

"herkes "i yanlış heceledin.

Theodore: Evet, tabii. Herkes, ama özellikle Isobel nasıl?

Cian: Onu öldürdü.

Elijah: Ona daha fazla para teklif edecekler. Dövüşlerden bile daha fazla kazanabilir.

Oscar: Bir zamanlar küçük zengin bir kız, her zaman küçük zengin bir kız. Oscar: Kimse kaydetti mi?

Elijah: . Sonra gönderirim. Vedalaşıyoruz.

Bu, masalarından ayrıldıkları anlamına geliyordu. Topuklarının üzerinde hızla kaydı, bacağı ve midesi birlikte kasılırken kendini duvara yasladı. Ağrı kesiciler. Ağrı kesiciye ihtiyacı vardı... ve muhtemelen hastaneye.

Kendisini beklerken erkekleri karşılaşmalarını uzatmaya zorlamak istemiyordu, bu yüzden çantasını aldı ve sallana sallana banyodan çıkıp diğerlerinin toplandığı Kalen'in masasına doğru ilerledi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, aynı odaklanmayı ve sertliği gösteremiyordu.

Acıyı görmezden gelmek için dans ederken olabildiğince başını çevirdi. Ayak parmağı ilk kez kırılmıyordu ama hırpalamaya devam ettikçe daha da çok acı çekiyordu. Sağ bacağının tamamı yanıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı.

Yulia onlara yaklaştı ve Isobel küçük bir ürpertiyle savaştı. Kadının her an bir fısıltı kadar uzaktaymış ve en uygun zamanda saldırmaya hazırmış gibi görünüp kaybolmasından hoşlanmamıştı. Stone Dahlia'nın halka açık odalarında ve salonlarında kamera yoktu elbette.

Müşterileri her şeyden önce lüks ve gizlilik için para ödüyorlardı. Yine de Isobel, Yulia'nın her yerde gözü olduğu hissinden kurtulamıyordu.

"Gösteriyi beğendiniz mi?" Yulia mırıldanarak manikürlü ellerini masaya koydu ve masanın üzerine eğilerek dikkatini Josette'e yöneltti.

Elijah ve Gabriel Isobel'in iki yanına geçerek ellerini kollarının arasından geçirdiler. Isobel hemen onları kavradı ve hepsi geri çekilip Yulia'nın oynadığı oyunun bitmesini beklerken ağırlığını onlara aktarmaya çalıştı.

Josette nefes nefese, "*İnanılmazdı*," diye cevap verdi. "Sigma'nın dans edebildiğini biliyordum ama artık tam bir profesyonel gibi; burada yapabildikleriniz... çok etkileyici."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Yulia, sırtarak, soğuk, buz mavisi gözlerini Kalen'e çevirmeden önce. "Omega'dan kurtulma zamanı, Profesör."

Kalen kaskatı kesilmiş olabilirdi ama zaten bir heykel gibiydi. "Ne?" sordu sakince.

"Onu terk et," diye emretti Yulia, soğuk mavi bakışları hiç değişmeden, pembe dudakları gülümsemesinin kenarlarını acımasız ama yine de rahatsız edici derecede duygusal bir çizgiye dönüşene kadar aşağı indirdi. "Şimdi."

"Ne amaçla?" Kalen sakince sordu.

"Çünkü bu beni *memnun eder*," diye mırıldandı Yulia, daha da eğilerek ona yaklaştı, gözleri Kalen'in göğsünde gezindi ve tekrar yüzüne döndü.

Verdiği tüm tepkilere rağmen, ona sadece dışarıda havanın güzel olduğunu söylemiş olabilirdi. Oturduğu yerde kıpırdandı, büyük omuzları dönerek Kalen ve Yulia'arasında gözlerinde şok ve biraz da korkuyla bakan Josette'e baktı.

"Hayır, bu... Aman Tanrım." Josette'in kahkahası çok tizdi. "*Çok* güzel." Ellerini sallıyor, koltuğa doğru kayıyordu. Kalen'den uzaklaşıyordu. "O kadar da ciddi değildi! Rahatsız etmek istememiştim. Ben *asla* ..." Kalen'e yalvarmıyordu. Yulia'ya yalvarıyordu. "Eğer istediğin buysa onunla bir daha asla konuşmayacağım!"

"Aferin kızıma." Yulia sırtarak doğruldu ve Kalen'e son bir kez dolu dolu baktı. "O zaman seni uçağa küçük evine geri götürelim, olur mu? Ironside ev sahipleriyle fotoğraf çektirmek ister misiniz? Ed ve Jack hemen şurada..."

Josette'i başka bir şey söylemeden yanından uzaklaştırdı ama esmer kız omzunun üzerinden Kalen'e baktı ve ona geniş gözler, şok ve özür dolu bir bakış attı. Çok fazla bir şey söylemiyordu.

"Güle güle", "Bu da ne böyle?" Yulia... bir sorun olacaktı.

GÜVENLİ

TIP MERKEZİNDEKİ INSAN HEMŞİRENİN

Isobel'in ayak başparmağının kırıldığını tespit etti. İkinci parmağını atel olarak kullanarak yanındaki parmağa sabitledi ve Isobel'e ağırı kesici verdi. Isobel'in bundan sonraki süreçte kaçınması gereken tüm aktivitelerin bir listesini verdi. İyileşirken haftalarca başını ve sanki talimatlara uymaya niyeti varmış gibi tüm talimatları yerine getirdi.

Kırık, çatlak ya da ters gidebilecek başka bir şey için zamanı yoktu. Bırakın altı ya da sekiz haftayı, tek bir gün bile izin alamazdı. Dışarı çıktığında Oscar onu bekliyordu, çitlerden birinin yanında aylak aylak dolaşıyordu, yüzü yara bere içindeydi ve dudaklarında bir çatıklık vardı.

Elijah, Stone Dahlia'dan kaçtıktan sonra onu golf arabalarından biriyle kısıtlı, resmi alana götürmüştü ama ona tıbbi merkeze kadar eşlik etmesine izin verilmemişti.

"Hemşireye ihtiyacınız var mı?" Oscar'a dikkatle baktı, neden orada olduğunu merak ediyordu. Elijah'a taburcu olur olmaz ona mesaj atacağını söylemişti, o yüzden kimsenin beklemesini beklemiyordu.

"Sadece sen," dedi Oscar, o kadar alçak sesle ki neredeyse duymuyordu. Adam golf arabalarının sırasına doğru yürümeye başladı ve kadın da onun yanına düştü. Sessizliği her zamankinden daha ağırdı. Sanki bir şey söylemek istiyor ama kelimeleri tam olarak bulamıyordu.

Hâlâ olay hakkında konuşmamışlardı. Çiftleşme bağı. Horoz kilidi. Vahşilik. Açılması gereken çok şey vardı. Oscar kolay kolay travma geçirecek birine benzemiyordu, hele de her adımını kaos gölgelemişken.

-Ama en iyi dokuz arkadaşının tamamı kendini kontrol edemediğine şahit olurken eşinin içinde vahşileşmek işe yarayabilirdi.

"Üşüyor musun?" diye sordu. Onun cevabını beklemedi; sadece elini tuttu ve ceketinin cebine soktu. Parmaklarını onunkilerin arasına soktu, avuçlarını birbirine kenetledi ama bunu yavaşça yaptı, sanki onu incitmekten korkuyordu.

İlaçlarını almış ve sessiz, boş kampüsün tadını çıkarıyordu. Bir Cuma gecesi, neredeyse sabahın üçüydü. Ne personel, ne profesörler, ne yetkililer, ne de öğrenciler vardı.

Ama yalnız değillerdi.

Tüm dünya izliyordu. O an özel gibi görünüyordu ama hiç de öyle değildi. Karanlık ve sessizlik onları açmaya, sırlarını dökmeye ve kırılganlıklarını ortaya çıkarmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Bir numara olmasaydı ne güzel olurdu.

Yorgunluğun ağırlığı aniden üzerine çöktü, karanlık, kalın bir sis gibi zihninin üzerine çöktü. Oscar'a doğru sallandı ve Oscar hemen durdu, elini cebinden çıkarıp onu kollarının arasına aldı. Onu sanki porselenden yapılmış gibi tutuyordu; kızın ondan görmeye pek alışık olmadığı bir şeydi bu. Onu golf arabalarından birine taşıdı ve dikkatlice yolcu koltuğuna bıraktı.

Onları eve bırakırken tek kelime etmedi. Aralarındaki şey tam olarak garip değildi ve sessizlik de gerçekten sessiz değildi. Aralarındaki boşluk söylenmemiş kelimelerle titreşiyordu, öyle ki neredeyse bunaltıcıydı. Nasıl başlayacağına ya da ne zaman konuşmaya başlayacağına karar vermeyi zorlaştırıyordu.

Bu gece muhtemelen o gece değildi. Alfaların her biriyle boş, neredeyse özel bir an bulduğu anda onlarla olan sorunlarına dalmak canını sıkıyordu ama bazen geçici bir süre için bile olsa her şeyi olurlarına bırakması gerekiyordu. Bazen varoluşunun aciliyetini bir kenara bırakıp her şeyi *olurlarına* bırakması gerekiyordu. Yarın ya da ertesi gün de aynı aciliyette olacaktı. Onun elini bu kadar dikkatli tutması ve onun da Nedenini bilmek ve titreşen sessizliklerinde huzur içinde oturmaları için, çünkü birbirlerine sahip olduklarını biliyordu ve bu bilginin güvenliği her zaman topuklarını kemiren aciliyetin kenarı.

Yatakhaneye vardıklarında "Açlıktan ölüyorum," diye mırıldandı. "Sen ve diğer herkes." Sesi o kadar ağırlaşmıştı ki, haftalardır konuşmadığına inanabilirdi. arabadan aldı ve yatakhaneye kadar taşıyarak ön kapının önüne bıraktı. Kızın içeri girmek isteyeceğini biliyordu ve Diğerlerine iyi olduğunu gösterecekti, eğer içlerinden biri hâlâ ayaktaysa. En azından Elijah .

Oscar'a küçük bir gülümseme verdi ve bu gülümseme onun karanlık gözlerinin odağını çeker gibi oldu. Yüzü korkutucu derecede boştu. Elini sıkı, aralarında sessiz bir "Bunu sonra konuşabiliriz" geçti ve yüz ifadesinde bir şey hafifledi. Minicik bir yumuşama.

Bu sözsüz iletişimden içini bir sıcaklık kapladı. Daha önce hiç bir insanla *konuşmadan* sohbet edebilecek kadar yakın olmamıştı. Annesiyle bile. Yine de şimdi bunu Alfalardan birkaçıyla yapabiliyordu. Gabriel ve Elijah'la kesinlikle. Theodore, Kilian ve Cian'la da farklı derecelerde. Ve şaşırtıcı bir şekilde Musa'yla bile... Gerçi onun sözlü olmayan işaretleri genellikle onu kızdırmak için küçük meydan okumalar ya da eğlence anlarıydı.

Diğerleri daha zordu ama nedenini bilmiyordu. Kalen, Mikel ve Niko'nun daha temkinli olmak için kendilerine göre sebepleri olduğunu düşündü.

Oscar ona kapıyı açtı ve diğerlerinin hâlâ uyanık olduğu ve küçük mutfakın etrafında dolandığı mutfaka girdiler. Acıkmış da olmalıydılar çünkü tezgâh atıştırmalıklarla dolup taşıyordu. Hepsinin yatakta olması, uyuyabildikleri her dakikayı kaçırmamaları gerekiyordu ama bu gece çok zor geçmişti.

Görünüşe göre hepsi için.

Oscar'ın yara bere içinde olduğunu düşünmüştü ama gözleri morarmış, dudakları patlamış ve görebildiği her santim deride kesikler ve sıyrıklar olan Theodore ve Moses için bu hiçbir şeydi.

Isobel adımlarını durdurdu, kalbi boğazına düğümlendi. Ironside'ın bu görüntüleri yayınlamasına imkân yoktu - ya da en azından tüm yaraları gizlemek için keseceklerdi çünkü kimsenin Taş Dahila hakkında soru sormasını istemiyorlardı, ama yine de gizli kulüpten kamera önünde bahsetmek kesinlikle yasaktı, bu yüzden yüksek sesle yorum yapmadı, bunun yerine bağ aracılığıyla konuştu.

Bu kavgalar tam olarak neleri içeriyor?

Mikel'in, soruyu bu kadar yorgun olmadıkları başka bir zamana ertelemek yerine ona cevap vermesi onu şaşırttı.

Üç seviye olduğunu açıkladı. Hem mimari açıdan hem de dövüş tarzı açısından. İlk seviye tüm izleyicilere ve Yetenekli ya da insan tüm katılımcılara açık. Bazı pislikler sadece Üstün Yeteneklileri dövmeyi seviyor, bu yüzden bu seviyede bunun için para ödüyorlar.

Kulağa korkunç geliyor, dedi usulca iç çekerek.

Kilian taburesinden kayarak indi ve onu belinden hafifçe kavrayarak kendi boşalan yerine oturttu. Sözünü sakınmadan ayakkabısını çıkardı ve diğerleri izlerken ayağını inceledi. Ayak parmağının etrafındaki deri şişmiş ve morarmıştı. Ayağını tekrar nazikçe indirdi ve sonra göğsünü sırtına bastırmak için onu çevreledi, ona yaslanabileceği sıcak ve sert bir şey verdi.

Kadın bağ aracılığıyla adama bir minnettarlık dalgası gönderdi ve adam da sıcak, kaslı kollarını kadının beline dolayarak karşılık olarak onu usulca sıktı.

Bir paket krakere uzandı. "Bütün bunlar çıktı?" Sonra kafasından ekledi: *İkinci katta ne oluyor?*

Mikel ve Kalen'in ayağıyla ilgili nasihatlerini uyumaya vakti olana kadar ertelemelerini umuyordu ve dillerini tutuyor gibi göründükleri için minnettardı.

"Hepimiz odamızda Mikki'nin arkasına bok yiyebileceğimiz yiyecekler saklarız.

"dedi Moses, fırtınalı gözleri simitin üzerindeki tuzu yalarken diline sabitlenmişti. Kızın simidi çıtırdatmasını izledi, sonra da kafasını yanlış bir düşünceyi kovar gibi salladı.

Mikel onun duymazdan gelerek mutfak tezgâhına oturdu ve bir bira içti. Kadının daha özel sorusunu yanıtlayan kişi oydu.

İkinci kat bir kat aşağıdadır. Özel bir asansör var. Bu Daha ciddi dövüşlerin olduğu yer. Üstün yetenekliler ve insanlar yarışır, ancak bu sefer insanlar gerçekten kaybedebilir. İnsanlar bu dövüşlere çok para yatırıyor.

Peki ya üçüncü kat? diye sordu.

Aynı anlaşma, ama bıçaklarla, Mikel cevap verdi. Ve iki katı para.

Yüzünü buruşturdu ve hızla ağzına bir simit daha tıktı. *Siz hangi seviyede savaşıyorsunuz?*

Tahmin et bakalım. Mikel onu hafifçe eğlenen bir ifadeyle süzdü, ağır yaralı yüzü onunla alay ediyordu.

Cevap vermek istemedi, bu yüzden atıştırma bereketinin içinde bir paket Kırmızı Sarmaşık aradı. Sonunda, birinin Mikel'in yüzüne keskin bir cisimle düzenli olarak vurduğu gerçeğini görmezden gelmiş gibi yaptı ve şöyle dedi: "*Seviye iki mi?*"

Adam ona sırtarak birasından uzun bir yudum aldı. Kadın onun boğazının çalışmasını izledi, hafifçe hipnotize olmuştu.

Mikel üçüncü katta dövüşüyor. Theodore ona acıdı. Oscar ikinci ve üçüncü seviye arasında hareket eder. Bugün Moses, Niko ve ben ikinci seviyede dövüştük. Oradaki adamların hepsi profesyonel ve hepsi bir Alfa ile dövüşmek istiyor çünkü her ne kadar yeteneklere sahip olsak da doğuştan daha güçlü, daha hızlı ve genellikle daha iriyiz.

Dudaklarını çiğnedi ve kırmızı sarmaşıkları bırakıp bir sarmaşık kopardı. çikolata yerine. Neden Moses'la birlikte ezilmiş gibi göründüklerini sormak istiyordu ama elinde başka bir şey yoktu.

Saldırganlıklarını nasıl azaltacaklarına dair öneriler. Aralarındaki bağ, *hepsinin* birdenbire çılgın, vahşi canavarlara dönüşme tehdidi altında olduğu kadar zarar görmüşken, saldırganlığı azaltma ihtiyacının şiddetli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kalen ve Mikel şimdiye kadar kimse yakalanmadan ya da ciddi bir şekilde yaralanmadan işleri idare etmişlerdi; sadece daha fazlasına sahip olduklarına güvenmesi gerekiyordu.

ondan daha fazla vahşilik deneyimi vardı.

Kafasındaki konuşmayı bir kenara bıraktı.

Isobel'in başarılı ilk performansını, Elijah'ın hızlı düşünmesini ve Niko'nun başarısını - ringden yara almadan ayrılan tek yeni dövüşçü oydu - kutlamak için kadehlerini tokuşturarak kameralara yemek yediler ve tembelce şakalaştılar -Sadece Stone Dahlia'nın başarılarını kafalarında onayladılar ve gözlerini daha fazla açık tutamayacak hale gelene kadar işleri neşeli tuttular ve sonra hepsi kendilerini yatağa sürüklediler.

Ama Isobel yatağa gitmedi.

Duş aldı ve sonra odasında volta atmaya başladı, ağrı kesicilerin etkisi geçince tekrar topallamaya başladı. Ağrı bir süreliğine rahatlatıcıydı ama sonra can sıkıcı bir hal aldı ve ayağı zonklayıp yanarak yatağına yığıldı.

Ofladı, tekrar ayağına kalktı, iki hap daha aldı ve telefonundaki Eleven uygulamasını açarak kameraları birkaç dakikalığına döngüye sokmak için düğmeye bastı. Odasından çıktı ve alt kata süzülerek Kalen'in ofisine girdi. Neredeyse şeffaf perdelerin arasından süzülen ay ışığı, Kalen'in oturma odasının kapısına doğru ilerlerken onu görmesine yetecek kadardı.

Dörtte bir. Kapıyı çaldı ama adam cevap vermedi. Bekledi, ayağındaki rahatsızlığı hafifletmek için ağırlığını kaydırды ve sonunda kolu denedi. Kapı kilitli değildi. Kapıyı açtı ve içeri girdi, arkasından kapattı ve gözlerinin alışmasını beklerken ağır tahtaya yaslandı.
karanlık oda.

Kalbi göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu.

Ona mesaj ama aslında *konusmak* istemiyordu.

Odadaki seksi, şirret, korkunç fili. O istedi

Yulia Novikov'u geleceğin Isobel'i için gelecekte bir soruna indirgemek istiyordu ama bağ dinlenmesine izin vermiyordu. Ona yakın olma *diirtüsü* o kadar baskındı ki, neredeyse bunun bir yan etki olduğundan şüphelenecekti. Tıp merkezinden döndüğünden beri derisinden sürünerek çıkıyormuş gibi hissediyordu, bu his sadece o yanındayken, onu görebildiğinde, kokusunu alabildiğinde ve *Yulia*'nın değil onun yanında olduğunu bildiğinde hafifliyordu.

Yulia'yla birlikte olacağından değil. Ama bağı umursamıyor gibiydi.

Büyük yatağa doğru süründü, ayaklarının tabanı mermer zemine serpiştirilmiş halıların üzerinde gezindi. Mobilyaların gölgeli hatlarından, odasının üst kattaki yatak odalarıyla neredeyse aynı olduğu anlaşılıyordu.

Durabilmeyi diledi ama bedeni onun izni olmadan hareket etmeye devam etti, ta ki Kalen'in yatağının kenarına tüneyene kadar... Sonra aniden, çaresizce kaşınan ve tırmalayan sesler kayboldu, geriye sadece çarpan kalbinin sesi ve Kalen'in derin, eşit nefes alış veriş kaldı.

Yüzünü buruşturarak geriye yaslandı, hâlâ adamın devasa şiltedeki bedeninden bir metre uzaktaydı. Başını dikkatlice arkaya yatırdı. Bir yastığı bile paylaşmıyorlardı.

Bu iyiydi, değil mi?

Belki biraz gözlerini kapatabilir.

"Neden yatağıma gizlice giriyorsun, Carter?" Sesi derin bir gümbürtüydü, sadece biraz boğuktu ve hiç de uykuda sertleşmemişti. Bunca zamandır uyanıktı.

Gözlerini tavana dikerek, "Gizlice bakıyorum," diye fısıldadı. "İçine değil." Üstünde yattığı yorganı okşamaya cesaret etti.

KALEN, ÜSTÜN YETENEKLI TANRILARA HIÇ INANMAMIŞTI - TA KI
O kadar küçük bir Sigma'yı merkez alan on bir yönlü bir bağa sürüklenmişti ki, bırakın on tanesini, *bir tanesiyle* bile başa çıkabilmesi mucizeydi.

Ve Şimdi tanrıların sadist pislikler olduğundan emindi, çünkü Isobel'le aralarındaki Şeyler karmaşıktı. Ama Isobel'e karşı hissettikleri son derece basitti ve hiçbir zaman Isobel'in nazikçe, neredeyse korkuyla kendini yatağına bıraktığı andaki kadar basit olmamıştı.

Onun geldiğini hissetmişti. Başka birini Őemesi için dua etmişti. Ama işte oradaydı, sığ nefes alıyordu, sanki ondan saklanmaya çalışıyor gibiydi, kokusu muhtaç ve endişeliydi, sesi doğrudan midesine giden boğuk bir fısıltıydı. Muhtemelen pişman olacağı bir Şey yapacaktı ve muhtemelen bir saniye bile pişman olmayacaktı.

Umarım bir stn Yetenekliler cehennemi yoktur, çünkü doğruca oraya gidiyordu.

BİR SANİYE ÖNCE ISOBEL TAVANA BAKIYORDU VE SONRA,
Kalen'in gölgeli yüzü her Şeyi engelliyordu. Onun zerine yuvarlanmıŐtı ama vücudunu onunkinden uzak tutuyordu. Sadece onu incelemek istiyordu. Gözleri -biri kehribar sarısı, diğeri çok renkli- kızın yüz hatlarında geziniyordu.

"Sorun ne?" diye sordu derin, yankılanan bir sesle. "Yulia sana Josette'ten ayrılmanı söyledi ve sen bunu hiç düşünmeden yaptın. soru." incelemeye fırsat bulamadan ağzından dklverdi. "Zaten sen de bunu yapmak zereydin."

"Mmhm," diye onayladı adam, neredeyse göğsünde hissedeceğı bir gürültüyle.

Adamın yüzünün karanlıkta, kendi yatak odasının mahremiyetinde bile bu kadar sert görünmemesini diledi... mahremiyetinin bir anlığına ihlal edilmesine rağmen.

Sert gözleri kısılmıŐ, kare çenesi esnemiŐ, sert dudakları aşağıya doğru çekilmişti. Her zamanki gibi, aralarındaki bağ onun tarafından kapatılmıŐtı. Adamın kendisini hissedebildiğinden emindi ama ondan hiçbir Şey hissetmiyordu.

"Peki ya sana onunla ıkmanı söylerse?" Isobel talep etti sesi küçük ve savunmasız çıkmıştı. Hemen ardından daha sert bir tonla ekledi: "Ya onu becermeni emrederse?"

"Kaba bir Şok yaŐayacak," diye mırıldandı Kalen, ağırlığının bir kısmını üzerine vererek. "Oyunu oynamaya hazırım ama kimse bana vcudumla ya da sikimle ne yapacağımı söyleyemez."

"Ona hayır mı diyeceksin?" diye sordu, sert sesi titreyerek.

"Ona ivili bir sopayla daha Şanslı olacağını söyleyeceğim."

"Korkunç." Adam daha da alçalırken boğuk bir ses çıkardı ve kaslı bir kalçasıyla bacaklarını ayırdı. "Grafiksel. Kesinlikle kıyamet gibi."

"Bu yüzden mi benim yatağımdasın prenses?" Burnu kızın boynunun gezindi, kalçaları kızın kalçalarının arasına yerleşti, göğsünden kızinkine doğru daha derin bir gümbürtü titreşti.

"Bekle, bu senin yatağın mı?" Nefes nefese kaldı, elleri istemsizce gömleğini kavramak için yanlarına uçtu. *Gömlek giymemesi* dışında. Parmak uçları çıplak tenine değdi, sıkıca sarılmış kaslar ve yakıcı bir sıcaklık buldu. Ellerini titreyen yumruklar halinde kıvırdı, onlarla ne yapacağından emin değildi.

Kıkırdadı, aniden sırt üstü dönerek onu göğsüne bastırdı. "Bu seferlik görmezden geleceğim. Ama izinsiz bir daha yaparsan, cezalandırılacaksın."

Ona doğru yerleşti, sanki granit bir levha yerine tüyden bir gibi içine gömüldü. Adamın zengin, baş döndürücü vanilya kokusu gözeneklerine işlerken, "Bir dakika kalmama izin ver," diye mırıldandı. "Kalen?"

"Isobel."

"Uçmayı özledim."

Adamın vücudunun daha önce sert olduğunu düşündüyse de, şimdi hissettiklerinin yanında bu hiçbir şeydi. Bir yay kirişi gibi gerilmişti ve kalçasına battığını hissettiğini düşündü. Daha rahat olma bahanesiyle kıpırdandı ve vücudunu onunkinin üzerinde ortaladı. Adam kesinlikle ereksiyon olmuştu. Karnına doğru bastırıyor, yumuşaklığını kazıyordu. Tekrar yerine oturduğunda, zonkladığını hissetti.

Ve yapmamış gibi davrandı.

"Nesini özlüyorsun?" diye sordu kabaca. "Söyle bana."

"Bir saat boyunca hiçbir şey için endişelenmeme gerek olmaması hoşuma gitti. Her şey sana bağlıydı. Canımın acıyıp acımadığını, kendimi iyi hissedip hissetmediğimi, geçirdiğim günü ya da haftayı hatırlayıp hatırlamadığımı bile. Vücudumu nasıl yaptığını sevdim Dans eder gibi canlanıyordum ama tüm çabayı başkası gösteriyordu ve sonrasında ağlamak beni çok rahatlatıyordu. Kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Bu korkunç mu?"

"Hayır, bebeğim," diye mırıldandı, elleri kalçalarına indi, büyük, güçlü ve emindi, ancak parmak uçlarında kontrolün en ufak bir titremesi varmış gibi görünüyordu. "Tekrar uçmak ister misin?"

Mırıltılı sesi ve ona taktığı evcil hayvan ismi karşısında vücudu eridi. "Çok kötü."

"Tamam. Bunu düşüneceğim." Adam kadının kalçalarını sıkıca kavrayarak onu vücudunun bir santim yukarısına çekti ve tekrar aşağı bastırdı. Onu ereksiyonunun üzerine s  rtt   ve tüm vücudunu titretti.

"Cinsel olmak zorunda değil," dedi, nefesi onun sıcak teninde buğulanırken. "Tıpkı kulüpte olduğu gibi olabilir."

"Bu bir gösteriydi." Derin, tıkırtılı bir nefes aldı. "Eğer kendi iradenle bana gelir ve kendi odamın seni bağlamamı istersen, aynı şey olmayacak; bunu biliyorsun."

Pijamasının ipeğinde ıslak bir şey hissetti.     mi   kafası sızıntı yapıyordu.

"Kalen?"

"Isobel," diye inledi hayal kırıklığı içinde. "Pijama mı giyiyorsun?"

"Hayır."

"Boxer mı?"

"  zerimdeki tek şey ." Yutkundu.

"Oh."

"Ah," diye onayladı, ama bu alaycı değildi, sadece sessiz bir onaylamaydı.

"  u anda seni yatağın içinde becermememin tek nedeni, i  im bitmeden alarımının   alacak olması ve gerçekten de en az iki saat uyumaya ihtiya  n olması."

Kıpırdandı, sıvı sıcaklığı vücuduna hücum etti. Adam ipek kaplı karnına doğru sızıyordu ve külotu sıyrılsıklam olmuştu. kadar sertti ki, muhtemelen yarın i  ine bastırđıęı yerde bir     r  k oluşacaktı. Yorgunluğuna rağmen yakın zamanda uyumasına kesinlikle imkân yoktu.

Bağ aracılığıyla onun rahatsızlığını ve hayal kırıklığını hissetmiş olmalı çünkü aniden tutuşunu değiştirerek onu kalçalarının üzerine dik oturttu.

"Seni hareket ettirmeme izin ver," diye mırıldandı, onu kalın uzunluğunun üzerinde kaydırđı, bu his tüm yol boyunca bir arzu   im  eği fırlattı. Adam onu hareket ettirirken elleri adamın esneyen karnına indi ve kalçalarını ileri geri yavaş bir basınçla yönlendirdi. Ne zaman arkasını dönse, adamın sikinin ba  ının   ortundan dışarı çıktığını görebiliyordu.     mi   ve rengi kızarmıştı, ihtiyaç içinde seğiriyordu.

"Eller arkaya," diye homurdandı. "Arkanda birleştir."

Öyle yaptı ve adam aniden doğrulup pijamasının üstünü yukarı çekti. Arkasına uzandı ve dudakları boynunda gezinirken bileklerini birbirine bağlamak için kullandı. "Sadece bana güven," fısıldadı, dişleri kulağının altını sıyrıyordu. "Sadece bana odaklan. Şimdilik diğer her şeyi bırak."

Kadın gözlerini kapattı ve adam doğaçlama düğümünü sıktı. Gözleri kapalıyken, omuzlarındaki o hafif çekiş çok tanıdık geliyordu. Güçlü eller şimdi önünden aşağıya, göğüslerinin üzerine doğru sürükleniyor, meme uçlarını zar zor sıyrıyordu... bu eller bir rüya gibiydi. Uçmuyordu ama çok yakındı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Kahretsin," diye inledi, dudakları sert bir öpücükle onunkilere bastırdı, sahiplenici bir damga. "Çok mükemmelsin."

Geri çekildi, elleri kalçalarına geri döndü ve onu tekrar yönlendirmeye başladı, içinden dalga dalga lezzetli hisler gönderdi, her sürüklenmeyle, kaymayla ve uyluklarının arasında gerilen etin zonklamasıyla vücudunun içindeki gerilimi arttırdı. Bu yavaş, kontrollü sallanma neredeyse bir dans gibiydi ve kadın ritme kendini kaptırdı, kontrolü elinde tutmak zorunda seviyordu. Düşünmesine bile gerek yoktu. Kalen her gece onun vücudunu titizlikle incelemiş, ona tapmış ve manipüle etmişti. avucunun içi gibi biliyordu. Kendini onun ellerine bırakmak ve acıdığında ya da ağrıdığında bile ona sadece zevk vereceğine güvenmek onun için çok doğaldı.

Bu, performanslarının olağan bir parçası olmasa da, kızın ne zaman yaklaştığını biliyordu. Kavrayışını tekrar değiştirdi, ellerini kıcıyla doldurdu ve sıkıca sıktı, çılgık atana kadar onu uzunluğunun üzerinde sıktı ve onları çevirmek zorunda kaldı, eli ağzını kapatırken Ona karşı sallandı, orgazmının artçı şoklarını çekti. Geri çekildi, pijama şortunu ve külotunu yırttı ve sonra üzerine eğilerek ona işkence eden sert eti çekiştirdi.

"Kımıldama," diye homurdandı, kolları arkasına sıkışmış ve bacaklarının arasına sıkışmış olmasına rağmen.

"Koru beni," diye yalvardı... çünkü mutlak deliliği çoktan ortaya çıkmıştı.

Adam küfretti ve kadın, girişinde hafif bir baskı hissetmeden önce göğüslerinin ve karnının üzerinde sıvı ipleri hissetti; adam ileri doğru bastırırken sıvı sıklam olmuş seksi onu kavramaya çalışıyor, kalçalarını büyük bedeniyle yatağa sabitliyordu.

İçindeki sıcaklığın sıçramasını hissettiğinde elleri hareketini kısıtladı,

hem de içine girmeden. Kadın donakaldı, korkudan içi içine sığmıyordu, çünkü görünüşe göre Oscar olayını henüz atlatamamıştı, ama adam üzerine . Adam orada titriyordu, onu yarmak üzereydi, boşalması çoktan gelmişti. onun içinde.

"Lanet olsun, Isobel." Sesinde bir parça inançsızlık vardı. Geri çekildi, yataktan kayarak uzaklaştı ve banyoya girerek gözden kayboldu. Döndüğünde elinde yumuşak, sıcak bir bez vardı ve onu çözdükten sonra tek kelime etmeden nazikçe temizledi, suyun nemi ve özen tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Yatağa döndüğünde, onu yorganın altına sürükledi ve vücuduna soktu, burnu boynuna sürtündü ve saçlarına sokuldu, vanilya kokusu o kadar zengindi ki neredeyse dilinde eriyen çikolata gibi tadı vardı.

"Korktun mu?" diye fısıldadı, elleri karnının üzerinde geziniyor ve onu vücuduna sıkıca sarıyordu.

"Sadece bir saniyeliğine," diye itiraf etti. "Bunun üzerinde çalışacağız," diye söz verdi.

Memnun bir şekilde içini çekti, neredeyse anında uykuya daldı ama uykusu acı verici bir şekilde kısa sürdü.

Kalen onu kısa sürede oturur pozisyona getirmiş, pes edip onu uyumaya bırakması umuduyla kendini kemiksiz hale getirmeye çalışırken büyük boy bir gömleği başından aşağı sürüklüyordu. Onu evine geri taşıdı odaya onu yatağına yatırdı ve dudaklarına kısa bir ayrılık olduğunu tahmin ettiği bir öpücük kondurdu.

Oyalanması dışında.

Kadın adamın dudaklarına doğru iç çekti ve adam inledi, dili buluştu. Ondak uzaklaştığında ağır ağır nefes alıyordu, eli karnının üzerine düştü. Adam orada öylece durdu ve kadın dudak büktü ama gözlerini açma zahmetine girmede. Bu keyifli, vanilyayla ıslatılmış yarı uyku halinde mutluydu.

Parmakları aşağı doğru dans etti ve kadının göz kapakları titremeye başladı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Onları kapalı tut. Şu anda nasıl göründüğünü asla unutmak istemiyorum."

Adamın komodinden telefonunu aldığını duyduğunu sandı ve sonra parmakları yine karnındaydı, ona giydirdiği gömleğin doğru kaydı. Yukarı çekti. *Yavaşça*. Toparladı.

önce göğüslerinin üzerine, sonra da yüzüne çarptı ve gözlerini kapalı tutmasına rağmen onu kör etti.

"Mahremiyet için," fısıldadı, bir dizini kalçalarının iki yanına koyarken ağırlığıyla yatak alçaldı.

Vay anasını. Onun fotoğraflarını çekiyordu.

Kalbi hızla çarpıyor, tüyleri diken oluyordu. Başparmağını önce bir meme ucunun, sonra da diğerinin üzerinde nazikçe dolaştırarak onları gergin noktalara kadar okşadı ve ardından göğüslerinden birini sertçe kavrayarak sıkı.

Onu serbest bıraktı, gömleği yüzünün üzerinden daha da yukarı itti, ta ki çenesinin yakadan kaydığını ve havanın dudaklarına çarptığını hissedene kadar.

"Bu ağız ..." İnledi, dudakları onunkilerin üzerinde geziniyordu. Sanki yapmamaya çalışıyormuş gibi öptü onu. Sanki kendine engel olamıyormuş gibi. Sanki onu öpmek tek şeydi. İnledi ve tembelce ona karşı kıvrandı ama kollarını gömleğinin düğümünden kurtarmaya ya da indirmeye cesaret edemedi. Ağır bir onaylamayla inledi, ağzından çekildi ve gömleğini tekrar çenesinin üzerinden aşağı çekti.

Ve sonra yatakta aşağı doğru kayıyor, kabaca kalçalarını ayırıyor ve iki parmağını onun kavrayıcı kanalına sokuyordu. Şaşkınlıkla ofladı, ama sonra parmaklarını kurtardığında nefesi kesildi ve dokunuşunu klitorisinin üzerinde yumuşak bir şekilde kaydırmak için kendi nemini kullandı, kalçalarının ona doğru kaymasını sağlayan yumuşak, yavaş dairelerle onu kızdırdı.

"Böyle boşalabilir misin prenses?" Yavaş ve işkenceli dokunuşlarına ara vermeden tişörtü yukarı çekerek kızın ağzını tekrar serbest bıraktı.

"Sanırım öyle," diye fısıldadı.

Adam ve kadın girişine sıcak ve sert bir şeyin bastırıldığını hissetti. Adam ileri doğru itti ve kadın onun sikinin -büyük sikinin- dudaklarını ayırmaya çalıştığını hissetti.

"Sadece nefes al," diye fısıldadı. Telefonu bir kenara bırakmış olmalıydı, çünkü iki eli birden kalçalarını yumuşatıyor, uyluklarına masaj yapıyordu.

Onlar ... O ...

Kalen West onu becermek üzereydi. Adamın kontrolünün kırıldığını, odayı titreten gerilimin uykulu bedenini ani bir uyanıklığa sürüklediğini *hissedebiliyordu.* Kolları hareket etmeye başladı ama adamın keskin sesi onu durdurdu.

"Hayır. Bakarsan paniklersin."

Ağız hâlâ açıktaydı ama bu, düzensiz ve kesik kesik aldığı nefeslerin çok yüksek çıkmasına neden oluyordu. Ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adamın elleri kalçalarını kavradı, başparmakları kalça kemiklerine saplandı ve adam kendini bir santim içine itti.

"Kelimelerini kullan Isobel," dedi, sesi hırıltılıydı.

Hangi kelimelerden bahsettiğini biliyordu. Gitmek için yeşil, duraklamak için sarı ve durmak için kırmızı. Yeşil demekten çok korkuyordu ama durmasını da istemiyordu. Duraklamasını bile istemiyordu. Ama yine de korkuyordu.

"Biliyorum, bebeğim." Homurdanarak bir santim daha içeri girmeye zorladı. Bağından yayıldığını hissedebildiği korkuya karşılık veriyor gibiydi. "Ama horozumu iyi bir kız gibi alacaksın, değil mi?"

O *deliydi*. Aklını kaçırmıştı. Başını salladı.

Onun bir tokat attı. "Kelimeler."

"Evet," diye hıçkırdı.

"Efendim," diye homurdandı, artık Stone Dahlia'daki odasında olmamalarına rağmen.

"Evet, efendim," diye nefes .

"Siktir." Sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu. "Daha ileri gidemem." *Zar zor içerideydi. Ne oluyor lan?* "çok sıkı geriliyorsun. Daha ıslak olmanı istiyorum."

Parmakları klitorisine geri döndü ve diğer eli kalçasını serbest bıraktı. Adamın telefonu tekrar açıp açmadığını merak etti.

"Sen-"

"Evet," diye homurdandı kadın daha soruyu soramadan. Ondan , kendini üzerine indirirken aleti klitorisi boyunca kayıyordu. Kulağına fısıldayana kadar onu kör eden tişörtü çekiştirdi. "Benim küçük bir sorunum var, Carter. Bu korkuyu ortadan kaldıran kişi ben olmalıyım. Nedenini açıklayamıyorum. Sadece benim olmam gerektiğini biliyorum. Seni tekrar güvende hissettiren benim. Bu benim." Ona doğru kayarak vücudunun geriye doğru eğilmesine neden oldu, boğazında alçak bir inilti yakalandı.

"Ama eğer seni alırsam..." Sesi daha da derinleşti, daha da kabalaştı, siki kadına sürtünmeye başladığında seğirmeye başladı. "sahiplenici piç dayanılmaz hale gelecek. Senin benim olduğunu kendime hatırlatmak için bir yola ihtiyacım var."

Bu tek seferlik bir anlaşma, diye fark etti batan bir hisle.

Kalen onun dikkatini dağıtarak devam etti. "Telefonumu açıp gerekiyor. Burada olduğumu görmeliyim. Benim için sıırıslıkla olduğunu, vücutunun şu anda olduğu gibi benim için kıvrıldığını. Mükemmel küçük amcığının *parmaklarım* ve sikim yüzünden kızardığını, şiştiğini ve hassaslaştığını."

Sert, aç sözleri ve penisinin sert sürtünmesi, onu orgazma doğru spiral çizerek göndermeye yetti. Adam çekildi, yüzünü örten gömlek şimdi biraz düzeltmeye çalışmadı. Kendini ona geri çentikledi girişini sıkıştırdı ve sanki aniden odaklanmasını istermiş gibi klitorisini çimdikledi.

O kadar sıırıslıklamdı ki, adam şekilde yarısına kadar içine girmeyi başardı, ama kadın paniğe kapılmadan önce, adam avucuyla klitorisine bastırdı, diğer eli meme ucunu bükme için parladı. Keskin ve acı vericiydi ve Bir şekilde onu alarının kenarından kurtardı ve bunun yerine onu mutlu bir zevk dalgasına gönderdi.

Gürültü yaptığının farkındaydı ama umurunda değildi. Eğildi ve adam onun omurgasının kıvrımını yakaladı, üzerine düştü ve tek bir acımasız hamleyle kendini kabzasına kadar derine zorladı.

Vay

anasını.

Serbest kalması daha da derinleşti ve vücutundaki nefesi çaldı. Gömleğini başından yırtıp daha yukarı çekti ama bileklerine dolanmış halde bıraktı.

Onu sertçe öptü, orgazmı sonsuza dek sürecekmış gibi görünürken ağzına derin inilti bıraktı, acı veren boyutunun etrafında tekrar tekrar sıkıştı.

"Tutamıyorum," diye inledi, yolun büyük kısmını çekip başını eğerek dişlerini boynuna geçirdi

Onu bir iz bırakacak kadar sert ısırđı ve sonra telefonunu tekrar kaptı, göğsü gürlerken arkasına yaslandı, kalınlığı nabız gibi atıyor, gittikçe büyüyor ve sertleşiyordu. Nefes almaya çalıştı, gözlerini dikip ona baktı ve kendini bunun tekrarlanmayacağına ikna etmeye çalıştı.

"Sen..." Çenesi sıkıca kenetlendi, göz bebekleri büyüdü, gözleri karanlık ve açgözlüydü. "Güvendesin. Benimle güvendesin."

Kadın başını salladı, endişeyle dudaklarını yaladı ve adam kadının içine girerken bir eliyle kalçasını morartacak kadar sert bir şekilde kavradı.

, ıslaklık karnına yayıldı ve sonra telefonunu bir kenara fırlattı, dudaklarını kendine çekerken çenesini yakaladı. "Sen olduğunu söyle

Benimkini," diye talep etti.

"Ben seninim," diye fısıldadı.

Onun amını avuçladı. "Bunun benim olduğunu söyle." Tüm vücudu zonkluyordu. "Bu senin."

"Sakın unutma." Onu tekrar öptü, ağzı onunkine tamamen hükmediyordu. "Hazır olduğunda, eğer hazırsan, bunu kanıtlayacağım. O zamana kadar... bana o fotoğrafları gönder."

Kalen'in bir gecede iki kez içine boşalmanın bir yolunu bulması onun için yeterli bir iddia değilse, o zaman... belki de haklıydı. Belki de onunla bir ilişki yaşamaya henüz hazır değildi.

Siyah egzersiz pantolonunu çekiştirerek çıkardı - hiçbir noktada soyunmamıştı bile - ve geniş sırtı gerginlikle dolu bir şekilde odadan çıktı.

Ellerini çabucak çözdü ve telefonunu kapıldığı anda vücuduna yayılan hafif acıdan dolayı yüzünü buruşturdu.

Çok fazla fotoğraf vardı. Gömleği burnuna kadar çekilmiş dudaklarının yakın çekimi. Göğüsleri, karnı, adamın aleti ona yaslanmıştı. Yarisına kadar içine oturmuş devasa boyu. Kızın yüzü, gözleri fal taşı gibi açılmış, korku ve güvenle ona bakıyordu. Beyaz ipler karnının alt kısmına sızdı. Aşağıya baktı, adamın içinden çıkarken bir kısmını döktüğünü fark etti - muhtemelen kasıtlı olarak.

Parmakları titriyor, vücudu kıpırdanıyordu. Bir şekilde doymamıştı. Sanki içinde *daha fazlasını* isteyen bir şeyi uyandırmış gibiydi.

Daha sert ve pürüzlü.

Telefonu bir mesajla titredi.

Kalen: Şimdi.

Zihni allak bullak olmuş bir halde yere yığılmadan önce fotoğrafları çabucak gönderdi. Gerçekten biraz uyumaya çalışması gerekiyordu ama bunun nasıl mümkün olacağını bilmiyordu.

Bu yüzden orada öylece yayıldı ve şok içinde tavana baktı. Yaptıkları şeye *seks* bile diyemiyordu. Bu bir iddia, bir iyileşme, bir içgüdüydü.

Bir *tadımlık*.

Aptal alarmı on dakika sonra çaldı.

KUPKEKLER VE KOKTEYLLER

VARDİYALARI İÇİN ICON CAFE'YE VARDIKLARINDA

Cumartesi sabahı Isobel bunun bir felaketle sonuçlanacağını biliyordu. Yulia yine oradaydı ve ikisine de birer üniforma vererek üstlerini değiştirmeleri için hemen banyolara yönlendirdi. Kafenin kendisi Stone Dahlia'daki diğer odalardan daha aydınlıktı, daha açık altın ve safir renkleri vardı. renk düzeni ve sıcak, davetkâr bir ışıltı. Odanın kenarları boyunca ayrı ayrı oturma alanları düzenlenmişti; bunların her biri ahşap panelli duvarlara ve açık kirişli tavanlara sahip geniş ama rahat odaların içine yerleştirilmişti ve her bir kirişin arasında bir gölgelik oluşturmak için hafif kumaşlar yumuşak bir şekilde örtülmüştü. Her odanın girişi, gölgelikle uyumlu beyaz perdelerin dalgalandığı büyük, kavisli bir kemerdi. İçeride sıcak, cilalı ahşap tabanlı mermer masaların etrafına yerleştirilmiş kadife şezlonglar ve kavisli kanepeler vardı.

Pelüş minderler, taze çiçeklerle dolup taşan kristal vazolar, parlak yağlı boya tablolar ve cam ya da cilalı ahşap heykeller gibi kişisel dokunuşlar her yere serpiştirilmiş gibiydi. Kafenin merkezinde, cilalı ahşap ve cam panellerin ışığı her yere yansıttığı bir servis alanı bulunuyordu. Tavandan sarkan sarmaşıklar ve tasarım bitkileriyle çevrili alan, tüm kafeyi çevreleyen barın üzerinde asılı duruyordu.

Banyolar Dahlia Odası'nınki kadar lüks değildi ama yine de mermerle kaplanmış ve altınla yumuşatılmıştı

ruh hali aydınlatması.

Üniforma ilk vardiyaları için bir ölüm çanı gibi görünüyordu ve Isobel kıyafetlerini değiştirmek için banyoya girdikten sonra inledi. Kendisine, vücudunu sıkıca saran ve küçük kap kollarıyla kalçalarında biten bebek mavisi bir elbise verilmişti. Kumaş biraz esniyordu, bu da içinde hareket etmesini kolaylaştırıyordu ama bu aynı zamanda vücudunun doğal hatlarını neredeyse elastik bir tutuşla şekillendirdiği anlamına da geliyordu.

Tezgâhtan dışarı itildiğinde ve aynı elbiseyi giyen Mei Ito ile yüz yüze geldiğinde işler daha da kötüleşti.

"Ah," dedi Mei, gözleri Isobel'in üzerinde gezinirken. "Sen de buradasın." "Sanırım öyleyim."

Mei uzun siyah saçlarını sallayarak burnunu çekti. "Yoluma çıkmamaya çalış Sigma. Buraya önemli iş bağlantıları kurmak için geldim."

"Tamam mı?" Isobel *öyle* dedi, çünkü neden *umursuyordu ki?* Ama Mei çoktan banyodan çıkmış, kapı arkasından kapanmıştı.

Ve sonra daha da kötüleşti.

Alfalar, onun elbisesinden birkaç ton daha koyu olan gece mavisi takımlar giymişlerdi. Bellamy de takım elbisesiyle yakınlarda geziniyordu. Ona bir bakış attı, dikkatini Yulia'ya vermeden önce kaşları onu gördüğüne şaşırarak kısa bir süre havaya kalktı.

Midesi bulandı.

Onu işe almak için ne yapmışlardı? Onun

hakkında ne gibi bilgilere sahipti?

Onu bir şey yapmaya zorladılar mı?

Tüm insan grubunun yanı sıra birkaç beşinci sınıf öğrencisi ve birkaç dördüncü sınıf öğrencisi de oradaydı.

"Bu Ethan, bar müdürümüz," dedi Yulia, tüm öğrenciler vardiyalarına başlamaya hazır bir şekilde toplandıktan sonra. "Kendisi sabah vardiyamız için burada.

Kafe." Dağınık siyah saçlı, gülümseyen kahverengi gözlü, geniş omuzlarına bir bulaşık havlusu asmış bir adamı işaret etti. Bu adam bir gece önce kartvizitini uzatan ve sahnesini kurmasına yardım eden adamdı. "Bugün yeni başlayanlar, vardiyalarınızın başında ona rapor vereceksiniz. Misafir olarak istenene kadar barda ya da mutfakta çalışacaksınız. Misafir olarak, o masanın ve o müşterinin ya da grubun gidene kadar kişisel görevlisi olacaksınız. Onlara hizmet edecek, içeceklerini dolduracak, yemeklerini servis edecek ve onlarla sohbet edeceksiniz. Her zaman hoş ve çekici olmalısınız. Onlara kendilerini özel hissettirmelisiniz,

Her şeyden önce. Onlara dünyadaki en sevdiğiniz kişi olduklarını hissettirin ki gelecek hafta tekrar gelsinler ve sizi tekrar görmek istesinler. Fotoğraf ve sarılmaya izin var ama başka bir şeye yok. Onlara dokunmanıza izin var ama size dokunmalarına izin verilmez. Bu kuralın gayet iyi farkındalar. Hepimiz anladık mı?"

Hepsi bir cevap verdi ve Ethan hiç konuşmadan harekete geçerek herkesi kafenin kapıları açıldığında konukları karşılayabilecekleri girişte iki sıra halinde durmaya yönlendirdi. Isobel gülümsemek için elinden geleni yaptı ve bunun sıcak ve davetkâr olduğundan oldukça emindi ... ya da en azından kibardı ve yüzünü buruşturmuyordu, ki Oscar'ın giydiği de tam olarak buydu.

Kimseyi selamlamadı. Mikel
ya da Kalen de öyle.

Niko birkaç homurtu çıkarmış olabilir. Moses onlara bakmak için başını bile kaldırmadı.

Bu iş iyi gitmeyecekti.

Isobel onlar için o kadar endişeleniyordu ki kapıdan girenleri fark etmedi bile ama bara geri döndüklerinde Ethan özel odalardan birini işaret etti.

"Masa sekiz, Carter. İsteniyorsun."

Alfalara kendilerinin de talep edildiğini söyleyerek hızla yoluna devam etti. Oscar ve Mikel'i atlayıp insan grubuna geçti ve hepsine masa numarası verdi.

"Menüler şuradaki barda," dedi Isobel'in kıpırdamadığını fark ederek.

"Onlara sadece menüyü uzatırsın, arkadaşça davranırsın ve siparişlerini alırsın. Gerçekten yapacak bir şey yok." Ona sırtıttı. "Harika olacaksın."

Endişelenmesi gereken kişi o değildi.

Moses sanki birisinin suratına vurmak için kullanacakmış gibi menüyü kaptı.

Gabriel deri ciltli, altın kenarlı menülere dokunmayı reddederek, muhtemelen kusursuz bir şekilde temiz olmalarına rağmen onlara tatsız bir bakış attı. Ayrıca Ethan'ın omzunda asılı duran havluya da, eli boş dönmeden önce, sanki bundan kişisel olarak rahatsız olmuş gibi dar gözlerle baktı.

Niko masasına yaklaştı ve elindeki menüleri dikkatsizce masaya fırlatıp kaşlarını çatarak kanepelerden birine çöktü. Odası gençlerle doluydu

Kızlar. Isobel çoktan barın arkasına geçmiş olan Ethan'a yetişmek için acele etti.

Niko'nun odasına doğru başını sallayarak sessizce, "Buraya nasıl girdiler?" diye sordu.

"Icon Cafe'de yaş sınırı yok," dedi ona. "Biletler bir günlük geçiş için beş yüz avro, yiyecek ve içecekler dahil değil. Ödeyebildiğiniz sürece içeri girebilirsiniz." Ona iki menü uzattı. "Kafede alkol servisi yapmıyoruz."

Adam menüleri eline tutuşturup daha önce gösterdiği odaya yaklaştığında pek de ince olmayan ipucunu aldı. Perdeler kapalıydı ve ince, dalgalanan beyaz kumaştan sadece belli belirsiz hatlar görünüyordu. Perdeyi bilerek açık bırakarak içeri girdi, böylece diğerlerine göz kulak olabiliyordu - ya da en azından onları görebiliyordu. O yapmadı

İlk adamın önünde durup ona bir menü sunana kadar kendi odasının sakinlerini tanıdı.

Ed Jones ve Jack Ransom kanepelerde oturmuş, ona sırtıyıyorlardı.

Ed iki menüyü de ondan aldı ve diğerini Jack'e uzattı. "Seni tekrar görmek güzel, Carter." Kanepelerden birini işaret etti ve kadın kanepenin kenarına . Elbisesi başka türlü oturmak için çok kısaydı.

Jack hemen ona püsküllü bir minder uzattı ve o da minnetle minderi kucağına yerleştirerek biraz daha rahat bir şekilde arkasına yaslandı. "Sizi tekrar görmek güzel," dedi merakla onlara bakarak.

"Önce sipariş verelim mi?" Ed menüyü Isobele uzatmadan önce hızlıca inceledi. "İlginizi çeken bir şey var mı?"

Gurme atıştırmalıklardan oluşan bir seçki sunuyordu, bazıları o kadar süslüydü ki, malzemelerin yarısını ve hatta tatlıların isimlerini bile tanımıyordu

-Ve lükse yabancı değildi. Stone Dahlia ise bambaşka bir seviyedeydi. Hamur işleri, tuzlu atıştırmalıklar, tatlılar ve el yapımı çikolatalardan oluşan listeyi tararken yutkundu. Listede fiyatlar yoktu ama ucuz olduklarından şüpheliydi.

Reddetmek kabalık gibi gelmişti ama çevresinden görebildikleriyle dikkati o kadar dağılmıştı ki herhangi bir yanıt veremedi. Kafenin karşısında,

Kilian odasında en az üç yüz kiloluk bir adamla yalnızdı ve adam Kilian'ın kucağına uzanmak için bir peçete sallıyordu. Gerçekten de peçeteyi Kilian'ın kasıklarını okşamak için kullanmış gibi görünüyordu.

Kilian zar zor tepki verdi ama adamdan olabildiğince uzağa eğilmişti.

"Bu Jimmy." Ed onun bakışlarını takip etti. "James Justice mi? *Legendary*'nin yapımcısı."

"Şu gençlik dizisi mi?"

"İşte o."

"Bu akıllıca görünüyor," diye homurdandı. *Böyle bir adamı çocukların başına getirmek.* Bunu yüksek sesle söylemedi, dikkatini tekrar menüye verdi. "Siparişlerinizi alabilir miyim?"

"Sadece çayı siparişi verelim, olur mu?" Ed sordu. "Karımın en sevdiği şeydir. Hoşunuza gidecektir."

"Kulağa harika geliyor." Yulia'nın söylediklerini hatırlamadan önce menülerini toplayarak ayağa kalktı. "Uh... harika... seçim." Yüzünü buruşturarak iltifat etmeye çalıştı ama Ed ve Jack sadece kıkırdayarak onu başlarından savdılar.

Barda Ethan'a siparişlerini verdikten sonra bir süre kafede dolaştı ve her odaya göz Alfaları aradı. Theodore otuzlu yaşlarında güzel bir kadınla oturuyordu. Onunla heyecanlı ve hareketli bir şekilde konuşuyordu, yüzü parlıyordu. Adam rahatlamış görünüyordu.

Büyüleyici gülümsemesi yerinde sabitti ama Isobel' yaklaştığını hissetti ve gözleri gözden kaybolana kadar onu takip etti. Moses'ın masasında bu kez yirmili yaşlarda kızlardan oluşan başka bir masa vardı. Oturmayı reddediyordu, muhtemelen

Çünkü sadece birine yakın oturmak zorunda kalacağı dar alanlar bırakmışlardı. Getirdiği tek menüyü hâlâ onlara vermemişti ve onu her şeyden çok bir kalkan olarak kullanıyordu.

Elijah, belki de Isobel'in yaşlarında, çok gergin bir kızla oturuyordu. Kızarıyor ve dudağını ısıırıyordu, onunla konuşamayacak kadar korkmuştu. Elijah elindeki

Telefonu iç çekerek, onu tamamen görmezden gelerek.

Kalen kendini öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Kurallara rağmen ona dokunmak için bahaneler bulmaya devam eden üç genç kadından oluşan bir grup için kahve dolduruyordu. Yer değiştirmek için yanlışlıkla yanından geçmek ya da onlara servis ettiği içeceklere uzanırken yanlışlıkla parmaklarına dokunmak gibi.

Isobel etrafta dolaşırken Oscar'ı çağırmışlardı ve o da şimdi kaşlarını çatmış, elinde bir menüyle bir masaya doğru ilerliyordu. Cian, onlara hizmet etmesi gerektiği halde çayını kimin dolduracağı konusunda kavgaya tutuşmuş gibi görünen iki kızla birlikteydi. Gabriel beş kızla bir odada sıkışıp kalmış, sinir krizi geçirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Tıpkı Kalen'de olduğu gibi, ona telefonlarındaki videoları gösterirken yanlışlıkla ona dokunmaya devam ediyorlardı.

Mikel hala istenmemişti.

Odadaki turunu bitirdiğinde, kızlardan biri banyoya doğru koşuyordu, yüzü kıpkırmızı ve gözyaşları içindeydi, titreyen elleri bir peçeteyi tutuyordu. Isobel geldiği odaya dönüp baktığında Oscar'ı huzurlu bir yarım gülümsemeyle arkasına yaslanmış, bacaklarını masaya dayamış, kollarını başının arkasında kavuşturmuş bir halde buldu.

"Oh ," diye mırıldanarak kendi masasına döndü.

"Ne bekliyordu ki?" Jack titreyerek ve başını sallayarak sordu. Ağlayan kızdan bahsediyor gibiydi.

Isobel cevap vermedi, yastığı tekrar kucağına koyarak *Ironside Show*'un iki sunucusunu izledi. Sanki bir şey istiyorlarmış ya da bir şey söylemek istiyorlarmış gibi hissediyordu. Stone Dahlia'nın lükslerinin tadını çıkaracak tipler olmadıklarından değildi ve öğrendiğı gibi, onlar aynı zamanda resmi yönetim kurulu üyeleri idi ... ancak ünlülere aşık olacak ya da eğitimdeki ikonlara eşlik etmek için para ödeyecek tipler gibi görünmüyorlardı.

Yine de, garsonlardan biri yiyecek ve içeceklerini getirip minik sandviçler, hamur işleri, kekler, çörekler ve çikolatalarla dolu kristal bir stand kurana kadar önemli bir şey konuşmadılar. Isobel her biri için çay doldurdu, sonra da onların ısrarı üzerine kendisi için.

"Yani-" Jack boğazını temizledi, ifadesindeki neşenin bir kısmı kaybolmuştu. "İşler nasıl gidiyor, Carter? Yeni grup kurallarını nasıl buluyorsun?"

"İyi mi?" diye cüret etti, emin değildi. Odada kamera olmadığını bilmesine rağmen, yine de performansını sergilemek ve dudaklarından çıkan her kelimeyi izlemek zorundaymış gibi hissediyordu. "Her şey yolunda gidiyor."

"Ironside yüreğı zayıf olanlara göre değil," diye ekledi Ed, bir tabağı sandviç ve mini keklerle doldurup onun önüne koymadan önce. "Yorucu, cezalandırıcı ve talepkâr. Bazıları imkansız talep ettiğini ve sonra daha fazlasını istediğini söyleyebilir."

Nereye varmaya çalışıyordu?

Sigma gücüyle her ikisine de ulaşırken bir yandan da çay fincanıyla meşguldü. Kapalı bir kapının altından süzülen duman gibi yavaşça ve incelikle, onların olumsuz duygularını hissetti.

Endişe. Endişe. Yorgunluk.

"Özellikle endişelendiğiniz bir şey var mı efendim?" diye sordu, tüm yetkililere hitap etmeleri beklendiğı gibi ona hitap ederek. "Sizi rahatlatmak isterim."

Ed gözlerini ona dikti, belki de onun resmiyetine biraz sinirlenmişti. "İster inanın ister " dedi, "popülerliğiniz artmaya başladığından beri sizi destekliyoruz. Eleven'in bu şovu kazandığını görmek istiyoruz."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Jack çay fincanının üzerinden ona sıırttı. "Oldukça fazla şeyin üstesinden gelmişsiniz. Açıkçası, aklımız başımızdan gitti. Her şeye rağmen Hero'nun kazanması utanç verici olurdu. yaptın. Yüzlerce yetenekli yerleşimci çocuk hayatlarının beş *hiçbiri* kazanamamış diye mi harcadı?" Dişlerinin arasından hava emdi ve başını salladı. "Bu doğru değil."

Isobel cevap vermedi. Cevap verebileceğini hissetmiyordu. Onlar gibi insan değildi; her istediğini söyleyemezdi.

Odalarının dışında bir gürültü oldu ve hızla ayağa fırladı, gözleri gürültünün nereden geldiğini araştırdı.

Gabriel ayaktaıdı, ağır ağır nefes alıyordu, kolu ıslaktı ve masasının tüm eşyaları yere saçılmış ve parçalanmıştı. aniden öfkeyle masadaki her şeyi silip süpürmüştü. Masasındaki kızlardan bazılarının üzerine yemek sıçramıştı ve şimdi çok yüksek sesle yaygara koparıyorlardı.

Ethan barda küfrediyor, garsonları aceleyle masaya yönlendiriyordu.

"Ah canım," diye mırıldandı Ed. "Görünüşe göre ziyaret için çok olaylı bir gün seçmişiz, değil mi Jack?"

NIKO TEK KELİME ETMEDEN MASASINDAN KALKTI VE ŞUNLARI SÖYLEDI

Gabriel hışımla banyoya girdi. Kapıyı arkalarından kilitledi ve tüm kabinlerin boş olduğundan emin olmak için kontrol etti. Gabriel ellerini yıkadı, avuçlarına daha fazla sabun döktü ve onları şiddetle ovdu. Genellikle, temizlik rutinine girdiğinde onu yalnız bırakmak ve müdahale etmemek en iyisiydi ama bu bir temizlik rutini değildi.

Niko ellerini suyun altından kaydırarak Gabriel'in sabunlu ellerini yakalamayı başardı.

"Sık," dedi.

Gabriel ellerini o kadar sert sıkı ki, eğer bir Alfa olmasaydı, bir yerlerini kırabilirdi.

Niko, "Nefes al," diye mırıldandı.

Gabriel havayı içine çekti, gözleri vahşi ve odaklanmamıştı. Niko ellerini suyun altından çıkarmaya çalışmadı, Gabriel kendine gelir gibi olana kadar orada tuttu ve sonra diğer Alfa'yı serbest bıraktı. Gabriel hiçbir şey olmamış gibi sakın bir şekilde ellerini yıkamayı bitirdi.

oluyor? Isobel'in yumuşak sesi bağın içinden kaygıyla .

Son iki gündür kendisine dokunan pek çok insana katlanmak zorunda kaldı, Elijah Gabriel adına cevap verdi. *Böyle bitmesi kaçınılmazdı.*

"Ben iyiyim," dedi Gabriel. Bunu bağ aracılığıyla değil de yüksek sesle söylediğini fark etmemiş gibiydi. Banyo kapısına doğru yürüdü ve dışarı çıkmadan önce ellerini kurulamak için durakladı. Niko'ya teşekkür etmedi, hatta onu tanımadı bile ama bunun tek nedeni kafasının karmakarışık olmasıydı. Niko, olayı değerlendirmeyi bitirdikten sonra onu bulacağını biliyordu.

Ne yazık ki bu, Niko'nun kendi masasına dönmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bunu yavaşça yaptı ve geçerken Isobel'in odasını görmeye çalıştı. Gabriell'in ardından kaşlarını çatmış, kucağında bir minder tutuyordu çünkü Yulia'nın ona verdiği gülünç elbise o kadar kısaydı ki rahatça oturamıyordu. Odadaki diğer tüm eğitim gören kadın İkonlar da aynı elbiseyi giyiyordu ama nedense Isobel'in üzerinde müstehcen duruyordu. Vücudunun her hattını ve kıvrımını sarıyor, çarpıcı bacaklarının tüm uzunluğunu gösteriyor, göğsüne öyle bir yapışuyordu ki şiddet uygulamayı düşünüyordu çünkü onunla sohbet edip de bakmayan birini hayal bile edemiyordu.

Bunu düşünmeyi bırakması gerekiyordu.

Ed Jones ve Jack Ransom da Gabriel'le ilgileniyor, birbirleriyle sessizce dedikodu yapıyorlardı. En azından gülmüyorlardı. Niko buna tahammül edebileceğini sanmıyordu.

Kıkırdamalarla dolu olan masasına ulaştı. Kızlar Gabriel'in özür dilemek için masasına döndüğünü görmek için etrafına baktılar.

"Nesi var bunun?" diye fısıldadı içlerinden biri. "Otistik falan mı?"

"Sen kendi işine bakmaktan aciz misin?" Niko'nun hırlayarak karşılık vermesi, koltuklarında zıplamalarına neden oldu.

"Bize iyi davranmanız gerektiğini sanıyordum," diye mırıldandı içlerinden biri huysuzca. İsimlerini söylemişlerdi ama o bir türlü hatırlayamıyordu. "Sunucumuzu değiştirebilir miyiz lütfen?"

"Benim için zevktir," diye tersledi Niko. "Kimi istiyorsun?"

"Theodore Kane!" diye fısıldadı içlerinden biri, diğerleri yeni bir kahkaha seline karışırken.

"Seni onun bekleme listesine ekleyeceğim." Niko topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Gabriel onun yanına düştü.

"Kilian'ı istediler," dedi Gabriel. "Sizinkiler kimi istedi?" "Theo," diye yanıtladı Niko.

"Bu ikisi çok meşgul olacak." Gabriel iç çekti. "Ve... Cian," diye not aldı, durdu. İki güvenlik görevlisi iki kadını çıkışa doğru sürüklüyordu. Daha önce Cian'la birlikte oturuyorlardı, ama şimdi yüzleri kızarmış ve darmadağın olmuşlardı, önceden mükemmel dalgalar halindeki saçları şimdi karmakarışıktı, kollarını kırmızı çizikler ve yaralar kaplamıştı.

"Her şeyi mahvettin Madison," diye tısladı içlerinden biri diğerine, güvenlik görevlisinin elinden kurtulmaya çalışırken. "Benimle bir barda buluşursa numarasını vereceğini söyledi."

"Bir estetik cerrahın numarası olabilir," tıslayan diğer kız da korumasının elinden kurtulmaya çalışıyordu.

Ethan arkalarından geldi, tedirgin görünüyordu.

Niko bir sırtışı ısırdı. Cian bunu kasıtlı olarak yapmıştı.

Söz konusu Alfa şimdi tek başına sipariş ettikleri yiyecek ve içeceklerin tadını çıkarıyor, bir kahve yudumluyor ve bir kek kemiriyor, kendinden son derece memnun görünüyordu. Mikel tabakları ve kullanılmış bardakları toplamak için yanlarına gitti ve Cian'ın elindeki keki gelişigüzel yere düşürdü. Cian bir tane daha aldı, Mikel onu da elinden aldı ve sertçe bir şeyler söyledi. Cian ona meydan okuyan bir bakış atarak başka bir uzandı. Mikel yanlışlıkla tüm kek tabağını yere çarpmış gibi yaptı.

Ethan bunu fark ettiğinde bara dönmek üzereydi ve iç çekişi komikti. "Bulduk," dedi Gabriel Ethan'a. "Benim masam Kilian Gray'i istiyor, Niko Hart'ın masası da Theodore Kane'i istiyor bu arada."

"Onları bekleme listesine ekleyeceğim." Ethan gergin bir ifadeyle kaşlarını ovuşturduktan sonra bara doğru yürüdü. "Cian Ashford'un masası için elinizden geleni yapın lütfen. Onun da bekleme listesi var."

Mikel'in her şeyi toplamasına yardım etmek için Cian'ın odasına girdiklerinde Niko, "Bekleme listeleri olduğunu biliyordum," dedi.

Cian parmaklarındaki kremayı yalamaya başlayınca Mikel, "Kes şunu," diye tersledi. "Zaten kendine fazladan bir otuz dakika kazandın. koşu bandı."

Cian dramatik bir şekilde iç çekerek "Ama sizin yerinize telafi etmek için hastalıklı bir şekilde tatlı olmak zorundayım," dedi.

ISOBEL, CIAN, GABRIEL, NIKO VE MIKEL'IN ORTALIĞI TEMİZLEMESİNİ İZLEDİ. Cian'ın masasında yaptıkları dağınıklık, bacağına gergin bir şekilde sallıyor ve kucagındaki yastığın titremesine neden oluyordu.

"Ne ?" Ed saatini kontrol ederek gülerek sordu. "Bugün burası oldukça hareketli. Dizin bir bölümü gibi. Şunlar Alfalar bir odaya nasıl enerji enjekte edeceklerini gerçekten iyi bilirler."

Isobel dikkatini tekrar onlara yönelterek, "Performansıyla ilgili endişeli görüldüğünüzü söylüyordum," dedi. "Farklı yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ediyordum."

"Bizi ilgilendiren senin performansın değil." Jack başını sallıyor, bir yandan da saatine bakıyordu. "Buna daha çok güvenlik endişesi diyebiliriz."

Dondu kaldı, çay fincanı takırdatarak tabağına geri döndü.

"Akıl sağlığınız için demek istedi," diye araya girdi Ed gülerek, ama biraz zorlama gibiydi. "Gösteri, özellikle de en iyi performans sergileyen oyuncularımıza zarar verebiliyor ve şimdi yeni grup kurallarıyla , sadece kontrol etmek istedik çünkü grubunuzun oyunu kazandığını görmeyi çok isteriz. Dürüst olmak gerekirse, *herhangi bir* Üstün Yeteneklinin oyunu kazanmasını çok isteriz, ancak Eleven'ın en iyisi olduğunu düşünüyoruz. bir şans."

"Ne yapabileceğine gelince-" Jack Ed'e başıyla işaret etti ve ikisi de ayağa kalkarak takım elbise ceketlerinin düğmelerini iliklediler. "-sadece kurallara uymaya çalışın ve

kameralar için drama, biliyor musun? Yapımcılar her zaman kurallara uyacağınıza güvenebilirlerse, sizin için çok daha az endişeleniriz."

"Zaman ayırdığın için teşekkürler, Carter." Ed elini uzatmış onu bekliyordu, o cevap vermeye fırsat bulamadan konuşmayı kapatmıştı bile.

Elini Jack'in elinin içine soktu ve Jack elini sıktı.

çıkışa doğru yürümeye başladılar. Isobel onların gidişini izlerken midesi gergin bir şekilde bulanıyordu.

Tüm etkileşim hafif ve dostça, kesinlikle yüzeysel ve neredeyse sıradan olmuştu, ama şimdi görüş alanından çıktıklarında, sözleri zihninde tekrarlanırken, bir uyarı gibi hissetti.

Belki de yetkililerin hepsini öldürmeyi ve Theodore'u kendi simgeleri olarak şampiyon yapmayı planladıklarını biliyorlardı ve onu kalması için uyarıyorlardı.

ve yetkililerin onlar için çizdiği rollerin sınırları içinde kalmak.

Telefonunu kalçasındaki dar cebine soktuğu yerden çıkardı ve Ethan'ın meşgul olduğundan emin olmak için bara doğru baktı. Perdeleri kapatmadan önce, biri onu tekrar işe koymadan önce birkaç dakika çalabileceğini umuyordu. Bellamy'nin rehberini açtı ve cevap verebileceğini umarak ona bir mesaj gönderdi.

Isobel: Burada ne yapıyorsun?

Cevap için uzun süre gerekmedi.

Bellamy: Bulaşık yıkamak çünkü ben insan ya da Alfa değilim. Taş Dahlia'yı kastetmiştim.

Bellamy: ... cevabım hala aynı. Isobel: Sana ne yaptılar?

Bellamy: Sana ne yaptılar?

Ekranına ters ters baktı.

Isobel: Güvende misin?

Bellamy: Peki. Önce ben başlayayım. Geçen yıl Crowe'a silah temin edenin ben olduğuma dair kanıtları olduğunu söylediler. Ona zorbalık yaptığımı, onu dışladığımı ve yaptıklarını yapmaya ittiğime dair kanıtları olduğunu söylediler. Kanıt sahte ama gerçek gibi görünüyor.

Isobel: Tanrım. Özür dilerim.

Bellamy: nerede, Carter?

Isobel: Alfalardan birinin yasadışı bir yetenek sakladığına dair kanıtları olduğunu söylediler. Belli ki bir yalan.

Bellamy: Sana şahsen şantaj bile yapmadılar mı? Reddetmeliydin. Burası ürkütücü.

Hiçbir fikri yoktu.

Önemli değil. Artık buradayız. Sadece... onlara çok fazla direnmeyin. Seni kontrol edemeyeceklerini , daha fazla teminat toplarlar. Diğerleri de bana böyle söyledi.

Bellamy: Uyardığınız için teşekkürler.

Bellamy: Moses ekranımda senin adını gördü.

Bellamy: Beni sote tavasıyla beynimi dağıtmakla tehdit ediyor. Bellamy: Ona çıplak fotoğraflarını istediğini söyledim.

Isobel: Bugün ölecek gibi hissettin, değil mi? Bellamy?

Ayağa fırladı, odanın ortasındaki kafeye doğru koştu ve mutfağı net bir şekilde görebildiği barda durdu.

Musa soğuk hava deposuna yaslanmış, bacağını yukarı doğru , ayağını ağır kapıya dayamıştı. Bir kolunu gelişigüzel göğsünün üzerinde kavuşturmuş, diğer elinin tırnaklarını incelerken *ısılk* çalıyordu.

"Bellamy nereye gitti?" Ethan ellerini kurulayarak mutfağa doğru ilerlerken sordu. "Az önce istendi."

Isobel, "O soğuk odada," dedi. Moses ona kaşlarını çatı.

Çığlık onu ele vermedi mi?

"MASA ON," DEDI ETHAN, KOŞARKEN ONA BİR BAKIŞ BİLE ATMADAN.

Etrafına bakınıyor, sanki biri -ya da özellikle mutfağındaki beş kavgacı Alfa-sadece gününü değil, muhtemelen hayatını da mahvetmiş gibi görünüyordu.

Theodore, Kilian, Cian, Elijah ve Kalen resmi olarak tüm Ama Elijah'ın kızı ilk hamleyi yapıp gitmekten korkuyor gibiydi. Önünde altı boş buzlu kahve bardağı vardı ve yedinci içeceği emerken elleri gözle görülür bir şekilde titriyordu, gözleri kocaman ve dehşet içinde yaşlarla doluydu. Elijah bir noktada telefonunu bırakmış ve bir tablet çıkarmıştı; Isobel'in nereden çıkardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Elijah, kızıdan ve onun aşırı kafeinli dehşetinden habersiz, işine dalmış bir şekilde tıklamaya devam ediyordu. Kız cesaretini toplayıp ona bir soru sorar gibi oldu ve Isobel cevap olarak cebinden kulaklık çıkarıp kulaklarına taktı.

Isobel, tüm masaya avucunun içinden yemek yediren ve bir şekilde hala sınırlarına saygı duyan Theodore ya da evinde gerçek bir hayran kitlesi oluşturmuş gibi görünen Mei Ito kadar iyi değildi. ama en azından Elijah kadar kötü olmadığı gerçeğiyle teselli buluyordu.

Bir menü aldı ve on numaralı masaya yöneldi, üzerindeki küçük altın yazıyı okudu

Doğru odayı bulana kadar her odanın kemerli girişlerinin üzerindeki levhaları inceledi. Ama orada kimse yoktu.

"Muhtemelen geç kalmışlardır," dedi Ethan, kadın bara döndüğünde. "Sanırım bu online rezervasyondur. İnsanların ön rezervasyon yaptırmaları için dün gece fotoğraflarınızı koyduk."

Arkasında Moses bara yaklaşan bir kıza ters ters bakıyordu. "Kane'i rica ediyoruz, lütfen-uh, yani... diğer Kane'i."

Kaba.

"Nerede-" diye sormaya başladı Moses ama Ethan çoktan cebinden bir liste çıkarmıştı.

"Kane'in bekleme listesi," dedi listeyi yere vurarak. "Barın üzerine de bırakabilirsin."

Isobel sıvışıp kendisine tahsis edilen masaya oturdu çünkü insanlar Moses'ın yüzüne kardeşini tercih ettiklerini söylerken barın arkasında durmak zorunda kalırsa Gabriel'e dönüşebilir ve öfkeyle her şeyi yere savurabilirdi. Beklerken telefonunu çıkardı ve bir Elijah ile özel sohbet.

Hey.

anında oldu ama kadın başını perdeden dışarı çıkardığında adam hâlâ tabletine dokunmaya devam ediyordu.

Elijah: Hey.

Randevun çok korkmuş.

Elijah: Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyor gibi görünüyor.

Isobel: Theo, Kili, Kalen ve Cian hayatları için savaşıyorlar ve sen ...

Isobel: Ne yapıyorsun? Elijah:

Solitaire oynuyorum.

Isobel: Yalancı.

Elijah: Blogumu güncelliyorum.

Isobel: Yalancı.

Elijah: Vardiyamız bitmeden önce ters gidebilecek her şeyin tombala kâğıdını yapıyordum. O zamandan beri her şeyi ve tam olarak nasıl olduğuna dair notlar yazıyordum.

Keşke yalan olsaydı.

Isobel: Bunun için başımız belaya girecek mi?

Elijah: Biz neyseki oyuz. Bu yüzden insanlar bizi seviyor. Bizi şekillendirmek, kalıba sokmak ve dövüp başka bir kurabiye kalıbı ikonuna dönüştürmek yetkililerin işine gelmez. Biz ortaya çıktık. Gelmeye devam edeceğiz. Belki Bize ders veriyorlar ama sizi temin ederim ki bunların hepsi sattıkları paketin bir parçası.

Isobel: Yani bunun olmasını bekliyorlar mıydı?

Elijah: Elbette bekliyorlardı.

Elijah: Theodore ve Kilian büyülenmek isteyen, ünlü aşklarının onlara bakmasını ve rol icabı da olsa onları gerçekten görmesini isteyen insanları cezbedecek. Cian'ın ilgisini çekecek insanlar...

Azgın. Oscar, yanlışlıkla kendilerini değiştirebileceklerini düşünen insanları çekecektir.

onun kadar psikopat ve akli dengesi bozuk biri. Biri beni kaydediyorsa, benim gibi birine kabul ettirmek içindir. Bu kız mı? Ona tek kelime etmeyeceğim ve haftaya geri dönecek.

Isobel: Bu bir şey. Beni görmezden gelseydin geri dönmezdim. Elijah: Beni dikkatimi vermeye zorlardın.

Evet, o benim. Alfaları isteğime boyun eğmeye zorluyorum. Hayatım boyunca bunu yaptım.

Elijah: O kocaman gözlerinle, o mükemmel bacaklarınla ve o güzel kokunla orada otururdun ve ben de dikkatimi vermek zorunda kalırdım.

Isobel: Nasıl kokuyor?

Elijah: Kahve. Ve evet, bu sipariş ettiği on yedi kahveden önceydi.

Isobel: En azından adını biliyor musun? Elijah:

Sanırım Erica'ydı.

Elijah: Hayır,

Ellen. Elijah:

Elizabeth. Elijah:

Edith.

Elijah: Ethel?

Ethel olmadığını garanti ederim. Kimsenin adı Ethel değil.

Elijah: Ona sordum. Üzerine kahve döktü ve bunun için benden özür mü diledi? Berbat biri. Adı Collins. Şimdi çifte içki gibi kokuyor çünkü onu da giyiyor.

Isobel: E-isimlerini Collins'ten nereden aldığını görebiliyorum.

Elijah: Yoksa Celene miydi?

Şimdiden unutmuş olamazsın. Beynin bir kasa gibi.

Elijah: Dikkatim dağılmıştı.

Isobel: Bingo çizelgenle mi?

Elijah: O lanet elbise

yüzünden.

Isobel: Hangi elbise? Hepimiz aynı elbiseyi giyiyoruz.

Elijah: Onlara göre, bu bir elbise. Senin üzerinde ıslak mendil. Aklıma bir sürü düşünce getiriyor.

Isobel: Islak mendiller hakkında ne düşünüyorsunuz?

Elijah: Bu tereyağı bıçaklarından birini alıp ıslak mendil gibi yırtılıp yırtılmadığını görmek için çok yoğun bir dürtü duyuyorum. Yani... evet.

Isobel kıpkırmızı kesildi ve sanki vücudunun gerilmesinden onu koruyabilecekmiş gibi bir minderi hızla kucağına çekti. Telefonu başka bir mesajla titreşti.

Elijah: Babana ne zaman mesaj attın?

Ekranı gözlerini kırptırdı, şaşırmıştı.

Isobel: Teak ile seansımdan birkaç saat sonra, neden? Mesajımı görmezden geldi.

Elijah: Sanırım yüz yüze yanıt vermek istedi.

Elijah: Bize ihtiyacın olursa haber ver.

Braun Carter aniden kapı aralığını doldurdu, tanıdık, altın benekli Gözleri sert ve taş gibi bir ifadeyle onu süzüyordu. Isobel'in vücudu korku içinde kilitlendi, telefonu elinden fırladı. İçgüdüsel tepkisini kontrol altına almaya çalıştı ama bu biraz zaman aldı. Vücudu artık babasının parmağı altında küçük bir kız olmadığını anlamış gibi görünmüyordu. Yatak odasının dışındaki koridorda onun ağır ayak seslerini dinlemek zorunda değildi. Onun gazabından, çağrılarından ya da ağır, karanlık duygularından korkmak zorunda değildi.

Onunla ilişkisini kesmiş ve artık onu kontrol edemeyeceğini ona kanıtlamıştı.

"Kızım," diye selamladı, hâlâ perdenin yanında duruyordu. "Bu konuşmayı yüz yüze yapmamız gerektiğini düşündüm."

"Baba," diye cevap verdi, düzgün ses tonunu alkışlayarak. Sakince telefonunu eline aldı. "Oturun."

Normalde cevap olarak bir şeyler fırlatırdı. *Ben köpek değilim. Beni yönlendirmeyin.*

Onun yerine oturdu, hâlâ ona bakıyordu. "Mesajınızda taşıyıcı hap istediğinizi ve bir anlaşma yapmak istediğinizi söylemişsiniz."

"Bu doğru."

"Hapların sende işe yaramadığını sanıyordum?" "Bir anlaşma öneriyorum, açıklama değil."

Kaşlarını çattı, ağır hayal kırıklığı göğsüne çarpıyordu. Ondan yayılan tek şey bu değildi. Suçluluk, keder ve karanlık ve tehlikeli hissettiren bir aşağılanma da vardı.

"Haplar karşılığında ne öneriyorsun?" diye sordu. "Ne istiyorsun?" diye karşılık verdi, çünkü aslında emin değildi Ona *ne* sunabileceğini.

"Her şeyin normale dönmesini istiyorum," dedi hemen. "Düzenli, haftalık güncellemeler istiyorum. E-posta ya da telefon da . Ironside plak şirketiyle imzaladığınız sözleşmenin bir kopyasını istiyorum-"

"Bundan hoşlanmayacaksın," diye . Belki de onu test ediyordu.

Gözlerinde kısa bir süre öfke parladı, ama derin ve sakinleştirici bir nefes aldı. "Senin için daha iyi bir pazarlık yapabilirdim."

"Benim durumumu bilmiyorsun," diye karşı çıktı. "*Beni* tanıımıyorsun. Benim çıkarlarım için pazarlık yapabilecek bir konumda olduğunuzu nasıl düşünebilirsiniz?"

"Ben aptal değilim, Isobel." Derin bir nefes daha çekti.

"Parçaları birleştirdim. Bunu neden yaptığını biliyorum - tüm bu grup olayını ve seni sandığından daha iyi tanıyorum. Sen benimle aynı yolu izleyen yarı ben yarı annen . Ne olduğunu biliyorum. deneyimliyorsunuz. Ironside'da. *Burada.*" Odanın içinde el salladı. "Sizi sandığınızdan daha iyi anlıyorum."

"Belki biliyordur." İç geçirdi, dikkati perdeye kayd. Perde, yakınlarda gezinip barı siliyormuş gibi yapan Mikel'le göz göze gelmesine yetecek kadar açıktı, uyumsuz gözleri sarsılmaz bir yoğunlukla ona dikilmişti. "Belki de bilmiyordur. Peki, başka ne var? Haftalık güncelleme mi istiyorsun?"

"Büyük pazarlama kararlarını bana danışmanı istiyorum," dedi yine hiç düşünmeden. Tüm taleplerine karar vermişti. "Tam kontrol istemiyorum ama ne planladığınızı bilmek istiyorum ve yardımcı olabilmek için açık bir söylem istiyorum."

"Yardım, nasıl?"

Gözlerini devirdi. "Şu anda benden nefret ettiğini biliyorum... Muhtemelen annen öldüğünden beri benden nefret ediyorsun. Ama benim hakkımda düşündüklerinin *Kim* olduğum gerçeğini. Ben Braun Carter'ım. Eğlence sektörünün içini dışını bilirim. *Bağlantılarım* var. *Bilgim* var. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum.

çalışırım ve bir şeyleri nasıl bilirim. Bir şeyin ne zaman kötü bir fikir olduğunu ve sonuçlarının ne olacağını bilirim. Seçenekleriniz tükenmiş gibi görüldüğünde nasıl ilerleyeceğinizi biliyorum. Ben senin istediğin adamım tarafı."

"Acaba kaç erkek bunu benim gibi aptal küçük kızlara söylemiştir?" dedi, bakışlarını onunkilere dikip başka tarafa bakmayı reddederek.

Onunla tartışmaya ya da ifadesini düzeltmeye zahmet etmedi çünkü kendisi de söylemişti: sektörün içini ve dışını biliyordu. O biliyordu "erkeklerden" bahsediyordu ve onların çoğu kadını "aptal küçük kızlar" olarak gördüklerini biliyordu. Babası bir *cinsel* tacizci değildi ama bu onu daha az tacizci yapmıyordu. Onu daha az kadın düşmanı ya da ayrıcalıklı bir pislik yapmıyordu.

Bu onu daha az sorunlu yapmadı.

Yine de itiraz etmedi. Bunu ona vermek zorundaydı. Savunmaya geçmedi; sadece onu izledi ve söylediklerini özümsemi.

"I ..." Birden yutkundu, rahatsız görünüyordu. "Sigma olduğun için bunun başına gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Alay etti, bu yoruma cevap vermeye bile tenezzül etmedi.

"Bir Alfa olarak," diye devam etti, rahatsız görünüyordu, "bir şekilde bir metaydım. Herkes benden bir parça istiyordu çünkü çok nadirdim - burada bulunduğum süre boyunca Ironside'daki tek Alfa bendim. A Koğuşu bana aitti ve müşterilerin tüm ilgisi buradaydı. Her zaman Birisi benim zamanım ya da ilğim için para ödemek istiyordu ya da birisi beni manipüle etmeye çalışıyordu ve bunların hepsi bir Alfa olduğum içindi. Ben sadece... Seni rahat bırakırlar diye düşünmüştüm çünkü artık seçecekleri on Alfa var.

." Kız daha sözlerini sindiremeden, adam elini kaldırarak kızın tepkisini savuşturdu. "Yanılıyorum. Bunu şimdi anlıyorum. Seni izledim Dün geceki performansın, bu arada. İnsanlar seni Alfalar kadar, hatta belki daha fazla istiyor. Sadece bana olanların sana da olmasını istemiyorum. Her şeye rağmen, sen hâlâ benim kızımsın. Her zaman buna değip değmeyeceğini merak ettim ve bazen değdiğini bile düşündüm... ama senin de aynı şeyleri yaşayabileceğini fark etmek fikrimi değiştirdi. Bazı şeyler oyunu kazanmaya değmez."

Bazı şeyler oyunu kazanmaya değmez.

Bu sözlerin babasının ağzından çıkacağını asla tahmin edemezdi ve neler olabileceğini düşünmek midesini bulandırırıyordu oldu.

"Neden ?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. "Sadece kafamı karıştırıyorsun."

"Ben *bundan* bahsediyorum." Masaya hafifçe vurdu. "Taş Dahlia. En iyi öğrencilerini ödül olarak, yem olarak, yan menfaat olarak kullanma şekilleri. Hiçbir şey yasak değil. Hiçbir şey sınır dışı değil. Öyleymiş *gibi davranabilirler* ama ne kadar talep görürseniz, o kadar tehlikede olursunuz."

"Anlıyorum." Ellerini kucağında birleştirdi.

Sanki kendi sözlerini daha fazla istemiyormuş gibi omuz silkiyor gibiydi. "Benim anlaşmam bu. Al ya da bırak. Sana düzenli olarak taşıyıcı hap vereceğim..." Yanında getirdiği hediye çantasını masanın üzerine bıraktı. "Karşılığında, haftalık güncellemeler istiyorum ve imzaladığınız tüm sözleşmeler, tüm önemli pazarlama kararları hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum... ve buradaki rolünüzle ilgili bir şeyler değiştiği anda bilmek istiyorum."

"Nasıl değişecek?" Isobel hediye çantasını görmezden geldi.

"Müşterilerle özel toplantılar düzenlemeye başarlarsa. Bu kamusal alanların dışında yani." Kafeyi işaret etti. "Eğer size özel bir odada bir müşteriyle bire bir görüşme ayararlarsa."

Telefonunu tekrar eline alarak, "Bunu diğerleriyle görüşmem gerekiyor," dedi. "Bu grubu etkilediği için."

Onu sözsüz bir şekilde izledi, daha önce kendini Alfalara bu kadar sıkı bağladığı için öfkeleneneceği yerde hiçbir fikir belirtmedi.

Isobel: Babam haplar karşılığında haftalık güncelleme istiyor. E-posta ya da telefonla. Ve daha fazla sözleşme imzalamadan önce bana danışılmasını istiyor.

Elijah: Hepsi bu kadar mı?

Isobel: yukarı. Seni sonra bilgilendiririm.

Elijah: Güncellemeleri ona e-posta ile gönderebildiğiniz için sanırım bu kabul edilebilir.

Kalen?

Mikel (yönetici): Ellerden kaçmakla meşgul ama sorun değil. Senin için sorun olmadığı sürece, Isobel.

"Bir anlaşma yaptınız," dedi hediye çantasına uzanarak. "Bu erzak sana birkaç ay yeter," dedi ve başını sallayarak Çantayı. "Daha fazlasına ihtiyacın olursa beni ara."

SEANSLARI BITTİĞİNDE TEAK'E HAPLARI NASIL VERECEĞİNİ DÜŞÜNDÜ.

kaydediliyordu. Onları bir hediyein içine saklamak istemedi çünkü yetkililerin kefalet uzmanına verdiği herhangi bir şeyi aramaya çalışıp çalışmayacağından emin değildi. Bunun yerine, tüm hapları kilitli bir poşete doldurdu ve su geçirmez olması için birkaç kat bantla kapladı. Küçük hapları da

Ceketinin kolunu paketledi ve seansından önce yemekhaneye uğrayarak iki paket kahve hazırladı. Kahve doldurmadan önce hapları gizlice fincanlardan birine attı. Fincanın üst kısmı

Paket hâlâ sıvıdan dışarı çıkıyordu ama en azından fincanın içinde tıkırtı sesi çıkarmıyordu. bir kapak sıkıştırdı, diğer kahvesinin üzerine sıkıştırdı ve randevusuna doğru ilerledi.

Teak geçen seferkinden daha kötü görünüyordu.

Isobel dayanamayacağından ciddi şekilde endişeleniyordu.

"Hâlâ hasta mısın?" diye şaşırmış gibi görünmeyi başardı ve hemen fincanlardan birini uzattı. "Sana bir kahve aldım."

"Oh, bunu yapmana gerek yoktu." Teak'ın sesi tamamen duygudan . Sandalyesinin yanındaki masa mendillerle dolup taşmıştı ve ışığı tekrar yakma zahmetine katlanmamıştı. Saçları yıkanmamış ve fırçalanmamıştı, parmakları fincanın etrafında titriyordu.

"Bana bağ hakkında daha fazla bilgi verin," dedi ve doğrudan sorulara geçti. "On bir kişilik bir bağ geleneksel bağlanmış çiftlere kıyasla benzersiz kılan şeyin ne olduğunu bilmek isterim."

Ve böylece dansları yeniden başladı.

Isobel onun her sorusuna sadece bazen doğru cevaplar veriyor, her seferinde cevabı çarpıtarak kendisini ve Alfaları olabildiğince ilgisiz göstermeye, aralarındaki bağ olabildiğince sıkıcı ve olaysız kılmaya çalışıyordu. İfadelerinin her birini çerçeveleyerek

Tek önceliğinin başarılı olmak ve para kazanmak olduğu açıktı ve Alfalar da aynı zihniyettedir. Teak'ın rastgele ağlamaya başlamasını görmezden geldi ve Teak kahvesine kaşlarını çatarak baktığında konuşmaya devam etti. içine bakmak için kapağı açtı. Teak tepki vermeden kapağı yerine yerleştirdi ve fincanı masanın üzerine koydu.

Seans sona erdiğinde, Isobel'in sinirleri bozulmuştu, her bir kelime için çok fazla çaba ve özen göstermek zorunda kaldığı için başı ağrıyordu söyledi. Diğer derslerinde yavaş bir performans sergiledi, Elijah ile piyanoda beceriksizce ve akşam Mikel ile vokal dersinde birkaç hata yaptı. Akşam yemeği öncesi çalışmasını tamamladıktan sonra

seanslarından sonra kendini yatakhaneye sürükledi ve duşa girdi.

Yorgunluğunu, dişlerini fırçalarken gözlerini kristal vazoların içindeki altın güllere dikmiş olmasına bağlıyordu.

banyo aynasının iki yanındaki duvara asılmıştı. Kendini sık sık bu güzel ruh eserlerine boş boş bakarken buluyor, onlara dokunup dokunmamayı düşünüyordu ama bu ona büyük bir risk gibi geliyordu. Zincir göğsüne tırmanmış ve derisinin içine gömülmüştü. Güller ne yapacaktı?

İlk başta, her şey dengede dururken ve bu kadar çok göz şanslarını denemek akıllıca görünmüyordu. Elllerinde

Başka bir felaketi hafifletmek için zaman ya da kaynak. Ama şimdi? Şimdi güvende olduklarına göre?

Kendini onlara daha sık bakarken buldu.

Onlara dokunurken.

Vazodan bir tanesini sadece sapını elinde tutmak için koparır, kanını akıtmak için yalvarır gibi görünen keskin dikenlere karşı temkinli davranırdı.

O gece onlara bu kadar uzun süre baktığı için yorgunluğunu suçladı, ancak bir saat sonra Cian gizlice odasına girdiğinde kendinden geçti. Yere baktı ve bir ara diş fırçasını lavaboya düşürdüğünü fark etti. Cian yatağına uzanırken kaşlarını çatarak banyodaki işini çabucak bitirdi. Cian'ın giydiği açık gri eşofman ona yorgunluğunu hemen unutturmuştu. Eşofman kalçalarına kadar inmiş, gömleği kırışarak birkaç santimlik kışkırtıcı altın tenini göstermişti.

"O kadar hızlı değil," diye uyardı, onun gözlerindeki bakışı yakaladı, kendi gözleri mizah ve hayranlığın kalp atışlarını hızlandıran bir karışımıyla parlıyordu. "Oscar her an burada olabilir."

"Ha?" Banyonun ışığını kapattı ve yatağına uzandı.

televizyonun kumandasını almak için ona doğru uzandı. İzlemesi gereken birkaç *Ironsides* bölümü vardı ve her şeyden haberdar olması gerekiyordu.

Duştan yeni çıkmış gibi *harika* kokuyordu. Tuz, güneş ve sıcaklık gibi. Göğsü koluna değdiğinde ve uzaktan kumandayı alıp geri çekildiğinde adamın kokusu daha da ısındı ve ikisinin de nefesleri kısılsın gibi oldu.

Cian sırtıttı. "Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Orada cinsel gerilimi öldürecek birine ihtiyacım var.'"

"Ve o da... seni mi seçti?" Isobel güldü.

"O çok aptal. Gel buraya." Adam yakalayıp altına aldı ve kadın bir kıkırdamayı daha bastırdı.

"*Ironsides*'a yetişmem lazım. Çok geride kalıyorum."

"Sana bir özet geçeceğim." Dudakları kızın boğazında gezinirken, siki kızın kalçasında sertleşmeye başlamıştı bile. "Umutsuzca beşinci yılları ilginç kılmaya çalışıyorlar ama kimsenin umurunda değil. Ellis ve James'in sahte olduğunu düşünüyorlar.

Gabe ve Elijah'tan bu kadar çabuk uzaklaştıkları için sürtükler, ama dürüst olalım, ilgi çekiyorlar, bu yüzden muhtemelen mutlular." Adamın sıcak ağzı kızın köprücük kemiğinin üzerinde gezinerek inlemesine neden oldu. O da karşılık olarak kızın tenini ısırdı ve sesi boğuklaştı. "Ayrıca, insanlar yetkililerin grup kuralını, insanları bölgeye soktukları için aldıkları tepkiyle başa çıkmak için ortaya attıklarını düşünüyor.

Oyunda. İnsanlar, insan grubunu Üstün Yetenekli bir yarışmacıdan kazanan yeri almak için altı şans yerine sadece bir şansları olsun diye oluşturduklarını söylüyorlar." Aşağı kayd, pijama üstünü yukarı itti, nefesi buğulandı

karnının derisi. "Niko'nun yeni görünüşüne takmış durumdalar. Huysuz huysuz halleri bir şekilde küçük, tuhaf bir tarikat oluşturuyor.

takip ediyorum." Kadının üstünü yukarı doğru iterek piercingini ortaya çıkardı ve onu öpücüklerle boğmaya başladı. Neredeyse zincirin tepesine ulaşmış göğüslerini ortaya çıkarmıştı ki kapı açıldı ve Oscar çoktan sinirlenmiş bir halde içeri girdi.

Kapıyı çarptı ve Cian onun tenine karşı sırttı.

"Ne oluyor ?" Oscar hırladı. "Senden yapmanı istediğim şeyin tam tersi bu."

"Az önce burada olmamı sen istedin." Cian onun vücuduna tırmandı, boynuna ve kıkırdamasına neden oldu. "Öleceğini varsaymak senin hatan. Vibe. Havayı ben *yaratırım*."

"Onunla tekrar seks yapamam, Cian." Oscar kelimeleri hırıldayarak söyledi. Cian irkilmedi bile, dişlerini onun çenesine geçirdi. "Ne olmuş yani?"

İzle. Umurumda değil. Bunu aşman gerek. Isobel bunu aştı, değil bebeğim?"

"Tamamen ." Kadın adamın geniş omuzlarını kavradı ve adam boynunun diğer tarafına geçtiğinde tekrar gülmeye başladı. Adam onun tenini emerken, gülüşü bir inlemeye dönüştü. "Kalen beni iyileştirdi."

Cian başını kaldırdı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "A Koğuşu'nu basmaya çalıştığın gecedен bahsediyoruz, değil mi?"

Dudağını ısırdı, yüzü kızardı. "Hayır. Ne yapıyorsan ona geri dön."

Cian kıkırdadı, aniden geri çekildi. Onu kabaca , avuç içi sertçe kışına indi. "Bana ne yapacağımı söyleme."

Yüzünü yastığına sakladı, midesinde sıcaklık kıvrılırken bile başka bir kahkahayı boğmaya çalıştı. Sırtını biraz kamburlaştırdı ve elini kığının kabarıklığına yaslamak için indiren adama doğru bastırdı. Adam pijama pantolonunun dantelli paçasıyla oynadı.

"Bunları daha önce hiç görmemiştim," dedi sesi derin ve aç bir şekilde. "İhtiyacını buradan hissedebiliyorum," diye alçak sesle konuştu Oscar.

Onu da hissedebiliyordu. Ağır bir duygu ona doğru çarptı. *İşkençe* gibi hissetti. Belki de Oscar'la bu şekilde dalga geçmemeliydiler. Bunu kasten yaptığından değil; Cian onun dikkatini dağıtmakta çok iyiydi.

Cian onun duygu değişimini hissetmiş gibi kalçalarının arkasından gevşedi ve tekrar yatağı, yanına uzandı, tek kelime etmeden kumandaya uzanırken onu kucakladı.

Oscar sert bir nefes vererek temkinli bir şekilde yatağının diğer tarafına yaklaştı. Oturdu. Sırt üstü yattı, gözlerini tavana dikti, kolları iki yanında gevşekti.

"Bu acınası bir durum," diye homurdandı Cian, gözleri televizyon ekranındaydı

Odanın diğer ucunda. Şöminenin üzerindeydi ama yine de büyük ölçüde görebiliyorlardı.

Kadın adamın karnına vurdu ama adam sadece elini yakaladı ve kucağında tuttu.

Hala sert olduğı yerde.

Oscar, Cian'ın kazmasına cevap vermedi. *Nefes* alıyor gibi bile görünmüyordu.

Ona hızlı ve endişeli bir bakış attı ve sonra ayağıyla onu dürtmeye cüret etti.

Onu görmezden geldi.

Cian sırtıttı, hâlâ gösteriyi izliyormuş gibi yapıyordu ve Isobel parmağıyla Oscar'ın dürtmek için onu tekrar dürttü. Oscar'ın başı aniden yana düştü, koyu renk gözleri Isobel'in yüzüne dikildi.

"Ne?" diye sordu kabaca.

"Ben camdan yapılmadım, biliyorsun."

OSCAR BU SÖZLER ÜZERİNE VÜCUDUNU SIKAN ŞEHVET DALGASINI HİSSETTİ

Güzel pembe dudaklarından - duşta defalarca öptüğünü hatırladığı dudaklarından - ilk kez onun nefis amına tamamen sarılmıştı. Ama bu *daha önceydi*.

Kafasını kaldırıp kontrolünü kaybettiğinde kadının gözlerindeki dehşeti görmeden önce.

Isobel o ana kadar ondan hiç *gerçekten* korkmamıştı. Ona sık sık kendisini korkuttuğunu söylüyordu ama kokusu onu her zaman ele veriyordu. Adamın ellerinde titrediğinde bile kokusu tatlı kalmıştı.

O geceye kadar.

O gece kokusu pörsümüş ve ekşimişti. Yontulmuş odun ve kesilmiş meyve gibiydi. göğsü sıkışıyor ve şehvet ölüyordu. Her zaman korkudan, insanları incitmekten zevk almıştı. Her ne kadar berbat olsa da, bu sadece ona göreydi. Ama... Isobel sıradan biri değildi.

Kendini onun ruhuna diken küçük Sigma'ydı ve *alışkanlıkla* kendisini ondan kalıcı bir şekilde koparmakla tehdit ediyordu. Onu kaybetme olasılığıyla o kadar çok yüzleşmişti ki bunu sıradan bir durum olarak görmüyordu. Sıradan değildi. Büyük bir riskti. Başka biri ona zarar verirse, onu öldürecekti.

Sade ve basit.

Eğer bir gözünü daha çıkarmasını, bir diz kapağına tekme atmasını, bir kolunu koparmasını ya da birkaç parmağını kesmesini isteseydi, bunu sorgusuz sualsiz yapardı.

Ama seks?

Olaydan sonra mı?

Bu çok fazla şey istemek olabilir.

Çünkü ona zarar veren *kendisi* olsaydı ne yapabilirdi ki? "Bu senin için neden bir sorun değil?" Kelimelerin ağzından kaçtığını fark etti. gözleri Cian'ın kendini beğenmiş, sırıtan, yumruklanabilir yüzünün yan tarafındaydı.

"Her gece yatağa girdiğimde sihirli bir penis kilidi için dua ediyorum," diye karşılık verdi. "Isobel'i serbest bırakmaya hazır olana kadar sikime hapsedebilmek için sahip olduğum her şeyi takas edebilirim."

Oscar göz devirmesini güçlkle bastırdı. "Sen lanet olası bir aptalsın."

Isobel dudağını ısıırıyordu, güzel gözleri hâlâ Oscar'ın üzerindeydi, yanaklarına renk gelmişti. Aralarındaki bağ sayesinde onun her duygusunu hissedebiliyordu, bu yüzden Cian'ın söylediklerinden hastalıklı bir heyecan duyduğunu biliyordu.

Nefes alış veriş hızlandı. Onun bu sapkın yönünü *seviyordu*. Ama hayır. Tepkisini yine bastırdı. Küçük ayağı dışarı ve onu tekrar kalçasından dürttü. Bu sefer onun bileğini yakaladı ve bacağına tutsak etmeye karar verdi.

"Beni kıramayacaksın," diye fısıldadı.

"Gerçekten şu anda seni becermemi mi istiyorsun?" diye karşılık verdi, kaba sorusunun onu caydıracağını umuyordu.

Gözleri onun yüz hatlarında gezindi. "Bu seksle ilgili değil. Bu senin bakamıyormuş ya da dokunamıyormuş gibi davranmanla ilgili. Senin olduğumu söylemiştin."

Aleti o kadar hızlı kanla doldu ki başı döndü. Nefesini içine çekti.

Oscar'a onun kendisine ait olduğunu hatırlatırken, başka bir adamla kıvrılmış, başını onun koluna yaslamış, elini kalçasına dayamış olması onu rahatsız etmeliydi. Ama rahatsız etmemişti.

Onun yan odada Cian, Kilian ya da Theodore'la olduğunu duyunca öfkeden deliye dönüyordu ama şu anda, sadece şu anda, Cian orada olduğu için minnettardı. Isobel'e destek oluyordu. Onu sakinleştirmek. Onu tutuyor Oscar bokuyla uğraşırken güvenli ve mutluydu, kokusu yumuşak ve tatlıydı.

"Sen benimsin," diye gürledi.

Cian kendini tutamayarak boğazını temizledi. Isobel'dudakları yanlardan yukarı kıvrıldı.

"Sadece eski Oscar'ı geri istiyorum," dedi sessizce.

Cian tekrar araya girdi. "Hiç kimse, asla demedi."

Dönmeye başladı, elini tekrar karnına vurmak için kaldırmıştı bile, ama Cian bileğini yakaladı. Sırt üstü düşerek diğer elini kaldırdı.

Oscar onu yakaladı, içgüdüğü onu durduramadan devreye girdi.

baktı. "Sadece bir kişinin olabilirim." "Yalancı." Cian ona doğru sırtıttı.

"Sen benim ve Kilian'ın

Mahkum. Kilian ve Theo'nun . Benim ve Theo'nun."

Oscar, "Lanet olası resmi alıyoruz," diye araya girdi.

"Beni yargılama." Isobel ona suratını astı. "Görünüşe göre, yüksek bir seks dürtüm var."

"Ne kadar yüksek?" Oscar, onun başka biriyle birlikte olması fikri karşısında öfkesi su yüzüne çıkmakla tehdit etse de sordu. "Küçük Sigma amcığına bu kadar çok Alfa sikini nasıl alabiliyorsun? Her gece? Saatlerce? Acımıyor mu bebeğim?"

Cian inledi, başı yastığa düştü. "Bunu az önce söylemedin," diye sızlandı, kelimeler boğuklaşmıştı. Isobel'in bileğini hâlâ bırakmamıştı. "Sen hasta bir herifsin."

Oscar onu görmezden geldi ve Isobel'in dişlerinin alt dudağını nasıl izledi.

"Acı verici ama hoşuma gidiyor," diye itiraf etti.

"Harika, yine sertleştin," diye yakındı Cian, yüzü hâlâ yastığa . Ayağa kalktı ve aralarında sıkışıp kalan Sigma'ya doğru yaklaştı,

onun maskaralıkları karşısında gülümsemesi yeniden belirmek üzereydi. "Bu konuda bir şey yapacak mısın? Çünkü kendimi pek sabırlı hissetmiyorum."

Oscar dürüstçe, "Nasıl paylaşacağımı bilmiyorum," dedi.

"Fazla düşünme," dedi Cian, Isobel'in üzerine yuvarlanıp bileğini serbest bırakarak.

CIAN BACAKLARINI İTERKEN ISOBEL SINIRLERİNİN İLK KİPİRTİSİNİ HİSSETTİ.

topuklarının üzerinde oturarak onu içine çekti. Üç erkek arasında az nazik olan oydu. O ve Oscar'ın aynı anda birlikte olması çiğneyebiliyordu. Cian kalçalarını kavrayıp başparmakları tehlikeli bir şekilde merkezine yaklaştığında bu düşünce üzerinde uzun süre gerek kalmadı.

"Şimdiden ıslandın mı bebeğim?" diye sordu cevabı bilmiyormuş gibi.

Bu onun süper gücüydü, kızın heyecanlandığı anı biliyordu.

Başını salladı, adam geri çekilirken vücudu titriyordu ve yataktan kalktı, eşofman altı müstehcen bir şekilde yırtılmış olarak orada duruyordu.

"Kanıtla," diye mırıldandı. "Göster ona."

Oscar'ın boştaki elini buldu, elini karnına götürürken karanlık gözleri yüzüne sabitlenmişti. Adam seğirdi ama geri çekilmedi. Oscar'ın kendini kontrol etmek için savaştığını görebiliyordu ama Cian onu tanıyordu.

Kontrollerini kırmanın onun *en sevdiği* oyun olduğunu biliyordu.

Tanrım, o adamı seviyordu.

Onu sevdim.

Ne oluyor lan?

Düşüncelerini bir kenara iterek Oscar'ın sert elini pijamasının ipek üstünden aşağı, şortunun bel bandına doğru kayması için cesaretlendirdi.

"Ben de bunu daha önce görmemiştim." Oscar pijama takımına bakarken sesi alçak, acı dolu bir törpü gibiydi.

"İstersen mahvedebilirsin," dedi. "Bende daha fazlası var."

Elini yumruk yaparak kızın ilerlemesini durdurdu. "Carter," diye uyardı.

Cian yatağının üst tentesini kavradı, eğildi ve gözlerini dikti. "Sana bir şey yapmanı söylemedim mi, bebeğim?"

Oscar'ın eline bastırdı ve Oscar bir homurtuyla direncini bırakarak parmaklarını ipek bel bandından geçirip külotunun içine sokmasına izin verdi. Parmakları Cian'ın tüm alaylarıyla yarattığı sıcak, ıslak karmaşaya çarptığında ikisi de inledi.

"Devam et ve parmaklarından birini açgözlü küçük amına sok," dedi Cian. "Ona ne kaçırdığını göster."

Oscar, Cian'ın küfürlü sözlerine hiç tepki vermedi, gözleri Yüzündeki sırlar, hala ondan uzaklaştırmaya çalıştığı kontrolle boğuşurken, parmakları onun parmaklarını takip ederek bir tanesini içine sokmaya zorladı. Oscar inledi, başı kızın boynuna eğildi, dövmesini kabaca ısırды ve etini aynı kabalıkla emmek için bıraktı.

Ama parmağını bile oynatmadı. Kadının kendi elleriyle yönettiği şeye katılmayı reddetti.

"İyi hissediyor musun, bebeğim?" Cian, kızın zevkle doğruluşunu izlerken homurdandı. Oscar onun üzerinde bıraktığı izleri yalarken "Evet," diye nefes nefese kaldı.

bir inç aşağı kaydırıp tekrar yapmadan önce boyun.

Aynı anda diğer erkeklerle birlikte olduğu zamanki gibi değildi. Onlarla birlikteyken, odak hala ondaydı, ama onlar biraz daha işbirlikçi, onu zapt etmek ya da kızdırmak için birbirlerine yardım ediyorlardı. Belirli sınırları aşmalarına izin verildiği söylenmemiş bir kuraldı. Aynı anda ona dokunmak ya da biri çekildikten birkaç saniye sonra onu itmek gibi.

Cian ve Oscar'la durum çok farklıydı. Sanki birbirleri için var olmamışlar gibiydi. Sanki birbirlerini göremiyor ya da duyamıyorlarmış . Ona aşırı odaklanmışlardı, onunla baş başa bir sahneye kilitlenmişlerdi ve ona çok istediği zevki vermekten başka bir şey yapamıyorlardı.

Çok yoğun hissettim.

"İşe yaramadı mı bebeğim?" Cian sahte bir sempatiyle sordu. "Hâlâ sikilmiyor musun? Belki bir parmak daha eklemeyi denemelisin."

Oscar'ın parmağına en ufak bir baskı uygulayıp kaygan girişine itmeye çalıştığı anda, Oscar homurdanarak şortunu ve külotunu yırtıp attı.

"Becerilmek mi istiyorsun, Carter?" diye hırladı, onu çevirdi ve kalçalarını yukarı çekerek yüzünü yatağa doğru itti. "Kontrolümü kaybetmemi mi istiyorsun? Bayılmadan önce bana teşekkür etsen iyi olur, küçük kız." Oscar kontrolünü kaybettiğinde, *gerçekten* kontrolünü kaybetmişti. Bu belirsizlik anını hiç tereddüt etmeden ya da uzatmadan, kızla alay edercesine ona sahipti. Adam kızın içine, kadar soktu, ilk hamlede kıza çok derinden vurdu ve kızın şok ve acı dolu bir sesle hıçkırmasına neden oldu. Sözlerinden birini haykırmak ve ona sahip çıkmak istedi

çok fazlaydı ama şokun ve acının verdiği adrenalin, şehvetten başının dönmesine neden oldu.

Oscar yine aynı şiddetle onu iterken Cian önünde belirdi ve neredeyse çılgılık atmasına neden oluyordu -neredeyse, çünkü Cian tam zamanında eliyle ağzını kapatmıştı.

"Tsk," diye azarladı, Oscar bir başka cezalandırıcı hamle yaparken dağınık saçlarını şakaklarından geriye doğru düzeltti, içinde çok derin ve kıcını cezalandırıcı bir şekilde sıktı, parmaklarını sanki ona dokunmak yeni favori şeyiymiş gibi esnetti.

"Burada sessiz olmalıyız," dedi Cian. "Geçen gecenin tekrarlanmasını istemeyiz. Aç kapıyı, tatlım."

Dudaklarını ayırdı ve ayırır ayırmaz Oscar hızını artırdı, sanki kasıtlı olarak sesin boğazından kaçmasını sağlamaya çalışıyordu. Cian ereksiyonunu serbest bıraktı, ucu zaten nemli ve şişmişti, yumuşak bir iniltiyle ağzına kayarken dilinin onu yatıştırması için çaresiz görünüyordu. Teni sıcakken deliciliği soğuktu, ağzına girip çıkarken yavaşça kayması Oscar'ın vuruşlarının vahşiliğiyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Kahretsin," diye inledi Cian, avuç içleri kızın yanaklarında. "Ağlıyorsun ve benden kaynaklanmıyor. Burada nazik davranıyorum, değil mi bebeğim?"

Oscar'ın içinde seğirdiğini hissetti ve arkasından inlediğini duydu, ellerinden biri kıcını bırakıp uzandı ve zonklayan klitorisine orgazma doğru ilerlemesi için gereken tüm ilgiyi verdi. çalıştı ama Cian'ın siki ağzını tıkadı. Oscar'ın tırnakları kıcının derisine battı ve Cian kalınlaşıp durgunlaşırken bir an için korkuya kapıldı, o kadar derine girdi ki boşalırken neredeyse acı çekecekti, içine sıcaklık yayıldı.

"Sorun yok," diye fısıldadı Cian, sikini hâlâ yavaşça kızın dilinde gezdiriyor, elleri kızın yüzünü hafifçe okşuyordu. "Her şey . Ben buradayım... güvendesin. Kahretsin... bebeğim... boşalırken daha sert em."

Oscar onu yarıya kadar dışarı çekti. Baskıyı hafifletecek kadar, ama kadın orgazmının kalıcı etkilerinin tadını çıkararak onun etrafında kenetlenmeyi bitirirken hâlâ kendini içeride tutuyordu. Kadının kık yanağını serbest bırakarak keskin, acı bir tokat attı, sesi odanın içinde yankılandı.

Cian'ın nefesi dişlerinin arasından tısladı, ağzının içinde alışılmadık derecede nazikçe okşaması onu yaklaştırdı, kontrolünü kaybetmeye başladığında parmakları saçlarının arasına girdi, onu uzunluğuna daha hızlı çekti, ağzını düzgün bir şekilde becerene kadar daha derine bastırdı. Kadının sırtına vurdu

Boğazını sıktı ve parmaklarını boynunda , kendi orgazmıyla titreşerek homurdanırken hafifçe masaj yaptı. İşi bitene kadar bırakmadı. Sonunda çekildiğinde kadın öksürdü ve nefesi kesildi. Oscar yataktan kalktı ve onun banyoya girdiğini duydu.

"Üzgünüm, Illy." Cian sahte bir sempatiyle suratını astı ve kadın yere yığılırken yatağın yanında diz çöktü. "Nazik olmayı unuttum." Onun her bir yanağını öptü,

Gözyaşları hâlâ tenini lekeliyordu.

"Üzgün değilsin." Kadın inledi ve ona vurmak için zayıf bir kolunu uzattı.

"Sen de öyle," diye fısıldadı kulağına. "Belki de benim kızım daha sık, hm?"

Esnedi, fısıltıyla söylediği tehdit karşısında içine dolan ateşten kurtulmak istercesine vücudunu biraz .

"Tamam, iyileşmem için bana bir yıl ver," diye şaka yaptı. Ama şaka yapmıyordu.

Oscar elinde nemli bir bezle döndü, ipeksi boxer'ını gelişigüzel bir şekilde kalçalarına doğru çektiştiriyordu, koyu renk gözleri Cian'ı ve onu incelerken ciddiydi, sonra Cian'ın karşısında yan yatmış bir şekilde kendisine sunulan kıkına odaklandı.

"Seni incittim," dedi alçak sesle.

Kendine baktı, çürüklerin oluşmaya başladığını ve adamın tırnaklarında küçük, kırmızı, yarı hilal izleri olduğunu fark etti.

Bu onlar için belirleyici bir anmış gibi hissediyordu ve bununla nasıl başa çıkacağından tam olarak emin değildi.

"Çılgılığım vermedi mi?" diye sordu, mizahı seçmeye karar vererek.

Dikkati tekrar kızın yüzüne kayd, uykulu, doygun ifadesini ve şişmiş dudaklarındaki küçük, alaycı gülümsemeyi aldı. Orada öylece durdu, belki de onun hissettiklerini, belirleyici bir anın eşiğinde olduklarını hissetti... ve sonra karar verdi.

Yatağa uzandı ve onu nazikçe sırtüstü çevirdi, bezi bacaklarının arasına bastırırken eğilip onu öptü. "Bir dahaki sefere kendimi tutmayacağım," diye söz verdi karanlık bir şekilde.

BEN SATILIK DEĞİLİM

ISOBEL, MIKELOFISINE GIRMEDEN ÖNCE KAPIYI . KAPI

Gece yarısına yakındı ama her birinin programında sıraya koyabildikleri ilk boş zamanlarıydı. Mikel, Kalen ve Elijah zaten bekliyorlardı. Mikel koşu için giyinmişti, gömleğinin gri kumaşı

Karın kaslarının çıkıntılarına yapışan dar ve biraz nemli siyah şortu güçlü kalçalarını buruşturmuş, bir spor ayakkabısını kanepelerin arasındaki sehpaye dayamış oturuyordu. Kara kaşlarını kaldırarak onu selamlarken, üzerinde buğulanma olan su şişesinden derin bir nefes çekti. Tıpkı Oscar gibi Mikel de kendini gergin hissettiğinde koşuya çıkmayı severdi. Bazen iki Alfanın birbirine bu kadar benzemesini şaşırtıcı buluyordu ama bulmamalıydı. Mikel'in Oscar üzerinde çok ağır bir etkisi olduğu açıktı.

"Toplantı için teşekkürler," dedi ve dikkatini hâlâ takım elbiseli olan Kalen'e çevirdi. İnsanlardan biriyle bir eğitim seansını yeni bitirmişti.

Dişilerden biri olma ve yalnız kalma ihtimaline karşı *hangi* insan olduğunu bilmek istemedi. Bu bilgi bağın yeniden harekete geçmesine neden olabilirdi. O ve Kalen, bağı yatıştırmak için onun odasına gizlice girmesi ya da sonrasında olanlar hakkında birbirlerine tek kelime etmemişlerdi ama Kalen'in şimdi ona bakışında farklı bir şeyler vardı.

Ne zaman kameralar için gösteri yapsalar, Alfalara yaptığı gibi onu da inceliyordu: keskin bir odaklanma ve korkutucu bir Yüz ifadesinin ardında onun her hareketinin analizi çalkalanıyordu.

Kameraların görüş alanından çıktıkları anda düştü.

Gözleri tıpkı şu anda olduğu gibi geziniyordu. O güçlü, kehribar rengi bakışlar, sanki elini kumaşın altından geçirip göğüslerini avuçlamayı düşünüyormuş gibi kızın spor bluzunun eteklerini okşadı. Dikkati aşağıya, çıplak göğüs kafesinin üzerine kayd, sanki bronzlaşmış elinin solgun teninde gezindiğini hayal ediyormuş gibi orada sabitlendi. Ya da *hatırlıyordu*.

Ona bu şekilde baktığında, onun şu anda Herkese odadan çıkmalarını emretmesine, onu Mikel'in masasının üzerine yatırmasına ve tekrar onun olduğunu söylemesini istemesine saniyeler kalmıştı. Ama söylemedi. Sadece arkasına yaslandı ve sanki gözleri onu cırılçıplak soymamış gibi başını salladı.

Elijah'ın buz gibi bakışlarını karşılamak daha kolaydı, çünkü gözlerini onun üzerinde gezdirse de beyninin harekete geçtiğini anlayabiliyordu. Kadının onları neden toplantıya çağırdığını çoktan anlamıştı ve muhtemelen herkesin ne söyleyeceğini tahmin ettikten sonra tartışmaya zihinsel olarak bir saat kalmıştı. Henüz duş almaya fırsat bulamamıştı, çünkü üzerinde hâlâ akşamki dans antrenmanında giydiği kıyafetler vardı, solgun saçları alnına dökülmüştü, bütün gün antrenman yaptığı için biraz dalgalıydı, kaslı kolları geniş göğsünün üzerinde çapraz duruyordu.

"Dahlia Odası'nda ne yapmak istediğine karar verdin mi?" diye sordu önsöz vermeden.

"Evet." Mikel ve Kalen'in karşısında, sehpanın üzerinde, onun yanındaki koltuğa doğru ilerledi ama Mikel onun bileğini yakalayıp kucağına çekerek onu şaşırttı.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu, onu güçlü kollarının üzerine yanlamasına yerleştirirken.

Böylece hâlâ görebiliyordu. Elijah da Gabriel de ona dokunuyor ve grup ortamlarında aralarındaki bağı daha az çözmeye çalışıyorlardı ve bunun daha çekingen olmalarından mı yoksa odaklarını diğerlerini önemsemekten ve onlar için endişelenmekten kendileri için ne yapmaları gerekiyorsa onu yapmaya kaydırmakta zorlanmalarından mı kaynaklandığından emin değildi.

Adamın tenine sinen, kalçaları onunkilere değdiği anda daha da sıcaklaşan, baharatlı, dumanlı karanfil kokusu yerine sorusuna odaklanmaya çalıştı, adamın iri eli bacağının üzerinde, tam şortunun bittiği yere yerleşti,

Başparmağı dalgınca ileri geri okşuyor, teninde tüyleri diken diken ediyordu.

"Bir teçhizata ihtiyacım olacak," dedi boğazını temizleyerek. "Tavanda bir bağlantı noktası. Ve perdeleri indirmeleri için onlara ihtiyacım olacak; sadece yoluma çıkacaklar."

Kalen'in kaşları kalktı ama Elijah çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Hava ipekleri," diye bitirdi sözünü, soru bile sormadan. "Haklısın, dairesel sahne mekâna mükemmel bir şekilde uyuyor ve sanırım son dansından sonra aklına gelen her türlü fikre uyum sağlayacaklar. Hiç deneyiminiz var mı?"

"Babamın beni soktuğu jimnastik aşamasının bir parçası olarak biraz eğitim aldım. Temel bilgileri kapsayacak ve bir rutini öğrenecek kadar, ama belli ki çok daha fazlasına ihtiyacım olacak," diye cevap verdi. "Oraya girip bir hareket yapamam. temel rutin."

Kalen, "Cooper'la birlikte ayarlamama izin verin," dedi. "Ona Mikel'le birlikte performanslarınız üzerinde çalıştığımızı söyleyeceğim, böylece bunu sorgulamayacak."

Hevesli bir baş hareketiyle çenesini eğdi. Cooper'dan kaçmak için her şeyi yapardı. "Vaktin var mı?"

"Bir yolunu ." Kalen onun endişesini elinin tersiyle itti. "Bu benim işim. Ama fazladan mesai yapman gerekecek. Bunun için zamanın var mı?"

"Bir yolunu ." Elijah'ın el hareketini etti ve dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü, gözleri bir an için Elijah'ın kalçasındaki eline kaydı, gözlerini kırpmadan önce ısı canlandı.

Hafifçe sertleşti, çünkü bu onun alışık olduğu türden bir *sıcaklık* değildi. -Diğer Alfalarından değil. Bir an için onu Elijah'ın elinden çekip alacak ve Mikel'in ofisinde bir arbede başlatacakmış gibi göründü ama o *kadar* çabuk kurtuldu ki.

"Peki o zaman." Kalen ayağa kalktı, silkti ve devasa kollarını uzattı. "Yatmadan önce bakmam gereken birkaç şey var. Yarın başlayalım."

ERTESİ GECE SAAT NEREDEYSE 22:00'YDI.

Kalen fitness kompleksinde özel bir oda ayırtmıştı. Orta büyüklükte bir spor salonuydu ve farklı spor türleri için uygun görünüyordu.

Daha önce hiç ziyaret etmediği bir oda olan jimnastik salonunun bu kadar büyük olması pek de şaşırtıcı değildi.

"Bunu nasıl kadar hızlı kurabildin?" diye sordu, odanın ortasında tavandan sarkan hava ipleriyle uğraşan Kalen'i görünce.

Mikel duvarı itip yanına geldiğinde .

"Zaten buradaydı," dedi. "Bu arada bu gece ikimizi de alacaksın."

Dudağını ısırды, çünkü aklına gelen cevaplardan hiçbiri uygun görünmüyordu, ancak Kalen'e ulaştıklarında bir tane bulmayı başardı.

"Kendime zarar vereceğimden mi endişeleniyorsunuz?"

Kalen ona yine o *bakışı* attı. "Dışarıso soğuk." Gözleri Kalen'in çıplak karnının üzerinde geziniyor, bluzunun üzerinden yukarı doğru ilerliyordu.

"Buraya koştum." Kaşlarının kalkmasını engellemeye çalıştı. "Bir kazağım var." Çantasını yere bırakmadan önce ona doğru salladı. Eğildi, çantayı çekiştirerek açtı ve Kilian'ın yurttan çıkarken aşırđığı gömleğini çıkardı. Temiz bir gömlek bile değildi. Kilian duşa giderken yatağının üzerine attıktan sonra almıştı. Onun kokusuyla sıırsıklam olmuştu ve belki de kullanılmış gömlekleri çaldığı için hastaydı, ama eğitimin bu özel saati için biraz daha fazla örtünmeye ihtiyaç duyduğu için uygun bir bahanesi vardı.

Çekiştirerek giydi, yumuşak kumaş kalçalarına düştü ve Kalen'in İpekliere başını sallamadan önce kaşları bir an için eğildi. "Bize neyiniz olduğunu gösterin."

Bir adım atıp kumaşı kavradı ve altında düşen bir hasır olmasına rağmen ikisi de yakın durdular.

"Ne kadar oldu?" Mikel basit bir tırmanış yaparken sordu, kendini kaldırıırken ipekler parmaklarının arasında kayıyordu.

"Babam beni... on üç yaşındayken başlattı, sanırım," diye cevap verdi, dikkatinin çoğunu tırmanışa yönelterek. "Sadece birkaç yıl ara sıra yaptım. O zamanlar üst beden gücüm pek iyi değildi."

Şimdi daha iyiydi. İpekler biraz yabancı ve sert gelse de farkı hissedebiliyordu. Yine de bacaklarının yumuşak malzemeye sarılması içgüdüsel, ayakları tanıdık pozisyonları buluyordu. Yarı yolda durakladı, ağırlıksız hissin, kaslarına olan talebin tadını çıkardı, göğsünden hafif bir ağırlık kalkarken nefesi hafifledi.

Birkaç kolay pozisyondan geçerek vücudunu esnetti. Basit bir yarığa uzanmadan önce. Aşağıya bakarken ilk başta bir panik kıvılcımı çaktı ama gözlerini tekrar yukarı kaldırmaya ve vücudunu pozisyona gevşetmeye zorladı. Karmaşık veya tehlikeli manevralar yaparken kendine güvenmek çok önemliydi. Bu havada olduğu gibi yerde de aynıydı ve Lye'in Acro Duo'sunda onlara aşıladığı bir şeydi Gabriel ve Elijah ile dersler. Kendisinden ya da partnerinden şüphe ettiği an, sakatlanma ihtimali hızla artıyordu.

Yeni bir pozisyona geçmeden önce paniğin tüm kalıntılarının içinden süzülüp bekledi. Hareketleri hava ipeğinin temellerini ilk öğrendiği zamanki kadar akıcı değildi ama yine de belli bir zarafetle hareket edebiliyordu. Vücudu basitçe şu şekilde eğitilmişti bir ritme göre hareket etmesini, ne kadar imkansız şekillerde döndürür ve konumlandırırsa konumlandırırsın su kadar akışkan olmasını sağladı.

Kollarındaki gerilim hem zorlayıcı hem de tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Kendini ağırlıksız hale getirme, uçurma yeteneği, tüm gücüyle tutunduğu bir şeydi. Görevliler onu sürüklediğinde Kalen, Stone Dahlia'ya girdiğinde onların sömürsünü tersine çevirmiş ve konuklarını sömürürken kontrolü tekrar kendisine vermişti. Gabriel ve Elijah da benzer bir şey yapmış gibi görünüyordu, ancak performanslarının neleri içerdiğini hiç görmemişti.

Şimdi sıra ondaydı ve ne istediğini bulmuştu. Onların üzerinde uçmak istiyordu.

Onlara tepeden bakmak istedi.

Dokunulmaz olmak istedi.

Bunların hepsi bir fantezi olsa bile, tasarımcı topuklu ayakkabılarının ve İtalyan derisi ayakkabılarının altındaki taze, yumuşak kar yatağı kadar kolay ezilebilir.

Vücudu daha akıcı bir şekilde hareket etmeye başladığında, zihninin hatırlamakta daha yavaş olduğu rutinin içine düştüğünde küçük bir gurur kıvılcımı hissetti. Her bir bükülme ve duruş basit ve temeldi, ama onları hiç zorlanmadan tamamladı.

Belirsizlik ya da panikten kaynaklanan bir sallantı yoktu ve bu daha önemliydi. Bitiriş pozu karmaşık değildi ama güçlü ve emindi ve ayağa kalktığında sırtıyordu, vücudu adrenalinle karıncalanıyordu.

"Sanırım bu işe yarayabilir," dedi, profesörler arasında gezinirken ayaklarının üzerinde zıplıyordu.

İfadeleri dikkatle korunuyordu, bu da onun Onları sallayıp kendisine bir şeyler *göstermeye* zorladı, özellikle de

bağ aracılığıyla hissettiği her şeyi okuyabildiklerinden emindi.

Kalen sonunda dişlerinin arasından hava emerek, "Önemli bir yaralanma potansiyeli görüyorum," diye itiraf etti. "Ama sen çok güzeldin. Bunu yapabildiğin kadar zorlayacağını biliyorum ve diğer tüm yükümlülükleriyle birlikte bunun seni endişeleniyorum."

Mikel'e baktı ama o da aynı fikirde görünüyordu. "Sana kalmış" dedi.

"Bunu yapacağım," dedi inatla.

Mikel onu vazgeçirmek için elinden geleni yapmış gibi omuz silkti ve Kalen'in sert dudakları daha azını beklemiyormuş gibi köşelerinden hafifçe kalktı.

"O zaman sanırım yapmam gereken bazı araştırmalar var." Mikel'in mavi-siyah gözleri Kilian'ın gömleğinin üzerinde dikkat dağıtıcı bulmuş gibi gezindi. "Kollarını ve bacaklarını örten tam boy bir mayo giy, böylece ip yanığı olmaz. Kendine zarar vermeyeceğinden emin olana kadar gecede iki saat pratik yapabiliriz ve *sonra* sahneye çıkabilirsin. O zamana kadar dans etmeye devam etmen gerekecek - tercihen hiçbir yerini yerinden oynatmadan. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı Profesör," diye cevap verdi . Kalen ve Mikel onun arkadaşlarından menajerlerine geçtiklerinde bunu görmek kolaydı. Değişim ses tonu ince bile değildi.

İkisi de hareketsizleşti, gözleri onun yüzüne sabitlendi. Bir dakika sürdü Mikel'e "profesör" dediğini fark etti. *Özel olarak.* çizgi çok bulanıklaşmıştı ama bir süre önce onlara saygı göstermeyi bırakmış, onları her şeyden çok ortak ve arkadaş olarak görmeye başlamıştı.

O anda neden ağzından kaçtığından tam olarak emin değildi.

"Ah." Garip bir şekilde güldü. "Yani-"

"Geri dönelim," dedi Mikel, sırtışı biraz keskinleşmişti. "Geç oldu."

"Tamam." Kazağını Kilian'ın gömleğinin üzerine geçirdi ve onları salonun dışına kadar takip etti, her iki yanında yürürken sıcaklığın ve birbirine karışan kokularının tadını çıkardı.

Güçlü, baş döndürücü vanilya ve fırtınayla ıslanmış yoğunlaşma kolay kolay unutamayacağı bir kombinasyondur. Mikel'in Kalen'le yaptığı bir gösteriden sonra onu tokatlamasından sonra değil. Kalen sikini onun boğazına soktukten sonra değil. Onu bin parçaya böldükten sonra değil kendi ulaşmadan, ilişkilerinin sınırlarını bulandırmadan parçalar. Kalen'in birkaç gün önce yaptıklarından sonra bile hiçbir şeyin değişmediğini biliyordu... ve bundan nefret ediyor ama aynı zamanda anlıyordu.

Kalen'in ona bakışında bir şey vardı, gözleri buluştuğunda Mikel'i bazen ele geçiren durgunlukta bir şey vardı ve kazara kafasında bir düşünce uyandıran bir şey söyledi.

Theodore, Kilian, Cian... ve şimdi de Oscar'la zaten çok fazla şeyle uğraşıyordu. Mikel, onu kasıp kavuracak ve ardında sadece yıkım bırakacak bir fırtına gibi hissediyordu; Kalen ise onu kıskançlıkla kendisinden uzak tutacak ve çok yaklaştırmaya cüret eden herkesin uzuvlarını koparacak bir ejderha gibi. Görünüşe göre Kalen de kendisi hakkında bunu biliyordu ve onunla ilişkiye girmekten en az onun kendisiyle ilişkiye girmekten çekindiği kadar çekiniyordu.

İlginçtir ki Josette'le olan etkileşimlerinde bu ejderhaya dair hiçbir ipucu yoktu.

Bağ sayesinde ne kadar hissediyorsun? diye sordu, ikisini de kafasının içine çekerek. Dışarı çok sessizdi, öğrencilerin çoğu bu saatte uyuyordu. Patikayı kaplayan çam ağaçlarının kokusunu alabiliyordu; bu koku sırlıslıkla yağmura ve arkadaşlarının vanilyasına kıyasla daha hafifti. Adımları kasıtlı olarak kısaydı, ona ayak uyduruyorlardı, soğuk esinti ellerini kazağının kollarına çekmeye zorluyordu.

Çoğunlukla büyük duygular, diye cevapladı Kalen. *Konsantre olursak, içinden geçen her küçük duyguyu hissedebiliriz ama büyük duygular doğrudan içinden. Gözden kaçırmak zor.*

Mikel, anlamak için daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hissederek, *ipeklerin sana nasıl hissettirdiğini söyleyebiliriz,* diye detaylandırdı. *Ama bir dakika önce kokun değiştiğinde bağ aracılığıyla hiçbir şey hissetmedim, yani zihin okuma gibi bir şey değil.*

Kokum ne zaman değişti? diye sordu.

Tatlı, diye cevapladı Kalen. *Islak.*

Adamın *kokusunun* mu yoksa *kendisinin* mi ıslak bahsettiğinden emin değildi ama birkaç dakika önce Mikel ona şaplak atarken ağzındaki sikini düşündüğünü itiraf etti. Garip bir şekilde boğazını temizledi ve onlar yürümeye devam ederken konuşmayı kesmeye karar verdi.

"Ayak parmağı nasıl?" Mikel yatakhaneye yaklaştıklarında sordu.

"Harika!" diye hevesle yalan söyledi. Gerçekte, derslerinin çoğunun arasında ağrı kesici alıyor ve acı ve rahatsızlığa göğüs geriyordu. O dans edip pratik yaparken.

Mikel nefesinin altından küçük bir hırıltı çıkardı. "Bu gece buzla," diye talep etti.

"Evet, Profesör."

Nefesini sertçe verdi ve yatakhaneinin kapısını açarak önce onu içeri almak için geri çekildi. "Aferin kızıma."

TEAK YAVAŞ YAVAŞ İYİLEŞMEYE BAŞLADI VE SONBAHAR TATILI GELDİĞİNDE ağlamadan bir seansı tamamlamayı başarıyordu.

Yine de Isobel seanslarına ve her zamanki derslerine ara verdiği için minnettardı. Ara sadece bir hafta olduğu için Kalen zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye ve her günü yepyeni eğitim odalarında geçirerek ilk albümleri için konseptler üzerinde çalışmaya karar verdi. Hepsi bu değişikliği memnuniyetle karşıladı.

Yeni eğitim odaları büyüktü, ekli bir banyosu ve her gece enerji içecekleri, su, çay kahve ile doldurulan küçük bir mutfağı vardı. Odanın arkasına gizlenmiş boş bir ofis bile vardı.

uygulama odası. Mikel odayı ilk yardım malzemeleri ve bir masaj masasıyla doldurdu. Antrenman saatlerinin ve yoğunluğunun artmasıyla birlikte, her zaman en az birinin bir sorunu varmış gibi görünüyordu. Isobel orada herkesten daha fazla zaman geçiriyordu, özellikle de kırığı iyileşirken. Alfaların hepsi yaralarını birkaç saat ya da gün içinde iyileştirmiş gibi görünüyordu ama onunki haftalarca sürdü.

Eğitim odasının arka duvarında grup isimlerinin yazılı olduğu devasa bir neon tabela yer alırken, sağ yan duvarda uzun, oymalı ahşap banklar bulunuyordu. Sol yan duvarda yüksek, kemerli pencereler ve uzun, şeffaf beyaz perdeler yer alırken, ön duvar tavandan tabana aynalarla kaplıydı. Güneş battıktan sonra yerde güzel desenler oluşturan iki demir avize vardı.

Yetkililer onlara herhangi bir eski antrenman odasını vermemişti. salonlarından birinin içini boşaltmışlar ve düzgün bir şekilde yeniden dekore etmişlerdi. *Hem de özenle.* Tek kelimeyle muhteşemdi.

İlk gece Isobel gitmeyi reddetti. Banklardan birine oturdu ve bir şey dikkatini çekene kadar çalma listesinde gezindi. Şarkının adı "Palm Reader" dı ve Cian'ı duştan sonra geri gelmeye zorladı, böylece onunla bir partner dansı koreografisi yapabilecekti. Neşeli ve eğlenceliydi, keskin hareketlere ve mükemmel eşzamanlılığa vurgu yapıyordu ama Cian son çekimi gömleksiz yapmaya karar verdi, dövmelemlerle kaplı

Kasları tamamen ortaya çıkmıştı ve aniden farklı bir nedenden dolayı terlemeye başlamıştı. Son kez üzerinden geçerken sürekli ona dokunmuş, kayıt için aralarındaki kimyayı ortaya çıkarmıştı. Gülümsemeden duramıyordu. Çünkü koreografiyi tamamen berbat ediyordu, her zaman vücudunu onunkine sürtmek için çok yakın adım atıyor, yanlış yöne kayıyor, ona çarpmak zorunda kalıyor ya da elini tutuyor ve bırakmayı reddediyordu. Sonunda ikisi de ağır ağır nefes alıyordu ve kız o kadar çok gülümsüyordu ki canı yanıyordu.

Ertesi gün Gabriel danslarını yayınladı. Hemen viral oldu, popülerlik puanlarında büyük bir artış sağladı ve yorumlar bölümü, Alfaların her biri için bir dans koreografisi yapması için ricalarla patladı. Kendilerine bu kadar çabuk bir dans verdiği için teşekkür ettiler ve onu dans lideri yaptıkları için Kalen ve Mikel'e övgüler yağdırdılar. Cian'la açıkça birlikte olduklarını iddia eden yorumlar bile, onların sadece rol yaptıklarını ve işlerini yaptıklarını ve Isobel'in her zaman bir temaya göre dans ettiğini söyleyen diğer hayranlar tarafından çabucak kapatıldı.

İşler... biraz fazla iyi gidiyordu.

Kalen ertesi gün eğitim odasına üzerinde çalıştığı şarkılardan bir seçki getirdi ve iki gün boyunca bu şarkılar üzerinde çalışarak ilk albüm için seçimlerini daralttılar. Isobel tüm bu süre boyunca iyi şanslarının tepetaklak olup etraflarına çökmek üzere olduğu hissiyle savaşmaya çalıştı.

Güz tatilinin üçüncü gününde, çantasından tabletini çıkararak yine arkasına yaslandı. Gabriel'in doğum günüydü ama o albüm için rap bölümleri üzerinde çalışmaya gitmişti ve kutlama yapmakla ilgilenmiyordu.

Kilian yerde oturmuş, Cian'ın Isobel'in dans fikirleri üzerinde çalışırken çektiği kayıtları karıştırıyordu. Videoyu durdurup notlar alıyor, nefesinin altında hafifçe mırıldanıyordu. Theodore videodaki dansları kopyalıyor, aynadaki yansımasına kaşlarını çatarak bakıyordu. Hareketleri mükemmel bir şekilde uyguluyordu ama mükemmel olmaktan mutlu görünmüyordu. Gabriel hiçbir şey yapmakla ilgilenmediği için diğerleri fazladan birkaç saat daha uyumayı umarak yatakhaneye dönmüşlerdi bile.

Isobel tabletini dizlerine dayadı ve elektronik kalemmini eline alarak çizim uygulamasına girdi.

"Hâlâ bunları mı yapıyorsun?" Theodore, çizmeye başladığında ekranına bakarak sordu.

"Başka hediye alacak değil ya," dedi kaşlarını çatarak.

Theodore sırtıttı. "Ona bir hediye almamı ister misin? Sence neyi sever?" Kilian başını kaldırmadan, "El dezenfektanı," diye yorum yaptı. Isobel onları görmezden geldi, bir demet pamuk çiçeğinin ana hatlarını çizdi.

Yumuşak ve sakın fırça darbeleri. Daha fazlasını ekledi, ta ki ekranın çoğunu kaplıyordu. Yumuşaklıklarından bir avuç alıp yanaklarına sürdüğünü hayal edebiliyordu. Gabriel'in temiz keten kokusu bazen böyle hissetmesine neden oluyordu. Yanağını onun göğsüne dayamak ve onu içine çekmek istiyordu ama muhtemelen bundan nefret edecekti.

Güzel küçük tutamların arasına, kenarları kendi içlerine kıvrılan, tereddütlü, narin eğrelti otları çizdi. Çizimini renklendirdi ve Theodore ile Kilian'ın işlerini bitirmesini beklerken gönderdi.

Gabriel'in yanıtı yarım saat sonra geldi.

Bayıldım. Gabriel:

Teşekkür .

Isobel: Sana başka hediye alan oldu mu?

Gabriel: Elijah bana bir kalem aldı.

Isobel: Ne tür bir kalem?

Gabriel: Geçen hafta odasında bıraktığım.

Isobel: Senin için üzülmemi mi sağlamaya çalışıyorsun?

Gabriel: İşe yarıyor mu?

Çalışmıyor değil.

Gabriel: Neyin işe yaramadığını biliyor

musun? Isobel: Lütfen bana kalem

olmadığını söyle.

Kalem. Bu yüzden odasında bıraktım. Sana

yemekhaneden kek getiriyorum.

Eşyalarını topladı, diğerleriyle vedalaştı ve yemek salonuna koştu ama yemek servisinden tatlı almak için çok geçti. Sadece atıştırmalıklar, içecekler ve meyve vardı. İnledi ve kahve barından bir paket kurabiye kapıp aceleyle yatakhaneye geri döndü. Gabriel'in kapısını çaldı ama cevap gelmedi, yani muhtemelen hâlâ stüdyodaydı. Kurabiyeleri yatağının başucuna bırakmayı planlayarak kendini içeri attı ama içeri girdiğinde ayrılamayacak kadar meraklanmıştı. Gabriel'in odasına hiç girmemişti ve görünüşe göre önceki A Yurdu'ndan kalma yapışkan notlarını asmamıştı. yatakta tek bir yastık vardı, çarşaf oraya sıkıca sıkıştırılmıştı

görünürde ne bir kırıksıklık ne de bir buruşukluk vardı. Masasında hâlâ kapak renklerine göre sıralanmış defterler vardı ama hiç not yoktu.

Tam kapının arkasında bir mesaj olup olmadığına için kapıya dönüyordu ki Gabriel kapı aralığını doldurdu. İçeri girdi, kapıyı arkasından ve pürüzsüz, cilalı ahşap ortaya çıktı. Hiçbir not yoktu.

"Şimdi daha da kötü hissediyorsun, değil mi?" Masasına doğru yürüdü ve çantasını boşaltmaya başladı, her şeyi titizlikle masasının üzerine ya da çekmecelere yerleştirdi. "Pasta sözü vermiştin ve yemekhanenin gece boyunca hizmet vermeyi bıraktığını fark etmemiştin." Çantasını kapattı ve sonra yanına geldi

masasına yaslanmış ve kollarını kavuşturmuş.

Yüzünde en ufak bir eğlence belirtisi yoktu, ama bir şekilde onun içten içe kendisine güldüğünü biliyordu. Bu tavrı kırmak istedi. *Çok* mükemmeldi. Sarı saçları ehlileştirilmişti, birkaç koyu altın rengi çizgi tekdüze rengin geri kalanına karşı isyan etmeye cesaret ediyordu. Saç tellerinde kıvrım yoktu ama her zaman kulağının yanına sıkıştırmaya çalıştığı buklelerinde ısrarcı, sevimli bir dalgalanma vardı. O küçük saçlarıyla ona 80'lerden bir filmdeki başrol oyuncusunu hatırlatıyordu. Tek ihtiyacı olan dar bir gömlek ve bir sigarayı sert dudaklarının arasına sıkıştıracak ve görüntü tamamlanacaktı, ama elbette o sigarayı

sigara içmektense kişisel alanını işgal eden birini tercih ederdi. Yüz hatları Erkeksi ama geniş değil ve o kadar simetrik ki boş bakışlarını daha da duygusuz ve ürpertici yapıyordu.

"Kurabiye getirdim." Yatağının başucundaki masayı işaret etti. "En sevdiğim," dedi adam bakmadan.

Ona bakarak kısa bir nefes verdi. Adam yorgun görünüyordu. "Odana gizlice girdiğim için özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

"Peki, tamam. Notlarına ne oldu?" "Soyunma odasındalar."

Önce kapalı kapıya, sonra da Gabriel'e baktı. Adam kaşlarını kaldırdı.

Dolaba doğru bir adım attı. Adam

onu durdurmadı.

Bir adım daha attı.

Gözlerini devirdi.

Kapıya doğru zıpladı ve içeri adım attı, bakışları hemen genişledi.

Sorunu iyileşmemişti. *Daha da kötüleşmişti.* Notlar kapının arkasını, duvarları, rafları ve çekmeceleri kaplamıştı. Hatta onları giysi raflarının arkasından dışarı bakarken bile görebiliyordu.

Satılık değilsiniz, diğer ifadelerle birlikte sık sık notların üzerine karalanmış gibi görünüyordu.

Sen kirli değilsin.

Derinizin altında sürünen hiçbir şey yok.

Ellerinizi yıkamanıza gerek yok.

Kontrol sizde.

Yutkundu, boğazı neredeyse hava alamayacak kadar daralmıştı. "O özel dans..." Kelimelerin tadı boğazında asit gibi kaldı. "Bağ parçalarının yeri karşılığında takas ettiğiniz mi?"

Onu soyunma odasına kadar takip etmişti. Onu arkasında hissedebiliyordu. On

u. "Ne olmuş ona?" diye sordu.

Ona bakamadı. "Bunu sen mi yaptın?" "Evet."

"Kimdi o?"

"Bir memurun karısı. Onu telefonda konuşurken duymuş. saç örgüleri. Nerede olduklarını biliyordu ama ne olduklarını bilmiyordu, sadece bir sır olmaları gerektiğini biliyordu."

"Onu hala görüyor musun?"

"Beni birkaç kez Icon Cafe'ye davet etti. Dahlia Room'daki ilk dans performansınızdaydı."

Isobel nefes almakta daha da zorlandı ve zihni geçmişe giderek bir yüz bulmaya çalıştı. Son birkaç haftadır Gabriel'in masasında oturan siyah saçlı bir kadın vardı. Isobel onu çünkü gençti -neredeyse Isobel kadar gençti ama devasa bir elmas yüzük takıyordu.

Gabriel onu *sık sık* görürdü.

Etrafında dönerek onun vurdumduymaz yüzünü okumaya çalıştı. "Dans neyi gerektiriyordu?"

"Kıyafetlerimin çoğunu zorunda kaldım. Bana dokunmadı. Sadece izledi."

Yanakları ıslaktı. Ağlıyordu. *Hay sikeyim.* Gözyaşları akıyor olsa da yüz ifadesinin bozulmasına izin vermedi. "Sadece bir kez miydi?"

Başını salladı, çenesinin kenarında sallanan gözyaşı dikkatini başka yöne çekmişti. "Ben ona dokunmadım. O da bana dokunmadı." Sesi şaşkındı, sanki kızın yüzündeki acı ifadesini anlayamamış gibiydi.

Bu bağdan kaynaklanan bir acı değildi. Onun *için* acı çekiyordu.

"Ama senin paranı o *ödedi*," dedi parmağını notlardan birine saplayarak.

"Parayla değil." Omuz silkti.

"Çizgiyi buraya mı çekiyorsun?" Birdenbire öfkelenmişti. Ve dehşete düşmüştü. Gabriel'i böyle bir duruma sokmak birdenbire çok *kolay*, çok *basit* görünmüştü.

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve başparmağını gözyaşlarını toplayarak çenesinin çizgisini çizdi. "Bu tepkiyi açıklamana ihtiyacım var." İfadesi sonunda çöktü ve ona bir anlık şaşkınlık ve utanç gösterdi, kızıl gözleri parlıyordu. "Anlamıyorum. Böyle bir şey küçük bir ihlale neden olabiliyorsa, bilmem gerek-"

"Bu *benimle* ilgili değil." Sinirli bir şekilde adamın göğsünü itti. Adam fark gibiydi. "Seni ben ittim," diye hırladı, daha da sinirlenmişti.

"Sonra tökezleyeceğim," diye söz verdi, bir damla gözyaşını daha silerek. "Ve bir daha asla böyle bir anlaşma yapmayacağım."

"Yapmasan iyi edersin," diye tehdit etti ama aptal sesi titredi. "Eğer bir takas ya da anlaşma yapacaksan, bunun senin bedenle bir ilgisi olmasa iyi olur."

Adamın gözleri aniden kadının dudaklarına kayd ve odadaki tüm hava .

"Beni önemsiyorsun." Bunu sanki *yeni fark etmiş* gibi söylüyordu. "Hayır," diye yalan söyledi, etkisiz bir şekilde onu tekrar itti. "Seni ben ittim."

Sakince geri adım attı. Tökezlemeyi tercih ederdi ama dilenciler seçilemezdi. Adam ona öyle bir bakıyordu ki Onu hiç anlamıyordu ama arkasındaki rafta bir şey görmüştü ve artık dikkatini vermiyordu.

"O benim kazağım mı?" diye sordu kafası karışmış bir halde. "Onu geçen yıl kaybettim."

Adam cevap vermedi ve kadın onun yanından geçip gitti, şok onu olduğu yerde dondurmuştu. Raf *onun* eşyalarıyla doluydu.

Kalenle yaptığı shibari performanslarından birinde giydiği zıbın. Dans ederken giydiği elbiselerden biri. Bir bluz, bir süveter, bir avuç ipek saç bağı, Kilian'ın eskiden yatarken giymeyi çok sevdiği soluk sarı tişörtü. Ve... külot. Birden fazla çift. Temiz görünüyorlardı ve düzgünce katlanmışlardı.

"Onları yıkadın ve katladın," dedi uyuşuk bir sesle.

"Seni şaşırtan kısım bu mu?" diye sordu sakince, tekrar arkasına geçti, sıcağı sırtında geziniyordu. "Onları kirleterek ne yapacağım Isobel?"

"miyim? Kirli külotumu istemediğin için mi?"

Ellerini onun iki yanındaki raflara yerleştirdi, daha yakına eğilerek onu .
"Kıyafetlerini sadece senin gibi kokmayı bıraktıklarında yıkıyorum."

"Buradaki her şey yıkanmış görünüyor."

"O zaman yeni bir şey çalmamın zamanı geldi."

Elleri raftan indi ve bel bandına ulaşana kadar taytının üzerinde gezindi. Gömleğinin altından görünen belinin çıplak tenine uzanan elleriyle ilgili şey vardı, midesinde hemen sıvı ısı birikti ve tüm vücudu beklentiyle gerildi.

Orada durakladı, ikisi de çok yüksek sesle nefes alıyordu. Nasıl devam edeceğinden emin değildi ama devam etmek istiyordu. Hem *de çok*.

"Ben... onları kendim çıkarabilirim," , yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Homurdandı, kalçaları aniden onu itti, raflara doğru bastırdı, hareket o kadar ani oldu ki kendini sabitlemek için rafa tutunmak zorunda kaldı.

Adamın ereksiyonu kadının omurgasına doğru kıvrıldı.

"Sorun bu değil," dedi alçak sesle. "Duş alabilir miyim?"

"Hayır." Gerildi. "Kendin gibi kokmandan hoşlanıyorum." Ve sonra, bir duraksamadan sonra: "Sadece ihtiyacın olan şey olup olamayacağımı bilmiyorum."

Karnı sıkıştı. "Burada yıkanmamış tek bir şey bile yok.
Bu seni deli ediyor olmalı. Bu nasıl bir sistem böyle?"

Kıkırdadı, nefesi kızın saçlarını karıştırıyordu. "Seni becermem için beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun Sigma? Yapmaktan hoşlandığın şey bu mu?"

"Sadece gerçekleri söylüyorum. Sisteminizde bir kusur var. Bir üretim ve tedarik sorunu. Bundan daha iyi olduğunuzu sanıyordum."

Belini kavrayıp onu etrafında döndürmeden önce başının tepesine doğru hafifçe güldü. Sonra geri çekildi, elleri kızın gömleğinin altından çıktı.

"Kontrolümüzü test etmeyi sevdiğini biliyorum ama kontrol benim vazgeçebileceğim bir şey değil."

Bu onun flört etmesi değildi; bu onun ölümcül derecede ciddi olmasıydı.

Başını salladı, dudağını sıkıyordu. "Hazır olmadığın hiçbir şeyi ."

Gülümsemesi hafif ama keskindi. "Kendimi tamamen kontrol altında hissetmiyorum ve sen beni çıldırtıyorsun. Kendimi bu kadar... sarsılmış hissederken bir şeyleri zorlamamalıyım. Sonum Oscar gibi olabilir ya da farkında olmadan kendimi konfor seviyemin ötesine . Seninleyken bunları unutuyorum."

"Açıklamak zorunda değilsin." Uzanıp ona dokunabilmeyi diledi ve neyse ki adam aralarındaki mesafeyi tekrar kapattı, geniş avuç içleri kollarını okşayarak tenini ısıttı, ta ki parmaklarına ulaşp kendi parmaklarının arasında döndürene kadar.

"Bu gece burada mı uyuyacaksın?" diye sordu. "Dolaba senin için bir battaniye koydum."

Gülümsemesini bastırdı. "Başka bir külot daha çalmak zorunda kalmamak için yatağının her tarafına sürtünmemi mi istiyorsun?"

öne doğru çekti, arkasında döndü ve tokatladı. *Sertçe*. "Yatmaya hazırlan, köpekçik."

Aceleyle odasına döndü ve neredeyse uyuşmuş bir halde duşa girdi. Gabriell'in onu bu kadar önemsemesine ne kadar şaşırdıysa, kendisinin de Gabriel hakkında aynı şeyi öğrendiğinde o kadar şaşırdığını itiraf etmek zorundaydı. Duştan sonra dün gece yatarken giydiği gömleğe uzanmaya başladı ama parmakları gömleğin koluna değince durakladı. Cian'ın gömleği idi.

Kendin gibi kokman hoşuma gidiyor.

Bunun yerine pamuklu bir atlet ve ona uygun şirin, küçük bir ganimet şortu giydiğinde karnında garip bir çarpıntı vardı, kameraları döngüye sokmadan önce sahilin temiz olup olmadığını kontrol etmek için gruba mesaj attı, çünkü emin değildi.

Theodore ve Kilian henüz geri dönmüşlerdi ve ortak odalardan birindeyken bir döngü başlatmak istemiyorlardı.

Gabriell'in odasına doğru ilerledi, kapıyı kapattı ve önündeki manzarayı seyrederken arkasına yaslandı. Gabriel yatağında oturuyordu, duştan yeni çıkmış, üzerinde sadece siyah bir eşofman vardı, dizüstü bilgisayar kalçalarının üzerinde durmuş, kollarındaki kaslar hareket ettikçe seğiriyordu. Yanında ikinci bir yastık ve kabarık, krem rengi bir battaniye vardı.

Başını ekranından , "Senin için bir telefon şarj cihazı taktım," dedi.

Yatağın onun tarafında duran tarafında da taze bir şişe su ve geceleri içmeyi sevdiğini fark ettiği dumanı tüten bir fincan nane çayı vardı. Bu konuda şaka yapamayacak kadar şok olmuştu, o yüzden

Sadece yatağa kıvrıldı, telefonunu fişe taktı ve çayı kucakladı, ne yaptığını görmek için onun sıcaklığına doğru yaklaştı.

Elbette sosyal medya hesaplarını planlıyorlar.

"Biraz ara vermelisiniz," dedi.

Alay etti ve yazmaya devam etti.

"Ciddiyim." Omzuyla onu hafifçe dürttü. "Senin yaptığın gibi mi?"

diye sordu, sonunda gözlerini ekranından ayırarak.

"Ya ayaklarım üşürse?" diye sordu, yatmadan önce yaptığı hazırlıklar konusunda onu biraz kızdırmak için taktik değiştirdi.

"Çoraplar çekmecedeydi."

Ondan uzaklaştı, karnına doğru yuvarlandı ve çayını yatağının başucuna koydu. Çekmeceyi çekiştirerek açtı ve katlanmış bir çift kabarık çorap, bir göz maskesi, dudak kremi, bir saç fırçası ve bir kitap buldu. *Klasik Bale Teknik El Kitabı ve Sözlüğü*.

Gülmemek için dudağını ısırdı. "Kitap ne için?" "Sıkılırsan diye."

"Sen etrafımdayken nasıl sıkılabilirim ki?" Omzunun üzerinden ona baktı.

Gözleri kızın poposundaydı, parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Dizüstü bilgisayarını dikkatlice kapattı ve yataktan yuvarlanarak masasının üzerine koydu. Yatağa geri dönüşü daha maksatlı, daha sinsice oldu ve kadın sıkışmış hissetti,

kıpırdıyamıyordu bile. Kadının en ufak bir hareketi onu saldırmaya zorlayacakmış gibi görünüyordu ama bunun yerine sadece geriye doğru uzandı ve ışıkları kapattı.

"Ben-" diye başladı ama adam sözünü kesti.

"Buraya gel."

Ona doğru yaklaştı, adam kolunu açık tutarak kendisine yer açarken onun yanına kıvrıldı.

"Ya acıkırsam?" diye fısıldadı.

Kendisiyle dalga geçtiğinin farkında olan adam kıkırdadı ve kızın kıkına tekrar vurdu. "Uyumaya git."

ISOBELSONBAHAR TATILINDEN SONRA TEAK İLE YAPTIĞI İLK SEANSTA UMUTLARI VARDI düşünüyor. Bağ uzmanının iyileşme süreci durmuş gibi görünüyordu. O

Kilo vermişti, kemikleri artık derisinin altında belirginleşmişti, bir zamanlar sıcak ve güzel olan gözleri artık solgun ve boştu. Isobel'in sunacak yeni bir bilgisi olmadığı için seansları gittikçe kısaldı ve sonunda Teak seansları ayda bir olarak değiştirdi.

Isobel daha fazla hapa ihtiyaç duyduğunda babasına mesaj attı ve babası onunla Icon Cafe'de bir seans daha ayarladı. Bu kez elinde birden fazla hediye poşetiyle geldi. Kolları alışveriş poşetleriyle dolup taşan telaşlı görünümlü bir asistan tarafından takip ediliyordu.

Oturur oturmaz, "Kişisel alışverişçime Alfalar için takım elbise aldurdım," dedi. Asistanına el salladı ve adam kaybolmadan önce tüm çantaları yere bıraktı. "Onları dün geceki performansınızda gördüm ve ilk performansınızdaki takım elbiseler için aynı üzücü bahaneleri giyiyorlardı. Sanırım orada olmayanlar da aynı şekilde acınası görünüyordu. Ironside maaşlarını neye harcıyorlar?"

Isobel şakaklarını ovuşturarak ani bir baş ağrısıyla savaştı. "Aileleri mi?" sordu, cevabı sanki çok açılmış gibi uzatarak. "Sana ne ki?"

"Bunlar doğrudan senin yansıman," diye homurdandı ve her Cumartesi yaptığı gibi robot gibi çayını doldurmak için ettiğinde elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

Adam ona bir bardak çay doldururken gözlerini kırpıştırarak baktı.

Genelde misafirleri onun el divan durmasını ister ve dikkati bir an bile onlardan uzaklaştığında sinirlenirlerdi.

Braun, "Sizin kadar iyi görünmeleri gerekiyor," diye devam etti. "Asistanlarımdan birine Ironside kayıtlarından bedenlerini sordurdum, ancak Alfa büyüme döngüsünü biraz hesaba kattım, bu yüzden güzelce uymaları gerekir."

Hâlâ ona bakıyordu, ağzı hafifçe açıktı. Adam çayı ona doğru itti.

"Takım elbiseleri o kadar da kötü değil," dedi sonunda.

Ona muzip ve yorgun bir bakış attı. "Evet, öyleler. Burada saygı görmeleri gerekiyor. Bir araya getirecek iki dolarları yokmuş gibi görünürlerse, insanlar kolay hedef olduklarını düşüneceklerdir. İnsanlar para karşılığında bir şeyler yapmalarını teklif ya da talep etmeye başlayacaktır. Hiçbir şeye ihtiyaçları yokmuş gibi görünmeleri gerekiyor. Bu, bazı müşterilerin para almaya çalışmasını engelleyecektir.

onlardan yararlanmak. çekerim, bazı müşteriler dedim. değil." "Sana ne oldu böyle?" diye sordu. "*Umurunda* değil.

diğer insanlar hakkında."

"Halkımı önemsiyorum," homurdandı, şok edici bir şekilde kontrol altına almadan önce soğukkanlılığı bozuldu ve ona sert bir bakış attı.

Bu kez ağzı gerçekten açık kaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen benim kızsın." İçini çekti ve kendi içkisine uzandı. "Sahip olduğum tek soy. Sana bağlı olan bana da bağlıdır."

O biliyordu.

Onun arkadaşları olduklarını biliyordu.

"Tebrikler," dedi, sesindeki alaycılığa engel olamayarak.

Onun bildiğine inanamıyordu. Emin olması gerekiyordu. "Her zaman bir Alfa olmamı diledin. Şimdi onlardan on tane var."

Göğsü hava ile dolmadan önce birkaç uzun, garip saniye boyunca masaya baktı. "Senin bir Alfa olmanı dilemedim. Sadece sana baktığımda ölümü hissetmemeyi diledim."

buruşturdu. "Ben bir bebektim. Olanlar için beni suçlayamazsınız."

"Dünyaya hoş geldin, evlat." Gülüşü boştu. "Bizim işimiz bu."

Babasının bu versiyonuyla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Eğer bir şey varsa,

Onu eski versiyonundan daha çok korkutuyordu çünkü her şey bir rol, hiç beklemediği bir anda çatlayacak bir maske gibi geliyordu.

"Biriyle görüşüyorum," diye ağzından kaçırdı hiç uyarmadan.

"Ne?" Başını kaldırdı.

"Bir psikiyatrist," diye açıkladı, yanaklarına bir renk gelmiş, elleri yumruk haline gelmişti. "Ayrıca annenin günlüklerini de okumaya başladım. Nasıl davrandığım konusunda kafanın karışık olduğunu biliyorum. Bunu yüzünde görebiliyorum."

"Bana anlattıklarını bir insan psikiyatriste mi anlattın?" diye sordu.

Kaşları yukarı kalkıyor. "Yerleşkede olanlar hakkında mı? Annen mi? Kardeşin?"

Güldü. "Kahretsin hayır, Isobel. Tanrım. Ona istismarcı bir yetiştirilme tarzım olduğunu söyledim. Ona kendi babamdan bahsettim ve nasıl tekrar etmeye başladığımı anlattım.

bu kalıplardan bazılarını sizinle paylaşacağım. Bu bir gecede düzelecek bir şey değil... ama deniyorum. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Omzunu hafifçe silkmeden önce ona araştıran bir bakış fırlattı. "Sen öyle diyorsan."

O GECE, KENDİNİ ALTIN GÜLLERİNİN BÜYÜSÜ ALTINDA BULDU.

Tekrar. Endişesi daha da artmıştı ve kendini sık sık gecenin bir yarısı kalkıp banyo kapısını kapatırken buluyordu çünkü onları gördüğünde uyuyamıyordu.

O gece kapıyı kapatamayacak kadar yorgundu, onu ters çevirip içini doldurmadan önce ağzını kullanarak vücudundan birden fazla orgazm çıkaran ve daha fazlasını isteyemeyecek kadar güçsüz olacağından emin olan Theodore tarafından bir uzuv birikintisi haline getirilmişti.

Ay ışığının altın yapraklar üzerinde parıldayan ışıltısına bakarak iç çekti. Vazolardan sadece birini görebiliyordu ama parmakları onlara tekrar dokunmak için kaşınıyordu.

Theodore yan yatarak kızın görüş alanını kapattı, gri gözleri uykulu bir şekilde kıza kırışıyordu, kızın hâlâ uyanık olmasına şaşmıştı.

"Yeterince yorulmadın mı, Illy?" Kızın kalçasını kalçasının üzerine sürükledi ve tembelce boynuna sokulurken onu vücudunun sıcaklığına doğru çekti.

Cevap vermedi, başını adamın göğsüne yasladı ve rahatlayarak iç çekti. Gözlerini kapattı ve ruh eserini unutmaya çalıştı.

Ama bağ onu yalnız bırakmaya niyetli değildi. Neredeyse gözlerini kapatır kapatmaz, bir görüntünün içine sürüklendi.

Şok içinde sarsıldı ve etrafına bakındı. Küçük bir yatak odasında duruyordu, yerde pis bir şilte vardı. Yatağın üzerinde pantolonu ve kemeri çözülmüş bir adam yatıyordu. Kalın bir bıyığı ve tel tel siyah saçları vardı, sigarasından nefes çekerken mavi gözleri bulutlanmıştı. Gözleri insandı ve yatağın kenarına atılmış bir üniforma ceketi vardı.

O bir polisti. İnsan bir polis.

"Ne-" diye başladı ama Elijah o kadar yüksek sesle küfretti ki yerinden sıçradı ve arkasındaki duvara dizilmiş Alfaları görmek için döndü.

"Bu senin hafızan mı?" diye sordu çarşaf gibi bembeyaz olan Elijah'a.

"Hayır," diye cevap verdi, sesi gerilmişti.

Kaşlarını çatarak diğerlerine baktı.

Gabriel hasta olmak üzereymiş gibi görünüyordu. Elleri titriyordu.

"Buradan çıkmak zorundayız," diye kekeledi. Gabriel'in *daha önce hiç* korkmuş gibi.

"Çocuk!" diye polis. "Lanet olası ellerini yıkamayı bırak ve buraya geri dön."

Isobel'in kalbi sıkıştı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Onu daha önce görmüştüm," dedi adama bakarak. "Annem ve Crowe ile birlikte bir kalıntı olarak bana geldi. O öldü."

"Evet," dedi Elijah sessizce. "Yeterince uzun süre burada kalırsan, bunun gerçekleştiğini göreceksin."

On ya da on iki yaşlarında küçük bir çocuk odaya geri döndü. Elleri ve kolları fırçalamaktan kızarmış, parmak uçlarından su . Çok büyük, bol giysiler giymişti.

"Artık eve gitmeliyim," dedi, kırmızı gözleri bomboştu.

"Lanet olsun," diye cevap verdi adam. "İki saat için para ödedim. İki saat alacağım. Sana kıyafetlerini giyebilirsin demedim, evlat. Gel buraya." Adam yatağından sıçrayarak çocuğa doğru hamle yaptı.

Isobel onun ulaşamayacağı bir yere fırlamasını bekledi. . Dövüşmesini, tekmelemesini ve çığlık atmasını. Ama yapmadı. Çünkü o bir çocuktı ve bu daha önce de başına gelmişti.

Küçük sırtı yatağa çarpar çarpmaz görüşü bulanıklaştı ve kusmamaya çalışarak karnını tuttu.

Durdur şunu, diye yalvardı, gözlerini kapatarak. Bunu izleyemezdi.

Adam, "Hadi seni yine kirletelim, evlat," diye alay edince Isobel iki büklüm oldu ve yere kuru bir şekilde öğürdü.

"Gitti," dedi Theodore sessizce, sesinde öfke ve umutsuzluk kaynıyordu. Elleri kadının omuzlarındaydı ve onu tekrar yukarı çekiyordu. Adam titriyordu.

Isobel yeni ortamlarına gözlerini kırptırdı. Yerleşim yerlerinden birine benzeyen bir yerin sokaklarındaydılar. Ay gökyüzünde yükseklerdeydi, sokaklar gölgeliydi ve sokak lambaları yoktu. Toprak yolda bir sürtünme sesi duyuldu ve Isobel yavaşça netleşen sallantılı dış hatlara baktı.

Bu kez farklı bir çocuktı, ama tıpkı Gabriel gibi giyinmişti, giysileri büyük, yırtık ve kirliydı. Gümüş sarısı saçları vardı, aşırı uzundu ve soluk gri gözlerine dökülüyordu.

Elijah mı?

Sırtında bir şey taşıyordu ve yaklaştıkça Isobel'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Elijah solgun kollarını boynuna dolamış, kirli sarışın başı omuzlarında sallanıyordu. Küçük çocuk çıplaktı, bacaklarına kan bulaşmıştı, sırtında, kollarında ve kalçalarında çürükler vardı. Bilinci yerinde değildi.

"Dayan Gabey," diye ciyakladı küçük Elijah. "Sadece dayan." Orada durup izlediler, yardım edemediler, müdahale edemediler.

Elijah kırık bedeni yanlarından geçirdi, hızı acı verecek kadar yavaştı.

Isobel gerçek Gabriel ve Elijah'a baktı, gözyaşları yanaklarından , kelimeler boğazına düğümleniyordu. Onlara ulaşmak istedi ama birbirlerini teselli etmiyorlardı bile. Aslında, gerçek

Alfalar Gabriel' birkaç santim *uzaklaşmış* gibi görünüyorlardı.

onları kendi alanında istemediğini biliyordu. İmgelemin bitmesini beklerken onu kederle izledi. O kadar hareketsizdi ki, gözleri bomboştı.

Sikerim böyle işi. Kadın yaklaştı ve Elijah ona bakıp başını hızla salladı. Normalde onu dinlerdi. Birbirlerini en iyi onlar tanıyordu. Ama onun ve Gabriell'in ilişkisini bilmiyorlardı. Bu ilişki onun Theodore, Kilian, Cian ya da Oscar'la olan ilişkisinden daha özeldi.

Ama oradaydı ve ona yaklaşırken titreyerek ona güvendi. Ona uzanmaktan, dokunmaktan hiç çekinmedi. O da tereddüt etmedi.

Şimdi tereddüt ediyordu. Kollarını yavaşça adamın beline doladı. Adam bir an için donup kaldı, sonra eğilip onu tuttu, ayaklarını yerden kaldırdı, kolları iki çelik bant gibi kadının sırtını ve omurgasının alçak kıvrımını sardı.

Acı veriyordu. Onu çok sıkı tutuyordu. Zar zor nefes alabiliyordu ama nefes almasına gerek yoktu çünkü *adam* nihayet nefes alıyordu. Onun kokusunu derin yudumlarla emiyor, onu vücudunun daha yukarısına sürüklüyordu, böylece

Yüzünü onun boynuna gömdü. Dalgalı saçlarının yumuşak bulutu tarafından gizlenen adam sessizce ağlamaya başladı, gözyaşları tenini kirletti ve göğsünden ve kolundan aşağı kaydı.

Parmaklarını onun saçlarına geçirdi, parmakları titreyerek yavaşça onu okşadı.

Hadi seni tekrar kirletelim, evlat.

Kelimelerin zihninde tekrar tekrar oynamasına engel olamıyordu.

Gabriel yavaş yavaş sessizce ağlamayı kesti ve boynundaki nem kurudu.

Gabriel onu yere bıraktı ve Gabriel etrafına bakındı.

"Neden hâlâ buradayız?" diye fısıldadı.

Döndü ama Gabriel onu sırtından bedenine , kolları göğsüne dolanmıştı.

"Çünkü daha bitmedi," dedi boğuk bir sesle.

Orada ne kadar durdukları hakkında hiçbir fikri yoktu ama sonunda Elijah tekrar görüş alanına girdi; siyah saçlı, bal rengi tenli ve ela gözlü bir çocuk

Yanında.

"Babam ona yardım edecek," diye söz verdi siyah saçlı çocuk. *Niko*.
"Merak etme Eli."

"Bu yeterince iyi değil," dedi genç İlyas. "Onların düşüncelerini dinlemek zorunda. Ne düşündüklerini dinlemek zorunda. Artık bunu yapamaz."

Yanından geçer geçmez Isobel sarsılarak harekete geçti, Gabriel'in ona tutunma gücü kırıldı. *Geri dönüyorlardı*.

"Bekleyin," dedi, onu duyamadıklarını bildiği halde.

Bir daha oraya gitme.

Aceleyle peşlerinden gitti ama fazla uzaklaşmasına gerek kalmadı. Birkaç ev aşağıda durdular ve içeri girdiler. Isobel onları yerde kirli bir şiltenin bulunduğu küçük yatak odasına kadar takip etti. Adam uyuyordu, yüksek sesle horluyordu, yarısı boş bir votka şişesi kolunun altına sıkışmıştı. Kemerini hâlâ çözüktü, pantolonu hâlâ açıktı.

", " diye buyurdu Elijah ve sesinde garip bir güç ürpertisi vardı. Alfa sesi değil, başka bir şey.

"Yapamazsın," diye fısıldadı Niko, adam sarsılarak uyanıp ayağa kalkarken ve baş dönmesiyle gözlerini kırıştırırken iri gözlerle ona bakıyordu.

"Eli," dedi Niko diğer çocuğun kolunu çekiştirerek. "Güçlerini bir insan üzerinde kullanamazsın."

Elijah onu silkeleyerek yeniden adama odaklandı.

"Öl," dedi, hava aynı güçle titriyordu.

Adam hemen harekete geçerek votka şişesini aldı ve yere çarparak kırdı.

Isobel iki eline birer kırık cam parçası alırken keskin bir nefes çekti, dürtüyle savaşmaya çalışırken başı titriyordu. Bağırmaya başladı ama Elijah onun sözünü kesti.

"Kapa çeneni."

Kendi bacaklarını, karnını, kollarını ve boynunu bıçaklamaya başladı.

Isobel izleyemediği için gözlerini kapattı ama korkunç sesler nihayet kesildiğinde gözlerini tekrar açtı ve her şeyi izleyen Elijah'a odaklandı.

Genç Elijah yere yığıldı ve kustu. Artık her şey bitmişti, titriyor ve hıçkırıyordu, öfkesi boşalmış, yerini kül rengi yanaklar ve dehşete düşmüş gri gözler almıştı.

Niko onu evden çıkarıp sokağa kadar sürükledikten sonra tökezleyerek içeri girdi ve boş mutfaktaki çekmeceleri karıştırarak şunları buldu

bir kibrit paketi.

"Sorun ," diye kekeleydi, tek arkadaşı ölü bir adam olmasına rağmen. "Her şey yoluna girecek."

Önce perdeleri ateşe verdi.

Isobel sarsılarak uyandı, midesi bulanmıştı ve kafası karışmıştı. A Koğuğu'ndaki banyosunda duruyordu, elleri sızlıyordu. Kaşlarını çatı ve yere baktı.

Bu da başka bir imgelem miydi?

Altın gülleri tutuyordu, yarısı sol elinde, diğer yarısı sağ elindeydi, dikenler derisine batıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı sesini yükseltmeden önce. "Theo!"

Bir saniye içinde oradaydı, saçları dağılmış, çıplak, kaslı göğsü hızla inip kalkıyordu. "Ne oldu? Buraya nasıl girdin? Buraya nasıl girdin?"

Uyurgezerlik mi?" Gözleri kızın ellerine kaydı ve genişledi. "Oh kahretsin."

Isobel'in odası! diye .

Güller erimeye başladı, kanayan avuçlarının içinde sıcak metal gibi birikti ama onu yakmadı. Neredeyse kesikleri için bir merhem gibi hissetti ve ellerini çevirdi, altın rengi sıvı cildini kaplarken avuçlarını gösterdi. Yere damlamıyordu, canlı gibiydi ve onunla kalmak istiyordu.

Diğer Alfaların yatak odasına daldığını duydu ama başını çevirip bakamadı. Altın rengi sıvı köpürüp yoğunlaşıyor, avuçlarının arasında küçük su birikintilerine dönüşüyordu. Su birikintileri küçölüp ayrışarak tekrar sert ve parlak bir hal aldı, ta ki hepsi farklı renklerde olan on minik mücevhere bakana kadar. Altın kehribar, gece mavisi, fırtınalı gri, berrak gri, soluk yeşil, altın yeşili, kırmızı-kahverengi, safir ve ışıltılı oniks.

"Hepsi bu kadar mı?" Elijah onun yanındaydı ve kaşlarını çatarak mücevherlere bakıyordu. "Kesinlikle bu kadar gülün çok daha dramatik bir şeye dönüşmesini bekliyordum. Bunlar küçücük ve sana bağılı bile değiller."

"Öyleler," diye fısıldadı, küçük mücevherlerin ne olduğunu anlayınca.

Göğüs kafesindeki piercingi ortaya çıkarmak için pijama tişörtünü aşağı çekti. Ortaya çıkan taşlar artık yoktu.

Minik taşlardan birini parmaklarının arasına sıkıştırdı ve piercingindeki boş muhafazaya bastırdı.

Yerine oturmadı ya da erimedi, ama aniden oraya yapıştı ve onu çıkaramadı.

"Belki de sadece-" diye cüret etti Moses ama kadın başını sallayarak onun sözünü kesti.

"Hayır, yapmam gereken şey bu." Küçük taşların her birini geri verdi ve ardından tırnağıyla piercingin izini sürdü. Enerji vücudunda vızıldadı, yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Kendini *güçlü* hissediyordu.

"Whoa." Theodore onun kollarından tutarak yüzünü ona çevirdi, gözleri kocaman açılmıştı. "Bunu hissedebiliyorum."

"Sana benziyor ama aynı zamanda bana da benziyor," dedi Moses kaşlarını çatarak, piercinge bakarak.

Soluk yeşil taşa doğru ilerledi ve onu içeri doğru bastırdı. sefer taş değişti. En ufak bir hareketle içe doğru tıkladı ve hafifçe aydınlandı.

"anasını," diye güldü Kilian. "Görünmezsin. Ve enerjimin çekildiğini hissedebiliyorum."

Hepsi ona bakıyordu, o da yana kaydı. Moses ve Niko'nun bakışları kaymış, gözleri ona doğru kaymıştı. Burunları diğerlerinden daha iyiydi.

Vay anasını.

Güllere aylar önce dokunmalıydı.

Yatak odasına kaçarken vücudunun sıcaklığını ve kokusunu takip eden Theodore ve Kilian'ın arasına . Nerede olduğunu aşağı yukarı biliyorlardı ama onu gerçekten göremiyorlardı.

"Aman Tanrım," diye güldü. "Bu inanılmaz."

Göğsündeki küçük mücevher tekrar donuklaştı ve hepsi onu yatak odasına kadar takip etti.

Gabriel ve Elijah endişeyle onun piercingine baktılar ama ikisi de bir şey söylemedi. Aralarına baktı ve acının yeniden hissetti. Elijah'ın kaşları birbirine yaklaştı ve sanki şöyle der gibi hızla konuştu
Az önce tanık oldukları anı yerine bu ilginç yeni gelişmeye odaklanmak istiyordu.

"Piercing sana güç verirken, sana yabanıllık verdi, ama yabanıllık bir yetenek değil. Sana çekicilik ya da saldırganlık vermesi gerekmez miydi?"

"Tam olarak ne oldu?" Gabriel onun piercingine bakarak sordu, eli yakışıklı yüzünün kenarını sıyrırıyordu. "Sana vahşilik verdiğinde mi?"

"Crowe... beni köşeye sıkıştırmıştı. Ben de dua ettim. Daha önce hiç dua etmemiştim ama Sophia ve Maya beni tüm bu Üstün Yeteneklilerle tanıştırmıştı.

dini şeyler, bu yüzden sanırım *neden olmasın* diye düşündüm. Ve sonra oldu. Değerli taş parladı ve ben de yabanileştim."

"Belki de değerli taşlar sana *yeteneklerimizden* çok gücümüzü veriyordur," dedi Kilian. "*Gücümü* kullandığımı hissedebiliyorum." Göğsüne vurdu.

"Bedenimden çekip çıkarıyorsun. Belki de sadece yanlış gücü çektin?"

"Belki de dua işe yaramıştır," dedi Niko, sanki bunu önermekten utanıyormuş gibi ensesini ovuşturarak. "Onlara yardım etmeleri için yalvarıyordun. Görünüşe göre sana yardım etmişler azından tanrıların yardım ettiği kadar. Sana Theo'nun ya da Moses'ın gücüne erişim sağladılar ve bu güç yabanıllığı da içeriyor."

Kendini *biraz* daha az şanslı hissederek göğsüne baktı.

Aralarındaki bağı kurduktan sonra, ikinci yabanıllık taşının ortaya çıkacağından endişe etmeyi bırakmıştı ama aniden tekrar saatli bir bomba gibi hissetti.

Ancak bu sefer, ona vahşilik verebilecek üç değerli taş vardı. Peki ya diğerlerinden herhangi birinde tetiklendiyse?

Yutkundu ve tişörtünü piercingin üzerinden geri çekti. "Belki diğerleriyle deney yapmam. Sadece bir ya da iki dakika sürüyor gibi görünüyor, ama iki dakika içinde her türlü soruna neden olabilirim."

"Bunu bilmiyor muyuz?" diye mırıldandı Kilian, yatağının üzerine düşerken. "gecelik drama bitti mi?"

Theodore ona kaşlarını çatı. "Orada uyuyordum."

Kilian umursamaz bir tavırla yüzüne bir yastık çekti. Oscar sözünü sakınmadan yatağın diğer tarafına geçti. Gabriel kanepeye geçip uzandı ve ellerini düz karnının üzerinde birleştirdi. Elijah bir koltuğa yığıldı. Cian, Gabriel ve Elijah'ı izledi, onlardan birinin kendisine bir minder uzatması için elini uzattı ve sonra şöminenin önündeki halıya yayıldı. Niko ve Moses da aynı şekilde yere uzandılar. Pek rahat sayılmazdı ama hepsi o kadar yorgundu ki soğuk bir beton levha üzerinde bile uyuyabilirlerdi.

Kalen Isobel'e doğru yürüdü, çenesinden yakaladı ve gözlerini kendi gözlerine çekti. Çenesi çalıştı ve sonra eğilip sert dudaklarını Isobel'in yumuşak kabarıklığına bastırarak onu şaşırttı.

Odadan çıkmadan önce "İyi geceler," diye homurdandı.

Mikel birkaç dakika onu izledi. "Ben hemen aşağıda olacağım."

Kapı Mikel'in arkasından kapanır kapanmaz Theodore onu kucağına aldı, yatağı geri götürüp Oscar ve Kilian'ın arasına yerleştirdi ve sonra yedek bir minder kapıp halının üzerindeki diğerklerine katıldı.

Bu onunla ilgili değildi.

Bu *onlarla* ilgiliydi. Onların grubu. Onların ailesiyle. Gördüklerinden sonra birbirlerine ihtiyaçları vardı.

Kilian'ın doğru kıvrıldı ve duvarlarını yavaşça aralayarak odanın üzerinde asılı duran travmanın kara bulutunu kıpırdattı ve göğsünün mağarasına çekmesini sağladı.

Göz kapakları ağırlaşana kadar onların hüznünü içti ve sonra Kilian'ın rahatlatıcı kollarında eriyerek kendini bıraktı.

TWISTED

ISOBEL AYNANIN ÖNÜNDE DURDU, SINIRLERİ VÜCUDUNU SARMIŞTI.

Buna sadece bu kısa an için izin verecek ve sonra endişe gitmek zorundaydı. Şükran Günü tatili boyunca fazladan saatler de eklenerek bir aydan fazla süren yorucu bir çalışma olmuştu ama Mikel sonunda Dahlia Odası performansını değiştirmesi için ona yeşil ışık yakmıştı ve şimdi iddia ettiği kadar kendinden emin olduğunu kanıtlama zamanı.

Diğer odada perdeler artık yoktu. Yeni ışıklar takılmıştı ve Cooper'ı tamamen atlayarak yeni sahnesi için doğrudan Ethan'la koordine olmuştu - yine de her hafta kıyafetlerini onaylamakta ısrar etmişti. Titrek bir nefes alarak elini karnının üzerinde gezdirdi. Siyah mayonun beli ve kalçaları kesikti ve tenine yapışan malzemeye ıslak bir görünüm veriyordu. Aynadan geri çekilerek bacaklarına odaklandı. File çoraplar tüm doğru yerlerinden özenle seçilmişti. İpekler bacaklarını çekiştirip sürtündüğünde çoraplar yırtılıyordu. Siyah ipekler ayrıca belinin ve kalçalarının açıkta kalan derisine de batıyordu.

Saçları özenle toplanmış, telaşlı bir şekilde ve makyajı Kilian'ın yardımıyla doğru miktarda dağılmıştı. Bu gün için ne kadar uzun süre plan yapmışsa, kararlılığı da o kadar artmıştı. Bu yeterli değildi.

Bu şovu onun yapmak. Onların üzerinde uçmak ve kendisini değerlendirme ve hesaplama yerine huşu içinde izlemeye yeterli değildi.

Onlar duymasa bile bir şeyler *söylemek* . Alkışladıkları için kendilerini kirli hissetmelerini istedi.

Baktıkları için kendilerini suçlu hissetmelerini istedi.

Aynadaki uyumsuz bakışları yavaşça sertleşti. Sinirleri çelik bir tuzak kapısının altına itilerek uçup gitti. Çantasını lavabonun altına itti ve barın arkasındaki Ethan'a başıyla selam vererek Dahlia Room'a geri döndü. Mikel, Oscar, Niko, Moses ve Theodore onun ilk hava performansını izlemek için dövüşlerine ara vermişlerdi ve on arkadaşının da gölgeli odanın etrafına dağılmış olduğunu bildiğinden kendini garip bir şekilde yenilmez hissediyordu. Hiçbirini göremiyordu çünkü Ethan ona söylediği gibi sunucuları geri çekmiş ve ışıkları karartmıştı. Zaten genelde onun gösterileri için dururlardı ama o hepsinin karanlıkta olmasını istemişti. Muhtemelen bir sonraki performansı için bunu tekrar değiştirecekti - düşündüğü bir hava çemberi performansı vardı ve bunun için bir ortam yaratmaya hevesliydi - ama bu seferki tamamen onlar gölgelerde saklanırken kendisinin açıkta ve savunmasız - hatta kullanılmış ve istismar edilmiş - görünmesiyle ilgiliydi.

Ethan sahneye adımını atar atmaz şarkısına başladı ve Mia Vaile'in "Twisted" şarkısının ilk notaları, aksi halde sessiz olan alanda ürkütücü birşekilde yankılandı.

Şarkı yavaş ve neredeyse yumuşaktı, daha çok hareketlerine odaklanmasını sağlayan bir arka plan sesi gibiydi. Bu şarkıyı seçmişti çünkü albümlerindeki ilk single ile aynı ismi paylaşıyordu. İnsanların ancak daha sonra bir araya getirebileceği özel küçük bir yapboz parçasıydı

Bir eliyle ipekleri kavradı ve şarkı etrafında geniş bir yankıyla mırıldanırken küçük, dairesel sahnenin kenarında yürüdü. İnsanların usulca fısıldadıklarını duyabiliyordu, çok usulca, müziğin üzerinde konuşmak istemiyorlardı.

Onun ne yapacağını merak ediyorlardı. Yavaşça yürümeye devam etti, onları merakta bıraktı. Tüm bu süre boyunca ipekleri kurnazca büktü, yürürken onları bir o yana bir bu yana sardı ve sonra birkaç sıçrama adımıyla havalandı, sahneyi tekmeledi ve momentumu vücudunu için kullandı, yavaş bir daire çizerek uçarken hala sadece bir koluyla tutunuyordu. En yakın toplanmış masaların üzerinde, bükülmüş ipekler çözülerek başlarının üzerinden uçarken vücudunu sıkı spiraller halinde döndürüyordu.

Yüzündeki acıyı ya da çabayı gizlemeye çalışmadı. Hareketlerinin zahmetsiz görünmesi için uğraşmadı. O *abartılı*

Zorlanma.

Bu dans bir kölelik hikayesiydi. İpekler zincirlerdi, sahne onun kafesiydi ve o sadece gösteri yapan bir kuştı. Onu seyretmek için para vermişlerdi ama o onları koltuklarına hapsetmiş, özgürlüğüne kavuşmak için parmaklıklara doğru çırpınıyor mu, gösteri mi yapıyor, yoksa heyecanlanıyor mu diye merak etmelerine neden olmuştu.

Hareketleri sürekliydi. Nefes almak ya da kendini dengelemek için duraklamıyordu. Geçişler dinlenme anları değildi; vücudundaki her santim gücü ve kusursuz zamanlamayı gerektiren düşüşler ve dönüşlerle kusursuz bir şekilde örülmüştü. İlk düşüşü yirmi fit yükseklikten oldu, sert kaya tavanı açıkça görebileceği kadar yakındı.

Parıldayan yıldızlar gibi görünmesi için taşa yerleştirilmiş küçük ışıkları tek tek seçebiliyordu. Zirvede durakladı, bacakları ikili bir bölünmeye kilitlendi, vücudundaki gerilimi sıkıca kontrol ederken çekirdeği demir gibiydi - ve sonra, tamamen uyarıda bulunmadan, kendini serbest düşüşe gönderdi, kontrollü bir yakalama için kendini havada geri çekti, vücudu tam bir askıya alınmış sırt bükülmesine doğru geriye doğru eğildi. Bu tehlikeli bir hareketti ve

performansının ne kadar zorlu ve şok edici olacağının tonunu belirledi.

Bu, bir aydan biraz fazla bir süre çalışarak başarabileceği türden bir rutin değildi, ancak beklentilere meydan okumak, onu her sabah güneş daha gökyüzünü yarmadan yataktan kaldıran ve her akşam Mikel ile spor salonuna adım attığında dişlerini kararlılıkla birbirine kenetleyen bir şey haline . *Daha iyisini* yapma dürtüsünün yerini, *en iyisi* olmak için yanıp tutuşan bir ihtiyaç almıştı. Şimdiye kadar gördüklerinin en iyisi.

Bu onun gücü olurdu.

Bir *sissonne*'un yarısındaydı, vücudunu havada zarif bir sıçrama benzeri harekete gönderecek kadar büyük bir güçle kendini ipeklerden itiyordu ki, ışıklar altında hafifçe parlayarak yeniden canlandı ve altındaki yüzleri aniden performansına çekecek kadar aydınlattı. Sadece *sissonne* hareketini yapmakla kalmamış, bunu kontrollü bir dönüşle birleştirerek ipeklere geri inmeden önce kendi etrafında dönmüştü, bu yüzden altındaki yüzlerden birine odaklanması bir anını aldı.

Oscar ve Theodore sahneye yakın bir kabinde yan yana oturuyorlardı, iki yanlarında da birer kadın vardı. Kadınları hemen tanıdı. Theodore'un kalçasını tutan ve Isobel'e iri mavi gözlerle bakan kişi, Isobel'den sadece birkaç yaş büyük, ünlü bir Amerikalı aktristi. Saçları

uzun, parlak altın rengi bir yumak, gözleri kalın kirpiklerle kaplı ışıltılı mücevherler gibi, dudakları şaşkınlık ve heyecanın mükemmel küçük bir yayıyla açık. Oscar'ın yanındaki kadın ona dokunmuyordu, ama yakın oturuyor ve daha da yaklaşıyordu, beyaz-sarı saçları kulağının arkasına sıkıştırırken parlayan bir ipek gibi kayıyordu. Amerikalı ünlü bir şarkıcıydı, bronz teni de pırıltılı siyah elbisesi kadar parıldıyordu, koyu renk gözleri geniş ve dumanlıydı, yüz hatları şehvetle kazanmıştı.

Isobel bir an için uzunca bir süre durakladı, dikkati dağıldı.

Nefesleri kısıydı ve bu sadece efordan kaynaklanmıyordu. İçinde korkunç bir canavar yükseliyor, o boyaları yırtmasını istiyordu. Theodore'un güçlü kalçasındaki tırnakları. Onları teker teker kırmak istedi. O kızın *çığlık* atmasını istiyordu.

Nefes almak zordu.

Odaklan. Mikel'in sesi zihninden geçerek düşüncelerini gümüşten bir nehir gibi serinletti.

Kızın bocaladığını görmüştü ve ses tonundaki emir kipi hiç değişmemişti.

Ayağını bırak, diye soğuk bir şekilde emretti, sesindeki buz kafasının içine damlıyor ve dikkatini tekrar ipeklere verip keskinleştirmesine yardımcı oluyordu. Bu onun koçunun, antrenörünün sesiydi ve şu anda kendini tehlikeye attığı için çok öfkeliydi.

Ona hemen itaat etti, tıpkı Kalen'in onu eğittiği gibi. Bu, ikisinin de yaralanma tehdidi altında haftalar süren alıştırma ile onun üzerinde dikkatle ördükleri bir güçtü; güven duygusu etkileşimlerine öylesine işlemişti ki tek bir bakış, havlayan tek bir söz vücudunun itaat etmesi için yeterli oluyordu. Neyse ki bu, onun üzerinde sahip olmadıkları bir güçtü. Onu eğitim odasının kapısına astılar, bir kancadan sarkan bir tasma, bir dahaki sefere şehvetli bir vaatle yere doğru kıvrılıyordu. Ama Mikel onu daha yeni koparmıştı. O tasmayı kızın boynuna geçirmiş ve kızın aklını kendi aklına uydurmaya zorlamıştı.

Fısıltıyla verdiği talimat *gözlerini* kapatmasıydı.

O da öyle yaptı.

Şimdi serbest bırakın, dedi.

Yaptı ve seyircilerin nefesi kesildi. Hâlâ *sissonne*'undan dönüyordu ama bacaklarından birini serbest bırakmıştı, bu yüzden düşüşü gerçekleştirdiğinde sadece bir ayağını sabit tutuyordu. Aşağı doğru savruldu, bacağı

mükemmel bir arabeskle uzattı ve pozisyonunu korudu. Bu rutini biliyordu. Mükemmel bir şekilde çalışmıştı ama kontrolü kaymış ve dengesini kaybetmişti. Aşağıdaki Theodore ve Oscar'ı ve onların kalçalarında, göğüslerinde, kollarında dolaşabilecek elleri düşünmeden edemiyordu.

Sonra Gabriell'i ve onu soyunurken görmek için para ödeyen, sürekli onun için geri gelen, belki şu anda onunla birlikte oturan siyah saçlı güzeli düşündü.

Zihninin neden bu anı, odak duvarını bu iğneleyici güvensizliklerle parçalamak için bu önemli anı seçtiğinden emin değildi. Belki de ilk kez on arkadaşının tamamı Dahlia Odası'nda birlikte hizmet veriyordu. Belki de burası Icon Café olmadığı içindir. Bu oda parlak bir şekilde aydınlatılmamış ve kurallara sıkı sıkıya bağlı değildi. Burası daha gölgeli, daha çökmüş. Sıradan bir şey yoktu.

Bu kabinlerde toplantılar yapılıyor, Alfaların kendilerine biraz ilgi göstermesini sağlamaya çalışan kıkırdayan gençler yok.

Bu insanlar dünyadaki en önemli ve etkili kişilerden bazılarıydı. Reddedilmemeli, saygısızlık edilmemeli ya da . Onlar yönetim kurulu üyeleri, başkanlar, politikacılar, yöneticiler ve süper yıldızlardı.

Mikel'in sesi gibi bir esinti, buzbir merhemdi, isyan eden düşüncelerini dondurup yerine oturtuyordu.

Hiç düşünmeden ters dönmüştü, vücudu bir bebek kadar esnekti. İpeklerle oynayan ip yumağı, siyah ipek ve solgun, çarpık uzuvlardan oluşan çarpıcı bir desen yaratmak için tüm doğru şekillerde gergin ve bükülmüştü. Yüksek hızda dönüyordu, ipekler kollarının ve bacaklarının etrafında kilitlenmişti, ısıltılı bir ağa yakalanmış küçük bir sinekti, ters dönmeyi sürdürürken çekirdeğindeki yoğun yanma hoş bir dikkat dağıtıcıydı - ama uzun süre tutmadı, şok edici

düşüşünde seyircileri bir kez daha şaşırttı. Sabit ciğerleri ve odaklanmış bakışlarıyla tamamlaması gereken bir başka tehlikeli manevra.

Sadece kollarını kullanarak bacaklarındaki ipleri serbest bıraktı ve serbestçe düştü, aşağıya doğru düşerken bacaklarını mükemmel bir şekilde ayırdı. Sakin olmak yerine içi isyan ediyordu. Kendini en alt noktada yakaladı ve iki elini kullanarak bir güç patlamasıyla kendini yukarı çekti. Havada yakalayışı kusursuzdu, saf kontrol ve gücün nefes kesen bir gösterisiydi ama daha da yükseldikçe, fısıldanan övgüler narin yağmur damlaları gibi altına saçıldıkça, içi daha çok parçalanıyordu.

Kullan onu, diye sertçe talimat verdi Mikel. Eşi onun çenesini yakalayacak ve paramparça bakışlarını kendi çenesine kaldıracaktı. Arkadaşı onu bu şekilde inciten her kimse onu parçalara ayırırdı. Arkadaşı onunla yumuşak bir şekilde konuşur ve onu korurdu. Ama hem o hem de Mikel şu anda bir arkadaşına ya da eşe ihtiyacı olmadığını biliyordu. Onun menajerine ihtiyacı vardı. Tasma'sını elinde tutan adamın şimdi onu sıkıca kavramasına ve doğru yöne çevirmesine ihtiyacı vardı. Bu performansın kontrolünü güvendiği birine devretmesi gerekiyordu çünkü artık kendine güvenemezdi ve güven olmadan düşerdi.

O da bunu *kullandı*. O çatlama hissini göğsünün derinliklerinden çekip çıkardı ve yüzüne ve cildine yaydı.

Aferin kızım, diye mırıldandı Mikel yumuşak sesle, gümüş kayganlığı onun ıstırabına fısıldıyordu. Bir ağ yap.

Döndü ve döndü, ipekleri uzuvlarının etrafında karmaşık, görsel olarak girift bir spiral şeklinde kilitledi. Ne kadar hızlı dönerse, ağ da o kadar sıkı bir şekilde etrafını sarıyordu.

Mikel'in işaretiyle bacaklarını kumaştan kurtardı ve daha da hızlı dönerek bir esneklik düşüşü gerçekleştirdi; gövdesi yerçekimine meydan okuyormuş gibi görünen derin bir sırt bükme geriye doğru kıvrıldı, bacakları hâlâ askıda, tamamen uzatılmıştı ve uzuvları neredeyse imkânsız bir açıyla bükülmüş gibi görünüyordu. Düşüşün alt kısmı onu bir Kamçıyı andıran salınım vücudunu tekrar dik bir pozisyona getirdi, kumaş hareketiyle birlikte aşağıya doğru spiral çizdi.

Çok güzeldi. Mikel'in serin nefesi zihnini buğulandırdı, boynundaki tasma izleyicileri uzaklaşana kadar daha sıkı sıkı. Gözleri kapandı ve sadece o ve vardı. eğdi, bükte, düşürdü ve daha yükseğe tırmanması, daha hızlı dönmesi ve daha geniş esnemesi için soğuk emirler verdi. Her fısıldanan övgü nefesinde yanmaya başladı, rutininin sonuna yaklaşırken uzuvları efordan daha fazla titriyordu. Adamın ellerini neredeyse kalçalarında hissediyordu, onu daha da derine bastırıyordu. daha da gerilmesi, daha derine batması için usulca homurdanırken gerçekleştirdi.

Ayakları tekrar sahneye vurduğunda ve alkışlar koptuğunda -daha önce hiç almadığı kadar yüksek sesle- nihayet gözlerini açtı, parmakları isteksizce ipekleri bıraktı, göğsü kabardı, vücudu yandı.

Sahnedan inerken diğer masalara bakmamaya çalıştı ama son selamında gözlerinin fırtınalı, koyu gri bir bakışa çarptığını fark etti. Moses'ın dikkati bacaklarından yukarıya doğru kayıyordu, dili

Gözleri çarpıştığında dudağının üzerinde geziniyordu. Yanındaki kadının ona dokunduğunu fark etmemiş gibiydi ama *kadın* onun dikkatinin başka bir yerde olduğunu, tuzağa düştüğünü etmişti. Uzun, ipek elbisesine uygun olarak koyu leylak rengine boyanmış dudakları yanağına yapıştı ve bronz teninde morumsu bir leke bıraktı. Çenesi büküldü - onu fark etmişti; sadece Onu görmezden geldi ve eli göğsünün üzerinden aşağı kaydı. Adam bileğini kemerine ulaşmadan yakalayıp kucağına fırlattı ama kadın sadece sırttı, kulağına bir şeyler fısıldadı, dudakları tekrar tenine değdi.

Isobel'in boğazında asit yandı ve hızla sahneden indi, sırtını dik tutup başını kaldırarak banyoya girdi, lavabonun altından çantasını aldı ve kıyafetlerini değiştirmek için bir kabine girdi. O akşam Stone Dahlia'da giydiği ipek elbise, Moses'ın *arkadaşının* giydiği leylak *rengi* elbiseye benziyordu. Asitin da çalkalanmasına neden oldu, ipek vücudundan aşağı kayarak yere düşerken teni inanılmaz sıcaktı. Topuklu ayakkabılarını giydi, saçlarının dağınıklığını görmezden geldi ve odaya geri döndü. Artık işi bittiğine göre, onlar da bitmişti. Kurallar böyleydi.

Çıkışa doğru yürüdü, onların çözülmesini zar zor bekledi. Odanın ötesindeki koridora adım atmadan önce kendilerini arkadaşlarından ve masalarından ayırdılar. Kulübün içinde ilerlerken sessizdiler ve bu sessizlik yatakhaneye geri döndüklerinde daha da artmış görünüyordu. Genellikle golf arabalarını kullanırlardı ama kasları hâlâ gergin ve ağrıyor olsa da kafasını boşaltmak için egzersize ihtiyacı vardı. Mikel'in ya da Elijah'ın yetenekli ellerinin omuzlarına girmesi için can atardı ama çok sıcaktı. Hâlâ yanıyordu. Yürüdükçe daha da ısınıyordu.

Yatakhaneye vardığında, hepsini görmezden gelerek doğruca üst kata çıktı ve yatak odasına girdi. Öfkesi yersizdi, bunu biliyordu ama tırmanmasını engelleyemiyordu. Cildi yanıyormuş gibi hissediyordu, karnının derinliklerinde bir acı kıvılcımı canlanıyordu. Adımlarını hızlandırmaya başladı, boğazının arkasında açıklanamaz bir hıçkırık birikiyordu. Kapının bu kadar çabuk açılmasını beklemiyordu. Genellikle ona en azından biraz yer verirdi.

Hepsinin odasına doluşmasını kesinlikle beklemiyordu. Yastık ve battaniye taşıyorlardı ve kameraları ilmeklemiş olmalıydılar. Hiç atıştırmalıkları yoktu, anlaşılan vücudunun yemek yiyemeyecek kadar sıkı sarıldığını anlayabiliyorlardı.

"Yatağında kimi istiyorsun?" Elijah neredeyse klinik bir tavırla sordu, gözleri kızın elbisesinin ön kısmında geziniyor, boğazı düğümleniyordu.

Aşağı baktı ve sütyenini unuttuğunu fark etti. Göğüsleri ipek elbise tarafından mükemmel bir şekilde çizilmiş, meme uçları kumaşa sıkıca bastırılmıştı. Her zamanki kadar soğuk olmayan gözlerini tekrar onunkilere dikti, göz bebekleri genişlemişti ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

"T-Theo ve Oscar." Düşünmeden konuşuyordu, sesi titrek ve kırılgandı, nefes alışları zorlaşıyordu.

Elijah'ın gözleri kıza dikildi, onu tekrar gözden geçirdi ama bu kez değerlendirici bir tavırla. "Belki de hepimiz burada olmamalıyız."

"Yapma," diye nefesini tuttu, karnına ani bir ağrı saplandı, adam dönmeye başladığında elini uzattı. "Hepinize burada ihtiyacım var."

Musa'yı aradı. Onu görmesi gerekiyordu. Adam çoktan odadan çıkmaya başlamıştı, muhtemelen çaresizliğinin kokusunu almış ve Theodore ile Oscar'ı yatağına aldığı anda neler olacağını anlamıştı. Durdu, kızın yüzünü inceledi, içinde küçük bir farkına varma kıvılcımı parladı, sonra onu vurduymaz yüz hatlarının ardına gizledi. Yolun geri kalanını kapıya doğru yürüdü ama kapıdan içeri girmek yerine kapıya yaslandı, kaslı kollarını kavuşturdu ve bir çizmesini kapının arkasına dayadı.

Onu koruyorum.

Deliliğini şımartıyor.

Bağları, hepsinin hissetmiş olması gereken kısa bir memnuniyetle mırıldandı,

Çünkü bu onları harekete geçirmiş gibiydi. Farklı şekilde hareket ediyor, ona dikkatle bakıyorlardı; kanepelere ve yere yerleşip rahatlamış gibi yaparak yayılırken hareketlerinde bir kasıt vardı. Oscar ve Theodore yatağına yayılana kadar ve diğerlerinin bir yere gitmediğine dair kendine güvence vermeyi bitirene kadar, gözlerini Gabriel'e diktiğinde neler olduğunu fark etti.

Bu yanmayı daha önce de hissetmişti. Bu acıyı daha önce de hissetmişti.

Duşta, Gabriel telefonda, kulağına ipeksi emirler fısıldıyordu. O da bunu biliyordu. Gözleri kukuletalı ve temkinliydi, bir yandan anılarının sıcaklığına dalıyor, bir yandan da içinde bulundukları anın istikrarsızlığında sallanıyordu.

Acı şiddetlendi, derisi farkındalık içinde karıncalanırken dudaklarından küçük bir nefes geçmeye zorladı.

"Biri ışıkları açsın," diye bağırdı Niko. "Bunu izlemek istemiyorum."

"Hayır," diye mırıldandı, gözleri kapının karşısındaki Musa'ya kaydı. Onu görmeye ihtiyacı vardı.

O onundu.

Yanağındaki ruj izini hâlâ görebiliyordu ve bu, içindeki her şeyin kaynamasına neden oldu, ama hepsini bastırdı, dikkatini Nikoya çekerken arkadaşlarını geri almak için fokurdayan hevesine bir kapak . Niko, Kalen'in kanepenin tabanına yaslanmış oturuyordu ve gözleri ateşli bir şekilde ona dikilmişti. Sözlerine rağmen, arkasını dönmek için hiçbir çaba göstermiyordu. Kalen yüzünü çatıya dönmüş, kollarını gözlerinin üzerine atmış, vücudu doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. Mikel koltuğunu hafifçe yana yatırmış, gözlerini Kalen'e çevirmişti. duvara. Diğerleri de izliyordu.

Konuşmak için sesini yükseltmeye çalıştı ama boğazı çok sıkıştı, onun yerine dudaklarını bir inilti tehdit ediyordu.

Renk mi? Kafasının içine girmeyi başardı.

"O elbisenin içinde mi?" Gözleri kızın göğüs uçlarına kaydı, boğazından kısık bir hırlama sesi yükseldi. Bağ aracılığıyla konuşmaya zahmet etmedi ya da belki de bağ aracılığıyla sorduğunu fark etmemişti. "Üzerinde kalsın, ben de yeşil kalayım."

Duygularının üzerindeki kapak titriyor, tencere taşmakla tehdit ediyordu. Onlardan birinin bedenine girmesine ihtiyacı vardı ve buna *şimdi* ihtiyacı vardı, ama sesini hepsinin kafasına zorla sokarak bunu bir süre daha erteledi.

Diğer herkes mi?

Bir anlık sessizliğin ardından Kalen, "Ne yapman gerekiyorsa yap," diye cevap verdi. Sesi gergin ve derindi, sözcüklerin üzerinde boğmaya çalıştığı izlenimini veren alçak bir uyarı vardı. Başka birinin itiraz etmesi için bir süre daha bekledi ve sonra yatağa doğru döndü. Theodore onu yanan gözlerle izledi, sanki yan etkiyi onun kadar hissedebiliyordu.

Oscar sınıksı sarılmıştı, yumruklarını sıkarken kollarında damarlar atıyor, burun delikleri açılıyordu. Kokusunun onlara ne yaptığını bilmiyordu ama onaylıyordu. Elbisesinin ipeğini kalçalarına kadar topladı ve hızla Oscar'ın üzerine çıktı, yüzü ona dönüktü, gözleri tekrar Musa'ya kaydı bir mıknaş gibi.

Moses yutkundu, kararar bakışları Oscar'ın kalçalarına sabitlenmiş kaydı. Bacaklarının arasındaki kalın sertlik

Orta bölgesine yayılan acıya anında merhem oldu. Oscar'ın parmakları morartıcı bir kavrayışla sıkışıp boylu boyunca sürüklerken, göğsünden gırtlaktan gelen bir inilti titreşerek uzaklaştı. Kadın, Oscar'ın

Ses vücudunun her yerini titretiyor gibiydi.

Onu tekrar ileri geri, sıkı ve hızlı bir şekilde hareket ettirirken elleri güçlü kalçalarına doğru çırpınıyordu.

"Siktir, Carter." Oscar'ın hırıltısı göz kapaklarını titretti ama onları tekrar açmaya zorladı, ağzı hafifçe açık, nefesi kesilen Moses'a sabitlendi.

Yaptığı şey tehlikeliydi.

Bu her zamanki kontrollerini test etme oyunu değildi. Bu sefer, onların kopmasını *istemi*yordu. Güçlü durmalarını, bağı çözerken tutsaklar gibi buna katılmalarını istiyordu, böylece normale dönebileceklerdi

Yarın sanki hiçbir şey olmamış ve hiçbir çizgi bulanıklaşmamış gibi.

Kontrolü sağlamak için onlara çaresizce ihtiyacı vardı.

Theodore'un eli kızın beline dolanarak parmaklarının arasından koyu renkli ipeği geçirdi ve kız aralarındaki o tehlike çizgisinin titrediğini hissedebildi. Theodore ve Oscar genellikle birlikte iyi oynamazlardı. Theodore'un iri eli kızın alt kabarıklığı boyunca ilerlerken nefesini içine çekti. Göğüsleri, Oscar arkasından küfrederken vücudundan taşan arzu dalgası külotunu ve pantolonunu ıslatıyordu. Aralarındaki engelden hoşlanmamıştı ama bu konuda bir şey yapacak zamanı yoktu çünkü Oscar çoktan kalçalarını yukarı itmiş, fermuarını aşağı çekmiş, pantolonunu itiyordu. Kaba parmakları külotunu yırtarak yataktan fırlattı.

Uzaktan, birinin öne doğru eğilip onları yakaladığını fark etti ve Gabriel'in parmaklarının arasında istismar edilmiş danteli büktüğünü görece kadar bakışlarını Musa'dan ayırmayı başardı, kaşları düşünceli bir şekilde aşağı eğildi. Oscar kalçalarını tekrar aşağı doğru çekerken gözleri ona kaydı, siki kadının kaygan sıcağına sürtünürken ikisi de inledi.

Gabriel'in yüz ifadesinde, eğer vücudundaki ateş onu ihtiyacı olan lezzetli sürtünmeyi bulmaya itmeseydi, duraksamasına neden olacak bir şey vardı.

Sadece Gabriel olmadığını fark etti, diğerlerine de bakıyordu. Niko ve Elijah da aynı bakışa sahipti. Neredeyse bir uyarı gibiydi. Ya da karanlık bir şekilde fısıldanan bir söz, onun ruhuyla olan bağlantılarını aşağıya gönderdi. Kilian ve Cian onu saf, sıvı bir sıcaklıkla izliyor, Alfa içgüdülerini geri çekmeyi başarıyorlardı.

Vücuduna girdiklerini ve dudaklarının isimlerini haykırdığını hatırlıyordu.

Bunun onları ne kadar emin değildi. Önümüzdeki birkaç gece içinde onu sahiplenecekler, isimlerini tekrar tekrar söylemeye zorlayacaklardı.

Sahiplenme duygularının yırtık kenarları yatışana kadar onu tekrar tekrar sahiplenip boyadılar.

Niko, Gabriel ve Elijah için durum farklıydı. Bir çeteleye bir şeyler ekliyorlardı, sessizce ona bunun kefareti ödetecekleri tüm yolları sayıyorlardı.

Mikel ve Kalen hâlâ izlemeyi reddediyorlardı, vücutları taş gibi gergin ve kaskatı kesilmişti.

Dikkatini tekrar Moses'a çevirdi, Oscar'ın sıkılaştıran kavrayışıyla ipeğin kalçalarının etrafında nasıl kıvrıldığını izliyordu, kalçalarının her kayışında ona bir bakış göstermekle tehdit ediyordu, ama dikkatinin kendisine döndüğünü hissettiğinde gözleri tekrar onunkilere yerleşti. Neden orada, onun ilgi odağı olduğunu anlamış gibiydi ve hatta neden yatağındaki kişinin kendisi olmadığını da anlamış gibiydi.

Hepsi anlıyor gibiydi. Belki de gösteri yaparken onun Oscar, Theodore ve Moses'a baktığını görmüşlerdi. Belki de aralarındaki bağ sayesinde bunu hissetmişlerdi. Sebep her ne olursa olsun, başını geriye atıp zevkle sırtını dikleştirirken ve inlerken bu anlayışın affetmeye kadar uzanacağını umuyordu. Oscar'ın sabrı tükeniyordu, kız onun üzerinden kayarken kalçalarını sıkıca kavıyor, sıkı kavrayışın içinde kontrolünü kaybediyordu. Normalde şimdiye kadar onları çevirmiş, bacaklarını açıp içine girerken onu yatağa düşürmüş olurdu.

Theodore da sabırsızlanıyor gibiydi, Oscar'ın sallanırken parmakları onun kıvrımlarında dans ediyor, ipeği tenine sürüyordu. Oscar dimdik oturmuş, kızın üzerine dikilmişti, sırasını beklemeye çalışırken gözleri karanlık bir fırtına gibi yanıyor ve kaynıyordu. Theodore'un eli sonunda bir göğsünün üzerine kapandığında, ağzı diğerine düştü, elbisesinin ipeği arasından bir meme ucunu yaladı ve boğazından boğuk bir ses çıkmasına neden oldu, Oscar'ın sabrı sonunda kırıldı. Kalçalarını yukarı çekti ve şişmiş başını girişine doğru eğdi, çevresi tehdit edici bir gerginlikteydi. Kalçalarını tek bir hareketle aşağı indirmeden önce. Alçak sesle homurdandı. Kanalı harekete izin verecek kadar ıslanmıştı, ani istilanın şoku onu titretmiş ve ellerini adamın kalçalarına dayamış olsa da.

Başka biri olsa alışmasını beklerdi ama Oscar Onu ne kadar zorlayacağını merak ederken şok içinde hıçkırmasına ya da tedirginlikle kıvrınmasına neden oluyordu. Bu çizgide dans etmeyi seviyordu ve belki de bu bu yüzden kendini hafifçe kıza doğru itiyordu.

hareketler. Çünkü *zaten* tehlikedeydiler. Zaten patlayıcılarla deneyler yapıyorlardı, bölgeci ve huzursuz Alfalarla dolu bir odada seks yapıyorlardı. Adam bundan hoşlanıyordu. Yüzünü göremese de bunu anlayabiliyordu. Çıkardığı sesler gırtlaktan geliyordu, kanındaki hafif korku ve endişenin şarkısı onu teşvik ediyordu. Kızın bedenini kaldırdı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kalçalarının keskin eğimini karşılamak için yere çarptı, tüm kontrolü eline aldı.

Denge için adamın esneyen kalçalarına yapıştı, sikinin içinde sürüklenmesiyle inledi, sanki onu içten dışa yakan ateşi ovalıyor ve körüklüyormuş gibi hissetti. İpeğinin kayması garip bir şekilde erotikti Elbise hâlâ vücudunu örtüyordu ve Oscar'ın pantolonunun kumaşı hâlâ güçlü bacaklarını sarıyordu.

"Pislik herif bundan zevk alıyor." Bu söz Musa'dan gelmişti elbette. Şu anda bile alaycı bir espriye hazırdı, yanan gözleri onun pembe yüzünde, kabaran göğsünde, sallanan kalçalarında ve açıkta duran uyluklarında geziniyordu. Gözlerinde hafif acılı bir şey vardı, gözlerinde isyan eden bir şey

ta ki gözleri tekrar onunkilerle buluşana kadar.

Bu bakışın ne anlama geldiğini merak etti, ama sonra Theodore'un eli gergin karnının üzerinden kayarak tekrar göğsünü kavradı, sıkıca sıktı, dişleri alt dudağını endişelendirdi.

"Bu elbisenin içinde zıplayan göğüslerin muhteşem," diye açıkladı, kız ona dönerken sesi sertti.

Kadın ona doğru gerildi ve adamın eli çenesini yakalamak için yukarı fırladı, dudakları dudaklarına çarptı. Dili kızın ağzına kayd, de hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. Oscar onun saçlarını avucunun içine aldı, başını geriye doğru çekip onu eğilmeye zorladı, elleri karnına doğru uçtu ve kendini içinde çok derin tuttuğunu hissedebildiği yere bastırdı.

Oscar tehditkâr bir sesle, "Yok bir şey," diye fısıldadı. "Sıra ona gelecek. Onlar da izleyebilirler."

Diğer Alfalardan biri küfretti. Kim olduğundan emin değildi. Kulağa biraz endişeli geliyordu ama bağları sert iddialar karşısında gevşedi, Oscar'a doğru bastırırken kendi elleri elbisenin içinden ağır göğüslerini kavradı. Orgazmı tam *oradaydı*, ulaşamayacağı bir yerdeydi ama sonra Oscar'ın dokunuşu klitorisine kayd, ilgiye en muhtaç olduğu yeri acımasızca çimdikledi kadın kırık bir iniltiyle patladı, Oscar'ın üstünde kıvranarak kendini çaresizce sıktı.

Başka bir Alfa küfretti, bu seferki ses daha soluksuz ve daha az temkinliydi. Nereden bildiğinden emin değildi ama Mikel şimdi onu izliyordu.

O

Kalen'in izlemediğini bildiği kadar emindi. İçindeki karanlık, bencil küçük canavar, onlara acı verse ya da başlarına bela açsa bile *tüm* ilgiyi üzerinde *toplamak* için ısrar ediyordu. Tüm yatakhaneyle kaosa sürükleyse bile. Birinin kontrolünü kırsa bile. Oscar orgazmının geri kalanını ona sürtünerek atlatmasına izin verdi ve sonra aniden onu öne doğru eğdi, arkasından yükselirken dirseklerinin üzerine yuvarlanmasına neden oldu.

Elbisesini yukarı sıyırdı, ipeği omurgasına döküldü ve kışını sıkıca kavradı, sert, seğiren boyu onu asla terk etmedi. Biri tısladı- Oda'nın diğer tarafında biri vardı ve Oscar ciddi bir şekilde ona sokuldu.

Moses'ı neyin öne çektiğinden emin değildi - Oscar'ın başının üzerinden yaptığı sessiz bir davet mi, yoksa ona bakarken kendi yalvaran gözleri mi, ama aniden oradaydı ve eli pantolonunun malzemesine karşı zorlanan sertliğin üzerinde kayıyordu. Adam inledi, kız onu avuçlarken elleri kızın karışık saçlarına kaydı. Arkasına yaslanan Theodore'un gözlerini kışında hissedebiliyordu, sanki Musa'yı engellemeye çalışıyordu.

"Fikrimi değiştirmeden önce teşekkür et," diye hırladı Oscar, eli sertçe kışına indi.

İçgüdüsel bir hareketle başı geriye gitti, omzunun üzerinden baktı, Oscar'ın etrafında kenetlenirken parmakları pantolonunun içinden Moses'ın sikinin etrafını sarmaya çalışıyordu. Gözleri ışıltılı bir siyahtı, gözleri buluştuğunda itiş gücü hafifçe yavaşlıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Çenesi sıkıştı ve içinde zonklamaya başladı. Eşi tam bir çelişkiydi, onu memnun etmekten zevk aldığı kadar cezalandırmaktan da zevk alıyordu. gülümsedi ve adam derin bir nefes alarak içinde şişmeye başladı.

"Ben boşalmadan önce lanet hediyeni yala, Carter." Sözcükler göğsünden sert bir şekilde fırladı, ama o sadece nefessiz bir kahkaha attı, onun üzerinde sahip olduğu gücün zirvesindeydi, sadece gülümsemesi bile onu neredeyse uçurumun kenarına göndermek için yeterliydi.

Moses elinin altında kasılarak onun dikkatini çekmek istedi ve Oscar ona verdiği "hediye" dikkatini dağıtmak için elinden geleni yaparken tekrar arkasını dönerek alnını onun kalçasına dayadı. Oscar onun dikkatini o kadar iyi dağıtmıştı ki kendini çaresizlik içinde Moses'ın ereksiyonunu serbest bırakmaya çalışırken buldu.

ve odadaki havayı yoğunlaştırdı. Moses homurdandı ve

Titreyen parmaklarıyla sikini serbest bıraktı ve onu istekli, bekleyen ağzına verdi. Kadın rahatlayarak inledi, sesleri kesildi.

"Açgözlü kız." Karanlık fısıltı, karanlık bir duman gibi odanın içinde süzüldü, kulaklarına doldu ve onu kıvrandırdı.

Mikel'in sesiydi. Derin, kadifemsi ve tehdit doluydu. Dudaklarını Musa'nın etrafında kapattı ve boğazının arkasına doğru kayarken, yarısını tekrar dışarı çekerek sikinin ucunu dilinin üzerinde ileri geri sürükledi, koyu renk gözleri yüzüne sabitlenmiş, saçlarını sıkıca kavramıştı. Ne kadar kıpırdarsa kıpırdasın ve kıvranırsa kıvransın, ikisi de kendi hareketlerini kontrol etmesine izin vermiyordu. Moses onun ağzını sikerken bir şekilde yavaş ve kasıtlı bir tempo tuttururken, Oscar'ın temposu, onu diğer Alfa'ya karşı sarsması gerektiği halde hızlandı. İkisi de garip bir şekilde farklı ritimleriyle senkronize olmuşlardı.

Ellerinden biri kalçalarının arasına kaydığında, her iki Alfa da onaylayarak titreşiyor gibiydi. Ter, tenini toz haline getirmiş ve içindeki ateş daha da harlanmıştı. Acıyla ilgili tüm anılar kaybolmuş, yerini Oscar'ın kavrayışının nefis morartıcı baskısı ve Moses boğazının derinliklerine gömüldüğünde göğsündeki sıkışma, eli aşağıya inip boynunu kavrarken kendini orada tutması ve nefes yolunu kapatması. Onun

Kendine dokundukça parmakları tahrikten kayganlaştı, vücudu zevkten eğilmeye başladı. Sonunda tekrar boşaldığında ağlıyordu, ikisinin de hareketleri sarsıntılı bir hal alıyordu, Moses kızın sulu gözleri ona kayana kadar saçlarını çekiştirirdi, kalınlaşıp durgunlaşırken hırıltısı göğsünde vahşi bir çingirak gibi yankılandı, olabildiğince derine itti ve orada nabız gibi atarak saliverilmesini kızın boğazından aşağı gönderdi. İş bitmez Oscar kontrolünün son halkasını da serbest bıraktı ve onu saçlarından tutup geri çekerek

Adamın göğsüne yaslanmıştı, elbisesi kıcını örtmek için geriye düşüyordu.

"Kaldır şunu," diye hırladı biri -Elijah, diye düşündü. Hızla onu çekti Elbise tekrar giyildi ve odanın içinde yankılanan birkaç çakıllı ses duyuldu.

Oscar'ın ona görmek istemediklerinden, serbest kalmanın peşinde koştuklarından değil, diye düşündü. Çünkü Oscar'ın kendilerinin göremediği bir şeyi görmesini istemiyorlardı; tek yapabildikleri izlemekken bunu yapamazlardı. Sahip oldukları şey onu her yönden sıkıştırıyordu, Sigma gücüyle hissettiği ağır bir duvardı bu.

Olumsuz bir şeydi, yutamayacakları kadar büyük ve çirkindi. Oscar'ın parmakları klitorisini buldu, nefesi kesilene kadar bastırdı ve ovdu.

ve tekrar onun etrafında kenetlendi ve sonra onu takip etti, homurdanırken dişleri boynuna battı, horoz seğırdi, içine boşaldı.

Benim, diye iddia etti, bunu onun kafasında söyleme sağduyusuna sahipti.

Kız onun üzerinde kıvrandı, iddiayı seviyordu ve adam ona hafif bir tokat attı. "Bunu yeterince yaparsan altın oğlun bir daha asla sırasını alamaz."

Oscar tekrar Theodore'a baktı, elbisesi birleştikleri yeri örtmek için aşağı doğru inerken elleri kışını okşuyordu. Oscar'ın içi hâlâ sertti ve son birkaç haftadır yatağına girdiği durumlardan biliyordu ki, eğer orada biraz daha kalırsa Oscar üç orgazmı altıya çıkaracaktı... *özellikle de* kışına dokunuyorsa, ki

özel bir düşkünlüğü varmış gibi görünüyordu.

Theodore arkasına yaslanmış, bir kolunu başının arkasına uzatmış, gözlerini dikkatle kapatmış ve yüzünde küçük, sıkı bir gülümseme vardı. Hızla kendini Oscar'ın kucağından kaldırdı ve aralarındaki yatakta diz çökmek için döndü. Neredeyse amcığı boşalır boşalmaz, acı eskisinden daha güçlü bir şekilde geri döndü. İnledi, iki büküm oldu, kolunu karnına doladı, İçindeki yanık ateş gibi yanmaya başladı.

"Kahretsin, iyi misin?" Theodore sordu, hem kendisi hem de Oscar doğruldu ve ona doğru uzandı.

"Biriniz bu konuda bir şeyler yapsa iyi olur," diye hırladı Gabriel. "Hemen şimdi."

Isobel çoktan harekete geçmiş, Theodore'a uzanmaya başlamıştı bile; elleri gömleğini kavıyor, onu üstüne çekmeye çalışırken düğmelerini koparıyordu.

"Becer beni," diye nefes nefese kaldı. "Acele et, lütfen."

O kadar hızlı hareket etti ki, fermuarını açtığını bile görmedi. Göz açıp kapayınca kadar onun üstüne çıktı, bacaklarından birini dışarı doğru bastırdı, içine girerken bükülmüş bacağına yatağı sabitledi. Basınç mükemmeldi, adamın uzunluğu kadının içini kavuruyordu, uzun, kalın ve tanıdıktı.

"İyi misin?" diye sordu, çekilip kendini tekrar derinlere bastırırken bile, boğazından boğuk bir inilti çıkardı.

"Sadece durma," yalvardı, onun yırtık gömleğini tutarak.

"Siktir, Illy." Gözleri karardı, dudakları gerildi, kalçaları kekeledi. ters çevirecek kadar geri çekildi ve sonra nasıl ihtiyacı olduğunu hissederek sert ve hızlı bir şekilde içine girdi.

Miyavladı ve yatağı doğru , bir yumruğuyla karmakarışık çarşafı, diğer yumruğuyla yumuşak battaniyeyi kavradı, ikisi de onu sabitlemeye yardımcı olmadı.

Theodore onun vücudundan bir doruk noktası daha çıkardı ve sonra bir tane daha, ta ki o

Gevşekti ve içinde nabzı atıyordu, kalçalarını yukarı çekerek kendini derinde tuttu, sıcaklık çekirdeğini yıkadı.

Adam kadının bitkin bedenini çekip çıkardığında, sanki acı dolu bir çığlık atmasını bekliyormuş gibi temkinli davranıyordu ama çığlık gelmedi. Kadın kemiksizdi.

Sadece seksten değil, yorucu performansından, bağıın yan etkisinin acısından ve duygularının ağırlığından da bitkin düşmüştü. O anda her şey üzerine çöktü ve boğazından *gerçek* bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti.

Az önce birlikte olduğu üç Alfadan birinin onu kucaklayıp duşa sokmak üzere olduğunu biliyordu ama gözlerini o anda ihtiyacı olan kişiye dikti. Kilian çoktan ayağa kalkmış, ona doğru yürümeye başlamıştı.

"Hadi bebeğim." Adam kollarını uzattı ve kadın zayıf bir şekilde kollarına sarıldı, kollarını ve bacaklarını onun etrafına doladı. "Bağ bu gece sana kötü davrandı, değil mi?"

Sessiz bir hıçkırıkla sarsıldı ve her yönden gelen acıyı hissedebiliyordu, ağırlı ve keskin.

" bir şey değil," diye çabucak hıçkırdı. "Sadece bunaldım."

Bağ aracılığıyla sözlerinin gerçekliğini hissettiklerinde acının iğnelenmesi hafıfledi. En ağır ipliği kopardı ve gözlerini Musa'ya dikti, sanki hiç yerinden kıpırdamamış gibi kapıya yaslanmıştı. Şu anda nerede durduklarından emin değildi. Ona sıkı bir gülümseme verdi. "Bu sadece bir yan etkiydi, Carter. Anlıyorum."

Kaşlarını çattı, sözlerinde gizli bir anlam olup olmadığını anlamaya çalışıyordu ama Kilian onu çoktan banyoya kaçırmıştı.

Her de soydu, onu duşa taşıdı ve muslukla oynarken içerideki banka . Yarı sertleşmiş, güzel aleti kalçasından dışarı doğru kıvrılmıştı.

," dedi, bakışlarının yönünü takip ederek. "O... performanstan sonra aşağı inmekte zorlanıyor."

"?" Kadın ona sıırttı, belli ki şaka yapıyordu ama adamın gözleri sadece parladı.

Derin bir nefes almadan önce "İkisi de," diye homurdandı. "Diğerleri için endişelenme. Kimse dalgalanmadı. Kimse vahşileşmedi. Kimse hadım edilmedi.

Henüz."

Gözlerini devirdi. "Çok daha iyi hissediyorum."

"Bu işte birlikteyiz," dedi sertçe, çenesini yakaladı, başparmağı çenesi boyunca yumuşakça okşadı. "Bu bağı nasıl çözmemiz gerekiyorsa öyle çözeceğiz - bu *bizim* . Sorumluluğı paylaşıyoruz. Söz veriyorum kimse bunu sana karşı kullanmayacak ve yarın her şey normale dönecek."

EVET, EFENDİM.

"DAHA FAZLA HEDİYE Mİ?" BABASI İÇERİ GIRERKEN İSOBEL KURU BİR SESLE SORDU Icon Cafe'de - bu kez yanlarında üç asistan vardı, hepsi de ağır alışveriş torbalarıyla ağırlaşmıştı. Isobel kaşlarını çatarak bazı etiketlere baktı. Gucci, Saint Laurent, Hermes, Armani.

"Bu iş çığırından çıkıyor," dedi.

Braun onu görmezden gelerek yardımcılarını kovdu. Sanki tüm çantaları kendisi taşımış gibi ağır bir iç çekişle yerine oturdu.

"Oğullarım nasıl?" diye sordu, öne doğru eğilip onlara kahve doldurmaya başlamadan önce sadece bir an dinlendi.

Alfaları kastediyordu.

Onlardan sürekli *oğulları* olarak bahsediyordu.

Isobel gözlerinin dolmasını güçlükle engelleyebildi.

Her şey takım elbiselerle başladı, ama sonra babası ayda bir kez Icon Cafe'de onunla zaman geçirmeye başladı. İlk başta küçük hediyelerle onun sınırlarını test etti. Bir bilezik, bir çift küpe, bir Birkin çanta, bir bilezik daha. Kız hepsini reddetti. Dört ay sonra, doğum gününden sonraki hafta sonu, grubun bir parçası değilmiş gibi davrandığı Mikel hariç, Alfaların her biri için birer tane olmak üzere dokuz tasarımcı eşarpla geldi. Dolapları son derece boştu, bu yüzden bu sefer kabul etti. Ayrıca, doğum günü için yeterince şımartılmıştı ve gerçekten

başka bir şey, özellikle de Braun'dan. Alfaların hepsi hafta başında bir film gecesi için onun odasına dolmuş ve her biri ona gerçek bir buket çiçek getirmişti - bir çiçek resmi değil. Braun'a karşı Oscar ve Mikel'in doğum günlerinde çiçek çizme geleneği. Oscar'ın doğum gününü kutlamak için hepsi çok meşguldü - herhangi bir etkinlikle ilgilendiğinden değil - ama doğum günü Mikel ile paylaşıldığından, tüm grubu bir mola vermeye zorlamak için en iyi zaman olduğuna karar verdiler.

Herkesin rahat ve yakın olduğu, rahatça birbirlerine yaslandıkları ve rahatlamak için birbirlerine o nadir gecelerden biriydi. Atıştırma odalarıyla karınlarını , onun en çok izlemek istediği filmlere gülmüşler ve sonunda yatak odasında yayılmış bir şekilde uykuya dalmışlardı. Mikel ve Kalen bile kalmıştı - Şükran Günü tatilinden sonraki röntgenci gecelerinden beri ilk kez onun odasında uyumuşlardı.

Yine de, babasının hediyelerle sevgisini kazanmaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, ona bir hediye vermesine izin verebileceği *tek* gün olan gerçek doğum gününü unutması onu kızdırdı.

Alfalar adına eşarpları kabul ettikten sonra Braun şansını daha da zorlamaya çalıştı. Ondan sonraki üç ay içinde, hepsi de dostları için olmak üzere giderek daha fazla hediyeyle geri döndü ve şu anki aşırılık gösterisine kadar ilerledi.

Kaşlarını çatarak adama baktı; adam şu anda perdeye doğru eğilmiş, Alfaların özel odalarında ne yaptıklarını görmeye çalışıyordu.

"Neden benim yerime onlarla vakit geçirmiyorsun?" diye sordu soğukkanlılıkla.

BRAUN CARTER KIZININ KENDISINE KIZGIN OLDUĞUNU BİLİYORDU. O DA Isobel'in arkadaşlarına olan ilgisini belli etmediğini biliyordu ama niyeti tam olarak buydu. Psikiyatristi ona Isobel'in ilgilendiği şeylere ilgi göstermesini söylemişti. Doktor, kızıyla yeniden bağlantı kurmasının yolunun bu olduğuna söz vermişti. Kuşkusuz dansı da seçebilirdi. Ama dans umurunda değildi. Şarkı söylemeyi seçebilirdi, Ama kendisi de onun bu konuda yeteneksiz olduğunu söylemişti ve yanıltmış olmaktan hiç hoşlanmazdı.

Hoşuna giden şey, kızının -küçük, zayıf *Sigma*'sının kızı on Alfaya bağlanmıştı.

tane.

Alfalar.

Uzun boylu, güçlü, popüler, çekici, yetenekli, çalışkan ve Mikel. Oğulları kadar iyidiler.

On bir kişi bu oyunu kazanacak ve sonra bir aile olabileceklerdi.

Alfalardan oluşan bir aile.

Ama hayır... onun zayıf olduğunu söylemesine izin yoktu.

Sigmalar güçlüdür.

Caran Carter güçlüydü, tanıdığı en güçlü kişiydi. Güçlü Sigma kavramı her zaman kafasını karıştırmıştı. Bunu kabul etmek zordu ama günlüklerini okumayı bitirdiğinde nihayet farkına varmıştı.

Caran Carter lanet bir *savaşçıydı*.

Ve şimdi Isobel vardı ve o... o daha da güçlüydü.

Caran'ın hâlâ hayatta olmasını, o lanet günlüklere yazmaya devam etmesini ve böylece Isobel'in nasıl ortaya çıktığına dair onun bakış açısını okuyabilmeyi diledi. Her şeyi Braun'un asla yapmayacağı şekilde ifade ederdi. Olayları her zaman tamamen farklı bir perspektiften görüyordu. Bu, beyninin kendi başına ulaşamadığı diğer tarafını açmak gibiydi. Ve hâlâ da ulaşamıyordu.

Braun her zaman birbirlerine zarar verdiklerine inanmıştı... ama Caran'a göre acıya neden olan tek kişi oydu.

Psikiyatristi, *incinmiş* hissetmesinin ille de birilerinin ona acı verdiği anlamına gelmediğini söylemişti. Yapılması gereken bir ayrım vardı. Sinir bozucu bir şekilde, Caran'ın günlüğü bu ayrımı onun için hecelemeden, bunu kendi başına göremiyor gibiydi. Isobel'e farklı olacağına dair söz vermek istiyordu ama gerçek şu ki, bu bakış açısı olmadan beyni tekrar kapanıyordu.

Deniyordu. Sık sık başarısız olmaya mahkûm olup olmadığını merak ediyordu ama deniyordu.

"Baba mı?" Isobel kaşlarını ona doğru kaldırarak sordu.

"Seni görmeyi tercih ederim," dedi dürüstçe ve sorusunu geçiştirdi.

Sonunda "baba" kelimesini pis bir şeymiş gibi tükürmeden etmeye başlamıştı.

"Ama ?" diye sordu, çünkü kızın yüz ifadesinde kızgınlık olsa da beş dakika içinde gülümsüyordu.

Yedi ay ve yedi ziyaretten sonra hâlâ ona kişisel bir şey söyleyecek kadar güvenmiyor olsa da Alfalar hakkında konuşmayı seviyordu. O

sadece işleri ve eğitimleri hakkında konuştular.

Theodore Kane'in şarkıcılığı, Niko Hart'ın dansçılığı, Elijah Reed'in rapçılığı *falan filan* hakkında gevezelik sonra, "Yani albüm hemen hemen bitti," diye tahmin yürüttü. İlgilenmediğinden değildi; sadece zaten biliyordu.

Kızı ve müstakbel oğulları albümlerini hazırlarken, o da kendi hamlelerini yapıyordu. Bir süre önce Orion Entertainment için yönetmenler.

Herhangi bir politika değişikliği yapamazdı ama her şeyi biliyordu. O Kalen West ve Mikel Easton'ın - damatları söz konusu olduğunda biraz daha az hevesli olduğu - insan grubuyla sihir yarattıklarını biliyordu. Hero'nun albümü başarılı olacaktı ama Eleven'inki de öyle olacaktı.

Başa baş gittiler.

Hero her Cuma gecesi Ironside Row'daki gösteriyi çaldı, ancak Eleven özel eğitim odasında kendi içeriğini yarattı ve şiddetle sadık bir takipçi kitlesine sahipti.

"Konuşmamız gereken bir şey var." Isobel aniden konuyu değiştirdi, ellerini gergin bir şekilde kucagında kavuşturdu. "Hero'nun yaz tatili boyunca yapmayı planladığı albüm turuyla ilgili."

Arkasına yaslandı ve onun detay vermesini bekledi. Eleven'in bitiş çizgisine doğru yarışı için yıkıcı olacak planlı turne hakkında onu geçen ay bilgilendirmişti. Gerçek dünyada bir yaz albümü turnesi Alfalar evlerinde, yerleşim yerlerinde mi sıkışıp kalmışlardı? Bu onları mahvederdi.

Yüzünü buruşturdu ve parmaklarını sıktı; bu onun sandığı eski bir alışkanlığıydı. "Bununla rekabet edemeyiz. Rekabet biliyorsun." Gözleri gergindi, stres omuzlarını sıkıyordu. "Kalen seçeneklerimizi araştırıyor - yetkililerin yerleşim yerlerinden ayrılmalarına izin vermeleri kesinlikle mümkün değil, ancak bir yerleşim turu bir seçenek olabilir."

"Bunu finanse edecekler mi?" Braun ses tonunda şüphe varmış gibi yaparak sordu.

Küçük planlarını zaten biliyordu elbette. Ve kızın ona ne sormak üzere olduğunu bildiğine dair bir his vardı içinde.

Yüzündeki kibarca şaşkın çatık kaşları derinleştirerek kendini beğenmişlik yapmamaya çalıştı. Bu iyi hissettirdi.

Bu hoşuna gitmişti, onun yardımına ihtiyaç duyması.

"Bir yerleşim turu düzenlememize izin verecekler. Hayran buluşmaları düzenleyebileceğimizi ve sadece Alfa'nın yerleşim yerlerini ziyaret edebileceğimizi söylediler. Hayır. konserler. Eğer Kalen ve Mikel'in bize katılmasını istiyorsak.

Cooper ve Teak'i de alacağız. Ama bunu finanse etmeyecekler," diye . "Ve ticari uçuşlar yapmamıza da izin vermiyorlar."

Braun kısık bir ıslık çaldı. "Bileziği istemedin ama özel uçağı mı istiyorsun?"

Yüz ifadesi düzleşti.

Tekrar ıslık çaldı, sahte bir şokla başını salladı ve bunu olabildiğince uzun süre uzatmaya çalıştı. "Bu küçük bir iyilik değil."

"Bu bir iyilik olmayacak," dedi sıkıca. "Seninle başka bir anlaşma yapmayı teklif ediyorum. Karşılığında ne istiyorsun?"

Parmaklarını çenesinin üzerinde ileri geri ovuşturdu. ", turu finanse edeceğim ama karşılığında tam kontrol istiyorum. Kendim organize edeceğim."

"Ekibini mi kastediyorsun?" diye çabucak karşılık verdi, ses tonu meydan okuyucuydu.

Her geçen gün ona daha çok benzemeye başlamıştı. Eskiden ona meydan okuduğunda bundan nefret ederdi, çünkü bunu sadece gözleriyle yapardı.

Lanet bir Sigma korkağı gibi.

Hayır, bunu söylemesine izin yoktu.

Kuku gibi mi? Hayır, bu cinsiyet ayrımcılığıydı. Zayıf küçük bir kız gibi-

Hayır, bu daha kötüydü.

Bazen, düzeltmesi gereken şeylerin listesi sonsuzmuş gibi geliyordu. Ama o lanet bir döneke değildi.

Isobel'in eskiden olduğu gibi biri değildi.

Eskiden bir meydan okuma karşısında sinerdi. Şimdi, omuzlarını dikleştirdi ve ona karşı çıkmaya cesaret etti, bunu tüm gücüyle yaptı. dünyada güven.

"Evet, ekibim -benim yönetimim altında- her şeyi organize edecek," dedi. "Ben de size eşlik edeceğim. Mikel Easton da uslu duracak," ekledi, kendini tutamayarak. "Bu hediyelerin hiçbiri onun için değil. yol."

Diğer müstakbel oğullarıyla gurur duyuyordu ama Easton yine de onu .

"Asla öyle değiller." Isobel teklifini düşünerek kahvesini yudumladı.

Kadın

çok uzun sürüyordu ve perdelerin arkasından bakmaya cesaret etti, birkaç Alfanın ona doğru baktığını gördü. Bunu bazen yapıyordu. Odanın diğer ucuyla iletişim kurmak için aralarındaki bağı kullandığını tahmin ediyordu. Yetkililer bu özel yeteneğe sahip olmadıkları izlenimine kapılmışlardı ama yetkililer bağları Üstün Yetenekliler gibi anlamıyorlardı. İçindeki karanlık

Şiştı, delilik onu *buna sahip olabileceği* düşüncesiyle aşağı çekmekle tehdit ediyordu, ama o bunu bastırmak için çabaladı.

Bazen, onu bastırmak için kendini sersemletecek kadar içmesi gerekiyordu.

Bazen kendini o balkonda, tıpkı karısının yaptığı gibi düşüşü düşünürken buluyordu, çünkü aşağı itmek, yutmak, boğulmak çok zordu.

"Mikel için hiçbir söz vermeyeceğim," dedi Isobel sonunda, dikkati yeniden Mikel'in üzerinde yoğunlaşarak. "Ama diğer her şeyi kabul edeceğim."

Tekrar perdeye doğru baktı. Easton her zamanki gibi barda duruyordu. Bu çirkin herifi eski kız arkadaşı dışında kimse istememişti ve bunun tek nedeni Tilda'nın kafayı yemiş olmasıydı. Mikel şimdi Braun'a bakıyordu, kaşları çatıktı.

Braun genç adamı incelerken küçük bir zevk kıvılcımı hissetti. Eğer kendi Alfa'sını yetiştirecek olsaydı, çocuk tıpkı Easton gibi olacaktı, bunu biliyordu. Sert, öfkeli ve en ufak bir saygısızlıkta yumruklarını savurmaya hazır.

Hâlâ sinir bozucuydu ve Braun yüzündeki kibri silmek istiyordu ama onun takdire şayan bir Alfa örneği olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Braun onun baskınlığını odanın diğer ucundan bile hissedebiliyordu.

Evet, sinir bozucuydu ama idare ederdi.

Ayrıca Braun'un onun mükemmel olmasına ihtiyacı yoktu.

Theodore Kane varken olmazdı. Kane olduğu pırıl pırıl ve yetenekli kaldığı sürece diğerleri ne isterlerse olabilirlerdi. Yine de yedeklerin olması güzeldi.

"Peki," diye kabul etti, Isobel'e dönerek. "Kendine bir anlaşma buldun."

ISOBEL, BABASININ ARDINDAN MASADA BİR KAHVE DAHA İÇTİ.

Sola. Hâlâ halletmesi gereken ikinci rezervasyonu vardı ama her zaman sipariş vermesine izin vermiyorlardı ve Braun'u gördükten sonra fazladan tekme ihtiyacı olacaktı.

Mikel masasını toplamaya geldi ve o da ona yardım etmek için ayağa kalktı.

"Size hiç sahip olamadığı oğulları gibi bakıyor," dedi kızgınlıkla.

"Ben değil," diye karşılık verdi Mikel, eğlenmiş görünerek. "Bana, senin yeni baban olmaya çalışıp çalışmadığımı sorduğu zamanla ilgili kâbuslar görüyormuş gibi."

Isobel buruşturarak masadan uzaklaştı ve saçlarını topladığı yüksek at kuyruğunu yeniden topladı. Saçları uzamıştı, ağır dalgalar hangi stile sokmaya çalışırsa çalışsın hep ağırlaşıyordu.

"Biliyor musun," diye cüret etti, kollarını indirdi, gözleri masanın üzerine eğilen adamın geniş sırtındaydı, "müşteri olsaydım seni isterdim." Bu sözleri düşünmeden söylemişti ama şimdi içinden kendine lanet ediyordu.

Muhtemelen en son isteyeceği şey, Alfalar arasında en az popüler olanın kendisi olduğunu söylemesiydi; Oscar'dan bile daha az popülerdi. Bu noktada sayamayacağı kadar çok kızı ağlattı. Tilda Anderson -Kreatif direktör Mikel'le birkaç kez anlaşmıştı ama başka kimseyle anlaşmamıştı.

Dudakları seğirdi, yaralı derisini çekiştirdi. "Gerçekten mi?" Bu bir soru değildi.

"Birkaç dakika içinde bir rezervasyonum var," diye ekledi tabakları dizerken. Isobel'in midesi bulandı. Alfalar -tıpkı diğer tüm İkonlar gibi- Kafedeki eğitim birkaç müdavim edinmesini sağlamıştı. Geri gelenlerden *nefret* . Gerçek olsun ya da olmasın, arkadaşlık kurduklarını görmeye dayanamadığından değil, bazı müdavimlerinin daha fazlasını hayal ettiğini bildiğindendi.

İlk günlerinde Elijah'la birlikte oturan utangaç kız, tıpkı onun söylediği gibi ayda kez geri geliyordu ve Paris'te bile yaşamıyordu. Babasına her ay arkadaşlarıyla birlikte Paris'e uçması için yalvarıyordu. Elijah'ın onu görmezden gelmesi için beş yüz avro.

"Yine mi Tilda?" Isobel, Mikel'in doğrulurken kollarını arkaya doğru uzatmasını ve boynunu yana doğru kırmasını izleyerek tahmin etti. Benekli gözleri ona dikilmiş, kısa bir süre elbisesinin üzerinde gezinmişti. Yedi aydır giyiyordu ve ne zaman giyse gözlerini vücudunda gezdirmekten vazgeçemiyorlardı.

"Tilda," diye onayladı, bir iç .

Genelde bu konuda konuşmazlardı. Onların müdavimleri. Alfalar misafirlerine karşı şefkatli davranmazlardı ve flört etmezlerdi - onun yaptığı gibi değil.

onunla özel olarak konuştuklarını biliyordu. Bazıları kibar bile değildi ve Oscar, Moses ve Niko gibi bazıları da düpedüz edepsizdi.

Bu garip bir dansı, özellikle de bazılarıyla ilişkileri tanımsız olduğu için. Teknik olarak, hepsiyle ilişkisi tanımlanmamıştı ama Theodore, Kilian, Cian ve Oscar ile düzenli olarak seks yapıyordu. Onları kendisininmiş gibi sahiplenmekte kendini haklı hissediyordu ve misafirleriyle bir sınırı aşarlarsa tamamen çıldıracaktı.

Diğerleri daha çok gri bir alandı. Kalen'in istendiğini görmekten nefret ediyordu. Tilda'nın Mikel için geri dönmesinden nefret ediyordu. Moses için geri dönen güzel yeşil gözlü siyah saçlı kadından nefret ediyordu. Niko için içeri doluşan kızlardan ve Gabriel için Isobel'in midesini bulandıracak kadar sık dönen minyon, evli kadından nefret ediyordu.

Bundan

nefret

ederdi.

Ve yine de...

Her Cumartesi gecesi, saatlerce süren endişeye katlandıktan sonra, birlikte olduğu dört Alfayla her zaman hayatının en iyi seksini yapıyordu ve bu neredeyse çektiği acıya değiyordu.

Arkadaşlarının başka erkek ve kadınlarla eğlenmesini izlemek zorunda kalmanın o korkunç, tüyler ürpertici hissini dört gözle beklemeye başlamıştı çünkü o

Yurda geri döndüklerinde, yatağına atılacağını, kıyafetlerinin yırtılacağını, vücudunun işaretleneceğini ve derisindeki kaşıntı hafifleyene ve perişan ruhu yatışana kadar doldurulacağını biliyordu.

Mikel hiç uyarmadan perdeleri kapattı, kadının çenesini yakaladı ve gözlerini kendi gözlerine kaldırdı. "Her şey yolunda mı?" Sesi yumuşak olamayacak kadar sertti ama gözleri kızın yüz hatlarında gezinirken endişeliydi.

Koyu renk saçları çok yakışıklıydı, en ince dalgası alnını süpürüyordu, saç telleri kararmış pas karışımıyla vurulmuştu. Keskin yüz hatları, güçlü bir burnu, ince dudakları ve köşeli kaşları vardı. İlk yılında görünüşü onu kesinlikle korkutmuştu ama şimdi tüm o yara izleri ona görünmezdi ve ona baktığında yüzündeki ciddiyet her zaman azalırdı.

"Sadece kendime kızıyorum," dedi adam çenesini biraz daha sıkıp sessizce bir cevap istediğinde. "Keşke insanlar sana daha fazla takdir gösterse ama eğer göstetselerdi, onlardan nefret ederdim."

Başparmağı çenesinin çizgisini usulca okşadı, başı yana eğildi. "Bu Tilda ile ilgili."

"Hayır," diye yalan söyledi. "Tilda kim?"

"Yeterince sahiplenilmiyor musun Sigma?" diye fısıldadı dudaklarına sıkıca, ama onu öpmedi. Sadece çenesini tuttu, yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi, gözleri kızın içine bakıyordu. "Kontrol ediyordum rengi değişmedi. Bağ hala yapabildiğimiz kadar mutlu."

"Bu bağla ilgili değil." Kızarıyordu. Bağ kurdukları için Mikel otomatik olarak *onun* olmamıştı. Bunu onun hayatını kurtarmak için yapmışlardı, onu sevdikleri için değil.

O karar vermedikçe onun değildi, tıpkı o karar vermedikçe onun olmadığı gibi.

"O zaman ne?" diye sordu, bir adım geri elini kızın yüzünden çekti.

"Babanın söyledikleri hakkında hâlâ endişeli misin?"

"Bu konuda hiç endişelenmiyorum. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama ya insanlar - ya *Tilda* seninle yalnız görüşmek isterse? Ya Yulia Kalen'le yalnız görüşmek isterse? Ya dışarıda babalarının parasını harcayan kızlardan biri Theo, Cian, Kilian, Niko ya da Moses ile bir şeyler ayarlamaya çalışırsa? Ve hiç konuşmayan o sessiz kız

Elijah mı? Beni . Peki ya sürekli Gabe için geri gelen kadın? Onu *çoktan* yalnız yakaladı. Ve kıyafetlerini çıkardı."

Mikel başını salladı, yüz ifadesi öfkeyle düzleşti. "Bu bir daha asla olmayacak."

"Sanırım babamla birlikte oldu. Bence babamın başına *daha kötü* bir şey geldi. Braun Carter'ın başına geldiyse, sizin başınıza gelebilir."

"Braun bana ve Kalen'e sahip değildi. Çocuklarımız bize sahip. Hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğiz."

Tekrar. konuşulmayan bir şey geçti. Çünkü, elbette, Gabriel ve Elijah'ın başına daha önce gelmişti.

"Ya *senin başına* gelirse," diye tükürdü, sesini alçak tutmaya çalışarak.

"Carter?" Ethan perdenin arkasından başını uzattı. "Oh, güzel. Seni orada duyduğumu sandım. Sıradaki misafiriniz bekliyor. Yedi numaralı masa."

Isobel ona sert bir baş selamı verdi ve adam gözden kayboldu. Mikel'in yanından geçmeye başladı ama Mikel perdeye doğru uzanan Isobel'in bileğini yakaladı. Onu tekrar kendine doğru çekti, tutuşu hafifti.

"Keşke dünyayı değiştirebilsek," diye alçak sesle konuştu, "ama dünya sen istedin diye seni dinlemez. Bir insan kadınının bir gün kendisine yönelik tüm şiddetlerin durmasına karar verebileceğini mi düşünüyorsunuz? Sence

öylece söyleyebilir mi? O öyle dedi diye her şey bitti mi? Hayır. Oyunu oynamak zorunda. Kendi anını beklemek ve kelimelerini seçmek zorunda, yoksa gülünecek, dikkate alınmayacak ya da saldırıya uğrayacak. Bu bizim dünyamız." Onun bileğini nazikçe sıktı. "Eğer *kendi* nüfuslarının yarısını bile karşılayamayacaklarsa

onlara yönelik şiddet eylemlerinin durdurulmasını talep etme nezaketini göstermezseniz, o zaman hiç şansımız olmadığını biliyorsunuz."

"Yani böyle bir şey olursa, bunu kabullenecek misin?" diye sordu, kalbi midesine inerek.

Eli kolunda gezindi, parmakları aniden boynunu çevreledi. Sıkı bir tutuş değildi ama yine de nefesini kesti. Ondan biraz geride durdu, göğsünün aniden sıkışmasına, yanaklarındaki renge, parmaklarının aniden bileğini tutmaya çalışacakmış gibi seğirmesine tanıklık etti. Tekrar konuşmadan önce onun tepkisini her yönüyle dikkatle değerlendirdi.

"Hiçbir zaman sadece *kabul etmemiz* gerektiğini söylemedim. *Onları* kontrol edemeyeceğimizi söyledim. Ama biri benim bedenim, Sigma'm ya da Alfalarım için gelirse, buna pişman olurlar."

Onu bırakıp perdeden geçmeden önce boynunu hafifçe sıktı. Derin bir nefes aldı ve onu takip ederek dışarı çıktı, bir menü alıp bir sonraki masasına doğru yürürken parmakları yakasında oynuyordu. Yanından geçerken Niko odalardan birinden çıkıyordu. Başka birinin parfümü gibi kokuyordu.

Kaşlarını çattı, neredeyse kendi ayağına takılıyordu.

"Sinema gecesi mi?" diye sordu, gözleri kızın kıvrılmış dudaklarında gezinirken.

Ara sıra yaptıkları bir şeydi. Özellikle zor geçen hafta sonlarından sonra. Hepsi Isobel'in odasında toplanmış, şezlonglarındaki minderleri sürükleyerek getirmiş ve onun zeminine yaymışlardı.

"Kulağa hoş geliyor," dedi, bir sonraki odasına adım atarken omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı hafifledi.

"Carter," diye selamladı İsveç aksanıyla konuşan bir adam. "İsme bir yüz eklemek güzel."

Ne? Ona kibarca gülümsedi, iki eliyle menüyü uzattı ve hafifçe eğildi. Yulia birkaç kez uğrayıp onlara kafe adabı hakkında ders vermişti ve buna menünün nasıl verileceği de dahildi.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum efendim."

Menüyü ondan aldı. "Otur."

Kadın koltuklardan birinin kenarına tünedi, adam da oturdu ve ceketini çıkardı. İri yarı bir adamdı, açık renk saçları vardı ve saç telleri gümüş çizgilerle süslenmişti.

"Diziyi izlemiyor musunuz efendim?" diye cüretkâr bir şekilde sordu, onun "isme yüz koyma" yorumu karşısında biraz kafası karışmıştı.

Aksanı kalınlaşarak homurdandı. "Reality televizyon benim ilgi alanıma girmiyor, tatlım."

Evcil hayvan. Sadece Mikel ona böyle seslenirdi, o da sadece özel durumlarda. Bu adamın ağzından çıkmasından hoşlanmamıştı. Garip bir şekilde, koyu mavi gözleri keskinleşerek ve bıyıkları eğlenerek seğirerek bunu fark etmiş gibiydi.

"Sizi bugün buraya getiren nedir?" diye sordu, yüz ifadesini tekrar kibar bir ilgiye dönüştürmeye çalışarak.

Menüyü masaya fırlattı. "Ben bir Americano alayım. Sen ne içersin güzel kız?"

Zoraki bir tatlılıkla, "Ne alayım," dedi ve menüyü kapıp ayağa kalktı.

Bıyığı tekrar seğirdi, sanki her şeyin göstermelik olduğunu biliyormuş gibiydi. "Ve tatlı bir şey," dedi. "Tam havamdayım."

"Nasıl isterseniz, efendim."

Odadan dışarı çıktı ve adamın nefesinin altından *velet* gibi bir şey söylediğini duyduğuna yemin edebilirdi, kısık kıkırdaması onu bara kadar takip

Siparişini verdi ve tekrar sandalyesine tüneyerek geri döndü.

"Geldim çünkü ilgimi çekti," dedi, daha önce ona cevap verirken Soru. "Kalen ve Mikki'nin bırakın *aynı* kişiye, herhangi birine uzun süreli ilgi göstermesi bile nadirdir."

Nezaketini unutarak ona kırptı. "Siz kimsiniz?"

"Bir arkadaş." Gülümsedi ve kenarlarında keskin bir şey vardı. "Çocukları uzun zamandır tanıyorum."

"Nasıl?" diye sordu, bütün numaraları bir kenara bırakarak.

Keyifle kıkırdadı. "Asi olanları her zaman sevmişlerdir. Mojave Yerleşimi'nde bir tür ... kulüp ... organize ettim. Bir Üstün Yetenekliler mekanında türünün ilk , aksi takdirde kasvetli ve baskıcı olan gece hayatına biraz *renk* katıyordu."

Zihni, tüm parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. "Yani onlara .. s-şibari gibi şeyleri mi öğrettin?" Neredeyse kelimeler boğazında düğümleniyordu.

Ne oluyordu?

"Evet." Sırıttı. "Shibari ve diğer şeyler. Los Angeles'ta özel bir kulübüm var. Yerleşim kulübü aslında Kalen'in fikriydi - bir şekilde iletişim bilgilerimi buldu ve bir iş teklifi olduğunu söyleyerek bana e-posta ile ulaştı. Kink pratiği yapmak için güvenli bir yer istiyordu ama

Yerleşim yetkilileri tarafından yönetilmesi halinde kaçakçılık için kullanılmasından endişe . Ben de bu noktada devreye girdim."

"Yani siz... sahibi misiniz?" diye sordu, alını kırışarak. "Özel bir işletme mi? Bir Üstün Yetenekliler yerleşkesinin içinde mi?"

"Para konuşur, canım." Kalen perdeyi aralayıp garsonlardan birinin masaya bir tepsi koyması için kenara çekilince durakladı.

Sunucu gidene kadar herkes sessiz kaldı ve ardından Kalen perdenin tekrar inmesine izin verdi.

"Ivan," diye selamladı, dudakları hafifçe seğiriyordu. "Sesini sandım. Ne yapıyorsun lan sen?"

Ivan ayağa kalktı ve el sıkıştılar. Isobel kaşlarını kaldırarak onları izledi. Niko'nun bir odaya girip Gabriel'e dokunduğu için bir kızı tehdit etmesinden sonra birbirlerinin konuşmalarını bölmemeleri konusunda kesin talimat almışlardı.

Kalen Isobel'in sandalyesinin yanında durmak için hareket etti, sahiplenici bir el Isobel'in omzuna .

"Sadece merakımı gideriyorum." Ivan onu bir eğlence parıltısıyla izledi. "Bayan Carter'a ortak iş girişimimizden bahsediyordum."

"Artık paylaşılmıyor," diye cevap verdi Kalen sıkıca.

"Evet, evet." Ivan onu umursamadan el salladı. "O nefis kız arkadaşını kaybetmek kötü bir iş. Mojave'de adını temiz tutan tek şey oydu. Elbette, artık benimle birlikte olamayacağını anlıyorum. Bu arada seni özleyorsun. Ziyaret ettiğim iki seferde de onu kulüpte gördüm. Son seferinde onu kullanmam için bana yalvardı."

"Peki ya sen?" Kalen kayıtsızca sordu.

"Ne düşünüyorsun?" İçini çekti, başını salladı. "Benim için fazla uysal ama onu bir ortağımla temasa geçirdim. Ona söz verdi. ziyaret edin."

"Aferin ona." Kalen taştan bir duvar gibiydi, eli kızın omzundaydı. Hareket etmiyordu.

"Pekala." Ivan kıkırdarak onları süzdü. "O zaman senin kızın, öyle mi?" "Evet," dedi Kalen sertçe. "Merakın tatmin oldu mu?"

Ivan iki elini de havaya kaldırdı. "Beni suçlayamazsınız. Gösterilerinden birini izledim." Dikkatini Isobel'e çevirdi. "Çok iyiydin."

"Ona teşekkür etme," diye Kalen. "Sadece kucağına bak." Isobel şok içinde gözlerini kırıştırarak kalçalarına baktı.

Ivan daha da sert güldü. "Kibarlıktan başka bir şey yapmadım, Kalen."

Omzunu kavrayan iri parmaklar hafifçe gevşedi. "Elbette," dedi Kalen, kasıtlı olarak rahat bir tavırla. "Sadece yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum. Isobel'in sahibi var. Özel olarak. Paylaşılamaz."

"Ama o paylaşılıyor," diye karşılık verdi Ivan. "Dün gece dansını izledim. Mikel de onu izledi. Ona kendisininmiş gibi baktı."

Kalen boğazının arkasından sert bir ses çıkardı. "O sınırların dışında."

"Doğru fiyat için hiçbir şey sınır dışı değildir." Ivan ikisine de gülümsedi.

"Of

Tabii ki, önce rıza gelir ve ben onun bu durumdan memnun olduğunu görebiliyorum.

düzenleme." Kalçasını kaldırarak cüzdanını çıkardı. Bir kartvizit çıkardıktan sonra masanın üzerine bıraktı. "Durumunuz değişirse beni arayın, olur mu?" Ayağa kalktı. "Her zamanki gibi bir zevk, Kalen."

Kalen cevap vermedi. Ivan gider gitmez diğer adamın kartını kaptı ve karton parçasını cebine soktu.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu.

"Senin performansını izledi ve onu becermene izin vereceğimizi düşündü." Kalen, Ivan'ın yerini alarak onun karşısındaki koltuğa oturdu... ve sonra da kahvesini çaldı.

"İzin verir misin?" diye sordu, çünkü adam rahat görünüyordu ve kalkıp ona meydan okuduğu için onu cezalandıracak gibi değildi.

Kahve fincanının kenarının arkasından gülümsedi, keskin, kesici bir gülümsemeydi bu. Ivan gittiğinden beri daha rahat görünüyordu ama Isobel havadaki etkisinin ürpertisini hissedebiliyordu. Hiç de rahat değildi. Sadece saklıyordu... ve henüz odadan çıkmamıştı çünkü kendini kontrol çalışıyordu.

"Seni sikimi alman için zorladığımı hatırlıyor gibiyim, Isobel," diye o kadar alçak sesle gürledi ki, neredeyse kelimeleri yakalayamayacaktı. "O andan itibaren benim oldun."

"Bunu hatırlamıyorum." Yüzündeki tüm duyguları sildi ve ellerini kalçalarının altına sıkıştırdı. "Herhangi bir kanıtınız var mı?"

Altın sarısı gözleri kızın kalçalarına daldı, tepkisini sindirirken dili alt dudağında gezindi. Sanki onun gerginliğini tadıyor gibiydi ve belki de tadıyordu. Sadece onlardan birine gerçekten yakın olduğunda kendi kokusunu alabiliyordu ve kokuları birbirine karışmıştı.

"Kanıtı *ihtiyacın* var mı?" Kalen neredeyse fısıltıyla sordu.

Çenesini yukarı kaldırıp ona sahip çıkması, onunla ne isterse yapması için cesaret edebilecek kadar cesur olmayı diledi. Diğerlerini de zorlayacak kadar cesur olmayı diledi, çünkü onların da böyle olduğunu biliyordu

Gabriel hariç. Onun itmesini bekliyorlardı, çünkü onlarla başa çıkamayacağını düşünüyorlardı.

Ama zorlayamıyordu, çünkü bazen onların haklı olup olmadığını merak ediyordu.

Büyük güven sorunları vardı ve öyle olmasaydı bile, aynı anda dörtten fazla kişiyle yatmayı , bu insanlardan biri tıbbi müdahaleye maruz kalmadan başarabileceği bir şey gibi görünmüyordu. ve diğerinin başı en iyi arkadaşlarından birini öldürmeye çalıştığı için ciddi belada.

Şu anda dördünü de şiddet kullanmadan nasıl alt ettiğine dair *hiçbir* fikri yoktu.

Minimum şiddet.

Oscar geçen hafta ikisi de aynı anda kapısına geldiğinde Theodore'u yumruklamıştı.

"Bu senin sorunun değil." Kalen onun ifadesindeki bir şeye ya da bağ aracılığıyla hissettiği bir şeye karşılık vererek kahvesini bıraktı. "Bir anlaşma yapmıştık, değil mi? Senin bedenini, senin seçimin."

"Ya Ivan'ı seçersem?" Dudağını ısırarak ellerini kalçalarının altında sıkıştıkları yerden kurtardı. Bacak bacak üstüne attı ve Kalen'in gözleri hemen elbisesinin kısa eteklerine kaydı, boğazından bir homurtu çıktı.

Bu onların oyunuydu.

Onun fotoğraflarını çektiğinden beri.

Adam öne doğru bastırdı ve kadın hızla dans ederek uzaklaştı. Ona saygı duyan adam geri . Ve kız onunla alay etti. Onu itti. Onu kırıp kıramayacağını merak etti.

Berbattı.

değildi.

"Külotunu görebiliyorum prenses."

Vücudu karıncalandı. Bacağını havada hafifçe, umursamazca tekmeledi. "Yapabilir misin?"

Nefes alış veriş sertleşti ve konuşmak için ağzını açtıktan fikrini değiştirmiş gibi göründü. Perdelere hızlıca bir göz attı ve sonra bakışlarını emir dolu bir ifadeyle kadına çevirdi.

Çıkar onları, bağın içinden koptu. Şimdi. Sonra bana doğru yürü ve iyi bir kız gibi bacaklarımın arasında dur.

Bacaklarını açtı, o da perdeye bakarken bacaklarındaki titremeyi gizleyemedi. Ellerini elbisesinin eteklerinin altından geçirdi, başparmakları külotunun bel bandına takıldı. Külotu bacaklarından aşağıya kaydırđı ve hızla avucunun içine alarak adamın güçlü kalçalarının arasında durdu.

Adam avucunu uzattı ve kadın onları adamın eline bıraktı.

Ayağa kalktı, vücudu kızın ön tarafına sürdü ve sonra eğilerek dudaklarını kızın kulağının yanına koydu.

"Bir dahaki sefere beni kızdırırsan, seni döndürür ve domaltırım. ve sonra... eğer şu anki gibi sıırıslıkla , mahvolana kadar benimle otuzbir çekmeni sağlayacağım. Anladın mı?"

"E-evet," diye . "Efendim,"

diye düzeltti.

"Evet, efendim."

YARALANDI VEYA ÖLDÜ

KONSOLIDASYON GÜNÜ, ISOBEL'İN GELDİĞİ GIBI BİR ŞEY DEĞİLDİ. Bekliyorum. Genellikle, İkon diğer tüm öğrencilerin ve akademi personelinin önünde açıklanmadan önce beşinci sınıf öğrencilerinin performanslarıyla kutlanan bir gündü.

Bugün farklıydı.

Crowe'un bir önceki yıl yaptıklarından sonra bu pek de şaşırtıcı değildi ama Isobel yine de yaz tatilinin başlangıcını işaret eden herhangi bir tören olmadan akademiden ayrılmanın tuhaf olduğunu hissetti. Tören o gece geç saatlerde açıklanmayan bir yerden yayınlanacaktı ve kazanan Icon törene katılan tek Üstün Yetenekli olacaktı, bu da törenin kampüs dışında yapılacağı anlamına geliyordu.

Hep birlikte babasının özel uçağına bindiler; Teak ve Cooper, babasının ekibiyle birlikte onları bekliyordu. Teak sert görünüyordu. Gözleri dümdüzdü, koyu morluklar altındaki deriyi bozuyordu. Cildinde hastalıklı bir solgunluk vardı ve Isobel'i gördüğünde dikkati tekrar pencereye kaymadan önce zar zor gülümsemeyi başardı.

Babası Isobel'in bakışlarını Teak'e doğru takip ederek ona kısa ve bilmiş bir bakış attı. Sanki Isobel'in aylardır neden taşıyıcı annelik hapı istediğini ve nereye gittiklerini tam olarak biliyormuş gibi.

Babasının bu kadar çok şey biliyor gibi görünmesi sinir bozucuydu.

Gülümsemeye zorladı ve geniş kollarını açtı; genellikle ödöl törenleri ve basın gösterileri için sakladığı cazibesini tam anlamıyla sergiliyordu. "Isobel!" diye gürledi. "Oğullarım!" Ve sonra, daha çekingen bir tonda, "Easton."

Alfaların her biri ona baktı.

Isobel'in reform girişimine uyum sağlamakta Isobel'den daha fazla zorlanıyorlardı ve onun neden bu kadar onlar hakkında hevesli.

Hayatları boyunca Alfa tapınmasıyla uğraşmışlardı.

Niko başını salladı ve tek kelime etmeden bir koltuk kapmak için yürüdü. Moses ve Oscar onu takip etti, Moses omzunun üzerinden Braun'a bakarak açıkça "*Ne oluyor lan?*" dedi.

"Uçak için teşekkürler," diye mırıldandı Theodore ve Braun'a şaşkın bir bakış attıktan sonra oradan uzaklaştı.

Kilian onun yanında kaldı, kolu omuzlarına dolandı ve onu vücuduna sıkıca bastırdı.

"Braun," diye sertçe selamladı Kalen onu. "Programın bir kopyasına gerçekten ihtiyacımız var. Ekibinizle iletişime geçmeye çalıştım."

"Elbette, elbette." Braun asistanlarından birine parmaklarını şıklattı. "Herkes bir program gönderilsin." Isobel'e döndü, gözlerinde beklenti dolu bir parıltı vardı. "Sadece Alfa ya da Alfa'lara izin veriyorlar. Evini ziyaret ettiğimiz kişi geceyi yerleşim yerinde geçirecek. Geri kalanı onayladıkları otellerde kalmamız gerekiyor. Eğer biz oradayken bir şey olursa, bunun sorumlusu tamamen benim, bu yüzden hepiniz en iyi şekilde davranmalısınız."

"Anladım," dedi. "Uyuşturucu ve fahişe yok."

Onun alaycılığını duymamış gibi davrandı. "Ben başardım. Hepinizi bir arada tutmak için birbirine bağlı birkaç oda ayarladım, bu odaların müsait olduğu otellerde. Aksi takdirde, herkesten ayrı kalabilmeniz için yeterli sayıda yatak odası olan pansiyonlar ayarlamaya çalıştım."

Biraz şaşırılmış bir halde topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

"Teşekkür ederim."

"Stilist ekibi sekiz buluşma için her birinizin kıyafetlerini planladı- ve cüppeler ve ardından her bir yerleşim yerindeki partiler için başka bir kıyafet değişikliği. Afterpartiler resmi olarak yönetilen yerleşim komiteleri tarafından finanse ediliyor - biletli etkinlikler olacaklar."

"İnsanlar bunu karşılayamaz," diye araya girdi Mikel. "Yerleşim yerlerinde değil." Braun, "Bilet ücretinin ne kadar olduğunu bile bilmiyorsun," diye tersledi. "Ve yine de bunu karşılayamazlar."

Isobel babasının patlamasını bekledi. Onlara şantaj yapmak için turun fişini çekmekle tehdit etti. Uzun bir süre sessiz kaldı ve Mikel'e baktı. Sonunda başını yana salladı ve yardımcılarından birine ters ters .

"O halde ne yapabiliriz?" diye sordu. "Afterpartiler onların fikriydi. Onlara hayır diyemeyiz."

Bir grup asistan hemen kafa kafaya verip bir çözüm bulmaya çalıştı.

Elijah konuştu, sesi sabırsızdı, sanki daha yeni konuşmaya başlamış olmalarına rağmen insanların bunu çözmesini beklemekten bıkmış gibiydi. "Çevrimiçi bir promosyon hazırlayın. Adına Köprü Kurmanın On Bir Yolu deyin. İnsanların dostluk kartı satın almasına izin verin. Bir geçiş kartı satın almak Üstün Yetenekliler için bir piyango bileti bağışlayacaktır. Bir geçiş kartı onlara bir davetiye verecek

Afterparty için hazırlanırken otelden yapacağımız özel bir canlı yayın ve hepimiz tarafından imzalanmış bir çeşit ticari ürün."

"Bir polaroid," diye ekledi Gabriel. "Ürün imzalı bir Polaroid olmalı- ve hepimiz tarafından imzalanmamalı. Bir resim, bir imza. Çekiliş şansı. Bu şekilde, insanlar için de bir piyango düzenlenmiş olur."

Braun'un altın rengi bakışları yavaşça Gabriel ve Elijah arasında gidip geliyordu.

Yardımcılarına Elijah'ı göstererek, "Şunu yapın," dedi. "Bay Reed, siz benim yanıma oturmalısınız. Turun geri kalanını tartışmalı ve başka fikirleriniz olup olmadığını görmeliyiz."

Elijah'ın dudakları aralandı ve kısa bir iç çekiş duyuldu. Yorgundu - albümlerini yıl sonundan önce bitirip Orion'a onaylatmak için her şeylerini ortaya koyduktan sonra hepsi yorgundu. Muhtemelen uçakta biraz uyumayı umuyordu çünkü hiçbir programlarının ne olacağını bilmiyordu.

Bir süre düşündükten sonra başıyla kısa bir selam verdi.

"Bize katılır mısınız, Bay West?" Braun ceketini koltuğuna doğru ilerleyerek sordu.

Babası uzaklaşırken Isobel topukları üzerinde geriye sallandı ve dilini gıdıkladı. "Çaresizlik veriyor."

Cian alay etti. "Protesto için buradayım. Bilinmesine izin verin."

", " diye homurdandı Kilian, onu uçağın arka tarafındaki koltuklara yönlendirirken.

Havalanır havalanmaz e-postasını açtı ve babasının herkese gönderdiği belgeyi yükledi. On bir saat içinde Albany'ye inecekler ve oradan da doğruca Moses ve Theodore'un yerleşim yerindeki ilk buluşma ve selamlaşmaya gideceklerdi. Babasının ekibi Elijah'ın önerdiği promosyonu düzenlemek için hemen işe koyuldu ve herkes uçuş için yerleşti.

Isobel uçağın diğer ucundan Teak'i görebiliyordu; Teak hâlâ pencereden başını çevirmemiş ya da kimseyle konuşmaya çalışmamıştı. Cooper başka bir yere gitmeden önce onunla birkaç dakika konuşmaya çalışmıştı.

"Uçakta kayıt yapmayacaktı, değil mi?" Isobel fısıldadı.

Kilian onun üzerine eğildi, Teak'e bir göz attıktan sonra tekrar yerine oturdu. Elini kızın kalçasına götürdü, avucunun sıcaklığı kızın kot pantolonunun üzerinden sızıyordu. Onu nazikçe sıktı.

"Bundan hiç şüphem yok ama ben olsam Charlie konusunu açmaya çalışmazdım. Yarardan çok zarar verebilirsin. Bırak sana gelsin. Nerede olduğunu biliyor. Konuşmak güvenliyse -hatta konuşmak istiyorsa- bir şeyler söyleyecektir."

Isobel içini çekti ve Kilian'a yaklaştı. Ve sonra daha da yaklaştı. Adam onu yakalayıp kucağına oturttuğunda, kolları belini sardığında olabildiğince yaklaşmıştı.

"Daha iyi misin?" fısıldadı, kadın onun bedenine gömülürken.

"Ne kadar da eşcinsel ," diye yorumladı Musa, hemen onun koltuğunu çalarak. "Ereksiyonunu insanlara nasıl açıklayacaksın?"

"Belki onlar fark etmeden önce saklayacak bir yer bulurum," diye karşılık verdi Kilian, tamamen kokusunu almaya dalmış, burnu saç çizgisi boyunca ilerliyordu. "Sıcak bir yere. Islak bir yere." Aniden Isobel'i kaldırdı, dişlerini boynunda gezdirdi ve Isobel'in kısa sürede iniltiye dönüşen bir kahkahayı ısırarak geri çekmesine neden oldu. "Nerede bulabileceğime dair bir fikrin var mı? Öyle bir yerde mi Illy?"

"Beni hasta ediyorsun," dedi Moses kayıtsızca, ama gözleri Isobel'in alt dudağına gömdüğü dişlere . "İnsanlar seni görebiliyor."

Kilian en yumuşak, en sessiz iniltiyi çıkararak onu çoktan sertleşmiş ve ısrarcı olduğu kucağına geri indirdi. Adamın uzun boyunu kalçalarının arkasında hissedebiliyordu ama Moses'la yüzleşirken hissetmiyormuş gibi yaptı.

"Hudson Yerleşimi'nden sonra hangi durak var?" Kilian konuyu değiştirmeye çalışarak sordu.

"Ozark-Oscar'ın yerleşim yeri," diye cevap verdi Moses, telefonunu çıkarıp programı tekrar açarak. "Sonra senin için Green Mountain, Niko için Redwood, Eli ve Gabe için Piney Woods, Cian için Rock River Valley, Mikki için San Bernadino, sonra da Kalen için Mojave. Görünüşe göre Braun yetkilileri her durakta ekstra zamana ihtiyacımız olduğuna ikna etmeyi başarmış. Sadece bir günlüğüne orada değiliz. Bakım günleri, iniş günleri ve antrenman günleri planladı - sanırım kaybetmememiz için. Bu gezi tüm yaz tatili boyunca sürecek. Bakım günü de neyin nesi?"

Isobel homurdandı. "Lazer, ameliyat, saç, Botox, vücut şekillendirme, liposuction, sahte bronzlaşma, manikür, pedikür ve beni ikna edebileceği diğer tüm kozmetik tedaviler - gerçi şimdi sanırım Orion'un onayına da ihtiyacı var. Bu

Bu arada işkence size de uzanıyor. *Onun çocukları.*"

"Ne zamandan beri ameliyat oluyorsun?" Moses homurdandı.

Bacağını uzatarak hafifçe onun kalçasını okşadı. "Ameliyatları ve iğneleri reddettim ama o hala bunları programa koymaya çalışıyor ya da deniyor. Belki de ekibi onun istediği şeyin bu olduğunu varsayarak programa otomatik olarak yerleştirdi. Ya da belki 'iyileştirmeler' geçmişte olduğu kadar yoğun değildir. Sanırım bunu öğreneceğiz."

"Botoks yaptırmayacaksın," diye hırladı Moses. "Ben de yaptırmayacağım."

"Botoks yaptırmayacak mısın?" Cian onun ve Kilian'ın karşısındaki sandalyeye çökerek sordu - Kilian odanın arka tarafındaki yatak odasında kaybolmuştu.

Üzerini değiştirmek için uçağa binmişti ve şimdi üzerinde bir çift esnek eşofman altı ve bol bir tişört vardı, boynuna da bir göz maskesi asmıştı. Moses'a sırtıyordu. "Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin. Kaş çatma çizgilerin çok çirkin."

MIKEL, BRAUN'UN UYUMAK İÇİN ÖZEL YATAK ODASINA GITMESİNİ BEKLEDİ banyoda üstünü değiştirmeden önce. İnsanların geri kalanı kendilerini jetin ön tarafındaki konferans odasına yerleştirmişlerdi, mekânın geri kalanından ayrılmışlardı ve o da kasıtlı olarak cilalı ceviz tonlu kapının yanında oyalanarak konuşmalarının bir kısmını duymaya çalıştı.

Görünüşe göre jet Braun'un her zamanki jeti değildi. İş bağlantılarından birinden ödünç alınmıştı; bu kadarını grup yer değiştirmeden önce öğrenmişti. Ne yazık ki artık onları duyamıyordu. Uçağın yiyecek, içecek barı ve tuvaletlerin bulunduğu küçük bölümünden geçerek oturma alanına geri döndü. Cooper koltuğunu yatağa çevirmişti ve çoktan derin bir uykuya dalmıştı.

Mikel'in kimse fark etmeden yüzüne yastık tutabileceği kadar karanlık mıydı?

Muhtemelen.

Yanındaki koltuk boştu ve Teak uçağın karşı tarafına oturmuştu. Yatağını indirmemişti. Havalandıklarından beri neredeyse hiç hareket etmemişti. Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. İç çekti, kollarını ovuşturdu ve sonra ellerinin işe yaramaz bir şekilde yanlarına düşmesine izin verdi.

Lanet olsun.

Ona yardım etmenin bir yolu olmasını diledi.

Kalen ve Mikel'in koltukları Elijah ve Gabriel ile aynı gruptaydı. Üçü hâlâ yukarıda sessizce turu tartışıyorlardı. Diğer tarafta Oscar ve Niko'ydu, her ikisi de bir insan için yeterince geniş ve uzun olan dönüştürülmüş yataklardan dışarı taşıyorlardı. Işıklar kapalı olmasına rağmen yüzlerinde yastıklar vardı.

Cian ve Theodore yan sıradaki koltuklarda uyuyorlardı; Kilian, Moses ve Isobel ise arkada birbirlerine sarılmış, çoğunlukla gözlerden uzakta oturuyorlardı. Isobel, Kilian'ın kucağına kıvrılmıştı; insanlar neden kendi yatağında olmadığını sorgulamasın diye sandalyesi hâlâ dik duruyordu.

Bacakları Kilian'ın üzerine

Sandalyelerin dolgulu deri kolları Moses'ın kucağına düştü. Onun sandalyesi de hala dikti, başı arkaya eğik, gözleri kapalı, kolları Isobel'in bacaklarının üzerine sarkıyordu.

Mikel düğmeye basarak Moses'ın sandalyesini yatırdı ve ardından bir battaniye alarak Moses'ın üzerine attı. Isobel'in bacakları geri çekilmişti ama Moses yerleştikten sonra tekrar ortaya çıktı, küçük ayak parmakları battaniyenin altından geçerek Moses'ın karnını okşadı. Moses dalgınca onun bileğini battaniyenin üzerinden kavradı ve sonra tekrar uyumaya başladı. Mikel diğerlerinin de uyuduğundan emin oldu.

Kendi koltuğuna dönmeden önce yastıklar ve battaniyeler.

Elijah ve Gabriel'e, "Biraz dinlenin," diye emretti. "İhtiyacınız olacak o."

İkisi de iç geçirdi ve ayağa kalkarak yorgun kaslarını esnetti. Yataklarını dönüştürüyorlardı. Kalen üstünü değiştirmek için banyoya gitti ve Mikel de kendi yatağını hazırladı.

Ama o uyumadı. Doğası gereği şüpheciydi ve onlar uyurken grubuna bir şey emin olsa da, nöbet tutma dürtüsünden kurtulamıyordu.

Theodore birkaç saat sonra uyandığında, kendini eğlendirmek için tabletini çıkarırken, Mikel sonunda gözlerini kapattı.

YERE INDİKLERİNDE ISOBEL ESNEMESİNİ DURDURAMADI VE

ayrı minibüslere bindirildiler. Havaalanına yakın bir otele götürüldüler. Çok lüks bir yer değildi -özellikle de özel jetin deri kaplı ve cilalı iç mekanıyla kıyaslandığında.

İki polis memuru, gergin görünümlü bir resepsiyon görevlisiyle birlikte lobide bekliyordu. Babasıyla el sıkıştılar ve gruplarını hızlıca gözden geçirdiler. "On iki Üstün Yetenekli, yedi insan ve siz," dedi içlerinden biri Braun'a, not defterine bir şeyler işaretlerken. "Ayrılmadan önce sizi tekrar etmek için geri geleceğiz. Üstün Yetenekli misafirlerimiz -siz ve kızınız hariç tabii ki Bay Carter- izin verilen ziyaretler dışında otelden ayrılmayacaklar ve dışarıdan misafir kabul etmeyecekler. Birimiz her zaman dışarıda görev yapacak."

Isobel Cian'la bakıştı, ikisinin de kaşları havaya kalktı. Son yerleşim turunda durum böyle değildi.

Gergin resepsiyon görevlisi onları otelin üç katına dağıttı ve orta kattaki altı odayı Isobel ve Alfalara verdi. Odaların her biri komşu odalardan birine bağlanabiliyordu ve her odada iki adet çift kişilik yatak vardı. Bavullarıyla birlikte ikinci katta bırakıldıktan sonra Mikel odaları dağıtmaya başladı.

"Oscar ve Moses, ilk oda. Kalen ve ben ikinciye alacağız. Niko ve Cian, üçüncü oda. Elijah ve Gabriel, dördüncü oda. Kilian ve Theo-"

Isobel hemen araya girerek, "Kendi odama ihtiyacım yok," dedi. "Eğer başka biri kendi odasını istiyorsa, seve seve paylaşırım."

"Bu tartışmaya açık bir konu değil." Mikel'in bakışları üzerinde gezindi, dağınık topuzuna geri dönmeden önce rahat beyaz kaydıraklarında durakladı. Şu anda *Müdür Mikel*'di; saçma sapan, otoriter ve buyurgan.

"Yerleşmek için yarım saatiniz var ve sonra hepinizi aşağıya istiyorum. Bugün lobiye bir çalışma odasına dönüştüreceğiz."

"Peki ya konferans odası?" Gabriel telefonuna bakarak sordu.

Isobel eğilip ekranına baktı ve otelin web sitesini açtığını gördü.

"Saç, makyaj ve ekip orada kurulacak," diye cevapladı Kalen. "Braun bizi her gün çekmesi için bir ekip tuttu, biz içeride değilken bile

yerleşim yerlerine."

Moses parmaklarını şıklattı. "*İşte* bunu özlüyordum. Kameralar."

Kalen'in ağzı köşeden yukarı kıvrıldı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ekip görüntüleri bir araya , düzenleyecek ve her gece yükleyecek. Günlük vlog formatında ama biraz daha profesyonel olacak. Herkes katılıyor mu?"

"Bu sizin uçakta bulduğunuz bir şey mi?" Theodore büyük bir esnemeyi gizleyerek sordu.

Kalen dilini şaklattı. "Bu ve tatil boyunca izlenme oranınızı artırmaya yardımcı olacağını düşündüğümüz birkaç şey daha. Hero'nun albüm turuyla boy ölçüşemeyebilir ama deneyeceğiz."

Isobel hızlı bir duş alıp kıyafetlerini sonra lobiye geri döndü ve bir asistan onu yakalayarak soyunma ekranları ve makyaj masalarıyla donatılmış bir konferans odasına yönlendirdi.

Onu bir sandalyeye oturtular ve saçlarını kurutmaya başladılar.

"Biz sadece lobiye hazırlamıyor muyduk?" diye seslendi saç kurutma makinesinin sesi üzerinden.

"mi görünüyorsun?" Kadın başını sallayarak dudak büktü. "Dışarıda kameralarımız var. Hazırlıklarınızı filme alacaklar, bu da tatilin bir parçası."

"Ne tatili?" diye sordu, gerçekten kafası karışmıştı.

Kadın gözlerini kısarak, "... yaz tatili mi?" diye cevap verdi. Saç kurutma makinesini kapattı. "Yaz tatilinizi filme alıyorsunuz, değil mi?"

Isobel'in ağzı açılıp kapandı. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. *Bu bir tatil miydi?*

Daha önce hiç binmemişti.

"Niko'nun sert sesi dikkatini asistanlardan birinin onu odaya sokmaya çalıştığı kapıya çekti. "Saçımın ve makyajımın yapılmasına ihtiyacım yok. Hayranlarım nasıl görüldüğümü zaten biliyor."

"Sadece şu koyu göz torbalarını kapatmak için küçük bir kapatıcı," diye yalvardı asistan. "Ve belki saçlar için biraz doku-"

Niko bir hırıltıyla sözünü kesti. "Ya da ben-" demeden önce kişisel alanından çıkabilirsın.

"Ah." Isobel sandalyesinden fırladı ve vücudunu hızla Niko'nun ve asistanının arasına soktu. "Ben yaparım."

Niko'nun elleri hemen kalçalarına yöneldi, onu kendine doğru çekti, göğsü genişlerken nefesinin sırtında yarattığı keskin kabarıklığı hissedebileceği kadar sıkı.

"Sen mi?" Asistan kaşlarını çatı.

Isobel, Niko'yu makyaj sandalyelerinden birine doğru iterek, "Geç şu koltuğa," diye emretti. "Kapatıcı nerede?"

Oturmuş, dirseklerini çelimsiz tahta kollara dayamış, ela gözleri kızgın bir şekilde hâlâ asistana bakıyordu.

"İşte." Makyaj sanatçılarından biri ona küçük bir tüp uzattı. Saçma sapan bir insan gibi görünüyordu ve asistanı başından savdı. "Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

Isobel, "Makyajımı sayamayacağım kadar çok kez yaptırdım," diyerek onu temin etti. "Sadece biraz ekleyeceğim." Bu kısmı Niko'ya söyledi.

Adamın umurunda olmadığını fark etti. Ona dikkat bile etmiyordu. Bakışlarıyla kendisine yaklaşan herkesin içini boşaltmaya çalışmakla meşguldü.

Sırada Musa vardı ve yüzüne yaklaşan makyajcıyı omuz silkerek uzaklaştırdı. Bunu dalgınlıkla yaptı, ancak kadın tekrar yüzüne uzanmaya çalıştığında, ona hırlayarak geri çekildi.

Yenilgiyle kollarını havaya kaldırdı ve Isobel'e baktı. "Sen-" "Onu da yapacağım. Aslında, hepsini yaparım. Sadece bana ne istediğini söyle. İhtiyacım var. Bu bir ..." Davranışlarını açıklamakta zorlandı. "Bir Alfa olayı. Derilerine dokunan... şeylerden... nefret ederler," demekle yetindi.

Ne biliyorlardı ki zaten? İnsanlar Üstün Yeteneklileri umursamazdı.

Niko'nun gözlerinin altına çok az miktarda kapatıcı sürdü, O kadar çok karıştırdı ki hiç zahmet etmemiş bile olabilirdi. Sonra da parmak eklemiyle hafifçe ovaladı.

"Bu işe yaramayacak," diye mırıldandı.

"Bana uyar." Ayağa fırladı ve Theodore'u kapı aralığında yakaladı.

"Carter zahmet etmeyin dedi." Diğer Alfa'yı döndürdü ve dışarı çıktılar.

"Harika." Moses ayağa fırladı ve yürüdü. Odadaki herkes dönüp Isobel'e baktı.

"Uh..." Çırpındı. "Sadece... bütün gün kamera karşısındayız. Hayranlar bizi makyajlı görecek ve bunun farklı bir his olduğunu anlayacak. Bu da tüm bu 'tatil özel' olayını çok yapmacık hissettirecek..."

Herkes ona bakmaya devam etti.

"Bunun için çok erken." Makyözlerden biri oflayıp puflayarak telefonunu çıkardı. Bir numara çevirdi ve kulağına dayadı. "Bay Cooper? Evet, merhaba. Küçük bir sorunumuz var-"

Isobel odadan çıktı ve Kilian'ı koridorda yakaladı. "İçeri girme." Sırıtmak istercesine dişlerini gösterdi. "İstemediğin sürece değil dokunulabilir."

"Senin
tarafından
mı?"

"Hayır."

"Siktir et." Kolunu onun boynuna doladı ve yanına doğru yürüdü. -Hızını arttırmak zorunda kalacak kadar hızlıydı. "Oraya girmiyoruz," diye seslendi merdivenlerden inmekte olan diğer Alfalara.

"Nerede?" Gabriel kaşlarını çatarak sordu.

"Konferans odası," diye açıkladı Isobel endişeyle. Kalen ve Mikel grubun arkasından geliyordu ve Isobel herkesin planını değiştirerek başını belaya sokmak istemiyordu. "Bütün bu saç ve makyaj işi işe yaramayacak. Çünkü... ben... onlara Alfaların tenlerine dokunan şeylerden nefret ettiklerini söyledim."

Elijah sırtarak Cian'ın yanından geçti ve tek kelime etmeden lobiye doğru yürüdü. Mikel omuz silkti, umursamadan Elijah'yı takip etti.

Kalen eğlenmiş görünüyordu. Kilian ve Isobel'i göstererek, "Ortalığı karıştırıp sonra da mı?" diye sordu.

Kilian ellerini havaya kaldırarak geri geri lobiye doğru yürüdü. "Ben bununla *hiçbir* ilgisi yok."

Isobel ensesini Kalen'e bakmadan önce, "Hain," diye homurdandı. "Sanırım öyle?"

"Saçının sadece yarısı kurumuş," diye belirtti.

"Oh." Saçlarını çabucak dağınık bir topuz haline getirdi. "Sorun çözüldü."

"Velet," diye mırıldanarak kızgın ve asistanlarla ilgilenmek üzere oradan uzaklaştı.

OTELİN SPOR SALONU KÜÇÜK OLDUĞU İÇİN MIKEL ONLARI İKİ AYRI SALONDA ÇALIŞTIRDI.

gruplarını o gece çökme noktasına kadar çalıştırdı. Isobel'in yeni şarkıları için hazırladığı koreografiyi öğrenmekle geçen yoğun bir gün olmuştu, bu yüzden spor salonu seansı biraz gereksiz görünüyordu, ancak Isobel

Mikel'in gece boyunca başlarını belaya sokamayacak kadar yorgun olduklarından emin olduğu izlenimi edinildi.

Ve ... işe yaradı.

Kilian gizlice onun yatağına girdi ve giysilerini çıkardı ama bunu her zaman yaptığı için yapmıştı. Onun tenini kendi tenine tercih ediyordu. Kız, Kilian'ın vücuduna sarılır sarılmaz ve onları ayıran tek şey külotu olur olmaz, Kilian uykuya daldı ve birkaç dakika sonra da uyuyakaldı.

Uyandığında Theodore'un diğer tarafını sıkıştırdığını ve Oscar'ın banyodan üzerinde havludan başka bir şey olmadan çıktığını gördü.

"Nerede uyudun?" diye sordu halsizce, başını Kilian'ın göğsünden .

Kilian'ın diğer tarafındaki yeri işaret etti ve yatağın ucuna doğru yürüdü. Kızın ayak bileğinden tuttu ve neredeyse yataktan yuvarlanacak hale gelene kadar Kilian'ın vücudundan aşağı çekti ve sonra üzerine eğilip çenesini kavrayarak sert bir öpücükle ağzını onunkine bastırdı.

şok hızla ihtiyaca dönüştü ve parmaklarını adamın havlusunun üst kısmına dolayarak inledi.

"Hayır," diye homurdandı Kilian, sesi yarı uykulu geliyordu. "Yerde yapmayacaksanız, bunun için yer yok."

Oscar ondan uzaklaştı, muhtemelen kesici bir yanıt vermek üzereydi ki kapı çalındı.

"Isobel?" Mikel'di. "zamanı."

"Sanki bütün gün antrenör modunda," diye yakındı Theodore, başının üzerine bir yastık koyarak.

Hiçbiri kımıldamadı.

Mikel kapıyı tekrar çaldı, bu sefer daha yüksek sesle. Nefes bile almadılar.

Kolu denedi.

"Kilitli, değil mi?" Kilian fısıldadı. Kol sallandı. Kilitliydi.

Mikel, "Sizin kokunuzu alabiliyorum," diye tersledi.

"Lanet olsun." Theodore'un homurdanması yastık tarafından bastırıldı.

"Bahse girerim hangimizin burada olduğunu söyleyemez. Sadece Moses bu kadar iyi."

"Hayır, ama seni duyabiliyorum," diye karşılık verdi Mikel. "Aptal."

"Oops." Theodore yastığı biraz kaldırdı, gözleri Isobel'de dolaştı, yayılmış bacaklarına, dantelli sarı külotuna, kavisli sırtına, sivrilmiş meme uçlarına ve Oscar'ın eliyle tuttuğu saçlarının dağınıklığına dokundu. Dudaklarını yaladı

yavaşça inledi ve yastığı tekrar gözlerinin üzerine çekti. "O içeri dalmadan önce biri kapıyı açsın."

Isobel ciyakladı, Oscar onu bırakana kadar bileğine vurdu, dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüşecekti. Yatağın üzerinde sürünerek bir gece önce giydiği gömleği bulmaya çalıştı. Hiçbiri ona yardım etmek için kıpırdamadı.

Mikel, "Bu kapıyı açan kişi cezadan kaçan tek kişidir," diye homurdandı.

Gerçekten de terlemeye başlamıştı. Sonunda buldu, başının üzerinden çekti ve kapıya doğru yuvarlanarak kapıyı araladı. Ağır ağır nefes alıyordu, saçları gözlerine kaçmıştı. Mikel kısa bir nefes verdi, bakışları onun üzerinde geziniyordu.

"Günaydın, Carter." Gözleri, iç çamaşırını örtecek şekilde düzgünce düşmemiş gömleğinin eteklerinde durdu.

düzeltilti. "Biz sadece-"

"Sevişmek üzereydin," diye araya girdi Oscar. "Böldüğünüz için teşekkürler." "Dördünüz birden mi?" Mikel kuru bir sesle karşılık verdi.

"Bizi yatak olarak kullanacaktı," içini çekti Kilian. "Ve bir daha onun odasına gelmememiz için bizi korkutmaya çalışacaktı."

"Yine de bu hedefe ulaşabiliriz," dedi Mikel, sözleri uğursuzdu, fırtınalı kokusu yavaşça havayı ıslatıyordu. "Herkesi istiyorum On dakika içinde aşağıda. Braun sizin glam ekibini atlayabileceğinizi kabul etti, ama Isobel, sizden tekrar düşünmenizi rica etmemi istedi-"

"yok," diye onu rahatlattı. "Bunu benden daha hızlı ."

"Pekâlâ o zaman." Onun alanına girdi, parmağını gömleğinin yakasına geçirdi ve sertleşmiş meme uçlarına kadar onu bir adım ileri sürükledi. ön tarafına sürünüyordu.

Korkudan kaskatı kesildiklerini sanıyordu ama ne bilebilirdi ki? "Dün gece seni yeterince yormadım mı?" diye mırıldandı, sesi birden yumuşadı. Beyni kısa devre yaptı ve sonra onun spor salonundaki antrenman seansını kastettiğini anladı.

"Dün gece yıllar önceydi," diye cevap verdi, yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Neden onun seks yapmasını engellemeye çalışıyordu?

"Hmm." Gömleğini serbest bıraktı. "Yarın bir saat erken kalkmanı istiyorum. Her gün antrenman yapıp dans ederek kendini sakatlamaman için seninle biraz esneme hareketleri yapacağım. Genelde bunu derslerle ve şan dersleriyle bölersin. Sen bizim baş dansçımızsın. Sakatlanmana izin veremeyiz."

"GörünüŖe göre yaralanmıŖ ya da becerilmiŖ," diye tersledi Oscar.

Mikel onu görmezden geldi ve dönerek odadan çıktı. O bir üfledi
Dönüp Kilian, Theodore ve Oscar'a danıştığı anda içindeki ihtiyaç yeniden
alevlendi. Kilian ona sırtttı ve o da hüsrân dolu bir ses çıkararak kıyafetlerini
deđiŖtirdi ve banyoya doğru ilerledi.

KONKROAcH

İLK TANIŞMA VE SELAMLAŞMALARI BEKLENEBİLECEĞİ GIBI SORUNSUZ GEÇTİ. Hepsi yerleşim yeri toplantı salonunda uzun bir masaya oturtuldu ve insanlar sıraya girip masadan aşağı inmeye ve her biriyle birkaç dakika geçirmeye davet edildi.

Gabriel'in Polaroid fikri kendi kendine hayat bulmuştu ve artık her sandalyelerinin yanında bir kutu basılı Polaroid ve masada da bir damga vardı. İçlerinden biri rastgele imzalı bir Polaroid dağıtmaya karar veriyor ve diğerlerine bir tane aldıklarını işaret etmek için hayranın elini damgalıyordu. Bu şekilde fotoğraflar koleksiyon haline geliyordu. İnsanlar bunları takas edebilecek ve satarak eksiksiz setler oluşturmaya çalışabileceklerdi.

Moses ve Oscar Isobel'in iki yanında oturuyordu ve günün sonunda Isobel'in dirsekleri onları kibar cevaplar vermeye zorlamaktan ağrımaya başlamıştı. Dostça bile değil, sadece *kibar*. Niko masanın diğer ucunda , o tamamen ümitsiz bir vakaydı.

"Carter, seni tekrar görmek güzel!"

Dirseğini hızla Oscar'ın yanından çekti, Oscar dirseğinin orada olduğunu fark gibiydi ve gözlerini, karşısındaki masaya yeni oturmuş olan Moses ve Theodore'un babasına kırıştırdı.

"H-merhaba," diye kekeledi.

Moses boşluğuna doğru eğildi, babasına bıkkın bir iç çekiş verdi, eli görünüşte bilinçsiz bir hareketle masanın altındaki uyluğuna kaydı.

"Bu gece görüşeceğimizi söylemiştim," dedi. "Bir hayran gibi girmemelisin baba."

"Ama ben bir hayranınızım. Benjamin Kane," diye ekledi ve Isobel'in tokalaşması için elini uzattı. "Tanışmıştık ama hatırlamayabilirsin."

"Elbette hatırlıyorum." Musa gözlerini devirirken elini sıktı. "Şu fotoğraf şeylerinden bir tane alabilir miyim?" Benjamin sordu, Cooper Moses'ın omzuna dokunarak dikkatini tekrar karşısında oturan zavallı kıza yöneltti.

"Elbette." Isobel kutunun içine daldı.

"İki tane alabilir miyim?" Benjamin düzeltti. "Oğullarımın her birinden birer tane?" "Elbette." Sırıttı, Moses'ı öne çıkaran bir tane kopardı ve

Theodore için yığın boyunca.

Benjamin masanın üzerine eğildi ve kutunun içine baktı. "Aslında, ben-"

"Ona her birinden birer tane ver," diye homurdandı Moses nefesinin altından. "Onları buzdolabının üzerine koymak istiyor."

"İkisinden de birer tane alabilir miyiz?" diye cıvıldadı karşısındaki kız.

"Hayır," diye tersledi.

Isobel ona dirsek

attı. O tepki vermedi.

"I-"

"Bana dirsek attın," diye bitirdi. "Evet, gördüm."

"Gördün mü yoksa hissettin mi?" diye sordu, Benjamin'in gözlerinin aralarında dolaştığının farkındaydı.

Moses sırtarak onu görmezden gelmeyi tercih etti. Her fotoğraflarını seçmeyi bitirdi ve hepsini cebine koyan Benjamin'e bir deste verdi.

"Kane," diye bir ses başının üzerinde gürledi. "Seni tekrar görmek güzel."

Benjamin ayağa kalkarak babasının elini sıkmak için uzandı ve Isobel dirseğini masanın Moses'a ait kısmına dayayarak çenesini eline dayadı. Moses hâlâ karşısındaki zavallı kıza bakıyor ve onun konuşmasını bekliyordu.

"Daha sonra partiye geliyor musun?" Isobel yumuşak bir gülümsemeye zorlayarak sordu.

"Evet!" diye ciyakladı kız. "Arkadaşımla gidiyorum. Sponsor bulduk!"

Bir çan sesi duyuldu, zil masanın en ucundaki Niko tarafından çalınmıştı. O ne kadar uzun sürdüyse, hepsi o kadar uzun . Zile çok erken bastığı için birkaç kez azar işitmişti ve şimdi de bir zamanlayıcıya bağlıydı. Cooper zile basma zamanı geldiğinde sandalyesinin arkasına vurdu.

"Orada görüşürüz!" diye bağırdı kız, yan koltuğa geçerek.

Benjamin kayarak Moses'in önüne oturdu ve bir kadın Oscar'dan Isobel'e doğru ilerleyerek Isobel'in imzalaması için masanın üzerine bir dizi nesne döktü.

İşlerini bitirdiklerinde, bir sürü esneme, inleme ve eklem çatırdaması oldu.

Asistanlardan biri ellerini çırparak, "Arabalara dönün," diye seslendi. "Duş almak, üstünüzü değiştirmek, hızlıca bir şeyler yaşamak için birkaç saatiniz var ve sonra parti için geri dönmemiz gerekiyor."

"Neden değişelim ki?" Theodore kollarını başının arkasına doğru uzatarak sordu, gömleği Isobel'in dikkatini sorusundan uzaklaştıracak kadar yukarı kalkmıştı.

Onun alanına parmaklarını altın rengi, kaslı teninde gezdirse nasıl tepki vereceğini merak etti.

"Bütün gün o insanlara dokundun," diye mırıldandı asistan düşüncesizce, tabletini karıştırırken.

Theodore'un çenesi neredeyse çatlayacaktı ve Oscar başını kadına doğru eğerek dikkatle baktı. Sanki onun yüzünü ezberliyor gibiydi. Onu bir tür zihinsel listeye ekliyordu.

"Braun, Cian'ın ve Kilianın sırtlarını sıvazladı ve asistanın yorumlarının kendisi için hiçbir anlamı yokmuş gibi yanından geçip gitti. "Arabalar bekliyor."

ISOBEL ÇAKIRKEYİFTİ.

İyi bir kız gibi iki içki sınırına uymuştu ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. İki kadeh şampanya, boş midesine koca bir şişenin tüm çarptı.

"Eleven'in yerleşim turunun ilk durağına katılan herkese teşekkür etmek istiyorum." Cooper toplantı salonunun ön tarafındaki bir mikrofona konuşuyordu. "Bu turnenin Orion'un aradan sonra yayınlayacağı ilk albümlerinden çok daha fazlası hakkında olmasını istedim. İstedim ki

Üstün Yetenekliler toplulukları içinde anlamlı ilişkiler kurmakla ilgilidir. Üstün Yetenekliler, enerjiniz, varlığınız ve sosyal medyadaki olumlu sözleriniz için teşekkür ederiz. İlerlerken bu ivmeyi devam ettirelim. Hepinize teşekkür ederim!"

Adam kadehini kaldırdı ama Isobel kendi kadehini kaldırmadı. Babasına baktı, o da Cooper'a bakıyordu. Tüm fikir Kalen'in aklına gelmiş, Braun turu organize etmiş ve finanse etmişti ama Cooper aslında tüm övgüleri üzerine almıştı.

Kalen bu tür şeylere alışık; hiçbir tepki göstermedi. -Ama Braun insanların kendi fikirlerine itibar etmesine alışık *değildi*. Parti uzadıkça suratı asıldı ve ekibi ile Cooper'ın bulunduğu araba yerine Isobel'in bindiği arabayla gitmeyi tercih etti.

"Şaşırdın mı?" Isobel, o soğukkanlılıkla pencereden dışarı bakarken sordu. Birkaçının tüm grubu taşımaya büyüklükte siyah minibüslerle seyahat ediyorlardı. Elijah, Gabriel ve Kilian ön tarafta oturuyordu, Oscar ve Niko arkada. Cian onun yanındaydı. Sığabildiler Kalen ve Mikel hariç herkes, çünkü Theodore ve Moses geceyi babalarıyla geçiriyorlardı.

Braun kapının yanında oturuyordu, Teak de onun yanında, başını koltuğa yaslamıştı. Braun'u neredeyse hiç düşünmeden takip etmişti ve Isobel onun taşıyıcı haplardan daha fazlasını almaya başladığına dair kötü bir hisse kapılmıştı. Babası ona bakmak için başını çevirdi.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu. "Cooper." Kollarını sertçe kavuşturdu. *Onu işe alan sendin.* Bunca ay sonra bile hâlâ onu itip kakıyor, içten içe patlamasını umuyordu. Mantıklı gelmiyordu ama öyleydi. Onun asla değişmeyeceğine inanmak daha güvenliydi. O zaman asla hayal kırıklığına uğramazdı.

"Eminim bu kadar hamamböceğine dönüşmesine şaşırmışsındır," diye bastırdı.

Braun'un kaşları çatıldı. "Sen değil misin?" Gülüşü mizahtan yoksundu. "Hayır, çok şaşırdım. Ama onu işe alan ben ."

"İnsanları istediğim şeyi yapmaları için nasıl manipüle edeceğini bilen ve mikro yönetime ihtiyaç duymayan bir sarhoşu işe aldım. İş halletti."

"O kötü niyetli bir pislikti. Ondan kurtulamazsınız ve tırmanışı da bitmedi."

Braun düşünceli bir şekilde başını salladı, kaşlarının çatıklığı hâlâ yüz hatlarına kazınmıştı. "Şimdilik."

Teak bir şeyler mırıldandı, başı aşağı kaydı ve duyulabilir bir gümbürtüyle Braun'un omzuna çarptı. Braun aynı kaşlarını ona çevirdi ama Isobel koltuğunda öne doğru kayarak bir elini uzattı.

"Uyumasına izin verebilir misin?" diye fısıldadı.

"Uçurtma gibi uçuyor," diye Braun ve Cian'ın sertleşmesine neden oldu Yanında, müdahale etmeye hazır. "Haplardan daha fazlasını mı tedarik ediyorsun?" Isobel'e ters ters bakacak kadar başını çevirdi.

"Hayır." Kızgın olamayacak kadar endişeliydi.

Ağır bir iç çekerek ön tarafa doğru döndü.

"Lütfen kimseye söyleme," diye ekledi, fısıltısı o kadar alçaktı ki neredeyse anlamadığını düşünecekti, ama anladı, çünkü başını kısa ve keskin bir şekilde salladı.

"Bir eşi vardı," dedi, sesini onunkine uygun bir fısıltıya alçaltarak. "Ne oldu?"

"Görevliler oldu." Cevap veren Cian oldu, sözleri sessiz bir şaklamaydı.

Braun'un yardımcılarından biri minibüsü kullanıyordu.

Sonuç onları duymak için oradaydı... ama yardımcılara rüşvet verilebilir ya da tehdit edilebilirdi. Herkes onlara ihanet edecekmiş gibi sırlarını korumak daha iyiydi.

"Haplar tek başına yeterli olmayabilir," diye mırıldandı Cian. "Bir taşıyıcı anneye ihtiyacı olabilir."

"Detoksa ihtiyacı var." Braun'un üst dudağı hırlamaya benzer bir şekilde kalktı. Isobel, "Desteğe ihtiyacı var," diye karşı çıktı. "Ve Cian'ın dediği gibi bir taşıyıcı anneye.

Sadece... ona nasıl yaklaşacağımı bilmiyorum. Konuşmak güvenli olduğunda bana geleceğini düşünmüştüm ama gelmedi."

BRAUN, GELDIKLERİNDE TAHVİL UZMANINI KOLLARINA ALDI,

Isobel sinir bozucu, endişeli küçük bir arı gibi etrafında dolanırken minibüsten dışarı adım attı.

"Ben hallederim," dedi sinirli bir şekilde. "Otele doktor ya da başka bir misafir çağıramayız ama bu benim bir bağımlılıkla ilk rodeom değil."

Isobel dişlerinin arasından, "O bir bağımlı değil," diye tısladı.

Alfalar onun etrafında toplanmaya başladı, Niko onun önüne geçti, Oscar birkaç adım ötede durup ona ters ters baktı.

"Sakin olun. Ona zarar vermeyeceğim." Sırtarak otele girdi, asistanlar etrafında telaşla dolaşüyor ve ona kapıları açmak için önden koşuyorlardı. İhtiyacı olan şeyleri getirmeleri için onlara emirler yağdırdı ve ardından kollarında küçük bir bez bebek gibi duran bağ uzmanının odasına doğru merdivenlerden çıktı. El çantasını kaybetmiş gibi görünüyordu, bu yüzden onun yerine kendi odasına ve yatağa yatırdı.

İşini bitirdikten sonra kapıya doğru yürüdü ve Isobel'in kapattı. Isobel elini kapıya vurarak küfürler savurdu ve bu ses ona kadar ulaştı ama Alfaların onu uzaklaştırmaya çalıştığını da duyabiliyordu.

"Doğruyu söylüyordu," Niko'nun kısık sesi kulaklarına ulaştı. "Ona zarar vermeyecek."

İlginç.

İki elini yüzünde gezdirerek yatağa döndü. Yaz tatili, film projeleri arasındaki tek boş zamanı olmuştu. Ve *bu* da nasıl harcamayı seçtiğini.

Küçük piçler minnettar bile değildi, ama sorun değildi. O vardı Yapması gereken bazı kefaretlere vardı; bunu biliyordu. Teak'in nabzını kontrol etti ve onu yan çevirmeden önce nefes alıp almadığını dinledi. Sonra yatağa girip diğer tarafa doğru uzandı.

Taşıyıcı annelik kesin bir bilim değildi ama herkes en azından bir konuda hemfikir gibiydi: *Birisi* hiç kimseden daha iyiydi ve bir Alfa alabileceğinin en iyisi. , kadının gevşek kolunu arkasından yatağa düşene kadar çekti ve sonra soğuk elini kendi eliyle kapattı.

Anıları bulanıktı ve kafasının içine girmesi birkaç dakika konsantrasyonunu aldı - ki bu onun için normaldi. Normal olmayan şey, içine girdiğinde bile her şeyin hâlâ bulanık olmasıydı. Gözlerini kapattı ve görüntülerin duyularına saldırmasına izin verdi.

Kafası, gümüşle çevrili koyu renk gözleri olan bir kadınla doluydu. Kocaman bir gülümseme. Düz, beyaz dişler. Bu gülümseme tüm yüzünü kaplamıştı. Gümüş piercinglerle doluydu ve kuru bir mizah damlıyordu. Bol kumaşları ve onların mutfakta dans ederken etrafında dalgalanmasını çok severdi. O

Yemek yaparken hep dans ederdi.

Her yeri evi gibi hissettirirdi. Gülmeyi hiç bırakmazdı.

Ta ki onu güne kadar. Adı

Charlie'ydi.

"CARTER?" BİR ASİSTAN KAFASINI İSOBEL'İN ODASINA SOKTU.

Kalen'le yapacağı spor seansı için üstünü değiştirmek üzere banyoya girmek üzereydi. İkinci antrenman grubunda olduğu için daha bir saati yoktu ama artık elbisesini giymek istemiyordu.

"Evet?" Kapıya doğru geri döndü.

"Bir dakikalığına konferans odasına gelebilir misiniz?

Buluşmalar için geri kalan kıyafetlerinizi planlamaya çalışıyoruz." "Ah, tabii."

Spor kıyafetlerini bıraktı ve diğer kadını takip etti

Birinci kata geri dönün.

Cooper makyaj masalarından birinde bekliyor, bir tabletteki fotoğraflara göz atıyordu.

"Ah, işte buradasın, Carter. Otur, otur. Aralarından seçim yapabileceğimiz birkaç seçeneğimiz var - tüm kıyafetler yolda. Onları Hudson'a göndermenin ve daha sonra kuryeyle otele götürmenin daha kolay olacağını düşündük."

Asistan odadan çıkarken Isobel yerinden sıçradı, kapı arkasından sertçe kapandı. Bir bahane uydurmayı düşündü ama Cooper'ın gözlerindeki keskin ve sabırsız bakış, varlığından kaçmaması konusunda onu uyardı, bu yüzden omuzlarını dikleştirdi ve masada onun yanına oturmak için hareket etti, biraz mesafe kazanmak için sandalyesini geriye kaydırды.

Çocuklar? Bağdan seslendi. Cevap

yok.

Çok uzaktaydılar.

Cooper ona tableti ve bir şişe suyu uzattı. "Oldukça fazla seçenek var ama sadece yedi elbiseye daha ihtiyacımız var, bu yüzden benim için daraltın." Dar omuzlarını geriye atarak ayağa kalktı. "Ben bir içki alacağım, sen de ister misin?"

"Bana su yeter," diye cevap verdi ve şişeyi hızla kaptı.

Adam omuz silkerek odadan çıktı ve kadın hemen sakinleşti. Bu bir tuzak değildi. Bu sadece işti. Resimleri sıralamaya başladı, Bu kararın kendisine bırakılmış olmasından duyduğu mutluluğu engelleyemiyordu. Elbiselerin hepsinde tasarımcı etiketleri ve bazı durumlarda tasarımcının Isobel'i elbiseyi nasıl tasarladığına dair notlar vardı. Ne kadar sürdüğünden emin değildi ama Cooper döndüğünde bitkin düşmüştü.

"Bitti mi?" diye sordu, bulanık yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı.

Göz kapaklarına bastırdı, gözlerini ovuşturmak istedi ama üzerinde hâlâ makyajı ve parti sonrası giydiği elbisesi vardı. Gözlerini tekrar açtığında durum daha da kötüydü.

Bütün oda dönüyordu.

"I ..." Sesi doğru çıkmıyordu; dili çok kalın ve beceriksizdi.

Adamın ona verdiği su şişesine uzandı ama boştu. İçtiğini bile hatırlamıyordu.

"Yapacağımız şey şu," dedi Cooper, önündeki masaya oturup tableti yolundan çekerek. "Otuz saniye kadar sonra bayılacaksın. Tamamen değil ama yeterince." Boş su şişesini aldı ve alaycı bir tavırla yüzüne doğru salladı. "Rohypnol ve ecstasy'nin hoş bir karışımı."

Ayağa kalktı, şişeyi yere fırlattı ve sonra onu kollarından tutup masanın üzerine fırlattı. Gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu ve sesini bulamıyordu ama adam ona hemen dokunmadı. Geri adım atmış gibiydi.

"Fotoğraflarını çekeceğim, Isobel."

Bağırmaaya çalıştı ama boğazı işbirliği yapmayı reddetti.

"Ve sonra," diye devam etti ve kemerinin çözüldüğünü duydu, "şu andan itibaren söylediğim her şeyi, yoksa o fotoğrafları yayınlarım."

Bir şeyler yapması gerekiyordu ama zar zor hareket edebiliyordu. Bağırmaıyordu. Alfalar bağ sayesinde onu duyamıyordu.

Elleri göğsünün altında sıkışmıştı ve Cooper'ın kemeri yere düşüp elbisesini karıştırmaya başladığında parmaklarını yavaşça göğüs piercingin taşlarına doğru kaydırarak zahmetli bir şekilde geriye doğru sayabildi.

Tüm gücüyle taşa bastırmaya çalıştı ve başının açılmasıyla ödüllendirildi, vücudu bir sandalyeye geri düştü.

Cooper gitmişti.

Kalen'in taşı yaramıştı. Zamanı geri sardı.

Elleri titreyerek masanın üzerindeki şişeyi aldı. Şişe boştu.

Sikeyim.

Kapıya doğru atladı ve koridora düştü. Bacakları zayıftı ve gittikçe yoruluyordu. Görüşünün tekrar bulanıklaşması an meselesiydi. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, kazara merdivenin tepesindeki duvara çarptı.

. İlk odanın kapısını sarsarak açtı ve içeri düştü.

"Ne oluyor lan?" Oscar telefonundan başını kaldırdı ve kulaklığını çıkardı. "Seni sonra ararım, Squirt." Telefonunu yatağa fırlattı ve bir saniye içinde Isobel'in yanında, onun ayağa kalkmasına yardım ediyordu. "Ne oldu? Neden seni bağ aracılığıyla hissedemiyorum?"

Ona söylemek için ağzını açtı ama yapamayacağını fark etti.

Cooper'ı öldürebilirdi.

Bu konuda iki kez düşünmezdi bile.

Birçok şeyden paçayı sıyırmışlardı ama Orion temsilcilerini öldürmekten paçayı sıyırmalarına imkân yoktu. Bu yüzden aklına gelen ilk aptalca şeyi söyledi.

"Çok fazla ... duyguya kapıldım." Zayıf bir şekilde göğsünü yumrukladı. "Biliyorsun." Yutkundu, kendini hasta hissediyordu. "Bayılacağım."

Gabriel mi? Bağ aracılığıyla ona ulaşmaya çalıştı, çaresizlik ensesini tırmalıyordu.

Buradayım, diye cevap verdi. *Neden seni bağ aracılığıyla hissedemiyorum?*

Cooper bana ilaç verdi. Oscar'ın odasındayım. Rohypnol ve ecstasy.

Kimseye söyleyemezsin. Bana söz ver. Bayılacağım.

BİR AN İÇİN GABRIEL HAREKET EDEMEDİ. ÇOK FAZLA ÖFKE VARDI, Çok fazla şiddet, çok fazla *aciliyet* vücudundan akıyordu.

Geliyorum, diye bağ aracılığıyla ona gönderdi.

Ama değildi. *Mücadele ediyordu.* Hareket edemiyordu. Hareket ederse Oscar'ın odasının önünden geçip gideceğinden korkuyordu. O pisliğin peşine düşecekti.

Isobel'e git, diye emretti bedenine ama zihni Cooper'a ve adamı sandalyeye nasıl bağlayıp parmaklarından başlayacağına odaklanmıştı. Onları teker teker çıkaracaktı. Sonra kollarını. Kulaklarını. Gözlerini. Ona bir daha asla dokunmayacaktı. Ona bir daha asla bakamayacaktı. Onun güzel sesini bir daha asla duyamayacaktı.

Ve sonra Cooper'ın sikini çıkarıp onun gırtlığına sokacaktı, böylece Cooper bir daha asla onun adını söyleyemeyecekti.

Kül dilinin arkasına döküldü ve görüşünün üzerinde siyah noktalar dans etti.

Yok etmek istedi.

Öldürmek için.

Kanı tatmak için.

Telefonunu çıkardı, parmak uçları kararıyordu.

Yardım edin. Yalnız gelmeyin. Oscar ve Niko'yu uzak tut.

ELIJAH TELEFONUNA BAKTI, ALARM VÜCUDUNU SIKICA SARMIŞTI. "BİZ Şimdi odama gitmem gerekiyor," diye bağırarak Mikel'in onları zorladığı spor seansını yarıda kesti.

Koridorda şaşkın bakışlı bir Cooper'ın yanından geçerek merdivenlere yöneldi. Mikel sorgusuz sualsiz onu takip etti, Kilian ve Cian da hemen arkasındaydı. Neyse ki Oscar ve Niko, Kalen ve Isobel'le birlikte ikinci eğitim seansındaydı, bu yüzden onlar için endişelenmesine gerek yoktu. Gabriell'in odasına girdi ve onu ayak bileklerini kilitleyen iki kemerle ve bileklerine sarılmış diğer iki kemerle .

Gözleri simsiyahtı ve dişleriyle kemerleri yırtmaya çalışıyordu. İlki çoktan lime lime olmuştu.

"Dostum," diye hırladı kendisine ait olmayan bir sesle.

"Yüce Tanrım, tamam." Mikel kapıyı çarptı ve etrafına dağıldılar.

"Mateee." Gabriel hırladı ve kemerlere vurdu, sesi uhrevi ve sertti.

Elijah gözlerini Gabriel'ayırmadan, "Isobel'i bağ aracılığıyla hissedemiyorum," dedi. "Üçe kadar sayacağım. Üç-"

Hepsi saldırdı. Vahşilik bir Alfa'yı aptal yapmazdı. Gabriel altlarında sıkışmıştı ve Mikel cebinden bir avuç dolusu fermuarlı bağ çıkardı.

"Bunlar ne için var?" Gabriel deli gibi çırpınmaya başlayınca Cian homurdandı.

"Böyle bir şey olursa diye," diye homurdandı Mikel. "Pençelere dikkat et!"

Mikel'in taşıdığı fermuarlı bağların her birini kullanarak Gabriel'in bileklerini sabitlemeyi ama elleri ve kolları çizik içinde ve kanlıydı, neyse ki karanlık olan halıya damlıyordu.

"Isobel" diye seslendi Elijah, acelesi derisini kaşındırıyordu.

Mikel elini salladı ve Gabriel'e yumruk atmadan önce, "Bunun için üzgünüm," diye mırıldandı. Bir, iki, üç kez. Her vuruşta dişlerini Mikel'in yumruğuna geçirmeye çalışmaktan vazgeçmesi için birkaç ağır darbe alması gerekti.

Gabriel yere yığılır yığılmaz Mikel ayağa fırladı ve telefonunu çıkardı. "Kalen?" Telefonu kulağına dayadı. "Isobel'i bulmamız gerek. Gabe çılgına döndü.

Ben burada onunla kalacağım-"

Elijah hemen tısladı, "Oscar ya da Nik'e söyleyemeyiz-"

Kapı açıldı, Niko kapı durdu, gözleri Gabriel'e takıldı ve genişledi.

"Niko," diye bitirdi Elijah.

"Ne oluyor lan?" Niko talep etti.

"Burada kal," diye emretti Mikel ona. "Onu bayılttık ama fermuarım bitti.

Elijah, git ve Isobel'i bul. Korunduğundan emin ol. Cian, git Oscar'ı bul. İyi olduğundan emin ol. Gabriel'i neyin tetiklediğini bilmiyoruz.

Kilian, git telefonunu al ve Moses ile Theodore'u arayıp onları kontrol et. Sadece güvende olmak için. Kalen?" diye bağırdı telefona. "Sana doğru geliyorum."

Yalan söylemeden ve Niko'nun yeteneğini tetiklemeden hepsini söylemeyi başardı. Niko'yu odada bıraktılar ve Kalen onları koridorda karşıladı.

Mikel parmağını ağzına götürdü ve Oscar ile Moses'ın odasına doğru yürürlerken Kalen başıyla onayladı. Onlar bir plan yapamadan kapı çekilerek açıldı ve kaşlarını çatmış bir Oscar ortaya çıktı.

"Yeterince uzun sürdü," diye hırladı. "En azından grup sohbetindeki mesajlarıma cevap verebilirdin."

Elijah Kalen'in arkasına geçti ve mesajlarını kontrol etmek için telefonunu cebinden çıkardı.

Isobel bayıldı.

Sigma gücünü çok fazla kullandı.

Oscar: Hiçbirimiz fark etmeden Teak'i daha iyi hale getirmeye mi çalıştı?

Oscar: Neden kimse cevap vermiyor?

Elijah irkildi. Moses ve Theodore mesajları henüz görmemişlerdi ama gördüklerinde çılgına döneceklerdi, bu yüzden hızla bir yanıt yazdı.

Elijah: Her şey kontrol altında.

Ama her şey kontrol altında değildi çünkü Isobel Sigma gücü yüzünden baygındı. Söyleyebildiği kadarıyla, Oscar'a yalan söylemiş ve Gabriel'e gerçeği anlatmıştı ve gerçek Gabriel'in vahşiliğini tetikleyecek kadar kötüydü.

Niko ve Oscar bilemezdi, Theodore ve Moses da bilemezdi.

Neyse ki, Mikel çabuk anladı.

"Gabriel mesajlarını okuyunca çılgına döndü," diye dişlerinin arasından yalan söyledi Mikel. "Sen en iyi savaşçılarımızdan birisin. Sana orada ihtiyacım var.

uyanır. Şu anda baygın ve Niko onu izliyor." Oscar çenesini sıkı, reddetmek üzereymiş gibi görünüyordu, Yine de sonunda parçalanmış, kanlı kollarını fark etti. Mikel ona tartışma fırsatı vermedi. Alfa sesiyle, "Şimdi," diye bağırdı. Oscar odadan çıkar çıkmaz Elijah kapıyı tekmeleyerek kapattı ve kilitledi. o.

Kalen kimse fark etmeden yatağa doğru ilerledi. Doğruldu. Isobel'den uzakta, hepsi toplanmıştı. "Nefes alıyor ama kalp atışları bana göre çok yavaş. Neler oluyor?" Soruyu Elijah'a yöneltti, yüz ifadesi gergindi.

Kalen onların lideriydi, aralarında doğal olarak oluşan sıralamada en üstte yer alıyordu, bu yüzden Elijah onun hâkimiyetinin odaya fiziksel bir güç gibi yayıldığını hissedebiliyordu, kemiklerine sürtünen kaba bir beton duvar. Sakin ve ağırbaşlı görünebilirdi ama hiç de öyle değildi.

Elijah hızla diğerlerini gözden geçirdi: Mikel, Kalen'in aksine gerginliğini dışarıda bırakmıştı. Cian eşofmanının kollarını yukarı itmiş ve saçlarını arkadan bağlamıştı; saç tellerindeki kan izleri bunu Gabriel'le dövüştükten sonra yaptığını gösteriyordu. Bir raunt daha yapmaya hazır görünüyordu. Kilian kollarını kavuşturmuştu ve gömleğine kan bulaştığını fark etmemiş gibiydi. Gözleri Isobel'e sabitlenmişti, sanki yeterince dikkatli bakarsa bir şekilde onda neyin yanlış olduğunu anlayabilirdi.

Elijah dikkatle, "Bu onun Sigma gücü değildi," dedi ve onların tepkilerini test etti. Gözlerini ona çevirmek dışında tepki vermediler. "Gabe bana yardım isteyen bir mesaj gönderdi. Yalnız gelmememi ve Oscar ya da Niko'yu getirmememi söyledi."

Mikel'in yanağında bir kas titremesi vardı. "Yani Gabriel ona ne olduğunu biliyor."

"Ve bu her neyse, onu çıldırttı," diye bitirdi Kilian.

Elijah başıyla kısa bir selam verdi ve hepsi yatağa geri döndü. Isobel inledi, parmağı seğiriyordu.

Kalen yatağın yanına çömeldi ve onun elini tuttu. "Beni duyabiliyor musun, Illy?" Sesini kasıtlı olarak yumuşak, derin bir mırıltı haline getirdi.

Isobel'in eli gözle görülür bir şekilde onunkinin içinde kıpırdadı.

"Elimi sıkabilir misin, tatlım?" Kalen sordu. Parmakları zıpladı ama bu en küçük hareketti.

Elijah Kalen'in yanına çöktü ve gözkapasını geriye doğru sıyırdı. Gözbebekleri kocaman açılmıştı.

Hırslayarak yataktan geri çekildi. "Ben gidiyorum-"

Öldür onu.

Kendini tam zamanında durdurmayı başardı.

Isobel'e ilaç verilmişti ve tek bir suçlu vardı: Aşağıda birini arıyormuş gibi sinsice dolaşan .

Lanet olası Cesar Cooper.

Isobel'in sadece Gabriel'e söylemesinin bir nedeni vardı.

"Ne?" Mikel keskin bakışlarını Elijah'a dikerek sordu, boğazının arkasında bir kabarmıştı.

"Bu bir bağ yan etkisi," diye yalan söyledi Elijah. *Siktir, siktir, siktir.* "Bir keresinde okumuştum. Kişi tepkisizleşiyor ama teknik olarak hâlâ bilinci açık. Sabaha kadar geçer. Başka bir şeye dönüşmediğinden emin olmak için yanında kalıp onu izleyeceğim."

Diğer Alfa'nın dile getirmediği talebini anlayabileceğini Kilian'a hızlıca bir bakış attı.

"Ben de kalacağım," dedi Kilian.

Diğerleri kıpırdayacak gibi görünmüyordu ama Kilian başka bir şeylerin döndüğünü anlamıştı ve acımasız bir gülümsemeye zorladı. "Hepimiz öylece durup onu izlersek çok utanır.

Işıkları söndürüp normal bir şekilde yatacağız ama uykuya dalmayacağız."

Haklı olduğunu biliyorlardı ama Kilian onları ikna edemediğini hissediyordu, o yüzden ekledi: "Gabe'i de korumalıyız. Ve kanı temizlemeliyiz."

Mikel yatağı göstererek, "Siktir," diye homurdandı. "Ona iyi bak." Kapıya doğru döndü ve başını Cian'a doğru salladı. "Hadi gidelim."

Kalen , dikkati ikisinin arasında gidip geliyordu. "Yalan söylüyorsun," dedi sessizce. "Bu bir bağ yan etkisi değil."

"Öyle değil." Elijah içini çekti ve Kalen'e öyle bir bakış attı ki şey anlattı. "Ama sana ne olduğunu anlatırsam, tüm operasyonumuzu mahvedersin."

Kalen dikkatle Kilian'a baktı.

Elijah başını salladı. "Kilian gözlerini tekrar açana kadar yanından ayrılmayacak. Ve açtığında da onu tepki vermemesi için ikna edecek. Öfken seni ele geçirecek. Güven bana, Kalen."

Kalen irkildi, gözlerini tavana çevirdi, kendini kontrol etmek için savaşımaya başlamıştı bile. "Biri ona zarar vermiş."

"Kimse ona zarar vermedi," dedi Elijah. Bundan oldukça emindi. Isobel birkaç tüm yeteneklerini kullanabilirdi ve Cooper'ın kafası fena halde karışmış görünüyordu. Elijah'ın aklını okuyabilir, niyetini okuyabilir ya da onu odadan çıkmaya ikna etmek için kurnazca Elijah'ın kendi gücünü kullanabilirdi. Geri sarabilirdi ya da o bakmıyorken görünmez oldu.

Nasıl olduğunu bilmiyordu ama kız kaçmıştı ve kaçma ; konuşmak istediği tek kişi Gabriel olmasına rağmen Oscar'ın odasına koşmasının nedeni de buydu. Oscar ve Moses'ın odası koridordaki ilk odaydı. Yine de her konuda her zaman haklı değildi, bu yüzden kontrol edip emin olabilmek için Kalen'in odadan çıkmasını bekliyordu.

"Kimse ona zarar vermedi," diye tekrar blöf yaptı, ses tonunu demirle süsledi çünkü Kalen hâlâ tereddüt ediyor gibiydi. "Bana güvenmek zorundasın," ısrar etti. "O güvende. O iyi."

Tek kelime etmeden odadan çıkıp kapıyı arkasından çarparken Kalen'in boğazından bir hırıltı koptu.

Elijah tekrar yatağa dönerek Kilian'dan, "Bana yardım et," diye rica etti.

"Neye ihtiyacın var?"

"Saldırıya uğrayıp uğramadığını kontrol etmeni istiyorum. Bunu senin yapmana izin vereceğim - senin yanında daha rahat olacağını düşünüyorum."

Kilian'ın solgun gözleri onunkilere gömüldü. "Ne?" diye sonunda.

Elijah durumla *kısmen* başa çıkabildiği için ellerinin titrediğini hissetti. Onları ceplerine soktu. "Ya bana yardım et ya da defol," diye homurdandı. "Kendini toparlamayı, kendini kontrol altında tutmanı ve bu odadan sakın çıkmamanı istiyorum."

"SANKİ YANINDAN AYRILACAKMIŞIM GİBİ," diye bağırdı, şakağına yakın damarlar kalınlaşmıştı.

Elijah, "Bu, kendini kontrol altında tutmanın tam tersi," diye tısladı. Kilian geri çekildi, ellerini kaldırdı ve başını salladı. "Siktir git. Siktir git. Güzel. *Siktir.*"

"Nereye gidiyorsun?" Elijah sordu.

"*Lanet* olası ellerimi yıkamak için," diye tükürdü Kilian, dönüp tuvaletin kapısını açarak.

Isobel'le yalnız kalır kalmaz Elijah nefes almanın zorlaştığını fark etti. Hava geçişi daralıyor, gittikçe daralıyor ve

Havayı zar zor içine çekene kadar daha da daraldı. Yatağın kenarına çöktü ve alnını nazikçe onun göğsüne dayamaya çalıştı.

Nefes al, diye yalvardı kendine. *Sadece nefes al*.

Tatlı kiraz kokusu üzerine etti. Her zamankinden çok daha tatlıydı. Parmaklarını yalayan soğuk, yapışkan meyve suyu gibi bir hisle ürperdi. İçilebilecek kadar tatlı kokuyordu ve sonunda havayı ciğerlerine geri çekerken bu baygın kokunun hissine kapılarak gözlerini kapadı.

"İyi misin?" Kilian kürek kemiklerinin arasına hafifçe dokunup ileri geri sürtünerek sordu.

Sessizce başını salladı. İyi olmaktan *çok uzaktı*.

Gabriel bu konuda ona güvenmişti ve o da Gabriel'e güvenmişti.

Eğer kariyerlerini çöpe atmak ve ailelerini tehlikeye atmak isteseydi, bunun yerine Theodore'un ya da Moses'ın taşına basar ve Cooper'ı kendisi parçalardı. En azından onunla konuşabilecek kadar uzun süre dayanması gerekiyordu.

"Bana ne yapacağımı söyle," dedi Kilian. "Artık kanamam yok."

Elijah başını kaldırmadı ya da gözlerini açmadı. Açamazdı. Nefes almaya devam etmesi .

"Külotunu çıkarın ve kan ya da sıvı belirtisi olup olmadığını kontrol edin. Kızarıklık, şişme veya morarma olup olmadığını kontrol edin."

Kilian itaat etmek için hareket etmedi, eli hâlâ Elijah'ın sırtındaydı. Donup kalmıştı.

"Peki ya bunlardan herhangi birini bulursam?" diye sordu, bir an için üzerinde çalıştığı yumuşak tonu kaybederek.

"O zaman bu gece biri ölür. Bunu kendim yapacağım." "Güzel." Elini kaldırdı.

Elijah, Kilian yatağa uzanırken Isobel'in bedeninin altında kaydığını hissetti. "İzlemiyorum," dedi tenine doğru, onu duyabilmesini umarak.

Muhtemelen ecstasy ve başka bir şeyin kombinasyonunu almıştı, eğer coşkulu, uykulu kokusu bir şey ifade ediyorsa, bu yüzden onu duyacak kadar farkında olsaydı, umursamazdı. Ama bu şimdiydi. Sabah olduğunda, eğer hatırlarsa çok daha fazla umursayacaktı.

Kilian boğazının arkasından küçük, yumuşak bir ses çıkardı. "Biraz ıslak ama onun dışında yok."

"Bu coşku olurdu," dedi Elijah. "Tekrar bakabileceğim zaman bana haber ver."

"İyisin. Ecstasy mi?"

Elijah başını yavaşça kaldırdı. Göğsü hemen sıkıştı ama boğazı yine kapanmadı.

"Sakıncası var mı?" diye sordu, ellerini Isobel'in vücudunun altından geçirerek. "Sanırım olabilir." Kilian yüzünü buruşturdu. "Benim de ona ihtiyacım var."

"Tamam, hareket et."

Kilian yataktan kalktı ve Elijah Isobel'i nazıkçe şiltenin ortasına .

"Ayakkabıları," diye işaret etti.

Kilian hemen topuklu ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Elijah onu dik tutarak elbisesini poposunun altından ve başının üzerinden çekip çıkarmaya çalışırken onu yukarı çekti.

"Gömlek," diye sordu sonra.

Elijah hâlâ bir koluyla onu tutarken Kilian kendi gömleğini çıkardı ve elbisesini yatağın kenarına fırlattı. Kilian'ın gömleğini başından çekiştirdi ve sonra onu yorganın altına soktu, yan çevirdi ve vücudunu kendi vücuduna doğru çekti. Kilian odayı karanlığa gömmek için düğmeye bastıktan sonra onlarla birlikte yorganın altına girdi ve kızın topallayan bacağını üzerine çekti Belini, başını onunkinin altına soktu.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Uyurken bile kıpırdanıyor ve her yerde kıvranıyor."

"Biliyorum," diye nefes aldı Elijah, boğazı tekrar kapanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Başını hızla kızın saçlarına eğerek kokusunu tekrar içine çekti.

Tatlı, zarar görmemiş kirazlar.

O iyiydi.

Ama o *haklı* değildi. Onun Isobel'i kıvrak biriydi. Film gecelerinde onu izlerdi. Her zaman yerde, şezlongda ya da kanepede otururdu ama onun kıpırdanışını, iç çekişini ve iki yanındaki bedenlerden sıcaklık arayışını izlerdi.

Genellikle izlemekten nefret ederdi. O bedenlerin hiçbirinin kendisi olmamasından nefret ederdi.

Bu gece, tekrar tekrar izlemek için her şeyini verebilirdi.

"Cooper ona ilaç verdi, değil mi?" Kilian sonunda ne olduğunu anlayarak kabaca fısıldadı.

"Onun yanından ayrılmayacağını söylemiştin," diye uyardı Elijah.

"Gerçekten de onu plansızca öldürecek ve hepimizin hayatını kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" Kilian hâlâ fısıltıyla karşılık veriyordu. Isobel'e asla bu kadar yakın bağırmazdı, hele de teni ağzından bir nefes uzaktayken.

Elijah, "Düşünecek zamanın olmadan hemen söyleseydim söyledin," diye karşılık verdi.

Sessizdi.

Elijah haklıydı.

Isobel bunu sadece duygularına göre tepki verecek olan herkesten saklayacak kadar akıllıydı.

Onu tekrar içine çekti, eli kızın belinin alt kısmına yerleşti. O kadar küçüktü ki. Çok kırılgandı. Çok yumuşaktı. Yani *onun*.

Ve Cooper *çok* ölüydü.

ONUN SEÇİMİ

ISOBEL , ŞİDDETLİ BİR BAŞ AĞRISI VARDI VE UZUVLARI sanki yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissetti. Acı dolu bir sesle gözlerini açtı ve şaşkınlıkla birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Alfaların hepsi onun odasında idi. *Hepsi*. Tamamen giyinmişlerdi ve sanki bir cenaze töreni için toplanmışlar gibi yatağının etrafında duruyorlardı. Gözlerini kıstı ve görüşü bir kez daha baktı. Gabriel'in yüzü morluklarla kaplıydı. İki siyah gözü vardı. Mikel, Elijah, Cian ve Kilian'ın kollarında çaprazlama uzanan ve parmaklarını kesen kırmızı izler vardı. Yarı iyileşmiş görünüyorlardı.

Yutkundu, halsiz zihni fazla mesai yapıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Kilian onun yanındaki yatağa oturarak sordu.

Kadının başını yukarı kaldırarak yüzündeki saç tellerini taradı.

"gibi hissediyorum," diye dürüstçe cevap verdi, bir gece önce ne hatırlamaya çalışıyordu. "Sarhoş falan mı olduk?"

"Hayır." Gabriel topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Başka bir şey oldu. Anlattığın tek kişi benim."

"Ne?" Yüzünü buruşturdu.

Alfaların hiçbiri şaşırmış görünmüyordu.

"Onları beklettim ve kendin söyleyeceğini söyledim," diye devam etti Gabriel. "Kimsenin buradan ayrılmasına izin vermiyoruz."

olanlarla başa çıkmak için bir planımız olana kadar odayı terk etmeyeceğiz."

"Bekle." Daha dik oturdu, migreni tutmasına rağmen konsantre olmaya çalışıyordu. Theodore ve Moses hâlâ Hudson Yerleşkesi'nde olmaları gerekirken oradaydılar. "Hemen döndün mü?" diye sordu, gözleri aralarında geziniyordu. "Neredeyse hiç kalmadınız..." Çaresizce etrafına bakındı. "Saat kaç?"

"Tünaydın," diye cevap verdi Mikel sertçe. "Bütün gün uyudun. Braun yarım eczane alması için bir asistan gönderdi. Neye ihtiyacın var?"

"Ağrı kesiciler." Yüzünü buruşturdu. "Bir duş. Bir diş fırçası. Ne haltlar dönüyor?"

"Bize söylemeni umuyorduk," dedi Kilian, hâlâ yumuşak sesiyle, elleri zonklayan şakaklarını yumuşatmak için hareket ediyordu. Ama sonra ayağa kalkarak Elijah'ın yanına gitti.

Elijah, Gabriel, Kilian ve Kalen kasıtlı olarak kapıyı kapatıyorlardı. Isobel dürüstçe, "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

"Hatırladığın son şey ne?" Gabriel kaşlarını çatarak sordu. "Ah... ben... dün gecedен mi? Parti sonrasına gittik. Teak'in yanından geçtik Dışarı. Babam onu odasına taşıdı. O-"

"Ondan sonra mı?" Mikel, Teak'le ilgili endişesini bir kenara bırakarak sordu. "sonra gece için iki eğitim grubuna karar verdik. Ben biraz Cian ve Kilian ile lobide akşam yemeği yedikten sonra spor salonu için üstümü değiştirmeye gittim.." Avuçlarının topuklarını gözlerinin üzerine bastırarak hafızasındaki sisle mücadele . "Ben... Cooper'la birlikte konferans salonunda elbise seçiyordum-"

"Biliyordum amına koyayım," diye patladı Theodore birden. "Sana o sikiğin ona bir şey yaptığını söylemiştim."

"Bırakın bitirsin," diye emretti Elijah.

"Ben... Başka ne olduğunu bilmiyorum," dedi güçlükle, panik pençelerini göğsüne . "Hiçbir şey hatırlamıyorum. Orada tek başıma oturmuş elbise seçiyordum. Cooper odadan çıktı. Geri geldi mi gelmedi mi bilmiyorum. Ondan sonrasını hatırlamıyorum."

"       sana ilaç verdi," dedi Gabriel. "Oscar ve Moses'ın odasına ko tun ama benimle ba  aracılığıyla konuştun.  ılgına döndüm ve Elijah'a mesaj attım. O da durumu anladı ve kimsenin kendini kaybetmesini engellemeyi başardı ama şimdi bir sorunumuz var."

"       biz aptal değiliz," diye hırladı Moses.

"Tamam." Görüşü renklerden oluşan bir bulanıklığa dönüştü, panik gittikçe daha derine iniyordu.

"Isobel." Kalen ona dikkatini vermesini emretti. "Buraya gel."

Otomatik pilotta, yataktan tökezleyerek kalktı ve onun önünde durmak için hareket etti. Adam onu diğerleriyle yüzleşmesi için döndürdü, vücuduna doğru çekti, eli göğsünde, tam da paniğin onu parçalamakla tehdit ettiğini hissedebileceği yerde düzleşti.

"Nefes al," diye emretti.

Titrek bir nefes çekti, düşünmeden itaat etti çünkü her zaman onun dediklerini yapıyor gibiydi.

Diğerlerine dedi ki, "Haydutluk yok. Cooper konusunda ne yapacağımıza hemen şimdi burada karar vereceğiz."

"Kan istiyorum," dedi Oscar sakince. Biraz fazla sakince.

Hiçbiri Elijah'ın ifşası karşısında şok olmuş gibi görünmüyordu, yani hikâyenin bir kısmını ya da çoğunu kendi başlarına anlamış . Kontrol kendilerindeymiş gibi göstermeleri için bolca zaman vardı ama bunun sahte olduğunu biliyordu çünkü Sigma yeteneğini engelliyorlardı ve *bunu* sadece saklayacak bir şeyleri olduğunda yaparlardı.

"Özür dilerim, Isobel." Mikel onun yüzünü görebilmek için yana kaydı. "Arkadaşlık sistemi tekrar devreye girdi, ama sadece senin için."

Başını salladı, zar zor dinliyordu.

Cooper ona ilaç vermişti ve ondan nasıl kaçtığını bile hatırlamıyordu.

"*Her zaman* yanında bizden biri olacak," diye belirtti Mikel. "Ve artık odanda uyumanı istemiyorum. Her gece yatmak için içimizden birini seç."

"Ya Cooper?" Niko sordu, sesi Oscar'kadar ölümcül derecede sakindi, ela gözleri donuktu, duygudan yoksundu. Dehşet vericiydi.

"Onu kovdurmak yeterli değil," dedi Moses, kimse aksini iddia edemedi. "Ölmesi gerekiyor. O bir yırtıcı. Kim bilir ne yapardı?"

Kalen boğazından sert, onaylamayan bir ses çıkardı. "Burası gerçek dünya, lanet bir fantezi değil. Bir grup göçmen göçmen

"Yirmili yaşlar cinayetten paçayı kurtaramaz."

Niko, "Yani *yine* paçayı kurtaramayacağız," diye alay etti.

"Eli, Gabe ve Nikonun yanına kâr kaldı," diye ekledi Theodore. "Ve Isobel de paçayı kurtardı."

"Ve ne?" Kalen meydan okudu. "Niko, içinde gizemli bir ceset bulunan üçüncü bir binayı mı yakacak? Kimsenin bu noktaları birleştirmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Isobel, göğsünü kaplayan ve onu zorlukla kontrol edilebilen bir öfkeyle titreşen bir bedene doğru bastıran büyük ele baktı. Vücudunun yakınlığı olmasaydı, onun bu kadar şiddetli bir şey hissettiğini asla bilemezdi.

Oscar'ın kan istediğini duyunca şaşırmadı. O bir psikopattı. Ve Niko... hasar görmüştü. Peki ya Moses? O hâlâ Oscar'ın kaosunu kontrol ettiği gibi saldırganlığını dizginlemeyi ve kontrol etmeyi öğreniyordu.

Ama diğerleri?

Kalen'in bir *cinayet* planlamaya karşı çıkan tek kişi olmasına şaşırmıştı. Uyuşturulmuş olan oydu ve o bile bu terimlerle düşünemiyordu. Cooper'ın cezalandırılmasını istedi. Cooper'ın cezalandırılmasını istiyordu. Kovulmuş ve hayatı mahvolmuşsa bir parti verebilirdi ama cinayet öylece ortaya atılabilecek normal bir seçenek değildi.

Bu ona onların ruh halleri hakkında bilmesi gereken her şeyi, kendisinden sakladıkları her şeyi anlatıyordu. Sahiplenici, Alfa saldırganlıkları çok ileri gitmişti.

"Kimse onu öldürmüyor." Derin derin nefes aldı, kendini toparlamaya ve sakinleşmeye çalıştı. Göğsü Kalen'in sıcak tutuşuna doğru itildi ve Kalen elini kaydırarak kolunu önünden geçirdi, eli şimdi Kalen'i kavıyordu karşı omuz.

"Bir an için hepinizin bağın ötesine bakmanızı istiyorum," diye yalvardı onlara. "Biliyorum, hepinize bana sahip olduğunuzu, sizin olduğumu ve Biri bana zarar vermeye ya da beni benden almaya çalıştı - bağın bazen işleri nasıl çarpıttığını bilirim. Ama ben senin *değilim*. Ben kendime aidim. Bu *benim* başıma gelen bir şeydi ve bu konuda ne yapacağımıza ben karar veririm."

"Genellikle, evet," diye onayladı Mikel, ensesini kavradı, pazusu bükülürken yüzünü buruşturdu. "Ama bu senin boş zamanlarında olan bir şey değil. Bu işle ve grupla da ilgili. Cooper bizim yöneticimiz. Bu grup olarak tartışmamız gereken bir konu."

"Tartışın ama karar vermeyin." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş, Mikel'in göğsüne bakıyordu çünkü gözlerinin içine bakarken onunla aynı fikirde olmamayı kendine yediremiyordu.

Ondan korktuğu için değildi. Çok *baskın biriydi*. Eğer korktuğu bir şey varsa, o da kafasını kaldırıp baktığında

onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştı. "Siktir," diye tersledi.

"Bu Isobel'in kararı olmalı," dedi Kalen, sırtında hâlâ titreyen öfke titreşimine rağmen onunla aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu.

"Onun hayatını mahvetmek istiyorum," dedi. "Wallis'i Oscar'ın odasına gizlice girdiği için cezalandırdığın gibi, ama daha kötüsü, çünkü Cooper Üstün Yetenekli bir öğrenci değil. Eğer onu düzgün bir şekilde ezmezsek, geri gelecektir."

"Bir plan yapmam için bana birkaç gün verin," dedi Oscar, kimse onun kararına itiraz edemeden. "Bunun iyileşemeyeceği bir şey olduğundan emin olmak istiyorum."

"Teşekkür ," diye fısıldadı ona bakarak. Ondan destek beklediği son kişi oydu.

Başını salladı, ellerini koyu renk buklelerinin arasından geçirdi. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmalıyız, sen de dahil. Dün gece alkolün seni çok etkilemiş olması gerektiğini, çünkü bayıldığını ve uyuyakaldığını rahatça söylemeye çalış. Peşinde olduğumuzdan şüphelenmezse bu daha kolay olacaktır."

Başını salladı ve adamın yaklaşmasını izledi. Alfalardan oluşan duvarın önünde durdu ve onlara baktı. ". İntikamını nasıl alacağına ben karar vermeyeceğim. Bu ben değilim."

O böyle söyleyince kız da ona inandı.

Elijah yoldan çekildi ama Oscar kapıya varmadan Kalen konuştu. "Bugünü telafi etmek için bu gece geç saatlere kadar çalışmamız gerekecek. Herkesin kendini düzenlemesi için yarım saati var, sonra hepinizi lobide görmek istiyorum."

Kalen onu bırakıp odadan çıktıktan sonra Theodore, "Hadi," diye mırıldandı. Kalen'in eli onun elini tuttu, güçlü parmakları Kalen'in ince parmaklarının arasından geçerek onu kendi odasına doğru çekti.

Aceleyle hazırlandı ve sonra alt kattaki herkesle buluştu. Birkaç dakika sonra babasının asistanları tarafından etrafı sarıldı; hepsi de ona su ve hap şişeleri fırlatıyor, "mide rahatsızlığından" ve programın ne kadar gerisinde kaldıklarından bahsediyorlardı.

Kaşlarını çattı, birkaç hapi devirdi ve su şişesinin kapağını açtı. Şişeyi dudaklarına götürdü ama ani bir baş dönmesi onu ele geçirdi.

Şişeye uzandı. Oda dönüyordu. Şişe boştu.

Başını sallayarak bulanık anıyı ve tenini kaplamaya başlayan yapışkan korku hissini uzaklaştırmaya çalıştı. Gözünün ucuyla

Gözü, Cooper'ın sanki dünyada hiçbir şey değilmiş gibi odaya girdiğini gördü. Gözleri birini aramak için etrafta gezinirken asistanlardan birine bir şeyler havladı. Onu orada, elinde ilaç şişesi ve haplarla görünce durakladı ve dehşet hissi artarak vücuduna yayıldı ve kanında asit gibi cızırdadı. Birden kusmak istedi ama bunun yerine duygularını bir kenara bırakıp kibarca başını salladı. Eğer intikam almak istiyorsa -ki istiyordu- *o zaman* bu konuda akıllı davranmalı ve tüm Üstün Yetenekli tanrılara dua etmeliydi ki Alfalar, etinden payını almasına yetecek kadar uzun süre kendilerini kontrol edebildiler.

profesyonelden güç alarak vardiyanın üzerine çökmesine izin verdi ve beynini harekete geçirdi.

Yapılması gereken işler vardı.

Cooper gözlerini kıza dikti, kafası karışmıştı, araştırıyordu ama kızın yüzünde ne bildiğini gösteren bir şey bulamamış gibiydi. Yüz hatlarında gösterişli bir gülümseme belirdi ve konuşmasına devam etti havladığını söyledi. Kalen ikisinin arasına bakıyor, Cooper'ın ona yaklaşmaya çalışıp çalışmayacağını görmek için bekliyordu. Onu öldürmeyeceklerdi ama bu yanına yaklaşmasına izin verecekleri anlamına da gelmiyordu.

Şişeyi dudaklarına götüremeyerek hapları kuru kuru yuttu ve bir gün önce üzerinde çalıştığı koreografiyle ilgili notlarını almak üzere Kalen'le buluştu. Alfaların her ölümcül öfkesinin üzerine çöktüğünü hissedebiliyordu, bu öfke onları zapt edemeyecekleri kadar ağır ve acıldı ama her şey normalmiş gibi davranarak olağanüstü bir iş çıkarıyorlardı. Yine de, Kalen'e ulaşır ulaşmaz, Cooper'la arasına girerek onun gözlerini engelledi. Cian'ın sahte bir özür dilemeden önce müdürün omzunu kontrol edişini görecektik kadar hızlı değildi. Adam bir kameraya çarparak neredeyse onu gülümsedi. "Sorun boy

farkınız," diye açıkladı babası,

Birdenbire ortaya çıktı ve Kalen'le birlikte izliyormuş gibi yaptıkları koreografi hakkında hiç de hoş olmayan fikirlerini söyledi. Braun odadaki tüm gerilim akımlarından tamamen habersiz görünüyordu.

Isobel bir iç çekişi bastırdı. "Evet. Biliyorum."

Omuz silkti, hafifçe renklendi. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Kendini nasıl hissediyorsun? Genelde gribin bile seni uzun süre tutmasına izin vermezsin."

"Gribin beni uzun süre uyutmasına izin vermezdin," diye düzeltti, bu kez ısrırgan tonuna engel olamadı. Kısa konuşmayı şu sözlerle bitirmeye çalışıyordu

Kalen böylece ilk antrenmanlarını yapabildiler ve bütün gece ayakta kalmadılar. "Ve şimdi şu haline bak," diye böbürlendi babası, elindeki Avuçlarını yalvarırcasına açmış, yüzünde boktan bir gülümseme vardı.

Lanet olası pislik.

"Sorun boy farkı," dedi Kalen'e - çünkü zaten bunu söylemek üzereydi.

"O da neydi?" Braun aradı. "Geri gelmemi mi istedin?" Döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Kalen iç çekti. "Odaklan, prenses."

Dikkatini hemen onun yüzüne çevirdi, teni farklı bir nedenle ısınıyordu Adam başını eğdi, bakışları kısa süreliğine karardı.

Bazı duyguları çözmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun, diye yumuşak bir sesle bağ aracılığıyla onunla konuştu.

Dondu kaldı, umutsuzca onun yüz ifadesinden bir ipucu aradı. Adam haklıydı, şimdi her zamankinden daha fazla. İçinde çok fazla öfke, tiksinti ve çaresizlik vardı. Tekrar bağlanmak için çaresiz olduğunu biliyordu -o telaşı, o serbest bırakılmayı hissetmek, onu havadar bir coşku alanına göndererek içinden süzüp çıkarması için sinir bozucu duygularını ona teslim etmek için, ama *yine* de onun kendisine gelmesini bekliyor gibiydi.

Bu da sinir bozucuydu.

İlk başta hazır değildi. Belki hâlâ hazır değildi ama adamın müstehcen kontrolü ve sabrı, hazır olup olmamasını ne kadar tüketmeye başlamıştı.

Yine de ona cevap veremeyecek kadar korkaktı, bu yüzden konuyu tekrar işe çevirdi.

"Ben... Ya tam ortada olmalıyım," dedi ve dönerek şu anda ilk gün kaydettikleri koreografiyi oynatan ekranı işaret etti. "Ya da tamamen görüş alanının dışında olmalıyım. Aksi takdirde odağı çok fazla çekerim."

Kısa bir süreliğine arkasından yaklaştı, iri vücudu onunkine sürtündü, etrafından dolanırken eli kısa bir an için onun kalçasını kavradı. İçinden bir şehvet ateşi geçti ve onu tamamen yere serdi. Onun bunu nasıl yaptığından emin değildi -herhangi *birinin* bunu nasıl yaptığından- ama vücudunda bir düğmeye basabiliyor gibiydiler ve istedikleri zaman ondan ateşli bir tepki alıyorlardı. Bunu istedikleri zaman açıp kapatabildiklerini biliyordu, çünkü bunu

her zaman kameralar.

Kontrolleri dehşet vericiydi.

"Baş dansçı sensin," diye gürledi Kalen, sesi her zamankinden daha derindi, kaydı incelemek için onun yanına yaklaşıırken. "Sizin merkezde olmanız mantıklı. Formasyonlarla oyna, böylece küçük gruplar Şarkı söyleme sırasının kimde olduğuna bağlı olarak üyeler odaklanıp odaklanmamaya başlar." Başını salladı. "Pekâlâ. Bir şeyler ayarlarım."

"Yardımcı olabilecek bir meslektaşım var." Braun vızıldayan bir sivrisinek gibi tekrar ortaya çıktı. "Jason Caulfield - muhtemelen onu tanıyorsunuzdur. Birkaç yıl önce yaptığım bir filmde danışmanlık yapmıştı. Ondan danışmanlık isteyebilirim. ne istiyorsun?"

Isobel soğukkanlı davranmaya, kızgınlığını belli etmemeye çalıştı ama göğsünde bir heyecan çiçeği açmaya başlamıştı bile ve heyecanla döndü. "Ciddi misin? Jason Caulfield mı? Şu anda *yaşayan* en yetenekli koreograf o."

Braun, "Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyerek telefonunu çıkardı ve her nasılsa kendini beğenmiş bir tavırla uzaklaştı.

Kalen, Isobel'in kalçasına vurmadan önce başını sallayarak onun gidişini izledi. "İşe koyul."

Adamın elinden gelen küçük ısı sarsıntısını görmezden geldi ama minnettarlık göğsünün içinde yavaşça açan bir çiçek gibi açılarak içini hafiflikle doldurdu. Adam bunu kasıtlı olarak yapıyordu; sıcak bakışları, küçük dokunuşları ve onun için yapabileceklerini hatırlatması. dikkatini dağıtıyor, önceki geceyle ilgili anılarının yerine başka, daha hoş düşünceleri koyuyordu.

Diğerlerini topladı, Kalen ve Mikel izlerken onlarla birlikte adım çalıştı. Onları gruplara ayırmaya başladı Odak noktasını döndürdü ve bitirdiklerinde, ne üzerinde çalışmak istediğine dair oldukça iyi bir fikri vardı.

Toparlandıklarında saat gece yarısını çoktan geçmişti ve vücudu yorgunluktan bitap düşmüştü. Zorlamıştı ama çok zor olmuştu. Normalde sahip olduğu güç ve enerjinin sadece bir kısmına sahipti.

Duş almak için odasına girdiğinde Theodore onu gölgeledi. Onlar çalışırken Cooper hakkında endişelenemeyecek kadar meşgul ve odaklanmıştı ama şimdi kendini... tuhaf hissediyordu. Sanki yalnız olmasına rağmen gözler onun üzerindeydi. Taytını aşağı doğru itmek için hareket ederken elleri titremeye başladı ve mide bulantısı onu sardı. Pijamalarını ve banyo malzemelerini kollarına takarak hızla banyodan çıktı.

"Odanızda duş alabilir miyim?" diye sordu Theodore başını kaldırdığında. Yatağına yayılmıştı, telefonu yüzünün üzerinde duruyordu.

Ayağa fırladı, kızın üzerinde kule gibi yükselmeye başladı, gözleri endişeyle kısılmıştı. "Neyin var?"

Zayıfça omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Sadece kendimi rahatsız hissediyorum."

"Seni kendim yıkayacağım," diye karar verdi ve arkasına geçip ellerini omuzlarına koyarak onu kapıya doğru yönlendirdi. "Tamamen platonik, söz veriyorum. Bunu kesinlikle yapabilirim. Hayatım boyunca bu gün için çalışmaya da hiç

Kilian'ın bunu yaptığını öğrendiğimden beri."

"Platonik olarak hiçbir şey yapmıyorsun," diye karşı çıktı ama gülümsüyordu, gerginliğinin bir kısmı çoktan dışarı sızmıştı. Theodore bu konuda çok iyiydi.

Alay etti. "Sadece beni izle." Onu doğruca odasına götürdü, yataklardan birinde, Theodore'u nasıl bulduğuna komik bir şekilde benzeyen bir pozisyonda telefonu yüzünün üzerinde duran Moses' yanından geçti ve küçük bir kıkırdamaya engel olamadı.

"Babamın gönderdiği mesajı gördün mü?" diye sordu, telefonunu dirseklerine dayanarak onlara baktı.

"Evet," diye güldü Theodore, banyoya doğru yürüyüşüne ara verip Isobel'i serbest bırakarak. "Bak." Telefonu Isobel'in yüzünün önünde belirdi. Mesajlarına girdi, *Babam* yazan kişiyi seçti ve ardından babasının gönderdiği fotoğrafı büyüttü.

Benjamin Kane tüm Polaroid'lerini buzdolabına yapıştırmıştı.

"Konumlandırma ..." Kıkırdadı, parmakları ekranın üzerinde geziniyordu.

Benjamin onu en tepeye koymuştu, Musa ve Theodore da onun iki yanına. Diğerleri aşağıda bir sıradaydı.

"Anlatmak," diye bitirdi sözlerini, hâlâ kahkaha atmamaya çalışarak. Ailelerini gerçekten seviyordu.

"Belli ki sana kafayı takmış." Theodore telefonunu yatağa ve kapıyı arkasından çarparak onu banyoya kadar götürdü. Kollarını göğsünde kavuşturup kapıya yaslanmadan önce kucak dolusu eşyasını banyo tezgahının üzerine bıraktı.

"Şimdi soyun."

Diğer odadan duyulabilir bir gümbürtü geldi ve ardından odanın kapısı açıldı ve tekrar çarparak kapandı. Theodore sırtıttı. "Ona aldırmayın."

"Bunun platonik olması gerekiyordu," dedi Isobel, terli tişörtünü başının üzerine çekerek.

Kolları seğirdi, kasları şişti, sanki fiziksel olarak ona uzanmaktan kendini alıkoyuyordu. Ancak gözleri o kadar da kısıtlı değildi. Saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde sarkmasına, terli uçları sırtının alt kısmına yapışmasına ve spor sütyeni terden ıslanmış olmasına rağmen onu yuttular. Dudaklarını yaladı, kararan bakışları tekrar kızın yüzüne doğru ilerledi.

"Buraya kadar , değil mi?" diye gürledi.

Kadın ona sırtıarak taytını bacaklarından aşağı sıyırdı. Adam inledi. Duşa eğildi, sütyeninin kancasını açıp ona fırlatmadan önce suyu başlattı. Adam onu ustalıkla yakaladı ve avucunun içinde ezdi.

"Dalga geçiyorsun," diye uyardı sert bir sesle. "Sana karşı koyamayacağımı biliyorsun."

"Söz vermiştin." Suratını asarak külotunu çıkardı. Onları da adama fırlattı ama adam yakalayamadı. Bakmakla meşguldü, içinde bir hırıltı titreşiyor, gözleri uyarırcasına parlıyordu.

Onlara sataşmayı seviyordu, özellikle de Theodore ve Kilian'a. Onlar onun şakacı Alfalarıydı. Onların kendisini incitmeden her zaman şaka yapacaklarına güvenebilmeyi seviyordu.

Cian hırladığında biraz daha sertti ve Oscar'la uzun süre oynamaya cesaret edemiyordu. En hızlı ve en şiddetli o kopardı.

"Beni yıkayacağımı sanıyordum," diye duştan alay etti ve birkaç dakika sonra Theodore hala tamamen giyinik bir şekilde duşa girip onu duvara yasladığında, eli boynundaydı, onu parmak uçlarına kaldıracak kadar baskı uyguladı, böylece ağzı onunkini alabildi.

Onu kıvrana ve nefessiz kalana kadar öptü ve sonra dizlerinin üzerine çöktü, göbeğine ulaşana kadar küçük öpücükler ısırıklarla tenini işaretledi, bacaklarından birini nazikçe omzuna çekti.

"Sana nasıl karşı koyabilirim?" diye sordu sert yalamalar ve öpücükler arasında, aklının en iyi şekilde dönmesini sağladı, titreyen elleriyle başını kavrarken inilti boğazına takıldı.

Adını haykırana kadar onu diliyle becerdi ve sonra titreyen bacağına bıraktı ve sikini serbest bırakmak için egzersiz pantolonunu çekti.

Onu etrafında döndürdü. "Dayan," diye homurdandı ve bu, onu kalçalarından tutup öne doğru yatırmadan önce aldığı tek uyarı oldu

Ta ki neredeyse duş perdesine çarpana kadar. Adam onun sallanan bacaklarını kendi bacaklarıyla tekmeleyerek ayırırken, kadın hızla paravanın üst kısmına tutundu ve bacaklarını yukarı çekerek etrafına doladı. Duşun üst kısmına tutundu - neyse ki tutunduğu şey paravan değil ereveydi. Tutunuşu aresizdi, ayak bilekleri arkasından kilitlenmişti ve adam girişiyle aynı hizaya gelip içeri itti.

"Ne olursa olsun," diye fisıldadı boynunun ıslak tenine, "yüzüne her zaman o sevimli küçük gülümsemeyi geri getireceğim." Adam geri çekildi ve adamın tekrar içeri girerken çıkardığı sıyrık kadının sırtını acıyla kamburlaştırdı.

"Seni her zaman koruyacağım," diye devam etti, sesi hışırtılı, neredeyse aresizdi. "Her zaman bana kaçabilir, saklanabilir, kötü bir şeyi unutmak ya da *iyi* bir şeyi hatırlamak için beni kullanabilirsin." şimdi ona sertçe vuruyordu, elleri duş erevesi boyunca kayıyordu.

Ellerinden biri ön tarafına doğru kıvrıldı, klitorisini buldu ve başka bir orgazmla gerilene ve ağlayana kadar hassas sinirleriyle alay etti, kolları titriyordu.

"Benim olmadığını söylemiştin," diye homurdandı, kadının iine tam olarak oturmak için hamlesini durdurdu, kadın onun etrafında kenetlenip nabız atarken nefesi kesildi.

"Yalan söyledim," diye fisıldadı, son dalgaları onun içindeyken atlatmaya çalışıyordu.

Onu.

"Sen benimsin." Bu bir talepti. Kalçalarını o kadar sıkı kavradı ki Acı veriyordu ve siki şişerken homurdandı.

"Seninim," diye söz verdi adam iine boşalırken.

Onu tam kavramakta yakaladı ve nazikçe ayağa kaldırdı. İstediğini elde etmişti -iddiası kabul edilmişti- ve dokunuşları taparcasına ve yumuşak oldu, onu iyice yıkarken bir fısıltı kadar nazikti, hatta kollarında çoğunlukla uykulu, gevşek bir karmaşaya dönüşürken saçlarını şampuanladı ve yumuşattı. Onu yıkarken "*iyi kız, ok mükemmel, çok güzel*" gibi şeyler mırıldandı, ta ki kız bir rahatlık ve küçük gülümsemeler birikintisine dönüşene kadar.

Hudson'daki rastgele bir otelin o küçük banyosunda, Theodore Kane'e delicesine, derinden, korkutucu şekilde aşık olduğunu nihayet kabul etti.

Sadece o da değil.

Bu duygular Kilian, Cian ve Oscar için de aynı derecede güçlüydü.

Kilian onun rahatlığıydı.

Cian ona yaşadığını

hissettiriyordu.

Ve Oscar kalbinin çarpmasına neden oldu.

Theodore onu kurulayıp giydirirken, ona prenses gibi davranırken ve parmağını bile oynatmasına izin vermezken duygularının tadını çıkarıyordu. Onu diğer odaya taşıdı; Kilian şu anda yedek yatakta yatıyor ve banyoyu bekliyordu.

Theodore onu battaniyenin altına sokarken uykulu bir şekilde "Hey," diye mırıldandı.

"Hey, bebeğim." Kilian'ın gözleri onu takip etti, göz bebekleri genişliyordu. "Duş iyi miydi?"

Theodore yanına kayarken "En iyisi," diye mırıldandı.

Kilian, "Bana da yer açın," diyerek ayağa kalktı ve banyoya girerek gözden kayboldu.

Uyuyakalmış olmalıydı, çünkü duş göz açıp kapayıncaya kadar bitmiş gibiydi ve adam çoktan geçmişti, vücudu sıcacıktı ve cennet gibi kokuyordu. Adam kızın boynunu öptü ve kız sert bedenlerinin arasında kıpırdandı, bedenlerinin onu ne kadar sıcak ve büyük bir şekilde sarmaladığını sevdi.

Uykuya daldı ama bir süre sonra derisi karıncalanarak uyandı. Başını Alfalarının sıcak kozasından çıkardı ve yatağın ucunda büyük bir gölge olduğunu fark etti.

Niko orada durmuş, karanlık gözlerle ona bakıyordu.

"Hey," diye , kendini Theodore ve Kilian'dan dikkatlice ayırarak. Kendini doğrulup oturdu ve kaşlarını çatarak ona baktı. Adam cevap vermedi ve bir an sonra görüntüsü dalgalanıp *kayboldu*.

"Sorun nedir?" Kilian uykulu bir şekilde sordu.

"Sanırım başka bir yan etki," dedi, Niko'nun gölgesinin tekrar belirdiği kapıya gözlerini kırıştırarak, sanki onu tekrar odadan çıkmaya çağırıyormuş gibi. Theodore'un üzerine eğildi, okuma lambasını açtı ve kapıya doğru tuttu. Theodore bir iniltiyle uyandı.

Kapıyı göstererek, "Onu görebiliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Theodore, Niko tekrar gözden kaybolmadan hemen önce doğrulup gözlerini kırıştırarak.

Isobel bu yan etkiden hoşlanmamıştı. Niko'nun görüntüsü tam olarak *doğru* değildi, katı olmaktan çok şeffaf görünüyordu ama kalıntıları gördüğü zamana bu kadar benzemesi de hoşuna gitmemişti.

"Niko'nun odasına gidiyorum," dedi yatağın ucuna doğru çabalayarak.

Kilian da onunla birlikte yataktan çıktı ve Niko'nun odasına doğru ilerleyişini izlemek için başını dışarı uzattı. birkaç saniye bile. Loş koridordan sonra gözlerinin alışmasını bekleyerek karanlık odaya girdi. Gabriel kapıya en yakın yataktaydı. Bir yastık ve kalçalarına kadar indirilmiş, çıplak, kaslı gövdesini ortaya çıkaran, bir elini karnına dayamış, diğerini başının arkasına eğmiş, tertemiz, beyaz üst çarşaf dışında her şeyi çıkarılmıştı. Orada olmaması gerekiyordu - oranın Cian'ın yatağı olduğundan emindi ama belki de bir nedenden ötürü yeniden düzenlemişlerdi. Belki de Elijah ve Gabriel Niko'nun izlenmesi gerektiğine karar vermişlerdi. Gizlice geçip Niko'nun yatağının yanında durduğunda uyanmamıştı.

Niko'yu yatağında, çıplak göğsü hafifçe inip kalkarken, yakışıklı yüz hatları kötü bir rüya görüyormuş gibi buruşmuş halde gördüğünde, nefesi yumuşak bir rahatlamayla dışarı fırladı. Yatağının yanında duraksadı, artık orada olduğuna göre ne yapacağından emin değildi.

Gizlice çıkmalı mı?

Tam da bunu yapmak için döndü ama bir el uzandı ve o daha adımını atamadan bileğini kavradı. Tekrar Niko'ya döndü, gözleri açıktı ve karanlıkta onu izliyordu. Adam onu çekti ve kadın yatağın kenarına oturdu. Niko onun bileğini bıraktı, bir kolunu kalçalarına doladı ve battaniyeyi kaldırırken onu şiltenin üzerine kaydırды. Önünü kızın sırtına yasladı, nefesi kızın boynunda gezinirken tenindeki küçük kalp dövmelelerini okşadı.

"Kal," diye fısıldadı kabaca. O

da öyle yaptı.

SANIRIM CEZALISIN.

KIRALADIKLARI KAMYONETLERDEN INIP ARABANIN ETRAFINDA TOPLANDILAR. Arkansas'taki kulübeye giriş. Turdaki ikinci durakları olmasına rağmen, şimdiden bir ritme girmiş gibi hissediyorlardı. Tüm bavullarını lobiye sürüklediler, kendilerini bekleyen polisleri selamladılar. ve kendilerinden önce gelmiş olan ekipmanları kurmaya başladı. Pansiyonda hepsi kral yataklı sadece on yatak odası vardı, bu yüzden Isobel, buluşma ve selamlaşma gecesini Lily ile Ozark Yerleşimi'nde geçireceği için Oscar'la paylaşmayı teklif .

Teak ve Braun'un paylaşmayı kabul ettikleri iki yatak odalı bir bekçi kulübesi ve insanların kalacağı yerel bir otel vardı. Üstün Yeteneklileri insanlardan ayırarak Braun tüm oteli rezerve etmek zorunda kalmadı.

İlk günü çalışarak geçirdiler ve ertesi sabah erkenden kalkıp ikinci buluşmaya hazırlandılar. Kasıtlı olarak gündelik kıyafetler giymiş olsalar bile Alfaları tasarımcı kıyafetleri içinde görmek garipti. Sadece Daha iyi görünemeyeceklerini düşündüğünde, babası gidip böyle bir numara yaptı. Şimdi tüm gününü, tüm çocuklar gibi fark etmemeye çalışarak geçirmek zorundaydı.

kadın hayranlar -ve bazı erkek hayranlar- onlara yaltaklandı.

Oscar her zamankinden daha gergindi. Sıranın aşağısına bakarken önünde oturan insanların çoğunu görmezden geldi ve ön tarafa doğru kaşlarını çattı

koridorda kız kardeşini arıyordu. Onun gerginliği diğerlerini de etkilemiş görünüyordu, hepsi bir şekilde yer değiştirene kadar odaya sızdı, her sırayla kapıya doğru baktı.

Tanışma faslı nihayet sona erdiğinde Isobel babasını kenara çekti. "Otele geri dönmek zorunda mıyız? Parti sonrasına kadar burada kalabilir miyiz?"

Dudakları mutsuz bir ifadeyle düzleşti. "Yerleşkede dolaşmanıza gerçekten izin verilmiyor. Tanışma ve selamlaşma için salona girebilirsiniz ve parti sonrası için de salona girebilirsiniz. Oscar gece için ücretsiz, ama sadece parti bittikten sonra."

"Kız kardeşini kontrol etmeliyiz. Bugün burada olmalıydı."

Braun çekerek başının üzerinden, muhtemelen arkasında Cooper'a hırladığını duyabildiği Oscar'a baktı.

"Otuz dakikan var," diye mırıldandı. "Sizi almaya gelecek minibüsün geç kalmasını sağlayacağım. Sadece Oscar, grup olarak giderseniz birileri fark eder. Geri kalanınız burada beklesin. Cooper" -sesini aniden yükselterek ondan uzaklaştı- "dünkü videonun izlenme sayısını gördün mü?"

Isobel babasının Cooper'ı götürüşünü izledi, alçak sesle mırıldanırken Oscar öfkesini sandalyelerden birinden çıkardı, kaldırdı ve tekrar öyle şiddetli bir şekilde yere çarptı ki asistanların hepsi babasını ve Cooper'ı salondan çıkarken takip etmek için akın etti. Teak, Braun'un peşinden gitti, cam gibi gözleri onun ayakkabılarındaydı. Bütün gün içki içmiş, içki kutularını gizlice Koridorun yan tarafında bir depo odası var.

Düz yürümüyordu. Braun koridorun kapısında durdu ve onu görene kadar etrafına bakındı.

Isobel kaşlarını çatarak babasının Teak'i bekleyişini izledi, düşerse onu yakalamaya hazırmış gibi arkasına geçti.

Teak'in eşcinsel olduğunu biliyor muydu?

Teak eşcinsel miydi? Yoksa biseksüel miydi? Ya da Kilian gibi akışkan mıydı?

Isobel düşüncelerden sıyrılıp Oscar'ın yanına koştu. "Otuz dakikan var," diye atıldı. "Babam minibüsü geciktiriyor. Seni burada bekleyeceğiz."

Tereddüt etmedi, kapıya doğru adım attı ve kapıyı açarken koşmaya .

Elijah tanışma masasının kenarına yaslanarak, "Ona *baba* demişsin," dedi. El değmemiş bir enerji içeceğini kaptı ve

Kapağı kapatıp yudumlarken, gözleri kızın içine öyle bir dalıyordu ki, kız sanki adam onu çırılçıplak soymuş gibi kendini örtmek için saçma bir dürtü duyuyordu.

"Öyle mi ?" Utanmıştı. Adam onu özellikle savunmasız bir anında yakalamış gibi hissetti.

Tam olarak cevap vermeden onaylar gibi bir ses mırıldandı ama birkaç dakika sonra tekrar konuştu. "Senin zayıf noktayı biliyor."

"?" Sırıttı, sesi kendini küçümseyen bir tonda çıkarken bir sandalye çekti ve içine çöktü, çenesini pazusuna yaslayabilmek için kolunu üst kısmına doladı. Yorgundu ve artık gülümsemek istemiyordu.

"Biz," diye cevap verdi Elijah kayıtsızca. "Kalbine giden yolun bizden geçtiğini biliyor."

Bunu inkâr etmek istedi: *onların* kalbine giden bir yol olduğunu. Bu *kalbinde* oldukları anlamına gelirdi -ki öyleydiler- ama bunu bilmelerini istemiyordu.

Garip bir şekilde boğazını temizledi. "Zayıf nokta nedir?"

Adamın gözleri kızın yüzünden göğsüne, çapraz bacaklarına ve tekrar yukarıya kaydı. "Bu benim işim."

Diğer Alfalar atıştırma istasyonunu yağmalıyorlardı ve muhtemelen kulak misafiri olmayacaklardı ama Isobel yine de sesini alçalttı. "Bu haksızlık. Benimkini biliyorsun."

Elijah'nın dudakları küçük, espriz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tahmin et, Illy."

"Karbonhidratlar," dedi hemen. "Onları yemeyi reddediyorsun, bu yüzden her zaman bir karbonhidrat aleminden bir akşam yemeği rulosu uzakta olmalısın."

"Zayıflığımın sahip olamayacağım bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?" diye düşündü, başını ona doğru eğdi, gümüşü sarı saçlarından birkaç tutam alnına düştü.

"Ya karbonhidratlar ya da biz, yani grup," diye açıkladı.

"Peki ya sensen?" diye sordu, ses tonu hiç değişmeden, ifadesi çıldırtıcı derecede sakindi.

Kız, adamın alay ettiğini düşünerek yorgun bir kahkaha attı ama adam onu izlemeye devam etti ve sessizce onun sözlerine verdiği tepkiyi özümsemişti.

Özel bir Elijah Reed testi. Bunu bir saniye geç fark etti ve çenesini pazusundan kaldırdı. "Neden ben olayım ki?"

"Sanırım," dedi tekrar.

"Bağ yüzünden mi?"

"Hayır."

Kalbi gürültüyle çarptı. "Plan yüzünden mi? Ironside oyunu yüzünden mi?"
"Hayır." Bu kez cevabına hafif bir yuvarlanma eşlik etti
soğuk gözler.

Tahmin etmeye devam etti. "Eğlenceli ve çekici olduğum için mi?" "Ara sıra."

Zafer kazanmışçasına bir parmak kaldırdı ama sonra kaşlarını çatarak elini indirdi. "Bazen komik ya da çekiciyim, ya da bu bazen senin zayıflık?"

Omuz silkti.

"Güzellik ve zarafet timsali olduğum için mi?"

Soluk kaşlarından biri yukarı kalktı, soğuk gözleri kısa bir süre eğlenerek parladı. "Öyle misin?"

". " Sandalyede dönerek arkaya doğru yığıldı, yüzündeki bir tutam saç savurdu ve ayağa kalkıp düzgünce gerinemeyecek kadar tembel bir şekilde bacaklarını geniş bir şekilde tekmeledi.

"Çok zarif." Elijah ona baktı. "Kendimi zor tutuyorum."

Kollarını başının üzerine doğru uzatarak ayağa fırladı. Bakışları hemen kızın dar gömleğinin kot pantolonunun yüksek belinin üzerinde yükseldiği yere . "Sadece kendini aşağılıyorsun," diye söylendi, ayağa kalkmak için hareket ederek parmakları onun kalçasında tembelce yürüyordu. "Ben senin zayıflığının -"Nasıl ya da ne olursam olayım, bu sizin rafine olmayan zevkinizin doğrudan bir yansımasıdır."

Sonunda güldü. Alçak ve yumuşaktı ve sadece bir an sürdü ama zor kazanılmıştı ve kadın zaferle gülümsedi. Adam onun yürüyen parmaklarını yakaladı, kendi kolunu göğsüne doğru yönlendirirken hafifçe kavradı. Ve sonra diğer elinin parmaklarını yine zorlukla kavradı, kolları göğsünün üzerinde çaprazlanana kadar bu kolu boynunun diğer tarafına doğru hareket ettirdi ve sonra tutuşu değişti. Kadının bileklerini kavradı ve onu vücuduna doğru sürükledi, tam da ayrılmış kalçalarının arasında, kolları çapraz ve tutsaktı.

"Bunu yüksek sesle kabul edersem, harekete geçmek zorunda kalacağım." Kelimeleri tam kulağının dibinde homurdandı, ama kadın bir cevap formüle etmek zorunda kalmaktan kurtuldu.

Koridorun kapısı tekrar açılıp Oscar içeri girdiğinde, damarları simsiyah atıyor, gözleri gölgeleniyordu.

"Siktir." Elijah masayı iterek Oscar'a doğru yürüdü. Omzunun üzerinden, "Depoya gir," diye emretti.

Diğer Alfalar Oscar'ın etrafını sararken gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde salonun arka tarafına doğru kaydı ama Oscar onlara çarpmış gibi görünerek Theodore ve

Musa yere düştü. Onun dönüşümü karşısında telaşlanarak yürümeyi bıraktı. Gözleri parlayan koyu mermerlere dönmüştü, damarları siyaha bulaşmıştı. Ayaklarını yeniden bulmakta bir saniye geç kalan Musa'üzerine atılmaya çalıştı ama Mikel onu geri çekerek ön koluna bir pençe darbesi indirdi.

Ne yaptığını bilmiyordu, sadece yerine onlara doğru ilerliyordu. Vahşilik onu korkutmalıydı -ve korkutuyordu da- ama değıştiklerinde hiçbir on a zarar vermemişti.

Theodore kütüphanede bir heykel gibi hareketsiz oturmuş, onun oturmasına ve karanlığını kendi içine çekmesine izin vermişti. Oscar hâlâ onun içindeyken vahşileştiğinde, diğerleriyle savaşmaya bile çalışmamıştı. Ona zarar verebilecek hiçbir şey yapmamıştı.

Nedenini anlamıyordu ve bunun mantıklı olduğunu da düşünmüyordu ama bir şekilde Oscar'ın ona zarar vermeyeceğinden *emindi*.

Mikel onun yaklaştığını görünce, "Isobel, depoya gir," diye bağırdı.

Durdu ama geri çekilmedi. "Sadece beni dinle," diye sessizce ısrar etti, hepsi Oscar'a bir adım daha yaklaşıp sararken. Mikel'in kollarından kan damlıyordu ama başka kimse yaralanmamıştı.

Henüz.

"Her an bizim için geri gelebilirler," dedi. "Bunu görmelerine izin veremeyiz ve zamanımız da yok... Bırakın beni-"

Mikel gözlerini Oscar'dan ayırmadan, "yanına bile yaklaşamazsın," diye .

Nefes alış veriş hızlandı, kalp atışları , bir ses dalgası kulaklarına çarptı. Göğüs kafesindeki piercingin izini sürdü, taşları saydı ve sonra Elijah'inkine bastırdı.

"Herkes ondan uzaklaşsın. Yavaşça."

Dürtüsüne karşı savaştılar, Elijah ona geniş gözlü bir bakış attı, yüz ifadesinde bir şey paramparça oldu.

Bununla daha sonra ilgilenmek zorunda

kalacaktı. "Şimdi," dedi usulca.

Onun sakin yaklaşımını izleyen Oscar'dan geri çekildiler, siyah gözleri sanki ruhunu tüketmek için onu parçalayacakmış gibi açlıkla onunkilere bakıyordu.

Eğer bu işe yaramazsa, bedelini ödeyecekti. Alfaları öfkeden deliye dönecekti ve çok ciddi şekilde yaralanabilirdi. İşe yaraması gerekiyordu. Theodore'la geçirdiği o ilk gecede olduğu gibi duvarını biraz çatlattı ama

Onun karanlığında yerine, damlaya damlaya içeri süzülmesine izin verdi. Artık tam karşısındaydı ve adam hâlâ ona zarar vermek için hiçbir harekette bulunmuyordu.

Ölü taklidi yapıyor. Kalen'in Oscar'ın en son vahşileştiği zamanki uyarısı aklına geldi ama onu dikkatle bir kenara bıraktı ve dehşetinin geri kalanıyla birlikte bir kutuya katladı. Uzandı -çünkü artık kanıtlaması gereken bir şey vardı- ve elini Oscar'ın gergin çenesine doladı. Oscar ona doğru eğildi, çok az bir hareketle ve ona son yerleşim turu sırasında otel odasında dalgalandığı zamanı hatırlattı.

"Sanki bir dalgalanma gibi," diye fısıldadı sessizce. "O hayvani tarafı kontrolü ele geçirdi. Saf içgüdüleriyle hareket ediyor. Tehdit olarak algıladı ve her şeyi yok edebilmek için kendini av olduğuna ikna ediyor. Ama sadece içgüdüsel düzeyde hareket ettiği için duyguları ve niyetleri ayırt edemiyor. Sadece enerjinizi hissedebilir. Hepiniz güçlü Alfalarsınız. Hepiniz tehditsiniz. Ben bir Sigma'yım. Ben bir tehdit değilim. Öyle miyim?" diye sordu ona.

Cevap vermedi. Sadece ona bakmaya devam etti.

"Dostum." Dünya ondan ürkütücü bir sesle dışarı fırladı. Etrafında yankılandı.

"Doğru," dedi ona yatıştırıcı bir şekilde, sesinin titremesine engel olabilmisti. Elini boğazından aşağıya doğru çekti ve adamın gözleri kısıldı, ama elini göğsünde yumuşattığında, içindeki gerginlik tekrar azaldı. Öne doğru eğildi, duvarlarını biraz daha araladı ve başını onun göğsüne .

Nefes alış verişleri sessiz olmasına rağmen kalp atışları gürliyordu. Sığ. Adamın kolları dikkatle kadının etrafında dolaştı ve kadın, adamın uzun pençelerinin kollarının çıplak tenine yaptığı tuhaf baskıyı hissetti.

Diğerleri tıslayarak uyardı, Cian kabaca küfretti ama Oscar onunla meşgul görünüyordu ve yavaş yavaş ondan yayılan o korkunç kötü niyetin azalmaya başladığını hissetti. Birden onu serbest bıraktı, geri adım attı, kolları havaya kalkıp ondan uzaklaştı, avuç içleri göründü. Gözleri normale dönmüştü ve herhangi bir yara bulmaya çalışarak endişeyle dudaklarını yalarken kızın üzerinde geziniyordu.

Diğer Alfalar etrafını sararken, "Ben iyiyim," diye ona güvence verdi.

Mikel kolunu ceketine sarmış, yaralarını gizlemeye çalışıyordu.

Oscar ona vermişti.

"Lily," diye mırıldandı Oscar, hâlâ ondan uzaklaşıyordu. "Dün gece bayıldı. Yaşayamayacağını söylediler."

Arkasından kapı açıldı, bir yardımcı ikinci minibüsün geldiğini haber için başını içeri uzattı. Oscar yerleşkede kalmayı talep etmek yerine onları takip etti, bu bir mucizeydi ama Isobel

Şokta olduğu için olduğundan emindi. Kilian onu teselli etmeye çalıştığında ya da nazıkçe sorguladığında bile tek kelime etmedi.

Hepsini görmezden geldi, Teak kadar kaybolmuş gibi pencereye baktı. Sanki dünyadaki amacı elinden alınmış gibiydi. Onlar kulübeye döndükten sonra doğruca odasına gitti ve kapıyı kapattı.

Isobel de diğerleri gibi çabucak hazırlandı ve hepsi bir araya geldi. Oscar'ın odasının dışındaki alt yaşam alanında endişeyle onun yeniden ortaya çıkmasını bekliyorlardı. Geldiğinde bavuluyla gelmişti.

"Kalıyorum," dedi basitçe.

Şoka girmişti ama . Tabii ki kalıyordu.

"İyilik için mi?" Musa kimsenin cesaret edemediği soruyu sordu.

Oscar başını salladı. "Tatilin geri kalanı için. Bir çözüm bulana kadar ve bulacağım da. Bunu daha önce de yendik; yine yeneceğiz. O güçlü bir kız." Duygusuz konuşuyordu, gözleri boştu ama kaşlarının arasında inatçı bir çizgi vardı.

"Bu her şeyi biz halledeceğiz. Başka bir şey için endişelenmeyin," diye söz verdi Kalen.

Bu konuyu burada bıraktılar çünkü Oscar'ın bu konuyu daha fazla tartışmak istemediği açıktı. Yerleşim yerine dönmek üzere minibüslere doluştular ve zaten geceyi geçirmesine izin verildiği için kimse Oscar'ın bavullarını sorgulamadı.

Onlar gelir gelmez ortadan kayboldu ve Mikel Oscar'ı aramak için gönderilen her asistanın dikkatini dağıtırken Kalen bütün gece Cooper'a müdahale etti.

O gece yerleşkeden ayrılır ayrılmaz hepsi sahte gülümsemelerini bıraktı ve Isobel odasına girdiğinde kendini Lily'nin sosyal medya hesaplarına girerken buldu. Kulübe geceleri kilitli olduğundan ve Cooper bir otelde kaldığından, kendisine biraz mahremiyet sağlanmıştı ve Lily'nin gönderdiği videolara göz atarken bunun için minnettardı. Çoğu Isobel'e aitti.

Bir ay önce durdular.

Çok hastalanmış olmalıydı ve Oscar'ın ne kadar endişeleneceğini bildiği için bunu ondan saklıyordu.

Isobel gözyaşlarını silerek Sophia'nın numarasına tıkladı. Görüntülü arama sadece birkaç kez çaldıktan sonra cevaplandı ve Sophia'nın yıpranmış yüzü resimde belirdi.

"H-hey," dedi Sophia arkasını dönüp mırıldanmadan önce, "*Kapa çenen*i, ben Isobel."

"Ah," Isobel şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, "çıplak mısın?"

"Ne?" Sophia zoraki bir sesle güldü. "Tabii ki hayır." "Göğüs uçlarını görebiliyorum."

"Oops." Sophia kamerayı düzeltti. "O bir çildi." "Bir baktırmalısın."

Sophia gözlerini devirdi. "Gece yarısı arıyorsun ve nezaket mi bekliyorsun?"

Isobel gülümsemeye çalıştı ama ifadesi çöktü. "Kim var orada?" sordu, tam Sophia'nın kaşları birbirine yaklaşmış, sorunun ne olduğunu sormasına saniyeler kalmıştı ki.

"Hiç kimse." Sophia kamerayı yeniden ayarladı, gözleri yana kayd.

"Hey, Carter," diye seslendi bir erkek sesi gözden uzak bir yerden.

"Bellamy?" Isobel ağzı açık kaldı. "Siz aynı yerleşim yerinden misiniz? Seni *çıplak mı* gördü?"

"Öyle," dedi Bellamy, çerçeveye doğru ilerleyerek ve oturarak Sophia'nın yanında, kamerayı sarsarak Sophia'nın göğsüne bir battaniye dolanmış olduğunu gösterdi. "Ve evet, ailem San Bernadino Yerleşiminden, bu yüzden istediğim zaman ziyaret edebilirim."

Isobel Bellamy'ye, "Göğüs uçlarını görebiliyorum," dedi. "Bir şey değil." Adam ona göz kırptı.

"Ew." Sophia yüzünü . "Alfaların neden arkadaşlığınızd

Isobel bir hafta önce onu aramış ve sosyal medyayı ya da Ironside haberlerini her zaman takip etmediği için turlarının sondan ikinci durağı olduğunu bildirmişti.

Bellamy'den bahsetmemişti.

"Bir felaket olmak üzere," diye itiraf etti Isobel. "Oscar çekildi. Kız kardeşi hasta. Siz ikiniz ne zaman başladınız... bu işe?" işaret etti.

"Mola başlangıcı." Bellamy sırtarak Sophia ile aynı anda cevap verdi.

"Böyle bir şey olmayacak."

Bellamy, "İnkâr ediyor," diye açıkladı.

"Çok sinir bozucusun." Sophia iç çekti. "Peki Oscar konusunda ne yapacaksın? Kız kardeşine neler olduğunu tam olarak biliyor musun?"

". " Isobel dudağını dişledi. "Bize özel bir şey söylemedi. Sesli bir ruh hali içinde değildi."

"Hiçbir şey söylemeden turdan çekildi mi?" Bellamy kaşları havaya kalkarak sordu.

"Kalacağını söyledi."

"Ve bu mu?" Bellamy yüzünü buruşturdu. "Eyvah." Sophia'ya döndü. "Bir daha asla benden şikâyet etme. Bazı kız arkadaşların durumu çok daha kötü."

Sophia ona ters ters baktı. "Sen benim erkek arkadaşım *değilsin*."

" fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz." Ona geri döndü. "Neden sadece ve kendiniz gördünüz mü? Herkesle aynı kurallara uymak zorunda değilsiniz."

"Yerleşim yerine girmek için izin ya da geçiş kartı gibi bir şeye ihtiyacım yok mu?"

Sophia elini sallayarak alay etti. "Sadece gizlice gir. İnsanların gizlice *girmesinden* pek endişe etmiyorlar, değil mi?"

Isobel onlara . "Bunu neden ben düşünemedim?"

Sophia sırtıttı. "Bir düzine ateşli Alfa tarafından çok meşgulsün."

"Bir fırıncı düzinesi on üç tanedir. Sadece on tane var."

"Sadece." Bellamy kahkahalara boğuldu. "Tanrım, kafanı muayene ettirmen gerek."

"Sadece kafası değil," diye tersledi Sophia.

"Başım vajinam da iyi." Isobel burnunu çekti. "Sayılır."

"Neden öyle sayılır?" Bellamy çenesini avucuna dayamış, inanılmaz derecede eğlenmiş görünüyordu.

Dikkatini Sophia'ya çevirmeden önce , "Bu benim kafam içindi," diye çıkıştı. "Gerçekten, nasıl başa çıkıyorsun?"

Bellamy sırtıttı, onun sadece şaka yaptığını biliyordu.

"Bilmiyorum." Sophia şakaklarını ovuşturdu. "Çok zor durumdayım."

Bellamy fazla soğukkanlı bir tavırla, "Kesinlikle zor zamanlar geçirdin," diye . "Ve yine zorlanmak üzeresin, o yüzden Carter'a güle güle de."

Sophia yüzünü buruşturdu. "Güle güle,

Carter." Isobel gülmek için kendini zor

tuttu. "Siz ikiniz güle güle."

Aramayı sonlandırdıktan sonra telefonuna baktı, zihni dönüyordu. Başı zaten beladaydı; Elijah'ın gücünü kullanıp kendini tehlikeye atarken Kalen, Mikel ve Elijah'ın koridorda ona attıkları bakışlardan bunu anlamıştı.

Daha da kötüleştirebilirdi.

Ayağa fırladı, bavuluna koştu ve kıyafetlerini yırtıp koyu renk , koyu renk botlarını ve dar bir bluzunu çıkardı. Lacivert Burberry ceketini omuzlarına silkti ve aceleyle saçlarını ördü. Odasından sürünerek çıktı, diğerlerinin hâlâ düş alıyor olması için dua ederek aşağıya indi ve kulübeden çıktı. Ana yola doğru yürüdü ve bir Uber çağırdı, gruba bir mesaj göndermeden önce yola çıkana kadar bekledi.

Yerleşim yerine geri döndüm. Yarın işe başlamadan önce döneceğim.

Telefonunun titremesi birkaç dakika sürdü.

Theodore: Ben de seninle gelirdim. Cian: Oh

oğlum, başın belada.

Moses: Nasıl ayrıldınız? Isobel:

Uber.

Mikel (yönetici): Eğer biri onun peşinden gitmeye , seni garaj yolunda bayıltırım.

Mikel (yönetici): Isobel hâlâ babasının vesayeti altında. Gitmekte özgür olan tek kişi o.

Mikel (yönetici): Ya Isobel?

Isobel: Başım belada.

Biliyorum. Kalen (yönetici):

Başın büyük belada.

Ekranında özel bir mesaj belirdi ve tıkladı. *Niko: Desteğe ihtiyacın olursa ara. Kaybolduğumu fark etmezler bile. Cevap veremedi başka bir özel mesaj daha geldi.*

Kimse görmeden buradan sızışabilirim. Bana ihtiyacın olursa, oradayım.

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü ve telefonunu bir kenara koymadan önce ikisine de teşekkür etti. Şoför onu yolun kenarında bıraktı ve o da yerleşim yerine kadar yürüdü, nöbetçi kulübesine yaklaştığında Kilian'ın taşını piercingine bastırdı. Etrafından dolaştı ve korumalardan uzaklaşmak için acele etti. Oscar'ın evine nasıl gideceğini hatırlamaya çalışırken paltosunun kapüşonunu yukarı çekti. O

Oraya sadece bir yıl önce bir kez gitmişti ve hemen kaybolup partinin yapıldığı salona geri döndü.

Oscar oradaydı, kapıya yaslanmış, ellerini ceketinin ceplerine sokmuştu. Onu bekliyor gibi görünüyordu.

"Hey." Duvardan uzaklaştı, karanlık bakışları onun üzerinde geziniyordu. "gel." Kızın elini tutup ceketinin cebine soktu, parmakları kızın kollarının arasına girdi. Onu uykulu, dar sokaklardan tanıdık olmayan bir eve götürdü. İlk oda sıkışık bir ofis ya da fuayeydi, yorgun görünümlü bir kadın masanın üzerine yığılmıştı, derin bir uykudaydı, başı kolunun üzerindeydi, elinde hala bir kalem vardı.

Oscar onu bir sonraki odaya çekti, burası geniş, içi boşaltılmış bir , mümkün olduğunca açmak için duvarlar yıkılmıştı. Orada hastane Perdelerle ayrılmış sedyeler sıralanmıştı. Sonuncusunda, pencerenin yanında, Lily yan yatmış uyuyordu; yumuşak, kabarık bir fil, zayıf görünümlü kollarıyla sarılmıştı.

Yatakların geri kalanı boştu.

Oscar onu Lily'nin yatağının yanındaki hırpalanmış koltuğa çekti ve iç çekerek koltuğa yığıldı. Isobel'in paltosunun düğmelerini ustalıkla çözdü ve sonra onu bacaklarının arasından çekerek paltoyu kucağına bıraktı. Hiçbir şey söylemedi - sekiz saattir "hey" ve "kalıyorum "dan başka bir şey söylememişti. Kızın başını boynunun kıvrımına çekti ve sonra kendi başını kızın saçlarının üzerine koyarak derin bir nefes aldı.

"Uyumana ihtiyacım vardı," diye fısıldadı, sanki bir şekilde onu yanına çağırıyordu.

Kollarını adamın sert ortasına doladı, parmaklarının arkasında buluşması için yeterince esneyemedi. "Bir bulacağız," diye alçak sesle söz verdi.

"Kemik iliği nakline ihtiyacı var." Adam kelimeleri o kadar sessiz söyledi ki, kadının duymak için kendini zorlaması gerekti. "Burada kimse bunu yapamaz."

"Bir yolunu bulacağız," diye tekrar vurguladı. *Her şeye rağmen*, iyi bildikleri bir dildi. Özellikle de onun.

Lily'nin üzerindeki sıkı tutuşu güneş doğmaya başlayana kadar gevşemedi, filtrelenmiş ışık pencereden usulca içeri sızarak Lily'nin yatağının üzerinde parladı. Telefonunu dikkatlice çıkarıp babasına bir mesaj açmadan önce onun uyuduğundan emin oldu.

Isobel: Başka bir anlaşma yapalım.

Saati kontrol etti. Saat sabahın beşini geçiyordu. Oscar saatlerdir ona ve Lily uykusunda en ufak bir kıpırdanma bile göstermemişti.

Neyse ki babası uyanıktı ya da attığı mesaj onu .

Dinliyorum.

Isobel: Lily Sato'nun kemik iliği nakline ihtiyacı var. O zaman ölecek.

Isobel: Eğer onu hastaneye götürmezsek.

Başka bir mesaja geçti, Oscar'ı rahatsız etmemek için kelimeleri tuşladı.

Hey.

Elijah: Geç kaldın. Uyandırma çağrısı on beş dakika önceydi.

Özür dilerim Eli.

Adam yanıt vermedi ve kadının parmakları titremeye başladı.

Isobel: Kendin kullanmayı reddederken yeteneğini rahatsız olup olmadığını sormam gerekirdi.

Elijah: son kullandığımda ne olduğunu gördün. Bir adamın kendini 113 kez bıçaklamasına neden oldum. Bir daha ona dokunmamak benim kefaretim.

Elijah: Kefaretin ne ? Isobel: Sen neye karar verirsen.

Elijah: Güzel. Şimdi bana gerçekten neden mesaj attığını söyle. Isobel: Kimlik belgelerinde sahtecilik yapabilir misin?

Elijah: Evet. Oscar'elindeki tüm resimleri bana gönder. Ben belgeleri hazırlarken Gabriel onları uygun bir şekilde düzenleyebilir. Neye ihtiyacın var? Pasaport? Doğum belgesi?

Babasıyla yaptığı diğer sohbete geçti. *Braun: Onu hastaneye nasıl götürmeyi düşünüyorsun? Isobel: Bir yolunu bulacağım.*

Peki ne yapmamı istiyorsun?

Isobel: Oscar'ı burada bırakacağız. Geri kalanını çözer çözmez, onu ve kız kardeşini almak için buraya geri dönmeliyiz.

Bir kaçağı kaçırmamı istiyorsun.

Isobel: Ve bir hastaneye rüşvet vermek. Yaz tatili bitmeden ameliyata girmesi için. Ve ... hastane faturasını ödemek. Sana geri ödemeye tamamen niyetliyim. Ironside burslarımdan biriktirdiğim her şeyi alabilirsin. Geri kalanını taksitle ödeyeceğim.

Braun: Los Angeles'taki bir hastaneye zaten bağış yapıyorum. Muhtemelen doktoru ve faturayı karşılayabilirim.

Isobel: Kaçak ne olacak?

Braun: Küçük bir iyilik istemiyorsun kızım. Isobel: O zaman karşılığında küçük bir şey isteme baba. Tekrar Elijah'a döndü.

Isobel: Onu Los Angeles'ta bir hastaneye yatırmak için insan olduğunu gösteren belgelere ihtiyacım var.

Elijah: Tamamdır.

Isobel: Teşekkür .

Elijah: Biz bir takımız, tatlı kız. Bana teşekkür etmene gerek yok.

Isobel usulca alay etti. Elijah ile babası arasındaki fark acı vericiydi. Telefonunun üst kısmında beliren yeni mesaja dokundu.

Braun: Önümüzdeki yaz çekimlerine başlayacağım büyük bir filmim var. İçinde görünmeni istiyorum. Küçük eğlenceli bir cameo. Ve galası yapıldığında, benimle kırmızı halıya gelmeni istiyorum.

Isobel: Bunu neden isteyesin ki?

Braun: Basın annenizin vefat haberini aldı. Ve Şimdi de aramızın bozuk olduğuna dair söylentiler var. Bu turnenin yardımcı olacağını düşünmüştüm ama insanlar bunun göstermelik olduğunu söylüyor.

Isobel: Tamam.

Anlaştık mı?

Isobel ekranına bakarken şok edici bir yüzleşti. Her halükarda kabul edecekti.

Isobel: Bir anlaşmamız var baba.

"C-Carter?" Yataktan gelen küçük ses telefonunu elinden düşürmesine neden oldu.

Döşeme tahtalarına çarptı ve Oscar'ın uyanmasını bekleyerek dondu kaldı. Uykusunda inledi, elleri tekrar ona sarıldı ama uyanmadı.

"Hey, Lily," diye fısıldadı Isobel.

Lily'nin koyu renk gözleri uykulu bir şekilde ona bakıyordu. "Gerçekten sen misin?"

Lily irkilerek iki büklüm olup küçük bir inilti çıkardığında Isobel kendini Oscar'ın kucağından dikkatle çekti. "Kusacağım."

Yatağının ucunda plastik bir hasta torbası vardı ve Isobel hemen onu kapıp Lily'nin ellerine tutuşturdu. Küçük kızın sessizce kustuğunu çaresizce izledi. Görünüşe göre midesinde kusacak bir şey yoktu. Küçük Sigma'nın yanındaki yatağa oturdu, duvarlarını açıp içeri buyur ederken elleriyle Lily'nin sırtını nazikçe ve çok yumuşak bir şekilde ovdu

Lily'nin acısı ve mide bulantısı, kendisinin de hasta torbasına uzanmasına saniyeler kadar devam etti. Akışı kesti ve yatağa yaslandı. Lily gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu.

"Seni zar zor hissettim," diye nefes verdi, gözlerinde şaşkınlık vardı.

Isobel baş dönmesini engellemek için gözlerini kapatarak, "İyileştiğinde sana nasıl yapılacağını öğreteceğim," diye söz verdi. "Kontrol edebilene kadar hiçbir şeyin içeri girmesine izin vermemelisin, tamam mı?"

Lily başını salladı, yanaklarına biraz renk gelmişti.

Küçük elini Isobel'in alına koyarak, "Oskie buna iznim olmadığını söyledi," diye onayladı. "Diğer insanların sorunları onların sorunlarıdır, benim değil." Isobel'in eline bir

Isobel onun ağabeyini taklit ettiğini fark etti. "Sen de mi hastasın? Çok solgunsun."

Isobel güçsüzce alay etti, gözleri tekrar kapandı. "Ben böyle görünüyorum işte. Ve Oskie haklı. Başkalarının sorunları senin sorunların değil. Kendini sıkı sıkıya kilitle, tamam mı?"

"Tamam."

"Hemen döneceğim." Isobel gözlerini zorla açtı ve yataktan kaydı, baş dönmesi onu yere yuvarlamakla tehdit ederken kendini desteklemek için bir an durakladı. Yumuşak bir nefes aldı ve ön ofise doğru yürürken kendini dik durmaya zorladı.

"?" Resepsiyonda hâlâ uyumakta olan kadının omzuna hafifçe dokundu.

"Ha?" Kadın irkilerek doğruldu ve dirseğinin yanındaki dumanı tüten kahve fincanını devirdi; demek ki hâlâ uyumuyordu.

"Kahretsin, özür dilerim." Isobel hemen silip süpürdü ama kahvenin yarısı hâlâ dökülmüştü.

Kadın küfrederek kahve istasyonu bir masaya yöneldi ve bir avuç peçete kaptı. "Özür dilerim," diye içini çekti. "Uzun birkaç gece oldu. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Burayı işletmenize yardımcı olacak kimse var mı?" Isobel kaşlarını çatarak, kadının yere dökülen sıvıyı temizlemesine yardım etmek için eğilirken sordu.

Kadın Isobel şaka yapmış gibi güldü ve sonra doğruldu ve Isobel dilinin ucunda ukalaca bir söz olduğunu söyleyebildi, ancak kadının gözleri ona doğru açılarak bu söz kayboldu.

"Ben C-Carter," diye . "Isobel Carter burada." Isobel yüzünü buruşturdu. "Tanıştığımıza memnun oldum..."

"Annabeth," dedi hemen, yapışkan elini uzatarak. "Lily için gelmiş olmalısın."

Isobel başını salladı, elini sıktı ve Annabeth'i takip ederek tüm peçeteleri masasının yanındaki çöp kutusuna attı. Annabeth sandalyesine yığıldı, topuzunu yeniden toparladıktan sonra zayıf bir hareketle kahve istasyonuna doğru ilerledi. "Buyurun. Zor bir gece geçirmişe benziyorsun. Daha önce Sato'nun kucağında kıvrılmış bir kız görmüştüm ama sen olduğunu fark etmemiştim. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Tabii ki sendin." Isobel'in dehşete düşmüş ifadesi karşısında daha da saçmaladı. "Özür dilerim, çok yorgunum."

Isobel hızla iki kahve daha doldurdu ve birini . "Siz doktor musunuz?"

Annabeth kahvesini minnetle yudumlarken, "Ellerindeki en iyisi benim," diye itiraf etti. "Diplomam yok ama Ironside'a gittim. Kazanamayacağımı biliyordum ve zaten orada Omega'lara hiç önem vermiyorlar, bu yüzden zamanımı tıp okumak için kullandım. Yetkililerin haberi olmadan el altından ticaret yapmanıza yardımcı olacak bazı profesörleri var."

"Vay canına." Isobel kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir fikrim yoktu."

Annabeth sırtıttı. "Sakin ol kızım. Rol yapmana gerek yok. West ve Easton, oyunun kurallarını sizin için değiştirmelerini sağlamak için kitaptaki her kuralı açıkça çiğnediler."

Isobel sadece plastik kahve fincanına bakınca Annabeth nezaketle konuyu değiştirdi. "Lily için üzgünüm. O çok tatlı bir kız."

"Kemik iliği nakli konusunda emin misin?" Isobel sordu.

Annabeth başını salladı, yorgunluğu bir kez daha ortaya çıkmıştı. "Burayı devraldığımdaydı Lily remisyondaydı ama Sato Ironside'a girmeden önce hastalığı nüksetti. Size söylüyorum, zamanlama çok iyiydi; Ironside'dan aldığı maaş olmasaydı tedavisini ve ilaçlarını karşılamaları mümkün değildi. Her neyse, şimdi hastalığı nüksetti ve artık tedaviye yanıt vermiyor görünüyor. Allojeneik nakle ihtiyacı var ve burada böyle bir şey yapmamızın imkanı yok. Çok iyi bir hastaneye ve çok daha iyi bir cerraha ihtiyacı var."

Isobel kahveyi bir kenara koydu. Midesi içemeyecek kadar şiddetli bir şekilde çalkalanıyordu. Bir an için gözlerini dinlendirerek iç çekti. *Zavallı Lily*, sürekli bu korkunç duyguyla yaşamak zorunda kalıyordu.

"Ona yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Ben olsam henüz umudumu kaybetmezdim. Mucizeler gerçekleşebilir." Gözlerini kırptırarak açtı ve diğer kadının yüzüne odaklanmaya çalıştı. "Onun için yiyeceğiniz var mı? Biraz su?"

"Yemek mi istiyor?" Annabeth şaşırmış görünüyordu ve hemen ayağa fırladı. Geri döndü ve Isobel'in eline paketlenmiş bir sandviç ve su şişesi tutuşturdu. "Bunları ona götür. Unutmadan dün gecedan kalan notlarımı tamamlamalıyım, sonra da onu kontrol etmek için hemen geleceğim."

Lily yatağında doğrulup oturmuş, gözleri ıfıl ıfıl, tabletine bir şeyler yazıyordu.

Isobel sandviçi plastik ambalajından çıkardı ve ona uzattı. "Kendini daha iyi hissederken ye ve iç," diye ısrar etti Isobel, yanına oturarak Onu tekrar yatağa yatırdım.

Lily başını salladı, Oscar'ı uyandırmamak için sessiz kaldı, küçük sandviçinden bir ısırık aldı. Isobel bir yandan tıklarken bir da ekrana baktı. Sosyal medyada paylaşım yapıyordu.

Carter şimdi burada. Kendimi daha iyi hissediyorum. Çok güzel bir kız. Keşke benim kız kardeşim olsaydı.

Kıyafetleri çok havalı ve en uzun saçlara sahip ...

Lily durup Isobel'in saç örgüsünün izini gözlerinin görmeye çalıştı.

Yazmaya devam etti. *Ben de saçımı uzatacağım. İyileştiğimde.*

Isobel dikkatini Lily'nin kulaklarının etrafında orantısız bir şekilde duran bereye verdi. Lily uyurken takke kaymış ve şimdi sık kesilmiş saçlarının bir kısmını gösteriyordu. Isobel, Lily'nin omzunun üzerinden okumaya devam ederken başparmağıyla gizlice bir damla gözyaşını sildi, ancak Lily güncellemesini çoktan yayınlamıştı ve şu anda kilitli, özel profili gibi görünen şeyde geziniyordu. Her gönderi tek bir kişi tarafından beğenilmişti.

Oscar Sato.

Yanaklarından aşağı dökülmek üzere olan gözyaşlarını kurutmak için bluzunun yakasını yukarı doğru çekti ve sonra pes edip gözlerini kapattı.

Ne zaman dalıp gittiğinden emin değildi ama yine Oscar'ın kollarında uyandı, babasının gürleyen kahkahası onu sarsarak uyandırdı.

"Elbette, bir hayranla tanışmak her zaman bir zevktir," dedi ön bürodan odaya girmeden önce, Annabeth gözlerinde yıldızlar ve göğsüne dayadığı not defteriyle onu takip ediyordu.

Isobel gözlerini kırpıştırarak şaşkınlığını üzerinden attı ve Oscar'ın yüzüne baktı. Tamamen uyanıktı, onu kollarının arasına almış, çenesi kavgaya hazırlanır gibi gergindi. Lily de uyanıktı, etrafı çevriliydi ve bir paket renkli kalem yatağın üzerinde bacaklarının etrafına saçılmıştı.

"Ah, tam da seni bıraktığım yerde. Merhaba kızım."

Az önce ... *şaka* mı *yaptı*?

"Merhaba baba," diye , tamamen emin değildi.

"Seni geri götürmek için buradayım," dedi. "Cooper'ın sabahtan beri gittiğinizi düşündüğü kuaför salonuna uzun bir yoldan sonra."

Oscar'ın onu tutuşu hafifçe gevşedi, dudaklarından sert bir nefes çıktı.

"West'i hiç bu kadar kızgın gördüğümü hatırlamıyorum," diye ekledi babası, sesi son derece neşeliydi. "Sanırım ceza almak üzeresin."

"Bu hiç komik değil," diyerek Oscar'ın kucağından inmeyi başardı.

Kestirip attı. "Şaka yapmıyordum. Sana sorun çıkarırsa bana haber ver. Ben hâlâ senin babanım, ihtiyacın olursa devreye girebilirim."

Isobel inleyerek ellerini saçlarında gezdirdi ve yanlışlıkla saç örgüsündeki tellerin yarısını kopardı.

Braun'un iyi adam rolü için çok erkendi.

Lily'ye dönerken saç bağını çekiştirerek örgüyü çözdü. "Yakında görüşürüz, tamam mı? Bir süre daha güçlü kalabilir misin?"

Isobel'in beklediği geniş gözlü baş sallaması yerine, sulu gözlerle karşılaştı.

"Seni tekrar göreceğim miyim?" Lily fısıldadı.

"Sakın konuşmaya cüret etme," diye homurdandı Oscar, sesi kısıktı.

Ironside'daki yetişkinlerin çoğu Oscar'ın bu ağır emri karşısında irkilirdi ama Lily ona sadece mahcup bir bakış fırlattı.

"Elbette yapacaksın." Isobel parlak, kaygısız bir gülümsemeye zorladı.

Theodore'a ve onun kusursuz oyunculuğunu incelemek için harcadığı onca zamana şükürler olsun.

SADIST PISLIK

COOPER'IN KEYFİ YERİNDEYDİ.

Vermont'a giden uçağa binmeden önce, Oscar dönmezse tüm turun fişini çekmekle tehdit etmişti.

Hiçbiri.

Braun öfkeye öfkeyle karşılık vererek üzerine çullanmıştı. "Bunu benim *istediğimi* mi sanıyorsun? Bu saçmalığı finanse eden benim, sen değilsin, Orion değil, Ironside değil. Sato firar etmedi. Zaten hepinizin kalmasını istediği kendi yerleşim yerinde. Bu yüzden turu *ben* finanse *ediyorum*, Hatırladın mı? West onu için OGGB'ye yalvarmak zorunda kalmıştı, hatırladın mı? Ona birkaç hafta verelim, sonra geri döner ve tur bitmeden onu tekrar alırız."

Rahatsız edici bir uçak yolculuğuydu... Mikel, Kalen ve Elijah ona hâlâ kızgın oldukları için daha da kötüleştmişti. Onlarla oyunlar oynamaya, onların etrafında dans etmeye, onların kendisine, kendisinin de onlara olan ilgisini denemeye, onların kendisini küçük şekillerde test edip, bunlarla başa çıkıp çıkamayacağını merak etmeye ve kendisinin de aynı şeyi merak ederek onların testlerine yanıt vermeye alışkındı.

Bu başka bir oyun gibiydi.

Zamanlarını bekliyorlardı -muhtemelen uğraşacak yeterince dramları olduğu için- ve o da temkinli bir şekilde onlardan ipuçları almaya çalışıyordu.

Vermont'a indiler ve Cooper uçaktan ilk inen oldu, telefonu kulağındaydı, sesi hâlâ kızgındı. Babası sınırlı yatak odası olan başka bir pansiyon kiralamıştı, böylece insanlarla Üstün Yeteneklileri etkili bir şekilde ayırmıştı. Tekrar. Polisle zorunlu toplantılarını yaptıktan sonra yatak odalarını paylaştılar. Braun ve Teak bu kez onlarla birlikte kalıyordu. Teak doğruca mutfağa girdi ve sinirlenerek dolapları karıştırmaya başladı. Isobel'in onun ne aradığını sormasına gerek yoktu. Eğer Teak'in kafası iyi değilse, bir şişe alkolün peşindeydi.

Isobel cilalı ahşap mutfak adasının diğer tarafında durmuş, gergin bir şekilde ayakları arasında gidip geliyordu. Teak'in acısını dindirmek istiyordu ama bunu Vermont'ta bir sabah denemişti ve Teak onu "kendi işine bakması" için terslemiştir, bir şekilde onu hissetmişti -muhtemelen Çünkü Isobel onun fark edemeyecek kadar sarhoş olduğunu ve her zamanki kadar dikkatli davranmadığını düşünüyordu.

"Biraz çay yapabilir miyim?" Isobel, Teak'in alkol aramak için dolapları karıştırmasını izlerken zayıf bir sesle teklif etti.

Teak dudaklarına boş bir gülümseme yerleştirdi. "Gerek yok. Sanırım erzak için bir sipariş . Bir şey ister misin?"

"Hayır..."

Teak odadan çıkmaya başlamıştı bile.

Isobel içini çekerek bavulunu tekrar aldı ve kendisine tahsis edilen odaya taşıdı.

Mikel koridordan, "Şarj olmak ve için on dakika," diye seslendi. "Sonra salonda buluşalım. Mobilyaları taşımamız ve kameraları kurmamız gerekiyor."

ISOBEL ÇÖMELİP ZIPLAMA TURUNU BITİRDİ VE BACAKLARINI SALLAYARAK

Mikel'e bakarken yanmayı hafifletti. Bir saat önce herkesin gitmesine izin vermişti ama hâlâ onun üzerinde çalışıyordu. Ya da ona işkence ediyordu. Hangisi olduğundan emin değildi.

Dışarıda, kulübenin önünü saran devasa balkonda oturuyorlardı. Dağ manzarası karanlık tarafından yutulmuştu çünkü gündüzleri çekilen aktivitelere ayırmak için egzersizlerini hâlâ geceleri yapıyorlardı.

Kulübenin içinden balkona ışık sızıyordu ama hâlâ yarı gölgedeydiler. Dışarıdaki hoparlörlerden hafifçe müzik çalıyordu, sesi o kadar kısılmıştı ki kendi nefes nefese kalışını ve Mikel'in ahşap güvertede gezinen ayakkabılarının fırçasını hâlâ duyabiliyordu.

"Bölünmüş zıplamalar," dedi. "Ben dur diyene kadar."

Boynunu yana doğru uzatarak gözlerini ona dikti. "Sanırım yeterince atladım," diyerek onun öfkesini test etti. Günlerdir kaynıyordu, çok aşağılara itilmişti ve yavaşça yükseliyordu. Sonunda yüzeye ulaşmış gibi görünüyordu.

"Ben söylediğimde yeterince içmiş olacaksın." Onun önünde durdu.

"Ayrı atlayışlar. Şimdi."

Egzersize başladı baldırları ve kalça kasları aynı kas gruplarının egzersizlerini bir araya getirme şeklinden dolayı yanıyordu.

"Daha yükseğe," diye tersledi.

Bir homurtu çıkardı. Toparlayabildiği tek şey buydu. Tam kramp girmeye başlamıştı ki, adam ona durmasını söyledi. "Tahta," dedi, yeri göstererek.

Pozisyonunu aldı ve adamın ayağını kıkırda hissederek onu itti, böylece yan tarafına yuvarlandı.

"Plank," dedi tekrar.

"Ciddi misin?" diye homurdandı.

, eli gevşekçe kızın boynunda dolaştı, ağzı kızınkinden bir nefes ötedeydi, gözleri içine dikilmişti. "Plank," diye fısıldadı onu bırakıp tekrar ayağa kalkmadan önce.

Tekrar tahtada oturdu.

Ayakkabısını kadının kalçasına vurdu ve onu tekrar devirdi.

Bu sefer küfür etti ve adam ondan bunu talep etmeden önce pozisyonunu geri aldı.

"Aferin kızıma," diye , sesi acımasızdı. "Hoşuna gitmese bile sana söyleneni nasıl yapacağını öğrenene kadar devam edeceğiz."

Adam onu tekrar tekmelerken homurdandı. "Bu çok ." Tekrar pozisyonunu aldı.

Güldü, sesi boştu ve yanına çömeldi, bir eli kıkırda üzerine ve bastırdı. "Pozisyonunu bozma," dedi, boşdaki eliyle kızın yüzünü kavrayıp gözlerini kendisine çevirdi. "Neyin berbat olduğunu bilmek ister misin? *Arkadaşım* beni görmezden geldi ve

O küçük güzel dudaklarını açıp yardım için ciyaklayamadan önce jilet gibi keskin pençelerini göğsüne gömebilecek biri. *Dur* bakalım."

Kolları titredi ve kıcını kavrayışı değişti, acı verici bir şekilde sertçe sıkarken avucunu etiyle doldurdu, hala onu bastırmaya çalışıyordu. Spor sütyeninin üzerine ganimet şortu ve bol bir tişört giymişti, yüzden parmakları kalçasının alt kıvrımına saplandı. Durdurmaya çalıştı ama Kaba, otoriter tutuş, karnında bir ısı selinin birikmesine neden oldu ve ıslandığını hissedebiliyordu.

Öfkeli ama ıslak.

Mikel sözlerini şöyle bitirdi: "Ve sonra, yanında bir refakatçi olmadan hiçbir yere gitmemesi konusunda kesin emir almışken kaçtı ve kendini yine tehlikeye attı." Mikel'in talepkâr parmakları onu serbest bıraktı.

Onun kendisini tekrar itmesini bekledi, ama bunun yerine ondan . "On dakika içinde benimle odamda buluş. Seni sert bir eğitim seansıyla bırakacaktım, ama bundan *zevk* alacaksan, o zaman cezanı artırmanın zamanı geldi, evcil hayvan. Evet deyin, efendim."

"Evet, efendim." Poposunun üzerine yığıldı, şok içinde ona baktı ve kelimeler dudaklarından dökülürken içinden geçen ürpertiye gizlemeye çalıştı.

Görevlilere "efendim" ya da "hanımefendi" dediği zamanki gibi hissetmiyordu ve Mikel'in donup kalmasına bakılırsa, bu henüz geçmeye niyetlendiği bir çizgi değildi. Nefesi kesilmiş gibiydi, gözleri kızın yayılmış bacaklarına kaydı.

Havayı içine çekerken koca göğsü kabardı sonra topuklarının üzerinde dönüp onu orada bıraktı.

On dakika gereksiz görünüyordu. Muhtemelen onu daha da fazla cezalandırmak niyetindeydi çünkü bu süre kesinlikle dikkatini başka bir şeyle dağıtması için yeterli değildi. Salona girdiğinde Moses ve Niko'yu doğrudan güverteye bakan sandalyelerde uzanmış buldu. Çoktan düş almış ve rahat kıyafetler giymişlerdi, yatmaya hazırıldılar, tembel tembel kanallar arasında geziniyorlardı. Bu bir saçmalıktı. Tembellik edip televizyon seyredecek *zamanları* yoktu. Yatakta olmalı, uyuyabildikleri her dakikayı çalmalıydılar.

"Bunu izlemekten keyif aldıysanız ikiniz de kötüsünüz," diye suçladı kollarını göğsünde .

"Seni rahat bıraktı," dedi Moses, Mikel'in az önce ona attığı çok benzer bir bakış atarak, gözleri bacaklarının çizgisini takip ederek.

Niko onun yüzündeki umutsuz ifadeyi görünce, "Daha işi bitmedi," dedi. Başını sallayarak kıkırdadı. Ses karanlıktı. " bu yüzden işemiyoruz

Mikel, mat-"

Sözünü kesti. *Dostum*, demek üzereydi. Ama onun yerine yutkundu.

"Ağlayarak Kalen'e koşsam işe yarar mı?" diye sordu, fark etmemiş gibi yaparak. O ve Niko hâlâ birbirleri için ne olduklarını çözmeye çalışıyorlardı. Yavaş yavaş oldukları yere dönüyorlardı, tıpkı onun yavaş yavaş *kim* olduğuna döndüğü gibi.

Onu zorlamak istemiyordu ve Oscar'ın yaptığı gibi kontrolünü kaybetmekten korktuğunu biliyordu. Ne zaman ona fiziksel olarak yaklaşmaya çalışsa bunu dalgalar halinde hissediyordu.

"Eğer bunu yaparsan Kalen ona cezayı iki katına çıkarmasını söyleyecek."

Musa

başını salladı.

"Ne beklemeliydim ki?" Suratını asarak Niko'nun yanındaki kanepeye kaydı.

Kendini tutamazmış gibi eli hemen gitti ve onu kendine çekti. Bu bir içgüdüydü ama asla çok ileri gitmesine izin vermedi.

Niko onun kulağına yaklaşarak, "Biz onun emrinde değiliz," diye mırıldandı. "İçimden bir ses seni intihar diyetine sokmayacağını ya da üç gün boyunca koşturmayacağını söylüyor.

"Ayak bileklerine ağırlık bağlayarak saatlerce."

"Ben onun kölesi değilim," diye kekeledi.

Moses ona soğukkanlılıkla baktı. "Subby gibi konuşuyor," . Kadın ona ters ters baktı. "Sana subby'yi vereceğim."

Sırıttı. "Bekliyorum."

"Ugh!" Kız ayağa fırladı ve onu işaret etti. "Bir bakire tarafından utandırıldığıma inanamıyorum."

Parmağını kavradı, onu kucağına çekti, eli ağır bir şekilde kışının üzerine indi - Mikel'in sıkmasından zaten ağrıyan yanak. Kız bir çığlık attı ve Mikel onu ters çevirdi, kız şok içinde yere yığılırken kaşlarını kaldırdı.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye hırladı onun hantal ve şok olmuş duruşunu incelerken. "Sırf kardeşimin özensiz erkeğini istemediğim için- ya da Ironside'daki salyalı kızlardan herhangi biri bu ilişkide senin kolay hedefin olacağım anlamına ."

Bu ilişki. İlk kez biri, hepsinin bir tür ilişki içinde olma olasılığını kabul etmişti ve bundan sadece söz etmemişti; bunu bir veriymiş gibi söylemişti. Zaten var olan bir şeymiş gibi.

"Bu kadar kolay bir hedef olman benim suçum değil," diye mırıldandı, çünkü Moses *her zaman* onun bu yönünü ortaya çıkarıyor gibiydi.

Tartışmacı, olgunlaşmamış,
şımarık. Sırıttı, burun delikleri
açıldı.

" devam et," diye uyardı. "Oscar'la ilk seferini parkta bir yürüyüş gibi ."
Niko diğer koltuktan alay etti.

"Ve Niko'yla ilk seferin," diye ekledi Moses.

"Hey," diye tersledi Niko. "Ne sikime başıboşları yakalıyorum ki?"

Moses omuz silkti, ayağa kalktı ve Isobel'i ayağa kaldırdı. "Orada
olduğun için mi? Hadi git bakalım, bela. Easton Baba bekliyor."

Yüzünü buruşturdu ama hem Niko hem de o gülüyordu, bu yüzden sadece gözlerini devirdi ve Mikel'in odasına doğru ilerleyerek kapıyı hafifçe çaldı. Mikel kapıyı açtı, gözlerindeki sıcaklık güvertede olduğu kadar yoğun bir şekilde yanıyordu, Mikel onun hımbıl gömleğinden bir avuç tuttu, onu odaya çekti ve vücuduna doğru adım attı, onu kapıya doğru itti ve kapıyı arkasından kapatmak için momentumlarını kullandı.

Kilide hafifçe vurdu ve sonra geri çekilerek kıza kırbaç darbesi indirdi.

Bavullarını yerleştirdiği yere doğru yürüdü ve sessizce valizini karıştırdı. Onun değiştiğini fark etti. bir çift düşük belli, kömür grisi eşofman altı vardı ve gömlek giymemişti. Kollarının ve göğsünün her yerinde, bazıları pembemsi beyaz olan yara izleri vardı.

"Dünyanın en hızlı duşunu mu aldın?" diye sordu, hâlâ siyah saçlarına yapışan su damlacıklarını fark .

Dudakları seğirdi. "Soğuk bir duşun yardımcı olacağını düşündüm."
Sonunda aradığı şeyi çıkardı. Bir şişe kırmızı şarap.

Isobel gözlerini kırıştırdı. "Bu ne için?"

"Teak'ten önce buldum ve buraya sakladım." Mantarı yumruğuyla ve çekip çıkardı, sonra ona doğru yürüdü ve omzuna dokunarak onu yatağına doğru yönlendirdi. Bastırdı ve kadın oturdu. Adam şişeyi ona uzattı.

"Buna ihtiyacın olacak," dedi, bir sandalyeyi ona doğru çekerek. "Neden?"
diye sordu kadın endişeyle.

çöktü, bir bacağı dizinin yanındaki şiltenin kenarına dayadı, öne doğru uzanırken karın kasları esnedi, şişeyi kadının elinden aldı ve ağzına götürdü. Kadın ona bakıyordu ama

değildi. Mikel *ateşliydi*. Çok fazla ham erkeklik yayıyordu ve Adamın onu neredeyse yatağa sıkıştırma şekli karşısında kıvranmak istedi.

Ağzının arkasını silerek şişeyi ona geri uzattı. "İç. Sınırlarınızı konuşacağız."

"Hangi sınırlar?" Kadın refleks olarak şişeyi dudaklarına götürdü ve adam cevap vermeden önce kadının itaatkâr bir şekilde bir yudum almasını bekledi.

"Asıl soru bu, evcil hayvan. Cezalandırılmanız gerekiyor ama çizgiyi nereye çekeceğimizi bilmeden harekete geçemeyiz."

"Um..." Gözlerini onun yüzünde tutmaya çalıştı. "Sınırım cezalandırılıyor." Dudakları yer değiştirdi.

"Öyle mi?" "Evet, kesinlikle."

"İyi deneme." Kadının yanındaki yatağa uzandı, telefonunu kaptı ve bir not alma uygulamasına dokundu. "Kan oyununa ne dersin?"

Şarabından çok daha büyük bir yudum aldı. "Hayır, teşekkür ." Bir not aldı. "Bıçak oyunu?"

"Olmaz..." Sinirle yutkundu ve tekrar denedi. "Bu kan oyunu olmaz mıydı?"

"Hayır."

"İçine mi koyuyorsun?" diye fısıldadı, öne doğru eğilmişti, tamamen dehşete düşmüştü.

Kıkırdadı. "Bıçak mı?" Daha sert güldü, eli karın kaslarına ve kızın gözlerini tekrar o tarafa çekti. Onları zorla yukarı çekti.

Başını salladı, hâlâ ona gülüyordu. "Güzel amını kesmek hiçbirimizin isteyeceği bir şey değil, Isobel."

Nefesi kesildi. "Bu notları diğerleriyle paylaşacak mısınız?"

"Kesinlikle. Ee, bıçak oyunu?"

"Oyunu tanımla." Adamın ona bakışlarından ve önünde uzanan kas tablosundan sarhoş olmaya başlamıştı.

"Alay etmek, kesmek yok." Adamın sesi bir törpüye dönüştü ve gözlerindeki parıltıyı gören kızın midesi sıkıştı.

Lanet olsun, evet. Yüzüne o bakışı getiren her şey. "Tamam," diye fısıldadı bu kez şarabından bir *yudum* alarak.

"Aferin kızıma," mırıldandı, arkasına yaslanıp kalçalarını yukarı kaldırmadan önce hızla bir şeyler not etti. Rahatlamaya başlamıştı.

Beklediği ceza bu değildi.

Parmağını alt dudağında gezdirerek, "İpler evet," diye düşündü. "Peki ya diğer kısıtlamalar? El-"

"Evet."

"Bitirmeme izin vermedin." Gözleri kaynamıştı.

"Kısıtlamalara bayılırım."

"Not edildi." Sesi derin ve düşünceliydi. "Peki ya rıza - rızasızlık?"

"Anlamı?"

"Bir örnek, geceleri gizlice giriyorum ve sen ben olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyorsun ve ne kadar çok istersen iste durmayacağım konusunda anlaşıyoruz.

Güvenli kelimelerini söylemezsen çırpınır ve çığlık atarsın. Bir başka örnek de, o şarap şişesini bitirirsen, bayıldıktan sonra sana istediğimi yapabileceğim anlarız."

Islandığını hissedebiliyordu.

Onun nesi vardı?

Anlattığı şeyi hayal etmek onu geriyor ve heyecandan karıncalanmasına neden ama aynı zamanda dehşete düşürüyordu çünkü bu yanıltıcı - anlattığı şey nesnel olarak *yanıltıcı*.

"Hayır," diye blöf yaparak adamın gözlerinden kaçtı. "Yalan söylemek yok," diye talep etti.

"Belki," diye düzeltti, nefesi kekeleyerek çıkıyordu. "... "Rıza gösterip göstermemek tamamen parametrelerle ilgilidir," diye güvence verdi ona, ses tonu

Tekrar nazikleşerek kanının ısınmasına neden oldu. "Her zaman önceden konuşulmalıdır. Somnofili?"

"Bir şey mi?"

"Birimiz sen uyurken seni beceriyor. Ayrıca sarhoşken ya da uyuşturucu etkisindeyken becerilmek konusunda ne hissettiğini de merak ediyorum."

"Hayır," diye patladı, sonra hızla geri çekildi, gözleri kocaman olmuştu.

"Yani

... uyuşturulmaya."

"Peki ya diğerleri?" diye sordu sakince.

Cevabını düşünürken dilini ısırdı. "Diğerleri belki. Hoşuna gitti mi?" diye sordu adam daha fazla ilerlemeden.

Sakince başını eğdi ama kalçalarını tekrar oynattı. *Sertleşmişti*. Uzun, kalın boyu eşofmanına doğru itiliyordu.

"Evet," dedi açıkça. "Eğer önceden kararlaştırılmışsa. Ama aslında bunu sormamı öneren Kalen'di."

Bir an için beyni kısa devre yaptı, Kalen'in ona ne yaptığını hatırladı ve göğsünde bir kızarıklık oluştuğunu fark etti. "O... o... o da sıcaklık oyunları ile ilgileniyor mu?"

Mikel onun sıcaklık oyununun ne olduğunu bilmesine şaşırması görünüyordu. Gerçekten de bilmiyordu -tam olarak kulağa geldiği gibi değilse tabii.

"Çünkü hem sıcak hem soğuk oynamayı *seviyor*," diye homurdandı, derin derin içerek.

Mikel'in derin kahkahası ilaç gibi geldi ama hemen devam etti.

"Şaplak mı?" diye sordu.

Kalçalarını birbirine bastırarak başını salladı.

"Kırbaçlamak mı? Sopa? Kürek çekme? Kırbaçlama?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Fiziksel cezada ne var?"

Kısa bir eğlence sesi çıkardı. "Darbeler ve yaralar var ama kan yok mu?" diye tahmin ederek işini kolaylaştırmaya çalıştı.

"Belki," kabul etti, sonra farkına vardı. "Bekle, hayır.

Kesinlikle olmaz." Kasları ve büyüleyici kahkahasıyla onun dikkatini dağıtmış ve bir şekilde *sopalanmayı* ve *kırbaçlanmayı* kabul etmesi için onu kandırmıştı. "Ve diğer her şeye hayır!" diye patladı, inanamayarak başını salladı.

Sinsice sırtıyordu. "Niyetim seni yaramaz bir çocuk gibi tokatlamak ve tatlı yemeden odana göndermek değil Isobel. Niyetim seni ağlayıp sızlayan ve sikim için çaresizlik içinde titreyene kadar güzel parçalara ayırmak."

"Kulağa dağınık geliyor." Gözleri kocaman açılmıştı ve vücudu *evet, bu benim tarzım bir* karmaşa diye bağıırıyordu. "Belki."

Bir not aldı. "Aşağılanma mı?"

"Elijah ve Gabriell'in eskiden insanlara yaptıkları gibi mi?" Kaşlarının havaya kalktığını hissetti.

"Pek benzemiyor," diye belli belirsiz cevap verdi. Sonra öne doğru fırladı, onu kalçalarından kavradı ve kucağına, şişen ereksiyonunun üzerine çekti. Adamın eli kızın ensesini kavrarırken, diğeri de şarap şişesini kız düşürmeden yakaladı. Dudakları kızın kulağına indi, sözleri nefes nefese bir hırıltıya dönüştü.

"Küçük pis bir sürtük gibi dizlerinin üzerine çökmek ister misin? Ben fahişe dudaklarını pis, hıçkırarak ağlayan bir pislik olana kadar sikerken diğer arkadaşlarının etrafta durup izlemesini ister misin? Patlamadan hemen önce geri çekileceğim, böylece sen de çaresiz küçük dilinle boşalmamı kovalamak zorunda kalacaksın."

İğrenç. Sürtük. Fahişe. Kirli. Çaresiz.

Kulağa çok yanlış geliyordu, o zaman neden bu kadar *iyi* hissettirdi?

Boğazına bir inilti takıldı ve ona karşı kıvrandı. Adam onun tepkisi karşısında hafifçe inledi ve sonra tekrar kalçalarını kavrayarak onu yatağın kenarına geri yatırdı. Şarabı ondan kaptı ve geri vermeden önce hızla içti.

"Bu *hafif* bir aşağılanmaya evet demek," diye homurdanarak yere düşürdüğü telefonu aldı.

"Bunu yapmadan *önce* kontrol etmen gerekmez miydi?" diye sordu, onu dikkatle .

Sessizce güldü. "Sadece seni tetikte tutuyorum, Illy." Onun takma adını kullanması hoşuna gittiği için kızardı.

"Teşhircilik mi?" diye atıldı.

"Sanırım öyle."

"Boğulmak mı? Nefes oyunu mu?"

Cevabını zaten biliyordu ama Mikel onu çok zorlamıştı ve bu konuda bir şeyler yapmasını istiyordu. "Nefes oyunu nedir?" Başka bir gösteri umuduyla sordu.

"Ödül mü istiyorsun, evcil hayvan? Soruları bitir."

Kız ona dudak büktü ve o da cevabını not etti çünkü ne olduğunu biliyordu. "Kafeslemek mi? Hapsetmek mi?"

"Hayır."

"Kenar mı?"

"Yani mi?"

Sırıttı. "Komik kız. Oyuncaklar?"

"Evet. Konuşmadıkları sürece."

"Neden konuşsunlar ki?" diye sordu, gözlerinde parlayan eğlence, asla tam olarak azalmayan arzuyla yüzüyordu.

"Bilmiyorum," diye savundu. "Vibratör söylemediği sürece benim sürtükle sikişmek istiyor.." Sözüünü yarıda kesti, çünkü Mikel gülüyordu *Yüksek sesle*.

"Çok tatlısın." Adam içini çekti ve yüzündeki korunmasız ifade kadının kalbinin acıyla sıkışmasına neden oldu. "Sanırım bu şimdilik temel bilgileri kapsıyor." Telefonunu bir kenara koydu. "Şimdi nefes almayı kes, Isobel."

Şoktan nefesi kesildi, ama kazara itaat ettiğinde çıkardığı hafif memnuniyet homurtusu nefesini tutmaya devam etmesine neden oldu.

"Giysilerini çıkar," diye emretti, sesi alçak, çakıllı bir fısıltıydı.

Tekrar nefes alabileceğini söylemesini bekledi. Söylemedi. Geniş gözleri ve titreyen elleriyle şarap şişesini yere bıraktı ve ardından üstünü ve şortunu çıkarıp külotu ve spor sütyeniyle orada durdu.

Hafifçe dudak büktü. "Ne kadar uzun sürerse, o kadar uzun süre tutmak zorunda kalırsın.

o."

Telaşa kapılarak hızla sütyenini çıkardı ve külotunu çıkardı. Kadının külotunu yerden alıp eşofmanının cebine soktu.

"Nefes al," dedi ve kadının nefesi rahatlayarak dışarı fırladı.

Adamın yanan gözleri yavaşça kızın vücudunda gezindi. "Çok güzel," dedi. "Şu çiller."

Gövdesinde ve göğüslerinde rastgele yerlere serpiştirilmiş serseri çillere baktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Gülümsemi, kızın minnettarlığı onu eğlendirmişti. "Kucağıma otur."

Elini onun omzuna koydu ve kucağına otururken endişeyle onu süzdü. Gülümsemesinin bir sınırı olduğunu fark etti. Biraz fazla keskindi. Neredeyse sadistçe. Eşofmanının içine uzandı ve aletini yumrukladı, iki eli de kadının kalçalarına inmeden önce onu istediği şekilde düzenledi. Kadını tam aletinin üzerine doğru itti.

Başını eğdi, sert sözleri kulağına fısıldadı, "Nefes almayı kes."

Bu kez Alfa sesini kullandı ve kızın nefesi boğazından *çekildi*. Alfa onun üzerinde hiç kullanmamışlardı, bu yüzden bunun ani şoku onu korkuttu, ama sonra onu sert ereksiyonu boyunca sürükledi ve kulağının kabuğunu yaladı, "Hala yeşil misin bebeğim?" ve kendini başını sallarken buldu.

O çok deliydi.

"Ne kadar iyi bir kız," diye övdü, boğazına bir hırıltı takıldı. "Hareket etmeyi bırakma." Adam kadının kalçalarını serbest bıraktı ve kadın adam emretse bile duramazdı. Sürtünme için çaresizdi, yumuşaklığı Kumaş klitorisini okşuyordu ve diğer taraftaki adamın zonklaması onu çılgına çeviriyordu. Göğüslerini avuçladı, kabaca sıktı. "Nefes al."

İnledi, sesi yüksek, çaresiz ve muhtemelen utanç vericiydi, ancak adam her iki meme ucunu da çimdikleyerek onu utançtan uzaklaştırdı.

"İyi hissettiriyor mu bebeğim?" diye mırıldandı, ellerinden biri piercinginin üzerinde gezindi, yerleşmeden önce kısa bir süre tenine dövmeyle işlenmiş kalplerin izini sürdü

boynunun etrafında gevşek bir tutuşla. Diğer kalçasına inerek onu daha hızlı hareket etmeye, adama karşı daha ağır bir şekilde bastırmaya zorladı.

"Evet" diye fısıldadı.

Onu boynundan tutarak öne doğru sürükledi ve dudaklarını yakalamak için başını eğdi. İlk başta yumuşak bir fırçalamaydı, o geri çekilirken dudaklarının arasındaki boşluğu düzensiz nefesleri dolduruyordu. Adam inledi, ellerini sıktı ve

Dudakları onunkilere değiyor, dili içeri girmek istiyordu. Aleti eşofmanının üstünden kaçıyordu ve kız sıcaklığını hissedene kadar kalçalarını yukarı doğru çekti.

Adamın sertliği doğrudan girişinin üzerine bastırıyordu.

Adamın zevk sesleri hırıltılıydı ve adam vahşice dudaklarına yapışıp onu kendine doğru çekerken, kadının sırtı bir kavis yapmaya zorlandı.

"O kadar ıslaksın ki," dedi övgü gibi bir sesle. "Şu anda kendimi sana sonuna kadar zorlayabilirim ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Kalçalarının arasında bir ıslaklık biriktiğini hissetti.

"Nefes almayı kes," diye emretti ipek gibi, hâlâ Alfa sesiyle. Kalçalarını sadece birkaç santim ileri geri kaydırdı, böylece onun açıkta kalan kısmını ıslattı. Eşofmanının daha da aşağı kaymasına neden oluyordu. Klitorisini tekrar ona doğru sürüyordu ve kadın inlemek, çığlık atmak ya da ağlamak için çaresizdi

Orgazm yaklaştıkça, ama sonra aniden durdu, kalçalarını yukarı çekerek teması kesti.

Nedenini sormak ya da onu tekrar aşağı itmesi için yalvarmak istiyordu ama adamın iki eli de onu sıkıca kavıyor, hareket etmesini engelliyordu ve nefes bile alamıyordu. Debelenerek adamın göğsüne vurdu. Buna karşılık adam öne eğilerek onu daha yukarı çekti ve dişlerini göğsünün etine geçirdi. Kadın şok içinde irkildi, arzu içinde sızdı ve ona tekrar vurmaya çalıştı, ama adam aniden ayağa kalktı ve onu dizlerinin üzerine düşürdü, sonra tekrar yere çöktü, ayrılmış kalçalarının arasında şok içinde yayılan kadına baktı.

"Nefes al," diye izin verdi, sonra tekrar boynunu yakalamak için öne atıldı, böylece artık Alfa'nın sesinin emri altında olmasa da hâlâ hafifçe debeleniyordu. "Boşalmana izin vereceğimi mi sandın?" sordu acımasızca. "Kesinlikle hayır, evcil hayvan." Adam kendini eşofman altından tamamen dışarı çekti ve kadın şaşkınlıkla ona baktı. Çok güzel bir aleti vardı. Kilian'inki gibi ama biraz daha kalındı. Vücudunun geri kalanının aksine pürüzsüz ve lekesizdi, kadifemsiydi ve yakut gül renginde kızarıyordu, iki kalın

Damarlar yanlardan aşağı akıyor.

"Penisin çok çarpıcı," dedi hiç düşünmeden. İltifatının tadını çıkararak seğirdi.

"Beğendiğine sevindim." Sesi yine boğuk ve eğlenceliydi.

"Çünkü çok yakından tanışmak üzeresiniz. Aç ağzını, Isobel."

Öyle yaptı, ona baktı, tamamen bastırılmıştı, bir sonraki sözlerini bekliyordu. Ona ne olduğundan emin değildi. Neredeyse Kalen'in onu bağladığı zamanki gibiydi. Kendini biraz uçmuş, biraz sinirli ve tamamen karşısındaki adama odaklanmış hissediyordu, sanki adam ona çok önemli bir şey fısıldamak üzereydi ve bunu kaçırmak istemiyordu.

Bunu açıklayamazdı.

Sanki bir pus gibiydi. Bir şekilde onu kendi gücüyle hecelemişti.

"Dilini dışarı çıkar," dedi.

Öyle yaptı ve adam sikinin başını ona dayadı, birkaç kez vurdu ve ıslak, tokat gibi bir ses çıkardı.

"Şimdi gırtlığınızı sikeceğim," diye uyardı onu, gözleri karanlık bir kötü niyetle parlıyordu. "İşim bitene kadar ağzını küçük bir oyuncak bebek gibi kullanacağım ve sonra seni orgazm olmadan yatağa göndereceğim, çünkü sen kötü bir kızdın, değil mi Isobel?"

Dili hâlâ dışarıdayken ve aleti doğrudan boğazını tehdit ederken, başını sallamaktan ve kalçalarının arasındaki müstehcen ıslaklık hakkında kendine yalan söylemekten başka çaresi yoktu.

Hastaydı.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Bunu yaptıktan hemen sonra, çünkü söz verdiği şeyi tam olarak almadan bu odadan ayrılmasına imkân .

"İşte benim iyi kızım," dedi, başparmağıyla yanağını hafifçe okşarken ona bir şefkat parıltısı gösterdi ... boynunu tekrar tutmadan ve horozunu boğazından aşağı zorlamadan önce. "İşte... benim kızım. Kahretsin." Boğazını kabaca kullandı ve kız bir inilti çıkardığında yanağını tokatladı, kendini o kadar derine soktu ki kız boğulmaya başladı.

Gözyaşları yüzünden akarken ona "Bu bir ödül değil," diye hatırlattı. "Eşimi tehlikeye attığın zaman bunu alırsın."

Hıçkıra hıçkıra ağlayan, titreyen bir karmaşa haline gelene kadar gırtlığından aşağı vahşi bir ritimle bıçaklayarak çekti ve sonra eli parlayan uzunluğu boyunca pompalarken çekti.

"Bana yine itaatsizlik mi edeceksin?" diye sordu, cevabı zaten biliyormuş gibi ona ters ters bakarak.

"Muhtemelen," diye mırıldandı, sesi pürüzlüydü.

"O zaman buna alışsan iyi edersin," dedi ve onu kaldırıp yatağa fırlattı. Bacaklarından birini yukarı doğru bükerek göğsüne bastırdı ve başı tehditkâr bir şekilde kalçalarının arasına indi. Hiçbir uyarıda bulunmadan amına saldırdı, arzusunu açıklıkla yaladı, dilini içine sokmadan önce talepkar yalamalarla klitorisini daire içine aldı. Kendisine yaptığı sert muameleden ne kadar zevk aldığını saklayamazdı ve bunun kanıtı Mikel'i çılgına çevirmiş gibiydi. Onu serbest kalmanın sınırına kadar itti ve sonra o bunu kavrayamadan durdu. Geri çekildi, ağzını elinin tersiyle, gözleri karanlık.

"Kahretsin," diye inledi, ona bakarken yüz hatlarını gerçek bir çekingenlik kapladı.

Patlamak üzereydi.

Kendisinin ve tüm durumun kontrolünü kaybetmek üzereydi ve kadın bunu *sevdi*. Dudaklarını yaladı, karnını sıkarak bunun bekledi. "Kes şunu," dedi adam, gözleri onunkilerin üzerindeydi.

"Neyi durdurayım?" diye fısıldadı.

"Sanki seni becermek üzere olduğumu ve hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştin."

Ona doğru uzandı, onu üstüne çekmeye çalıştı ama adam sertçe kalçasına vurdu. "yat," diye emretti. "Ellerini başının üstüne koy. O mükemmel, güzel amcığını bana göster." Dizlerini kavradı, onları dışarı itti ve yatağın üzerinde genişçe açtı. "Aferin kızıma." Kendini onun üzerinde okşuyor, pozisyonunun vücudunu nasıl kavislendirdiğini ve göğüslerini onun için sergilemeye ittiğini yutuyordu.

"Boşalacağım," diye hırladı bir uyarı gibi. "Ve sonra seni becermeden önce buradan gideceksin ve kendine dokunmayacaksın ya da başkasının sana dokunmasını istemeyeceksin. Anladın mı, tatlım?"

"Evet," diye nefes aldı, tüm vücudu *dokunma* ihtiyacıyla kenetlenmişti. ve *ovalayın*.

"Evet ne?" Emri kaba bir havlamayla ilettili.

"Evet, efendim," diye mırıldandı, sanki onu bir şekilde daha da yaklaştıracakmış gibi daha derine eğildi.

"Kahretsin," diye inledi, patlarken kendini sıktı, bükülmüş uyluklarına ve karnına beyaz ipler fırlattı. Hala dökülüyordu

Zonklayan sikinin başını kadının girişine bastırdı, sadece bir santim içeri soktu ve uzun bir iniltiyle orada tuttu.

Kalen'in yaptığına çok benziyordu ve diğer tüm çizgileri aşmaya istekli göründükleri halde sadece *bu çizgiyi* aşmadıkları için bir hayal kırıklığı hissetti.

"Yap şunu," diye onu kışkırtmaya çalıştı, her ne kadar sesi boğazına yaptığı muameleden dolayı hâlâ pürüzlü ve biraz da nefes nefese ve çaresiz olsa da.

Sırıttı, yataktan geri adım attı ve eşofmanının kemerini tekrar yukarı çekti. Hâlâ sertti.

"Sana zaten söyledim: orgazm yok."

nazikçe oturur pozisyona getirdi ve yatağın kenarına çekti, önünde diz çöktü, ayakları yere düşerken elleri dizlerinin üzerindeydi.

"?" diye sordu, , gözyaşlarıyla ıslanmış saçlarını nazikçe yatıştırarak.

Vay canına, bu kadar dağınık olduğunu fark etmemişti.

"Daha iyi olabilirdi," diye homurdanarak ellerini kucağında kavuşturdu. Adam ellerini kendi elleriyle kapatıp ayırdı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

Kızın ağzına yumuşak bir öpücük kondurdu. "İstediğin şeyi alamayacaksın, Illy. Ama," diye ekledi, onu tekrar yumuşak bir şekilde öperek, "odana da geri dönmüyorsun. Bu gece burada uyuyacaksın."

Kız , umutla yukarı bakarken içi kıpır kıpırdı. Sadist bir pislik olduğu için ona gülüyordu.

"Hâlâ olmuyor," dedi, onu nazikçe ayağa kaldırarak. "Hadi seni temizleyelim, sonra da *uyuyabilirsin*."

BANA İHTİYACIN OLDUĞUNDA

İSOBELGÖZLERİ FALTAŞI GIBİ AÇILDI VE TAVANA BAKTI, Kendini şaşkın ve uykulu bir sersemliğin içinden çekip çıkardı. Etrafı sakin, berrak bir yağmur kokusuyla sarılmıştı, o kadar güçlüydü ki teninin nemlenmesini bekleyerek kollarına sarıldı. Dışarısı rüzgârlıydı; pencereden birkaç metre ötedeki bir ağacın yapraklarını savuran esintiyi duyabiliyor ve dalgalanan yeşilliğin uzaktaki duvarda gölgeler halinde oluşturduğu deseni görebiliyordu.

Ama beklediği gibi fırtına yoktu.

Kaşlarını daha da çattı, gece yavaş yavaş geliyordu. Gözleri genişledi ve yana kaydı. Mikel yataktaydı.

Onunla birlikte.

Daha doğrusu, *onun* yatağındaydı.

Adam battaniyelerin üzerine yayılmış, kadın ise battaniyelerin içinde sıcacık sarılmıştı. Yine eşofman altı giymişti, ama farklı bir eşofman altı; bu eşofmanın rengi daha soluktu ve yırtık bir bağı vardı. Sırt üstü yatıyordu, bir eli yaralı, çıkıntılı karnına dayanmış, diğeri başının üstündeki yastığa uzanmış, parmakları saçlarına dolanmış, sanki başını okşarken uyuyakalmış gibiydi.

Dikkatlice yan tarafına dönerek yatağının yanındaki saate baktı. Beşe on dakika vardı. Kalkmalarına ve üçüncü buluşmalarına kadar acı çekmelerine on dakika vardı. Bu sefer Oscar olmadan.

İç çekerek Mikel'e doğru hafifçe yaklaştı. Bir gece önce onu hipnotize etmiş, güçlü Alfa hâkimiyetini ve alışılmadık derecede güzel aletini kullanarak ona boyun eğdirmişti ve derin uykuda bile hâlâ sert ve korkutucu görüldüğü gerçeğiyle dudaklarından küçük bir iç çekişin süzüldüğünü fark etti.

Adam uyanıp onu tekrar cezalandırmaya karar vermeden önce sıvışıp sıvışmamayı düşündü ama bunu yapacağını sanmıyordu. Ne demek istediğini anlamıştı.

Ve işe yaramıştı, çünkü ne kadar eğlenceli olsa da, *hala* ağırlı ve tatmin olmamış hissediyordu, doruğa ulaşmasına izin verilmediği için hayal kırıklığına uğramıştı.

Telefonunun alarmı erken çaldı ve kadın korkuyla sarsıldı. Uyandı *hızla*, neredeyse anında, uzanıp kapattı, sonra tekrar yerine oturdu, kolunu yüzüne eğip gözlerini sakladı. Burun delikleri alevlendi.

"Gizlice kaçmadığına şaşırdım," diye yorum yaptı, uykuda kararmış gözlerini ortaya çıkarmak için kolunu yukarı kaldırdı.

"Bunu düşündüm," diye itiraf etti.

Birbirlerine baktılar.

"Neden benimle seks yapmadın?" *Oops*. Bunu sormaya pek niyeti yoktu.

İnledi. "Sikimin her tarafını kremlemene izin verirsem bu bir ceza olmaz, Isobel. *Bu* bir ödül."

"Tek neden bu mu?" diye sordu.

Onu sessizce inceledi. "Gerçeği öğrenmek istiyor musun?" "Evet."

"O zaman, hayır. Seni nasıl benim yapacağımı bilmiyorum ve sonra seni izliyorum

Kendini paylaş. Kalen'in bunu nasıl yaptığını gerçekten bilmiyorum."

"Fotoğraflarını çekti."

"Ne?" Mikel durdu, kara kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

"Kendine hatırlatmak için," diye fısıldadı. "Onun içimdeki resimleri. Onun ... benden ..." Düzgün bir şekilde ifade edemeyecek kadar gergin bir şekilde sözünü kesti, ama sonra devam etti çünkü hala göğsünden çıkarması gereken bir şey vardı.

"Bütün bu... geri durma olayı... Hepimiz saatli bir bombanın etrafında dans ediyormuşuz gibi hissettiriyor. Herkes Theodore'un bunu kaldıramayacağını düşünüyordu ama kaldırıyor. Herkes Oscar'ın bunu kaldıramayacağını düşündü ama . Sizler bu işi halletmeye ya da yürütüp yürütemeyeceğimizi görmeye *çalışmıyorsunuz* bile, bu da beni geriyor. Denemeyi tercih ederim. Bilmeyi tercih ederim."

"Başarısız olsak bile mi?"

diye sordu. Kadın başını salladı.

Onun şakağını, yanağını, çenesinin kıvrımını izledi. "Beşinizin bunu nasıl bu kadar kolay gösterdiğini anlatın bana."

"Çoğu zaman denemeden bile," diye yanıtladı.

"Oscar neden diğerlerine saldırmıyor? Theo neden vahşileşmiyor? Kilian daha az *öfkeli* olabilir ama daha az vahşi değil. Peki ya Cian? Duyguları olan birini asla paylaşmaz. Buna nasıl dayanıyorlar?"

"Etiket ya da başka bir şey konuşmadık ama bir tür ilişki içindeyiz. Sanırım bu yardımcı oluyor. Hepimiz birbirimizin ihtiyaçlarını öngörüyoruz, sadece ben onlar için, onlar da benim için değil. Bu bir grup çalışması. Bence Oscar gizliden gizliye Kilian'ın çok sert olduğunda her zaman yanımda olmasından hoşlanıyor çünkü her zaman söyleyecek doğru kelimeleri bulamıyor. Theodore ondan nefret etmek istiyor ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın beni mutlu eden hiçbir şeyden nefret edemez.

Kilian da aynı. Ve bence... Bence Cian tüm bunların olacağını en başından beri biliyordu. Kaçınılmaz olana karşı savaşmanın bir anlamı yokmuş gibi davranıyor. Oscar'la da bir tür güvenliğimiz var sanırım.

Beni koruyacağını biliyorlar ama sadece beni değil. Kilian *herkesi* yatıştırır. Theodore gerçekten hepimizin mutlu olmasını istiyor. Oscar sadece beni korumuyor; *bizi* koruyor ve Cian her zaman bizi gözetiyor, her zaman kimsenin fark etmediği küçük şeyleri düşünüyor. Bir ilişkimiz var, hepimizin. Onlarla benim aramda sadece cinsel bir ilişki olabilir ama hepimizin arasında duygusal bir ilişki var."

Mikel'in parmakları o konuşurken yüzünün düzlemlerinde gezindi ve diğerlerinin nasıl hissettiğine dair yorumlarını dikkatle dinledi.

"Yani eğer bir ilişkimiz varsa-" Durakladı, yutkundu. "-sadece cinsel bir anlaşma değil, buna karşı çıkmayacaklar mı?" Sesi alçak bir homurtuydu, tonu inanmamış ya da şok olmuştu - kesinlikle düşündüğünün tersiydi.

Adamın onu ciddiye almasına şaşırmişti. Söylediklerini gerçekten dikkate almasına. Ne beklediğinden emin değildi ama küçük bir parçası, kendi Alfalarını ona açıklamaya çalışırsa hakarete uğrayabileceğinden endişeleniyordu.

"Ben de görüyorum," diye onayladı.

"Ve benimle bir ilişki mi istiyorsun?" Çenesini çimdikledi, uykulu ifadesinin arasından otoriter Mikel'in bir ipucu görünüyordu.

Titreyen dudaklarını yaladı. "Bunun neye bilmiyorum," itiraf etti. "Her zaman senin itaatkârın olamam. Biz olduğumuzda... Yani..."

"Sevişirken mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Ah, evet. İyi o zaman, yani iyiden de öte. Heyecan verici ve yaşadığım o puslu, havada süzülme hissini seviyorum ama her zaman bana söyleneni yapamam. Diğerleriyle buna alışkın olduğunu biliyorum ama benimle bir ilişki istiyorsan, senin sorumluluğundan daha fazlası olmalıyım."

Başını salladı, gözleri dalmış, onun sözlerini düşünüyordu. "Bana bunun neye benzeyeceğini söyle."

Bir an için bunu düşündü. "Çoğu konuda sana güveniyorum; sana, Kalen'e ve Elijah'a. Zihinleriniz benimkinden farklı çalışıyor ve hepimizi organize etme ve eğitme yükünü üstlendiniz. Eğitim konusunda sana itaat edeceğim. Konu Eleven ve performansımızsa, bana söyleneni yaparım. Hayatım ya da ilişkilerimle ilgiliyse - beni tehlikeye atsa bile - bu benim kararım olacak."

"Başka?" diye sordu, onun sözlerine hiçbir tepki göstermeden. "Bir ilişki sana nasıl görünüyor?"

"Bana ihtiyacın olduğunda, ben varım. Benim sana ihtiyacım olduğunda, sen varsın." "Ya meşgulsen?"

"Hepimiz önemsiyoruz," diye vurguladı. "Arkadaşlarımla gelebilirim - bu onların da sizi desteklediği anlamına gelir."

"Bu benim olduğum bir rol değil," diye itiraf etti ve kadın onun haklı olduğunu anladı.

Diğer herkesle ilgilenirdi. Onların kendisiyle ilgilenmesine izin vermedi.

MIKEL'IN BAŞI DÖNÜYORDU.

Bu konuşmayı beklemiyordu. Onun ciddi, çok renkli gözlerinin sabahın beşinde ruhuna bakmasını ve onu hiç düşünmediği bir dünyaya çekmesini beklemiyordu.

Aklı başından gitmiş olsa da onun yumuşak tenini okşamaktan kendini alamıyordu. Bir gece önce duşa girmeden önce lenslerini çıkarmış olmasına çok sevinmişti. O benekli, renkleri birbirine zıt gözbebekleri onu büyülemişti. Aynı renkte olduklarında onu toprakladı. İlk bakışta, Renk tonu karmakarışık ve dağınıktı, ama ne kadar uzun süre bakarsa o kadar sakinleşiyordu.

Bazen.

Ya sakindi ya da vahşice öfkelenmişti.

Ama ifadesi o kadar ciddiydi ki, çaresiz kiraz kokusunun girdabı gözlerini açar açmaz sikini uyandırmış olsa da, tamamen kadının onu baştan çıkardığı dünyaya odaklanabildi. Fanteziye.

O ve o.

Kadın rahat bir rüya çiziyordu ama adam buna nasıl inanacağını bilmiyordu. Yetki ondaydı. Onun rolü buydu. Onları organize etti. Onları eğitti. Onları korudu. Onları cezalandırdı, ödüllendirdi ve onlara değer verdi ama onları nasıl içeri alacağını bilmiyordu.

Kalen bunu bilen tek kişiydi-

Etrafındaki dünya değişti.

"Kahretsin, yine mi bu?" diye inledi Isobel, korku ses tonunu boyamıştı.

Lanet olsun, gerçekten.

Bunu düşünmesine asla izin vermedi ve aklına geldiği anda ...

Onu o var etti.

Başka bir anının içinde duruyordu, Isobel ve diğer Alfalar San Bernadino Yerleşimi'ndeki küçük, yıkık dökük bir evin içinde birbirlerine sokulmuşlardı.

Mikel o yerleşim yeri olduğunu biliyordu çünkü burası *onun* Hafıza.

Yıkık dökük evi.

Kapıya vurduğu yumruk.

Isobel sıçradı ve Oscar onu hemen vücuduna çekti, sıkıca tuttu.

" misin?" Mikel ona sordu, çünkü gizli Alfa mesajlarına neredeyse hiç cevap vermiyordu.

Oscar ona başıyla onay verdi. "Bu senin hafızan mı?"

"Maalesef," diye mırıldandı Mikel, kapı çarparak içeri girerken yoldan çekildi.

"Dany?" Onun beş yaş daha küçük bir versiyonu, saçları dağınık, gözleri korkudan kocaman olmuş bir halde eve girdi.

Bu günü hatırlamamak için elinden geleni yapmıştı ama şimdi buradaydı ve lanet bir film gibi gözünün önünde oynuyordu.

"Dany?" diye tekrar seslendi genç Mikel, tüm grubun yanından hızla geçerek. "Burada değil," dedi kendi kendine, cebinden telefonunu çıkarırken.

"Buradayım," diye seslendi kapı aralığından bir kadın sesi ve gözleri o yöne çevirdi.

Onu tekrar görmek midesine inen bir yumruk gibiydi.

Kısa, kabarık siyah saçlar. Dolgun dudaklar, geniş bir gülümseme, boynunda sallanan bir haç. Üstün Yetenekliler dininde karar kılmadan önce Üstün Yetenekliler dini ile insan dini arasında gidip gelmişti. Yine de haçtan hiç kurtulamamıştı. Dar siyah bir kot pantolon giymişti ve yeşil gözleri manikti.

"saçma sapan şeyler söyleyemezsin," dedi genç adam, Dany ona doğru koşarken ve sonra öfkesi fiziksel bir güçmüş gibi hızla geri sıçrarken. "Eğer benim eşim olduğunu , kendimi öldürüp bunu kanıtlayacağım, öyle mi?" homurdanarak telefonundan gelen mesajı okudu.

"Gitmeni istemiyorum," diye yalvardı ona, gözleri yaşlarla doldu ve bakışlarını yıllardır rüyalarına giren yosunlu yeşil okyanusa çevirdi.

"Gitmem gerek," diye ısrar etti genç adam, öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu. "Bunun hakkında konuşmuştuk." Ses tonunu yumuşatarak ona ulaşmaya çalıştı. Kız hemen ona doğru kıvrıldı. "Kalen'e söz verdim. O çocukların alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları var."

"Sana ihtiyacım var," diye zayıfça karşılık verdi.

"Bunu uzun zamandır planlıyorduk." Onu yatıştırmaya çalışarak, daha önce yarım düzine kez yaptığı alıştırılmış konuşmaya geri döndü. "Bunu çok uzun zamandır planlıyorduk, Dany. Şimdi cayamam. Sadece beş yıl için."

"Artık her şey farklı," diye yalvardı, sesi zayıftı. "Bunu kanıtlayacağım, Mikki." El çantasını karıştırıyordu, gözyaşları yüzünden aşağı serbestçe dökülüyordu. Küçük gümüş bir tabanca çıkardı.

"Nereden buldun lan bunu?" Genç Mikel şok içinde ona baktı, gözleri yavaş yavaş farkına vararak genişledi.

Onu hiçbir zaman ciddiye almadı.

"Bay Breaker'a ödeme yaptım-" diye söze başladı ama Mikel onun sözünü kesti.

"Onu bana ver, Dany." Elini uzatmış, avuç içini göstererek daha önce hissetmediği bir sükûneti zorluyordu.

"Hayır, bunu kanıtlayacağım." Tökezleyerek birkaç adım , siyah bukleleri titriyor, gözyaşları dökülüyordu.

Çok korkmuştu ama işe yarayacağına gerçekten inanıyordu. "Ben senin eşimim, Mikki. Sana göstereceğim-"

"Silahı bana ver." Mikel'in Alfa sesi kadının üzerinde yuvarlandı, talebi onu durdurdu.

Onu adama yaklaştırdıkça daha çok ağladı. Kollarını kaldırıp silahı uzattığında şiddetle titremeye başladı.

Namluyu göğsüne doğrultmuş.

Silah sesi duyulduğunda Mikel çenesi gergin bir şekilde olay yerinden uzaklaştı. Isobel'in feryadını duydu ve diğerlerinin kendisiyle az önce yere yığılan ceset arasında hareket ettiğini hissedebiliyordu.

Sadece Kalen biliyordu... şimdiye kadar.

Kendini *savunmasız* hissetti. Özellikle de kendisinin genç versiyonu ağlamaya başladığında. Küçük, şok olmuş sesler değil. Acı, suçluluk ve sahiplenme kokan bağırsak ağlamaları.

Çünkü kontrolünü kaybettiğinde olan buydu. Sevdği insanlar zarar gördü.

Isobel ona dokunmak için uzandı - arkası dönük olsa bile onun olduğunu biliyordu. Çok nazık, çok yumuşak, çok tereddütlüydü. Bu dokunuş onu gerçek bedenine geri döndürmüş ve hayali sona erdirmiş gibiydi.

"Mikel," diye nefes aldı, sesinde keder vardı.

Ama kadın hareket etmedi ya da başka bir şey söylemedi ve adam onun gözlerinin içine işlediğini hissedemedi. Ona baktı, tavana baktığını, gözlerinin yaşlarla dolduğunu ve ağlamasını engelleyebilecekmiş gibi alt dudağını emdiğini gördü. Kederini ona yansıtmaması ya da onu teselli etmemesi gerektiğini biliyordu.

Her zaman ne yapacağını *biliyor* gibiydi - sadece ona karşı değil, diğerlerine karşı da.

O da dönüp tavana baktı ve hırıltılı nefes alış verişini hafifleyene kadar bekledi. Kapısı hafifçe çalındı ama duymazdan geldi ve kişi sonunda uzaklaştı. Elinin arkasına bir fırça değdiğini hissetti ve ardından Isobel'in küçük parmakları elinin etrafını sardı.

Bana ihtiyacın olduğunda, ben varım.

Şu lanet bağ. Her zaman bir şeyi kanıtlamaya çalışıyor.

"Şu anda bağı, değil mi?" Sesi yumuşak ve sessizdi ama tonu kuruydu.

Ve tüm bunlara rağmen dudaklarında küçük bir gülümseme hissetti.

"Buraya dondurma ve hüzünlü savaş filmleriyle gelselerdi daha iyi olurdu."

"Hüzünlü savaş filmleri mi?"

"Birbirlerini nasıl teselli ettiklerinden emin değilim."

"Yüz maskeleri, sırt masajları ve Twinkies."

Gözlerini ona dikti. Yukarı doğru bakarken yüzünde hafif bir gülümseme vardı ve onun bakışlarından kaçınıyordu.

"Twinkie'ler diyet planlarında yok," diye homurdandı ve kızın, ses tonunu vücudunun her yerinde hissedebiliyormuş gibi kıvrınması karşısında aletinin seğirdiğini hissetti.

Bağ sayesinde onu hissedebiliyordu. *Karıncalı bir zevk.* Bu, kızın daha önce hissettiği kederden çok daha hoşuna gitmişti.

"Tek alabildiğim cılız bir el sıkma," dedi sertçe, hâlâ ona bakarak.

"Şuna bakar mısın?" Saatini kontrol etti. "İşe gitme vakti geldi."

Ayağa kalkmaya çalışırken onu yakaladı, battaniyelerin arasından çekip çıkardı ve vücudunun üzerine örttü. Kollarını rahatça göğsünün üzerine koydu, çenesini üst üste yığılmış bileklerinin üzerine koydu ve sanki en başından beri istediği buymuş gibi bacaklarını arkasına attı.

Muhtemelen öyleydi.

"İşe geç kalırsan seni kim cezalandırır?" diye . Adam onun kışını tokatladı. "Sen değil."

Bağırdı ve sonra suratını astı. "İyi bir efendi olabilirim. Hanımefendi?

Hanımefendi mi?

Hanımefendi?"

"Evcil hayvan," diye homurdandı, attığı tokadın yatarken giydiği tişörtü yukarı kaldırıp kışının solgun, mükemmel yan kabarıklığını ortaya çıkarması biraz dikkatini dağıtmıştı.

"Hmm..." Düşünüyormuş gibi yaptı, sonunda başını salladı ve sanki ona seçenekler sunuyormuş ve onun da bir seçeneği varmış gibi konuyu geçiştirdi. "Ya ben sana efendim demezsem ama sen bana hâlâ evcil hayvan dersin?"

"Bana ne derdin?" "Mikki."

Bu kadar cesur olduğu için ona bir şaplak daha attı. Onun dikkatini dağıtma ve gülümsemesini sağlama çabaları, vücudunda kafa karıştırıcı bir dizi tepkiye yol açtı. Sertleşti ve kalp atışları hızlandı. Ve canı *yandı*. Göğsü acıyordu. Ruhu acıdı.

Onu o kadar çok istiyordu ki acı veriyordu.

O mükemmel küçük bir melekti ve o da sadece onu korumak için var olması gereken berbat, hasarlı bir canavardı. Ama o bencildi ve daha fazlasını istiyordu.

Onun için resmetmeye cesaret ettiği o rüyayı istiyordu.

Bana ihtiyacın olduğuunda, ben varım.

Bir *efendiden* başka bir şey olabileceğinden emin değildi.

Gerçekten bu kadar basit olabilir miydi? Hiçbir yolu yoktu.

Hızla pozisyonlarını değıştirdi, kendini onun kalçalarının arasına zorladı, eli boynuna kaydı. Onun boynunu *seviyordu*. Diğerlerinin de ona takıntılı olduğunu biliyordu. Onları hep boynunu tutarken, hep ona bakarken yakalıyordu. Uzun ve inceydi, iki yanında onu kendilerininmiş gibi gösteren kalpler vardı.

Onun.

Kahretsin.

"Ya denersem?" diye fısıldadı, onun şok olmuş gözlerine bakarak.

Onun neden biliyordu. Başını salladı ve adamın dudakları ağır bir iniltiyle onunkilerin üzerine düştü.

Vay anasını.

Belki de bu kadar basit olabilir.

Kendini önce geri çekildi ve kızın yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkardı.

Gözlerini işaret ederek, "Lensler," diye emretti. "Ve giyin. On dakika içinde aşağıda olmanı istiyorum."

Adam onu test edecek kadar şerefsizdi ama kadın ayağa fırladı ve ona sahte bir selam verdi. "Emredersiniz *efendim*." Adam misilleme yapamadan odadan dışarı fırladı.

"BEN SAO-YEONG," DIYE FISILDADI ISOBEL'IN ÖNÜNDEKİ KADIN.

arsız bir sır. Yuvarlak elma yanakları ve nazik, parıldayan gözleri vardı, ağarmış saçları dağınık bir topuz haline getirilmişti, kollarında boya izleri vardı.

Isobel'e doğru küçük bir kare itti.

İnce, özenle oyulmuş ahşap bir çerçeve içinde Isobel'in eli büyüklüğünde küçük bir tuvaldi. Isobel bunun ne olduğunu hemen anladı ve kadına hayret dolu bir bakış fırlatmak için gözlerini zorlukla ayırabildi.

"Bu bir Baek tablosu," diye fısıldadı narin çerçeveyi okşayarak.

Annesi onları toplamıştı. Her biri minyatür bir doğayı tasvir ediyordu. sahne ya da bir hayvan, fırça darbeleri o kadar küçük ve narindi ki neredeyse

Görünmez. Her zaman büyüleyici ve son derece ve *binlerce dolar* değerindeydiler.

Elindeki küçük Baek, ormandaki bir geyiğin resmiydi; güneş ışığı tüylerini okşuyor, yemyeşil yapraklar sıcak, ısıltılı bir açıklığın ötesini işaret ediyordu. Yumuşak sarılar ve altın rengi çok güzeldi, geyiğin nazik ifadesi boğazının düğümlenmesine neden oluyordu. Geleneksel Baek çerçevesi tabloyu sarıyordu; en karmaşık küçük desenlerle elle oyulmuş, doğal damarları hâlâ parlayacak şekilde yumuşak bir parlaklıkta cilalanmıştı.

Tabloyu hevesle çevirdi, resmin adını aradı - hepsinde çerçevenin arkasında bir sır gibi zarif altın harflerle damgalanmış bir başlık vardı.

Korunmak için.

Gözlerini, bu resimlerin annesi için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecek olan kadına kaldırdı. Kadın şok içinde ona bakıyordu. Ve... gururla?

"Resimlerimi biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?" Isobel neredeyse küçük hazineyi düşürüyordu. "Sen Baek misin?"

"Baek Sao-Yeong." Kadın sevinçle başını salladı.

"Pekala, Sao-Yeong Gray, şimdi. Ben evliyim. Kocam, Frederik. çerçeveler." Bir adamın elinde kamerayla durup fotoğraflarını çektiği arka duvarı işaret etti.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı ve onlara kocaman bir gülümsemeyle el salladı. Isobel tam bir şok içinde el salladı.

"Annem bu tabloları bayılırdı," dedi çerçevenin izini sürerek.

"Takıntılıydı. Her sanat müzayedesine gider, hep onları bulmaya çalışırdı. Çok nadir bulunurlar -yani-" Isobel garip bir şekilde güldü, biraz şaşkıncı. "-belli ki bunu biliyorsun."

Sao-Yeong gülümsüyordu, elma yanakları kızarmıştı. "Bu kadar popüler olduklarını bilmiyordum."

"Sen..." Isobel ona gözlerini kırıştırdı ve sonra kafasına dank etti.

Üstün yeteneklilerin yerleşim yerleri dışındaki dünyaya hizmet veren işletmeler işletmesine izin verilmiyordu. Sao-Yeong resimlerini yasadışı olarak satıyordu. Bu, resimlerin binlerce dolara satıldığını neden fark etmediğini açıklayabilir. Yetkililer paranın çoğunu cebe indiriyor ve devam etmesine izin veriyor olmalıydı.

"Kendini Google'da aramayı denemedin mi?" Isobel öne doğru eğilerek fısıldadı.

Sao-Yeong da öne doğru eğildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Resimlerim Google'da mı?"

Isobel bu güzel ve tatlı kızıdan faydalanmalarından *nefret ediyordu*, *delicesine* yetenekli bir kadın. Çabucak başını salladı. "Eve gidince bakmalısın, Baek resimlerini araştır-"

"Kilian annesini tekeline almaktan vazgeçmeni rica etmek istiyor," diye fısıldadı Moses, başını onunkinin yanına eğerek.

Şaşkınlık içinde masaya baktı. Sao-Yeong'un önündeki tüm koltuklar boştu ve hepsi onu bekliyordu. Kilian'ın dudakları yumuşak bir sırıtışla .

"Eomma," diye yakındı, ama bunu hoşgörülü bir ses tonuyla yaptı. "Ne yapıyorsun?"

Sao-Yeong daha da kızardı ve hızla ayağa kalktı. "Oğlum gelmememi istedi. Sana küçük aşkımdan bahsedeceğimi düşündü ama ben asla bahsetmem. Kili!" Diğer koltukları atlayarak Kilian'ın önüne oturdu ve masanın üzerinden uzanarak yanaklarını okşadı. "Yemek yiyor muydun?"

Cooper hayranlarının verdiği hediyeleri toplamak için yanlarından geçip gitse de Isobel buluşmanın geri kalanında tabloyu bırakmayı reddetti. Isobel tabloyu kucağında tuttu ve sık sık göz ucuyla baktı. az önce olanlara inanamıyordu.

"Kilian'ı üç yıl boyunca zorbalardan korudum," diye Moses öğleden sonra toparlanırken, "Ama bir resim alabildim mi? Ya da bir teşekkür bile-Sen?"

Kilian kuru bir sesle, "Hiç kimse bana zorbalık etmeye kalkmadı," dedi ve ceketini koluna geçirip kapıya doğru yürüdü.

"Ben senin en iyi arkadaşınım," diye yakındı Theodore. "Ben de bir resim almadım."

Kilian telefonuna bakarak kıkırdadı. "Babamın çektiği tüm fotoğraflar Isobel ve bana ait. Kahretsin bebeğim, aileler seni seviyor."

Elijah, "Sürdüğü sürece tadını çıkarın," diye mırıldandı. "Sırada Redwood Yerleşkesi var."

Niko'nun anlaşması.

Diğerleri Kilian'ın annesinden bir resim alamadıkları için şikâyet etmeye devam ederken ve bir resmi hak etmenin tüm yollarını anlatırken, o ifade üzerinde düşündü.

Isobel, canlı video çekimi için hazırlanırken Oscar'ı kontrol etti ve bir şekilde afterparty'yi bıçaklamadan atlattı

Cooper, tüm turun kendi kişisel zaferi olduğuna dair bir konuşma daha yaptı.

Oscar artık Cooper'ın yakınında olmadığına göre raydan çıkıp Cooper'la kendi başlarına başa çıkmaya çalışmaları ihtimali onu biraz daha az geriyordu ama Niko ve Moses onu hâlâ endişelendiriyordu. Yedi ay önceki Niko bunu çoktan ve özür dilemeden yapmıştı.

Cooper'la nasıl başa çıkacağına çok yakında karar vermesi gerekeceğini biliyordu.

-özellikle de Oscar daha önemli şeylerle meşgulken- ama kesin olarak bildiği tek şey, onlarla turnedeysen onu sabote edemeyecekleriydi. Bu çok açık olurdu. Ironside'a geri dönene kadar beklemesi gerekiyordu ve o zaman onları işaret *etmeden* onu mahvetmenin bir yolunu bulabilirlerdi. Endişesini yatıştırmaya çalıştı

Kendisine hâlâ çok vakti olduğunu söyleyerek durumu geçiştirdi.

Kulübeye döndüklerinde Isobel bitkin bir haldeydi. Teak parti sonrası minibüste sızmış, Braun onu odasına taşıırken Isobel ve Theodore küçük salondaki koltuklara çökmüş, şöminenin üzerindeki televizyonu izliyormuş gibi yapıp aslında Braun'un Teak'in odasından çıkmasını bekliyorlardı.

"Seks yapıyor olmalarına imkân yok," diye mırıldandı Theodore nefesinin , kapıya bakarken yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Isobel saatine bakarak, "Ve geç saatlere kadar konuşmuyorlar," diye ekledi. "Yarım saattir içeride. Kadın *baygın*. Ne halt ediyor bu adam?"

"Taşıyıcı annelik mi?" Theodore'un kafası karışmış gibiydi. "Sorun yok, değil mi?"

Bunu durdurmalı mıyız?"

"Hiçbir fikrim yok." Isobel saatini tekrar kontrol etti. "Teak onu sarhoş bir köpek yavrusu gibi takip ediyor. Sanırım umursamıyor? Fark ettiniz mi? Geçen gün onu banyoya kadar takip etmeye çalıştı."

"Sophia'ya sordun mu?" diye alçak sesle sordu Moses mutfağın önünden geçerken, onlara tuhaf bir bakış attı.

Isobel cevap verdi, "Tek önerebileceği bir taşıyıcı anneydi, zaten herkes de bunu söylüyordu. Sophia ve Bellamy'nin birlikte olduğunu biliyor muydun?"

"Sophia bunu biliyor mu?" Theodore sırtarak sordu.

Moses boş koltuklardan birine çöktü ve hâlâ bakmakta oldukları Teak'in yatak odasının kapısına göz attı. "Biz neyiz ne yapıyorsun?"

Elijah odaya girdi ve Isobel'in diğ er tarafına çökerken onlardan önce cevap verdi. "Braun'un orada ne yaptığını merak ediyorum."

"Eminim bizimle   v n yordur," dedi Theodore. "Bunu duymaktan bıkmayan tek kişiye."

Elijah, "Bilinci yerinde olmayan biri," diye onayladı. "Bu muhtemel bir senaryo. Eğ er bize bir kez daha 'onun çocukları' derse, cinsiyetimi değ iştirir ve Alfa unvanımdan vazgeçerim."

"Senin için artık çok geç," dedi Isobel ona. "Theo'dan sonra onun ikinci favorisisin. Seni asla .   ok hesaplı ve sinsisin."

"Değ er vermek için ne tuhaf nitelikler," dedi Elijah sıkıntıyla. "Theo'da ne buluyor?"

"Neyi g  rm y r?" Theodore omuz silkti. "Ben tam bir paketim." "Vay canına." Moses ona baktı. "Buna gerçekten inanıyorsun, değ il mi?"

Theodore ona sırtıttı. "İnanmamak zor."

Mikel adım adım ilerledi ve koridorda, televizyon izliyormuş gibi yapmaktan vazgeçmiş olan Teak'in kapısının hemen önünde durdu.   nce arkasına, sonra da onlara baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Neden hepiniz hala resmi kıyafetler içindesiniz?"

Kahretsin. Eğ itime geç kalmışlar.

"Bu akşamki antrenman iptal edilmedi mi?" Moses şaşkın g  r n y rdu. "Ben de   yle duydum." Theodore çenesini okşayarak onayladı. "Elijah?" "Ben de duydum." Elijah koltuğa geri yaslandı, kolunu hafıf e

Isobel'in kalçalarına sarılmıştı. "Carter?"

Mikel ona bakıp bir taraf seçmesini beklerken Isobel yutkundu. "Evet, iptal edildi," diye ciyaktı.

Mikel gözlerini tavana dikti, ama onlara bir emir verip iki kat daha fazla çalıştıracağına söz vermek yerine i  geçirdi ve başını salladı.

"Film gecesi o zaman."

"Gerçekten mi?" Isobel canlandı.

Telefonunu çıkararak mutfağa doğ ru yürüdü. "Hepinizin bir molaya ihtiya ı var. Diğ erlerine mesaj atacağım."

tüm minderleri ve yataklardaki tüm yastıkları sürükleyerek kulübenin arka tarafına sıkışmış küçük sinema odasına yığ dılar. Sadece dört koltuk vardı ve bu koltuklar Kalen, Mikel, Cian ve Niko tarafından hemen kapıldı. Theodore, Moses, Elijah ve Gabriel ise

kanepenin minderlerini yere serdi ve battaniyeleri herkes arasında paylaştırdı. Isobel, Theodore'a katılmak için Moses'ın üzerinden atlamaya çalıştığında, Moses onu bacaklarının arasına çekti.

"Seni her zaman yakalıyorlar," diye savundu kız soru dolu bakışlarla ona bakarken.

Bağlarını yatıştırma ihtiyacı hissettiklerinde kendisiyle iletişim kurmaları için tamamen onlara güveniyordu, bu yüzden -sözsüz ya da başka türlü- ilgi istediklerinde minnettar oluyordu. Eğer istemezlerse onlara ilgi göstermek istemiyordu.

Kadın ona doğru gevşedi ve Mikel mevcut filmler arasında gezinmeye başladı ve hüzünlü bir savaş filminde karar kıldı.

Nefesinin altında kıkırdadı.

"Komik olan ne?" Moses kollarını kızın beline dolayarak onu göğsüyle aynı hizaya çekti ve dudakları kızın başının tepesine değdi.

Kollarını adamın kaslı kalçalarına doğru uzattı ve dalgınca adamın giydiği salon pantolonunun kumaşını .

"Bu Mikel'in kaynaşma seansı fikri," dedi. "Hüzünlü savaş filmleri."

"Neden hüzünlü savaş filmleri?" Theodore başını geriye doğru eğerek sordu

Mikel'in görüntüsü.

"Ben nereden bileyim?" Mikel homurdandı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Hayır, hayır." Theodore kıkırdadı. "Hüzünlü savaş filmleri mükemmeldir. Bağ kurmaya devam edin."

Moses'a yaslandı ve onun tatlı, ezilmiş yaprak kokusunun yavaşça etrafına yayılmasının tadını çıkardı. Başını yana çevirerek burnunu onun gömleğine sürttü ve kolları onun etrafında sıkılaştı.

Bacaklarının arasında bir nabız atışı ve odada artan bir gerilim vardı, sanki herkes aniden uyarılmasındaki ani yükselişin kokusunu alabiliyordu. Elinde değildi. Moses onu tahrik ediyordu. Her zaman tahrik etmişti... ve sorun da buydu. Onu *çok* fazla tahrik ediyordu. Bu onu korkutuyor, her zaman geri çekilmesine neden oluyordu. Yanağını onun gömleğine sürterek düşüncelerini yatıştırmaya çalıştı.

Hiçbir yere gitmiyorum. Sesi bağ aracılığıyla zihnine . *Sadece rahatla, Illy.*

Biraz döndü, kıvrılırken kollarından birini onun ortasına dolayacak kadar. Tıpkı diğerleri gibi o da ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Kullanmak

Takma adı, her şeyin iyi olduğuna ve rahatlayabileceğine dair gizli bir şifre gibiydi.

Endişelenecek bir şeyi yoktu.

BOYFRIEND DENEYİMİ

CERRAH GEMİDE. ANLAŞMAYLA İLGİLİ HER ŞEYİ BANA GÖNDER.

Doktor Lily'nin üzerinde.

Isobel başını kaldırdı ve odanın diğer ucundaki babasının gözleriyle karşılaştı. Ona başını salladı ve sonra başka bir arama yapmak için telefonunu kaldırdı. Mesajı hızlıca ekran görüntüsüne aldı ve Oscar'a gönderdi, Oscar'ın cevabı birkaç dakika sonra geldi.

Oscar: Şimdi sana her şeyi e-posta ile göndereceğim.

İkinci bir mesaj için uğraşırken gibi küçük yazı balonu bir belirip bir kayboluyordu. Orada durdu ve bekledi - zaten koreografiye geri dönmeden önce kısa bir ara vereceklerdi.

Birkaç dakika yazıp sildikten sonra nihayet bir mesaj daha gönderdi.

Oscar: Teşekkür ederim.

Ona Lily'ye yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalıştığını söylemişti ama henüz bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Plan daha somut hale gelene kadar beklemeyi düşündü ama artık bir doktorları olduğuna göre bu kaçınılmaz görünüyordu, bu yüzden derin bir nefes aldı ve hızlıca bir mesaj yazdı.

Sonra da sildim.

Sonra tekrar denedim ve tekrar sildim. Sonra onu aradım.

"Acı vericiydi," diye mırıldandı, ilk zil sesinde telefonu açarak. "İşinin ortasında değil misin?"

"Sadece kısa bir mola veriyorum. Bazı önemli şeyleri kaçırıyorsun, biliyorsun.

Bugün, Cian'ın her dönüşümüzde yanlış yöne gittiğini fark ettik."

"Köprü dönüşü mü yoksa sona yakın olan mı?"

"Köprü dönüşü."

Oscar kıkırdadı, sesi yorgun geliyordu. "Ben de aynı şeyi yapıyordum. Sen burada olmayınca daha zor oluyor. Lily senin yerini doldurmaya çalışıyor."

Arka planda küçük, kadınsı bir sesin bir şeyler ciyakladığını duydu. "Bu işte harika olduğunu iddia ediyor ve ben de şu konuda berbatım emirler," diye aktardı Oscar. "Başka ne kaçırdım?"

"Kilian'ın annesi kelimenin tam anlamıyla dünyaca ünlü bir sanatçı ve tüm ailesi bunun farkında bile değil. Ona Google'da ne araması söyledim ve Kilian yerleşim yerinden eve döndüğünden beri bütün öğleden sonra ona kendisiyle ilgili makaleler gönderiyor. Çok heyecanlandı. Yetkililer tarafından kazıklanmasına rağmen."

"Nasıl öğrendin?"

"Bana minyatürlerinden birini verdi. Bu arada, sadece ben. En sevdiğim benim."

Homurdandı. "Bu bir tema gibi görünüyor. Başka ne kaçırdım?"

"Oscar mı o?" Moses tam arkasından sordu. Kadının kalçalarını kavradı, onu döndürdü ve telefonunu kulağından çekip hoparlör düğmesine bastı.

"Hey," dedi.

"Selam," diye cevap
verdi Oscar. Ve sonra
hiçbir şey.

"Oscar telefonda mı?" Kilian diğer tarafında belirerek sordu.

"Bir resim alabilir miyim?" Oscar birkaç sessizlikten sonra sordu.

"Kuyruğa katılmanız gerekecek." Kilian başını iki yana salladı.

bıkkınlıkla dudakları kıvrıldı. "Tanıdığı herkese ünlü olduğunu söylüyor ve şimdi hepsi Baek'i görmek için sokakta sıraya giriyor.
minyatür."

Oscar eğlenir gibi bir ses çıkardı.

"Oscar mıydı o?" Cian, Moses'ın yanında durup dirseğini diğer Alfa'nın omzuna sordu.

Oscar'ın bir şey söylemesini beklediler ama söylemedi.

"Yemin ederim ki Isobel'in kulağını , " diye homurdandı Moses.

Isobel hoparlör düğmesine tekrar dokunarak telefonu tekrar kulağına götürdü. "Herkes merhaba diyor ama aslında seni bir sebepten dolayı aradım." Sesini alçalttı ve daha sessiz bir köşeye kayd. "O doktor sadece ikinci bir görüş değil. Ameliyatı yapmayı kabul etti. Los Angeles'ta bir hastanede."

"Bunu karşılayabilmemin imkânı yok." Oscar'ın sesi de alçaktı. Gergin.

"Faturayı babam ödeyecek. Ona biriktirdiğim her şeyi alabileceğini ve geri kalanını taksitler halinde ödeyeceğimi söyledim. Yapabiliriz. Mikel'in yerleşim yerine gitmeden hemen önce seni almaya geldiğimizde onu jete kaçar. Hastaneden arabayla sadece birkaç saat uzaklıkta. Elijah zaten ona sahte bir doğum belgesi hazırladı. Doktor babam için bazı torpiller tek ihtiyacımız olan bu."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve tekrar konuştuğunda kaba sesi kırıldı. "Sana ödeyeceğim. Sahip olduğum her şey senin. Şu andan ölene kadar her şey senin, tamam mı?"

Bunu kabul etmesine imkan yoktu, ama kabul edeceğini de biliyordu. Birine bu kadar borçlu hissetmek onu çıldırtıyordu, bu yüzden sessizce "Tamam" dedi. "Bu gerçekten oluyor mu?" diye sordu, o kadar alçak sesle ki neredeyse duyulmuyordu. "Ona henüz söyleme," diye yalvardı Isobel. "Hâlâ anlatmam gereken bazı ayrıntılar var."

Onu yerleşim yerine nasıl geri götüreceğimiz gibi. Elijah birkaç fikri olduğunu söyledi ama daha ileri gitmeden önce babamın doktoru ikna edip edemeyeceğini görmeyi bekliyorduk."

Diğerlerini gördü; muhtemelen bağ sayesinde onun önemli bir işin ortasında olduğunu hissederek işe geri dönmüşlerdi.

"Ona henüz söylemeyeceğim," dedi Oscar. "Onu bu şekilde umutlandıramam. Keşke senin yeteneğin bende de olsaydı." Son kısmı alçak sesle homurdanarak söyledi. "Sen geldiğinden beri neredeyse hiç yemek yemedi. Sadece hissettiği her şeyi ortadan kaldırmak istiyorum."

"Sanırım ilk defa biri bana bunu söyledi." "Senin yeteneğini istediklerini mi?"

"Genellikle istedikleri havalı olanlardır. Görünmezlik ya da Bellamy'nin sadece sevimli bir parti numarasıymış gibi davrandığı zihinle konuşma gibi."

"Neden Bellamy hakkında konuşuyoruz?" diye homurdandı alçak sesle. Kadın kıkırdadı. "Aklıma gelen ilk örnek."

"O herif seni her güldürdüğünde onu öldürmek istiyorum."

"Daha komik olmayı deneyebilirsin," dedi kayıtsızca.

"Çok komik biriyim. Dövüşlerimden birine gelmelisin. Moladan önce bir adamın burnunu patlattım."

"Ve bu.. komik miydi?" diye sordu.

"Gördüğüm en komik şeydi."

Kadın güldü ve adam derin bir nefes verdi. "Bu sahte miydi?" diye sordu.

"Asla bilemeyeceksin," diye karşılık verdi. "Gitmem gerek. Mikki düşüncelere dalmış

Bu gece bana odanın öbür ucundan kaç sınav çektirecek?"

"Ona şimdi de Mikki mi diyorsun?"

Mikel'in gözleri kısıldı.

"Sadece beni duyamadığı zaman," diye ciyakladı.

"Dudaklarını okudu, değil mi?" Oscar'ın sesi onunla eğleniyor . "Evet," diye inledi. "Bu gece çok ağrım olacak."

Hayal kırıklığına uğramış, çakıllı bir ses çıkardı. "Bu çok adice."

Mikel ona parmağıyla işaret edince telefonu hemen kapattı. Gergin bir şekilde koşarak gruba geri döndü.

"Sanırım Oscar olmadan yapabileceğimiz kadar pratik yaptık," diye açıkladı Mikel. "Hadi 'Fix Me'ye geçelim."

İlk albümlerinin ilk şarkısı dans ağırlıklıydı, ancak ikinci şarkıları "Fix Me" bir baladdı ve bunun vokal olarak en çok odaklandıkları seçenek olacağına karar vermişlerdi. Ne kadar sıkı çalışırlarsa çalışsınlar, dans ederken bu şarkıyı seslendirmeleri mümkün değildi. Sadece dördü bu şarkıyı söyleyecekti ve hepsinin şarkı söyleyip dans etmesini gerektirmeyecek kadar teknik bir işti. Ayrıca odak noktasının şarkıdan uzaklaşmasını da istemiyorlardı. Kalen sözleri yazmış, Mikel parçanın yapımcılığını üstlenmişti ve demoyu duyar duymaz hepsi şarkıya aşık olmuştu. İlk kez şarkı söylerken gerçekten *heyecanlanmıştı*.

"Bence girmelisiniz," dedi Kalen, yerdeki noktaları işaret ederek. "Cian, sonra Theo, sonra Isobel ve Kilian burada." Ana şarkı grubu.

Sıraya dizildiler ve Mikel hepsine mikrofon uzattı. "Hareketsiz durmaya alışık olmadığınızı ve duygularınızı bedenlerinizle yansıtmaya alışkın olduğunuzu biliyorum, bu yüzden ifadeleriniz üzerinde çalışmamız gerekecek. Bu şarkının klibini çekerken -ve yapacağımız tüm gösterilerde- kameralar her şeyi yakalamak için tam yüzünüzde olacak."

Ona başlarıyla selam verdiler ve Isobel, Cooper'ın çekimler için hazırladıkları geniş güneşlenme odasına geri döndüğünü gördü. O sırada

Telefonda sessizce konuşurken gözleri otomatik Isobel'e kayıyor, sonra da diğerlerinin etrafında dolanıyordu.

Ona ilaç verdiği geceden beri hâlâ onunla konuşmaya çalışmamıştı. Neredeyse kasıtlı olarak mesafesini koruyor gibi görünüyordu ama bu onu rahatlatmak yerine korkutuyordu.

"Gidelim," dedi Kalen ve fon müziği çalmaya başladı.

Kilian şarkıyı açtı, sesi tatlı, yumuşak bir fısıltıydı. Sesi savunmasız ve güçlüydü, her zaman nefesini kesen güzel bir kontrasttı. Sesini yansıtabiliyor ve sesi hafif bir hava fırçası gibi tutarken uzatabiliyordu ve bu her tüylerini diken diken ediyordu. Ayrıca daha derin bir tonu vardı, ancak bunu çok fazla kullanmıyordu çünkü diğerlerinin güçlü baritonları vardı.

Mikel kameraları göstererek, "bakmayın," dedi. "Objektife ya da ön tarafa bakın."

Şarkı söyleme sırası Isobel'e geldiğinde Kalen arka plağı durdurdu. "Hepiniz kendinizin çok farkındasınız. Theo, orada kal. Geri kalanınız gelip izlesin."

Onları kameraların arkasındaki ekrana götürdü ve burada Theodore'un yüzünün yakın çekimini izleyebildiler.

"Herkesin rolünü söyleyebilir misin?" Kalen seslendi.

Theodore omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. Elbette yapabiliirdi. Demo şarkılarının kendi başına söyledi.

Kalen şarkıyı yeniden başlattı ve Theodore, Kilian'ın sesini korkunç derecede iyi taklit ederek şarkı söylemeye başladı. Kamera yüzüne o kadar yakınlaştırılmıştı ki, onu bulunduğu ortamdan çıkardı ve asla yüz ifadesinden, etrafı mürettebat ve ekipmanla çevrili rastgele bir güneşlenme odasında oturduğunu tahmin edebilirdi.

Sahnenin ortasındaymış gibi görünüyordu, açık bir spot ışığının altındaydı.

binlerce insan nefesini , onun her tatlı İçine çekti ve seksi bir şekilde törpüledi. Gözlerindeki fırtına sessizdi, irisinin grisi içindeki daha koyu renk dalları yüksek çözünürlükte göze .

"Isobel'in bölümünü atla," diye Kalen.

Theodore, Kilian'ın bölümünü bitirdikten sonra başını eğdi, gözlerini kapatırken uzun, siyah kirpikleri aşağı doğru indi, sadece arka planda çalan şarkı olmasına rağmen Isobel'in şarkı söylemesini dinliyormuş gibi en küçük hareketlerle hafifçe sallandı. Gözlerini açtığı anda şarkının sözlerini mırıldandı, gözbebekleri genişleyip daralırken

tekrar odaklandı, kamerayla kısa bir göz teması kurarken dili dudaklarını nemlendirmek için dışarı çıktı. Isobel'in midesi bulandı, içinde karıncalanmalar başladı. Mikrofonun üst kısmını kavradı, Cian'ın hırıltılı baritonunu taklit ederek tekrar şarkı söylerken dudakları mikrofona sürtündü. Onların seslerini bu kadar mükemmel bir şekilde taklit edebilmesi hayret vericiydi. Şarkı boyunca hareket etti, Bazen şarkı söylüyor, bazen sallanıyor, bazen gözlerini kapatıyor, bazen de kelimeleri ağzında geveliyor, kamera ile nadiren göz teması kurduğu anlarda nefesini tutup tekrar bakmasını bekliyormuş gibi hissediyordu. Şarkıyı bitirdiğinde mikrofonunu tekrar yanına yatırdı ve yaptığı *şey hiçbir şey değilmiş* gibi telefonunu kontrol etti.

"gereken bağlantı bu," diye açıklıyor Mikel. "İnsanların sadece siz ve onlar gibi hissetmelerini istiyoruz - onlara sahneden şarkı söylüyormuşsunuz gibi değil, sanki onlarla bir odada yalnızmışsınız, sadece birkaç metre ötedeymişsiniz, ruhlarına bakıyormuşsunuz ve şarkı söylüyormuşsunuz gibi onlarla iletişim kurmak. Anladın mı?"

"Anladım," diye kabul ettiler ve yerlerine geri döndüler.

Öğleden sonrasının geri kalanını şarkı üzerinde geçirdiler, yarım saatlik bir ara verdiler ve ardından Kalen ve Mikel ile antrenman yapmak için iki gruba ayrıldılar. O yapardı gününü böyle bitirmeyi çok isterdi ama halletmesi gereken bir mesele daha vardı, yüzden duşa girdikten sonra Elijah'ın kapısını çaldı.

Kadın içeri girdiğinde adam çoktan yatmıştı, tableti kucağında, saçları hâlâ nemli, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Kapı aralığının yarısında durdu. "Geri gelebilirim-"

"Konuşmamız gerek," dedi adam açıkça.

Kapıyı kapattı, yatağın ucuna tünedi, bacaklarını katladı, su şişesini dizinin üzerinde zıplattı. "Lily'yi Arkansas'a nasıl geri götürebileceğimize dair bazı fikirlerin olduğunu söylemiştin?"

Başını salladı ve tabletini üzerine koydu. Düşünceli bir şekilde ona baktı, siyah çerçeveli gözlükleri onu daha da yakışıklı gösteriyordu. Yüz hatlarını mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu.

"Peki ya Bellamy?" diye sordu onu şok ederek. "Ailesi San Bernadino Yerleşkesi'nden. İstedığı gibi gelip gidebilir ve Sophia'yla birlikte orada kaldığını söylememiş miydin?"

Isobel başını salladı, zihni olası senaryo üzerinde dönüp duruyordu.

"Lily için bir pasaport hazırlatabilirim," diye devam etti Elijah, "ve onu ticari bir uçuşla geri götürüp Ozark Yerleşimine gizlice sokabilir. Sao-Yeong'un resimlerini kaçıran şirketin ülke çapında yerleşim kantini teslimatları yaptığı ortaya çıktı. Ve sadece 'u sömürmüyorlar. Kamyonetlerinden birini kasabada bırakıp yirmi dört saatliğine unutmaları için onlara isimsiz şantaj yapabilirim. Bellamy Lily'yi arkaya saklayabilir ve arabayı doğruca kasabaya sokup tekrar geri çıkarabilir."

"Vay canına." Ona gözlerini kırıştırdı.

"Korkunçsun." Adam hiç tepki vermedi, sadece

"Biliyorum" dedi.

"Bellamy'nin bunu kabul etmesini nasıl sağlayabilirim?" diye sordu. "Arkadaşız ama *o kadar* da yakın değiliz. Ve o ve Oscar gerçekten anlaşıyorlar."

Elijah, "Onu Braun'la olan anlaşmaya dahil et," dedi. "Şimdilik arka planda kalıyor olabilir ama aptal değil. Artık biz bir grup olarak yarıştığımıza ve insanlar da bir grup olarak yarıştığına göre, o aslında kazanma açısından üçüncü sırada."

Isobel hafifçe başını sallayarak, "Yani artık geri dönemez," diye düşündü. "Babası buna izin vermez. Ve oyunculukta uzmanlaşıyor - yani babamın filmlerinden birinde bir cameo çok büyük olurdu." Başını salladı. "Haklı olabilirsin. Onu arayacağım."

Telefonunu pijama şortunun kemerinin içine yerden çıkardı. Bellamy'nin yüzüne baktı ve telefonunu yukarı çekerek dizinin üzerine koydu, ama telefon hemen tekrar yatağa doğru itildi.

"Alo?" Bellamy cevap verdi, ses boğuktu.

Elijah kaşlarını çatmış ona bakıyordu, soğuk gri gözleri yumuşak pamuklu atletini çevreleyen dantele kaydı... ve sonra daha da aşağıya, pamuğun göğüslerinin kabarıklığını nasıl ortaya çıkardığına. Sütyen giymemişti ve meme uçları kumaşın altından hafifçe dışarı çıkıyordu.

"Helloooo?" Bellamy çizdi.

Elijah tişörtünü Isobel'e fırlatmadan önce yumuşak bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. Isobel telefonu almak için uğraşırken tişörtü kafasına geçirdi.

"Özür dilerim, merhaba." Yüzüne doğru geri çekti. "Seni düşürdüm."

"Tur nasıl gidiyor?" diye sordu. "Sonunda hepiniz Sato'ya akıl erdirebildiniz mi?"

spot ışıkları altındaki bir hayat için *tamamen* uygunsuz olduğunu düşünüp onu geride mi bırakayım?"

"Pek sayılmaz." Ona sıkılmış bir bakış attı. "Ama aslında... ben de onun için aramıştım."

Kaşları havaya kalktı, yüzü yana döndü. Dalgali kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "İlgimi çekti. Dinliyorum. Sende benim tam *hey*," Telefonu bıraktı ve onu tavana bakarken bıraktı. "O *benim* hamburgerim, seni küçük fahişe."

"Yine de benimkine çok benziyor," dedi Sophia'nın sesi telefonun içinden.

Bellamy geri döndü ve telefonu tekrar eline aldı. "Beni In-N-Out'a götürmeye zorladı," diye homurdandı. "Korumalar şüphelenmeye başladı. Resmen hamburgerlerden birini aradılar ve içkimi döktüler."

Isobel yüzünü buruşturdu. "Yani... profesyonel bir kaçakçılık işi almak istemiyor musun?"

Saçlarını tekrar kulağının arkasına sıkıştırdı. "Tamam, şimdi *gerçekten* tüm dikkatim sende."

"Oscar'ın kız kardeşi hasta. Onu gizlice Los Angeles'taki bir hastaneye götürmemiz gerekiyor, o kısmı hallettik. Ama ameliyattan sonra onu bir şekilde Arkansas'a geri götürmeliyiz."

"Carter." Bellamy ters ters baktı. "Bugün bir kola öldürdüm. Beni bir insanın başına koymayın."

"Bir planımız var," diye söz verdi ona. "Tek yapman gereken sahte bir pasaportla Los Angeles'tan ticari bir uçuşta ona eşlik etmek, şehirden bir kantin minibüsü almak ve yerleşim yerine götürmek. Hepsi bu kadar."

"James Bond'da ne var?" diye sordu, dudaklarından kısa bir kahkaha döküldü. "Kendini duyuyor musun, seni kaçık?"

"Karşılığında," diye devam etti, onu görmezden gelerek, "babamın önümüzdeki yaz tatilinde çekeceği bir filmde rol alacağız. Ve galaya birlikte gideceğiz."

Yüzündeki mizah ifadesi kayboldu ve yerini ciddi bir düşünce aldı. Sophia çerçeveye girdi, Isobel'e dar gözlerle baktı, elinde yarısı yenmiş bir hamburger tutuyordu.

"Oscar'ın kız kardeşi küçük bir çocuk, değil mi?" Isobel başını salladı.

Bellamy hamburgeri onun elinden kaptı. "Şimdi kıskanabilirsin ve Açım," dedi ve kocaman bir ısırık aldı.

". " Tekrar kameranın dışına fırladı. Ancak bir saniye sonra, bir terlik Bellamy'nin yüzünün yan tarafına çarptı.

İç çekerek hamburgeri uzattı ve kızın elleri yeniden ortaya çıkararak hamburgeri kaptı.

", " dedi. "Yapacağım. Braun'un filmi için bir sözleşme istiyorum. Yazılı olarak istiyorum."

"Tamamdır."

"Giydiğin tişörtün olduğunu biliyorsun, değil mi?" Aşağı baktı ve boynundaki etiketi gördü. "Oops."

"Sadece meraktan soruyorum, aradığınızda üzerinizde ne vardı? Üzerini değiştirmek için telefonu kapatmadan önce."

"Bu gömlek, ama ters değil."

Bellamy, "Bu mantıklı," diye . " kim oturuyor?" "Hiç kimse," diye yalan söyledi. "Denetimsiz telefon görüşmesi yapmama izin var, biliyorsun."

"Hangisinin kontrol edebileceğine karar vermeye çalışıyorum. Birkaç saniye önce ne giydiğini sorduğumda ortaya çıkmaktan kendilerini alamadılar - o zaman onu kesinlikle yakaladığımı düşünmüştüm."

Isobel gözlerini devirdi.

"Gabriel," diye tahmin etti, hiç tereddüt etmeden. "Hayır."

"Elijah?"

"Hayır."

"Göz kırptın. Bu Elijah. Çok kötü bir yalancısın."

Kaşlarını çatı. "Ben harika bir yalancıyım."

", bana bir yalan söyle," diye . "Eski dostun Bellamy'ye kocaman bir yalan söyle, Carter."

"Biliyor musun, Sophia dün gece bana mesaj attı," dedi.

Telefona doğru eğildi ve yan tarafındaki bir şeye göz attı. "Ne dedi?" diye fısıldadı. "Beni seviyor, değil mi? Sadece nefret gibi *görünen* bir şekilde. Değil mi?"

"Dostum. Bu bir yalandı. Sen iyi misin?"

"Bu çok kabaydı." Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Elijah seni cezalandırmalı."

Sen zalim ve kalpsiz bir insansın. Silva'nın senin resmine dart attığını biliyorsun, değil mi?"

"Vay be. Keşke biz çıkarken de böyle bir tutku gösterseydi."

Bellamy güldü. "Şimdiye kadar tanık olduğum en az tutkulu ilişkiydi diyebilirim ama... Elijah ve Ellis'i gördüm." Bir misilleme bekledi

Isobel'in karşısında oturan ve ifadesiz bir şekilde ona bakmaya devam eden Alfa'dan. Bellamy bir tepki alamayınca hayal kırıklığı içinde oflayıp pufladı.

", bırakayım da sen kağıtlara not vermeye devam et," dedi.

"Tekrar tahmin et."

"Karmaşık denklemler mi çözüyorsun?" Gözlerini kısarak ona baktı. "İnsan denekler üzerinde deney yapmak mı? Bu adamın boş zamanlarında ne yaptığını bilmiyorum."

Elijah hâlâ duygusuz bir ifadeyle, "Okumayı seviyorum," dedi.

"Heyecan verici." Bellamy kamera dışındaki bir şeye baktı. "*Emin* misin hepsini beceriyor mu?"

"Tanrım," diye mırıldandı Isobel, gözlerini kapatarak. "Bunu kaç kişiye söyledin?"

"Hiç kimse." Sophia tekrar çerçevede belirdi. "Bu salak hariç. Aslında çok sağduyulu biri, söz veriyorum."

"Peki bu nasıl çalışıyor?" Bellamy sordu. "Her birine haftanın bir gününü atamak için bir piyango var ve diğerleri sadece kaçırıyor mu?"

"Evet." Isobel'in ses tonu kuruydu. "Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Her Pazartesi gecesi bir loto düzenliyorum."

Göz ucuyla Elijah'ın yarı gülümsemesini yakaladı.

"Pekâlâ, bu aydınlatıcı oldu." Bellamy Sophia ile bakıştı. "Gidip kaçakçılık pratiği yapacağız..." Sophia'ya kaşlarını kaldırıp bekledi.

"Tacos," diye karar verdi.

Bellamy kameraya , "Beni sadece fast food için kullanıyor," diye açıkladı.

"Biliyorum," dedi Isobel ona. "Hoşça kal."

Telefonu kapatıp bıraktı ve derin bir iç çekerek ellerinin üzerine yaslandı. Elijah yatak başlığına yaslanmış, gevşek bir şekilde kollarını çıplak göğsünün üzerinde birleştirdi.

"Diğer hakkında konuşmalıyız," dedi.

Hızla su şişesini kaptı ve ağızlığını açarak gergin bir şekilde içmeye başladı. "Tamam," diye mırıldandı.

"Gabe, Niko ve bana olanlar çok karmaşık," dedi. "Niko her şeyden sorumlu hissediyor çünkü yetimhaneye bir ilgisi yoktu. Biz istismara uğrarken, o ailesi tarafından korunuyordu. Gabe'in yeteneğini nasıl engelleyeceğini anlaması biraz zaman aldı ama bana Niko'nun tüm olayı çarpıtarak kafasında değiştirdiğini söyledi."

gerçekte olduğundan daha fazla sorumlu olduğunu düşündü. Oraya geri dönmemizi *kendi* fikri haline getirdi. Ama değildi. Benim fikrimdi. Elinden gelse o adamı öldürme sorumluluğunu üstlenecekti ve bunu sadece yüksek sesle söylemeyecekti. O

eğer kendini bu kadar kandırabilseydi bunu kendi içinde yapardı. Değer verdiği insanlar incindiğinde, bunu sahiplenir. Bunu içine atar ve kendi hatası haline getirir. Yalan dedektörü olması gereken biri olarak, kendine tanıdığım herkesten daha fazla yalan söylüyor."

Beklediği şey bu değildi. Sözü kesmek istemediği için hafifçe başını salladı ve o da devam etti.

"Bize satılan yetkililer Üstün Yetenekli insanların kirli olduğunu düşünüyordu. Bu çok kullandıkları bir kelimeydi. Gabe'in zihninde sık sık duymak zorunda kaldığı bir kelimeydi bu - onun kirli olduğu, bir hayvan gibi olduğu. İnsandan daha az. Nadir bir meta ama yine de bir meta. Bu hissi anladığınızı biliyorum. Bu sesleri engellemek ve yeteneğini kapatmak için çok çalıştı, ama gerçek şu ki, onu asla kendisinden *tamamen* ayıramadı. Ortalama bir insandan daha anlayışlı olmasının bir nedeni var, tıpkı grup hiyerarşisinde alt sıralarda olmama rağmen insanların beni dinlemesinin ve bana itaat etmesinin bir nedeni olduğu gibi. Sadece zeki olduğumuz için değil. Theodore kendini yeteneklerinden soyutlasa bile yine de çekici olacaktır. Eğer Moses kendini keserse, yine de herkesle tartışacak ve sorun çıkaracaktır. Dürüst olmak gerekirse, Maya bize bu ikisi hakkındaki gerçeği söyleyene kadar bunu tam olarak anlamamıştım. Ama şimdi görüyorum ki bu her zaman bizim kim olduğumuzun bir parçası olacak."

"Bu mantıklı," dedi yumuşak bir sesle.

"Yeteneğimi neden kullandığımı anlıyorum." Ona çok sakın bir şekilde baktı, dumanlı, baharatlı kokusu sakinleştirici bir merhemdi, ona sanki sıcak ve güvenli bir yer. "Bazen bu grupta kaybolmuş hissediyorsunuz, tüm bu güçlü kişiliklerle insanların geri adım atıp onlara söylediğinizde sizi dinleyeceklerine güvenmiyorsunuz. Bir kriz durumunda değil. Beni, Mikel'i ya da Kalen'i dinledikleri gibi değil."

"Beni suçlayabilir misin?" İçi boş bir şekilde kıkırdadı. "Cooper olayından sonra mı?"

"Hayır, seni suçlamıyorum." Başını iki yana salladı. "Haklısın, ne yazık ki. Size birbirimize davrandığımızdan daha farklı davranıyoruz. Sizi saklıyor, koruyor ve isterseniz de istemeseniz de intikamınızı almaya yemin ediyoruz."

"Son altın külçenizi koruyan ejderhalar gibi," diye alaycı bir şekilde kabul etti. "Bunun için özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Kontrol etmeye çalışıyoruz."

"Biliyorum... ve korunduğum için *nefret etmiyorum*."

"Bu yüzden hepimiz güçlerini kullanman gerektiği konusunda hemfikiriz" - piercing'inin saklı olduğu göğsünü gösterdi - "ne zaman ihtiyacın olduğunu hissedersen. Benim ve Gabriel'in güçleri de buna dahil. Eğer dik kafalıysak, Alfa hislerimize yenik düşmüşsek ya da bağa boyun eğmişsek, o zaman kendi gücümüzü bize karşı kullanın. Dinlememizi sağla. İtaat etmemizi sağlayın. Yapmanız gerekeni yapın. Sen de güçlüsün Isobel."

Gözlerine dolan ani yaş hissini gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı, sıcak bir rahatlama hissi tüm vücuduna yayıldı.

"Başının belada olduğunu mu düşündün?" Elijah zarif kaşlarını kaldırarak sordu, muhtemelen bağ aracılığıyla onun duygularını hissediyordu.

Omuz silkti. "Belki. Biraz. Evet mi?"

Kıkırdadı, dikkati bir an için kızın katlanmış bacaklarına kaydı. "Mikki'nin seni çoktan cezalandırdığını sanıyordum?"

"Bu konuda..." Sesini alçaltarak dudağını çiğnedi. "Hoşlanmadığı bir şeyi *her* yaptığımda bu olacak mı?"

Nedense Elijah güldü. *Yüksek sesle*. Başını geriye attı, geniş omuzları yatağa çarptı. O kadar çok güldü ki gözleri yaşardı ve kızın şok olmuş yüz ifadesine bakarken gözyaşlarını sildi.

"Özür dilerim," demeyi başardı, hâlâ kıkırdamaya karşı koyuyordu. "O piç, onu her üzdüğünde bir olay çıkacağını düşünerek oradan çıkmaya izin mi verdi?"

"Bir sahne mi?"

"Cezalıymış gibi davran."

"*Rol yapmak mı?*" Başını iki yana salladı. "Hayır, bu gerçek bir cezaydı."

"Ah, tatlım." Adam ona öyle acıyarak baktı ki, kız ona vurmaya çalıştı. Paslanmaz çelik su şişesini ona uzattı, ama adam onu ustalıkla yakalayıp yatağının başucuna koydu, sonra da kalçalarından tutup onu kucağına çekti, böylece kalçalarına yaslanmak zorunda kaldı.

Yüzü şimdi yakındı ve tam olarak anlayamadığı bir ifadeyle ona bakıyordu. Neredeyse hayranlık ya da hoşgörü gibi görünüyordu... ama ağır bir eğlence dozuyla birlikte. Elleri kalçalarına hafif bir baskı yapıyordu, parmaklarını açmış, hâlâ ters giydiği gömleğinin yakasından sarkan etikete bakıyordu.

"Mikel normal ilişkinin nasıl yaşanacağını bilmiyor," dedi iç çekerek. "Bir partnerin ona yaklaşabilmesinin tek yolu bir Dominant-

Onunla oynayarak, sıradan bir sahne önererek veya tamamen işlemsel olacağı ve tüm romantizm veya seksin Baskın ve itaatkâr olarak olacağı anlayışıyla bir ilişkiye girerek itaatkâr bir ortam. Sizi cezalandırması sadece sizin hakkınızda hissettiklerinin kontrolden çıktığını hissetmesidir - aslında cezalandırılmıyorsunuz."

"Onun ne yaptığını nasıl... biliyorsun?" diye sordu gözlerini kısarak.

Sert dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrıldı. "Bize mesaj attı, bir gün boyunca orgazmdan men edildiğini ve oyun için sınırlarının ne olduğunu söyledi."

"Yani yaptığım şeyi bahane olarak mı kullanıyordu?" diye sordu. "Sana yaklaşmak, seninle oynamak için, evet."

"Hmm." Ona baktı. "'Efendim' lafını da seviyor musun?"

Gülümsemesi serbest kaldı ve dudaklarına yayıldı. "Adımı ya da seni duyamadığımı düşündüğünde kullandığın lakabı söylemeni tercih ederim."

"Eli?"

Başını sallayarak çenesini aşağı indirdi, sonra tekrar kaldırdı ve ani bir yoğunlukla ona baktı. bir şeyler yumuşamıştı. Her zaman ona ilham vermiş gibi görünen o küçük korkutma ipi gevşemişti. Elijah'la bol bol yalnız zaman geçiriyordu ama genellikle çalışıyorlardı.

Yorgundu ama iyi geceler demek ya da konuşmalarını bitirmek istemiyordu. Bu kadar çok Alfayla bu kadar yakın olma fikri onu hep korkutmuştu ama Elijah'la arasındaki duvarın yıkıldığını hissetmeye başlamıştı. İşte o zaman bunun *kendi* duvarı olduğunu fark etti.

Aralarında bir şeyler olmasını engelleyen tek kişi o değildi. İşlerin derinleşmesine, yumuşamasına, *daha fazla* büyümesine izin vermemekte onun da payı vardı. Onun, Gabriel'in ve Niko'nun yakınlaşmasının ve ilişkiye girmesinin artık neden zor olduğunu anlıyordu.

"Bunu seviyorum," diye fısıldadı, gözlerini arasında gezdirerek, keşke lensini çıkarmış olsaydı. "Seninle konuşmayı seviyorum. Keşke bunu daha sık yapsak."

Nefes almayı bırakmış gibiydi, parmakları kadının kalçalarının derisini kazıyordu. "Bunu istediğin kadar yapabiliriz."

Kalbi hızla atıyor, avuçları terlemeye başlıyordu. Bunun için, kıyafetlerini çıkarıp ona patronluk taslamalarından daha fazla gergindi.

Bu yumuşak, kırılgan anlar şeyden daha zorlayıcıydı. "Bu gece bana sahip çıkılmasını istemiyorum," dedi.

bunun için *tamamen* yanlış kişiye gidiyorsun. "İstiyorum.."

Söyleyemedi.

Çok utanç vericiydi.

"Tüm bu özlem," diye fısıldadı, ellerinden biri göğsüne doğru ilerledi, parmak uçları gömleğinin ve pijamasının üstünden ona zar zor değdi. "Bana ne istediğini söyle."

Başını sallayarak derin bir nefes aldı. "Boş . Bu aptalca."

Kaşlarını çattı ve onu söylemesi için zorlayıp zorlamaması gerektiğini düşündü. bu yumuşaklığı bozmak istemediğini anlayabiliyordu ama bir şeyi bilmemek de onu öldürüyordu.

"Kendimi bir eş gibi hissetmek istemiyorum," diye ağzından kaçırdı, kelimeleri zorlayarak. "Ya da bir s-sub- yani, bundan hoşlanıyorum, söz veriyorum. Hoşuma gidiyor ama yani-"

"Kız arkadaşım olur musun?" sözünü kesti, ağzından dökülen sözcüklere şaşırması gibi gözleri irileşmişti. "Kız arkadaşım olur musun?" diye iki kez tekrarladı, yaşadığı şoktan kurtulmuştu, elleri kızın yüzüne doğru kaydı ve uzun, dikkatli parmaklarıyla çenesini kavradı. "Nazik ya da sert davranabileceğim kişi ol, nasıl istersen. Birlikte gülebileceğim bir insan ol. Ol Bakabileceğim ve sadece gözlerimizle sohbet edebileceğim kişi. Benimle dalga geçen ve bana meydan okuyan kız ol. Seninle ilgilenmeme izin ver. Odama gel ve benimle hiçbir şey hakkında ya da tüm önemli şeyler hakkında konuş. Bana baban hakkında ne hissettiğini ya da ayaklarının ne kadar acıdığını söyle. Doğum günlerimizde birbirimize çiçek vermek yerine gerçek hediyeler alalım. Benim ol.

kız arkadaş."

Dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekerek onu usulca öptü. "Lütfen hayır deme." "Hayır demeyeceğim." Kalbi alev alev yanıyor, boğazı duygularla sıkışıyor.

Tüm bunların Elijah'tan çıktığına inanamıyordu.

"Yani evet mi diyorsun?" Onu tekrar öptü, boğazına bir inilti takıldı.

"Evet," diye nefes aldı.

Onu aniden havaya kaldırdı ve kapıya doğru yürüyüp kapıyı açarken onun inlemesine neden oldu. Odalardan oluşan koridorda yürüdü ve her bir kapıya vurdu.

"Evet dedi," diye duyurdu. Herkes kapısında belirdi, çoğu ya yatmaya hazırlanıyor ya da çoktan yatmış gibi görünüyordu.

"Neye?" Kalen ona endişeyle bakarak sordu.

Yüzü kıpkırmızıydı ve gülmek için eliyle ağzını kapatıyordu ama kalbi yanmaktan *erimeye* başlamıştı.

Elijah onu odasına götürüp kapıyı çarparak, "Kendiniz çözün," diye söylendi.

"Sen kötü müsün?" diye sordu ona.

"Evet, ama oynamak istemediğin sürece sana karşı tatlı olacağım." "Bu gece tatlı Eli istiyorum."

Yürümeyi bıraktı, o gece ikinci kez donakaldı, gözleri onunkiler arasında gidip geldi, sonra tekrar harekete geçer gibi oldu. "Tam bir erkek arkadaş deneyimi mi?"

"Evet, lütfen." Adam onu yatağa atarken sırtıttı. "Ne alacağım?"

"Ne istersen."

"Okumayı sevdiğini söylemiştin."

Başını yana eğdi. "" "Bana kitap okur musun?"

Yatağa oturdu ve onu bacaklarının arasına çekti. Pijamasının üzerine giydiği tişörtü çekiştirerek çıkardı, yatağın diğer tarafına fırlattı, sonra durakladı, çenesini yakaladı ve onu bırakmadan önce başının dönmesine ve nefesinin kesilmesine neden olan yavaş, uyuşturucu bir öpücük için dudaklarını kendi dudaklarına doğru zorladı.

"Rahatına bak," diye emretti.

"Bu patronluk taslayan bir erkek arkadaş deneyimi," dedi ve aşağı inip bacaklarının arasına kıvrıldı, battaniyeleri çenesine kadar çekerken başı kaslı kalçasının .

Işıkları kapattı, telefonunu eline aldı ve yatak başlığına yaslanıp okumaya başlamadan önce bir an istediği kitabı seçer gibi yaptı.

"Daha genç ve savunmasız olduğum yıllarda babam bana o zamandan beri zihnimde evirip çevirdiğim bir öğüt vermişti. 'Ne zaman Birini eleştirmek istiyorsan,' dedi bana, 'sadece bu dünyadaki tüm insanların senin sahip olduğun avantajlara sahip olmadığını hatırla.'"

Sesi derin ve pürüzsüz bir ipek gibi süzülüyordu ve kadın gözlerini kapatarak bu rahatlık, sersemlik ve nefessizlik hissine alışmaya çalıştı. Vücudunun içinde tutmak için çok fazla gibi hissetti, ama o okudukça daha fazla yerleşti, vücudu ağırlaştı, kokusu yüzüyormuş gibi hissedene kadar gözeneklerine sızdı.

Uzun, yetenekli parmakları dalgınca saçlarının arasından geçti ve kadın her şeyin çok iyi olduğu duygusundan sıyrılarak kabullenmeye başladı

doğru olması için.

BRAUN'UN ÇOCUKLARI

"BU KONUDA İÇİMDE İYİ BİR HIS YOK," DIYE MIRILDANDI CİAN.
dördüncü buluşma ve selamlaşma için salona doğru yola çıktılar.

Üç haftadan biraz fazla bir süredir turnedeydiler ve Teak'in kaldıkları yere alkol sipariş etmesi ve çoğu gece sızıp kalması dışında her şey gidiyordu. Birinci ve ikinci şarkıları için performansa hazırdılar ve Cian ilk şarkıları "Twisted" için koreografiyi öğrenirken çekilen tüm görüntülerden bir müzik videosu oluşturmaya başlamıştı.

Kurgusu sayesinde, ciddi ve dramatik koreografi anlarıyla kesilmiş, sevimli ve eğlenceliydi. Aralarındaki kimya ve ilişkiyi mükemmel bir şekilde ortaya koyuyordu; Kalen ve Mikel her şeyin kenarında durup onları yönlendirmek ve koçluk yapmak için araya giriyorlardı. Dans boyunca onlara koçluk yaparken, Theodore ile gülerken ve Elijah'a yaslanıp başını onun geniş omzuna yaslariken gösterilen Isobel'e de çok nazik davrandı. Tatlı anlar onun dans ettiği, yüz ifadesinin yoğun ve odaklanmış olduğu anlarla kesildi. Niko'nun kendi başına kusursuz bir şekilde hareketleri uyguladığı ve Oscar ile Moses'ın kandırılmaktan kaçmak için gizlice uzaklaştığı sahneler arasında dolaştı.

Ekstra dans çalışmaları ve gruba geri dönmeye zorlandıklarında homurdanmalar ve inlemeler. Theodore'un üzerinde oyalanarak onu *sürekli* şarkı söylerken gösterdi. Onlar dans ederken, gerinirken ve eğlenirken onun şarkı söylediğini gösteriyordu.

Molalar. Daha ciddi antrenmanlarından birinde Kilian'ın yüzüne yakınlaşıyor, solgun, yoğun gözlerini ve terden kaymış saçlarını gösteriyor, yüksek bir tekme atarken gömleği havalanıyor ve solgun, porselen karın kaslarını ortaya çıkarıyordu. Cian, Niko, Elijah ve Gabriel'in nakarattan sonra formasyonun önünde döndüklerini, saçlarının yüzlerine yapıştığını, *mükemmel* bir eşzamanlılık içinde hareket ederken küçük sırtıtların serbest kaldığını gösteriyordu. Hiçbir açıdan kolay bir dans değildi ama onlar bunu zahmetsiz, seksi bir eğlence gibi gösterdiler.

Her şey *çok* iyi gidiyordu.

Neredeyse yapboz parçalarının mükemmel bir şekilde bir araya gelmesi gibi hissettiriyordu.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama küçük bir parçası bu anı bekliyordu. Cian'ın sözleri ve yüzünün endişeyle buruşması midisini bulandırmıştı ama bu bir sürpriz değildi. İşler böyle yürüyordu.

İki adım ileri attılar ve üzerlerinde bir anda bir devin ayağı belirdi, onları ezmekle tehdit etti ve savunmaya geçmek için çabalamalarına neden oldu.

"Eğer içinizde kötü bir his varsa, muhtemelen benim yüzümdendir," dedi Niko sessizce, salonun kapısına doğru bakarak. Burası onun yerleşim yeri idi ve Theodore, Moses, Kilian ve Oscar'ın aksine, ailesini görmekten birkaç dakika uzakta olduğu için heyecanlı görünmüyordu. "Onları gerektiği kadar aramıyordum. Onlar sadece... ne olduğunu bilmek istiyorlardı. farklı olduğumu söylüyorlardı. Onlara nasıl cevap vereceğimi bilemedim."

Oh, kahretsin.

"Bugün geliyorlar mı?" Herkes masaya otururken Mikel sordu. Oscar sol dirseğinden kurtulduğu için Niko Isobel'in diğer tarafına geçmişti. Moses hâlâ onun sağ tarafındaydı ve hâlâ ne zaman kaba davranırsa küçük iğnelemeler yapardı.

"Bilmiyorum," diye homurdandı Niko, sandalyesine çökmüş, iri elleriyle saçlarının koyu dalgalarını yüzünden uzaklaştırıyordu. Gergindi ama vücudunu kasıtlı olarak kambur ve gevşek tutuyordu.

İnsanlar içeri girmeye başladığında Isobel rahatlamaya çalışıyordu ve diğerlerinin de kaçınılmaz yüzleşmeyi beklerken gergin oldukları görülüyordu. Son kişi de masadan kalktığında ve Cooper tanışma faslının bittiğini duyurmak ve herkese geldikleri için teşekkür etmek üzere öne çıktığında Niko sönmüş, koltuğuna birkaç santim daha gömülmüş gibiydi.

Onun yıkımını hissedebiliyordu ve onu nasıl teselli edeceğini düşünürken nefesi kesildi. Diğer herkesin ailesi gelmişti,

Alfalar onlardan yapmamalarını istemiş olsa da bu Niko'suratına inen bir tokattı.

Salon boşalmaya başladığında Isobel köşede toplanmış bir grup insanın eşyalarını toplamaya ve ağrıyan kaslarını esnetmeye başlayan Isobel ve Alfalara baktığını fark etti.

Büyükanne ve büyükbabaları hâlâ genç olan geniş bir aileye benziyordu. İki genç çift Isobel'den yaklaşık beş yaş büyüktü ve iki küçük çocuk yerde oturmuş boyama kitaplarıyla oynuyordu. Niko onları görür görmez canlandı.

"Hey," diye , koşarak gitti, sözlerinin geri kalanı salondan çıkan insanların alçak sesleri arasında kayboldu.

"Niko Amca!" diye bağırdı çocuklar, zıplayıp bacaklarına sarıldılar.

"Tanışma ve selamlaşma sona ermiştir. Lütfen salondan çıkın," diye bağırdı Cooper mikrofonundan, Niko'nun gruba bakarak.

"Bu onun ailesi," diye tersledi Kalen.

Cooper önce ona sonra da Niko'nun ailesine ters ters baktı. "On dakikaları var," diye ilan etti.

Braun telefonuna baktı. "İlk minibüs erken geldi Cooper. Hadi gidelim. Bu akşam bifteğe ne dersin? Ben ısmarlıyorum."

Babası Cooper'ı yola getirme konusunda oldukça başarılı olmaya başlamıştı. Isobel, Cooper'ın ne yaptığını bilmediğinden emindi ama tüm grubun Cooper'a karşı son derece düşmanca davrandığı acı bir şekilde ortadaydı.

Bunu kaçırmak mümkün değildi. Alfalar sahte saygı ve hürmetlerini bir kenara bırakmışlardı ve şimdi hırıltılı tepkileri ve alaylarıyla onun kafasını koparıyorlardı. Onu öldürmeye çalışmamış olabilirler ama artık iyi davranmıyorlardı. Yakınından bile geçmiyorlardı.

Braun Cooper'ın dikkatini dağıtmayı ve onu koridordan çıkarmayı başarırken, Isobel Theodore'un yanına sokuldu.

"Bana bakıyor," diye fısıldadı, kısmen onun arkasına geçerek.

Gruptaki yaşlı kadın Niko'yla konuşurken koridorun öbür ucundan ona ters bakıyordu. Tartışma hararetli görünüyordu. Kısa bir süre sarılmışlardı ama şimdi işler hızla kötüye gidiyor gibi görünüyordu.

"Bu onun annesi," diye fısıldadı Theodore. "Belki de buradan çıkmalı ve onları biraz yalnız bırakmalıyız."

"Onları görmezden gelemim," diye önerdi Gabriel, salonun arka tarafındaki yemek masasına doğru başını sallayarak. "Onlara biraz yer açalım ama yine de

Bize ihtiyacı olursa burada."

Salonun arka tarafına geçtiler, kalan enerji içeceklerini, suyu ve atıştırmalıkları düzenlemek ve bölüştürmekle meşgulmüş gibi davranıyorlardı, Kalen ve Mikel hariç, birbirlerine bakıp başlarını salladılar, masadan kalkıp bağırmaya başlayan Niko ve ailesine doğru yürüdüler.

"O taşındığında sen de değiştin!" Niko'nun annesi yüksek sesle, aksanlı sesi duygusallıkla gerginleşerek, "O buraya taşınınca değiştin," dedi.

Isobel bir suyun kapağını açmaya çalışırken eli titredi. Elijah suyu Isobel'in elinden aldı, kapağını açtı ve ona geri uzattı, eli yumuşak bir şekilde Isobel'in omzunu okşuyordu.

Theodore onun kalçasını kavrayarak hafifçe sıktı. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Illy."

"Biliyorum." Sesinde hiçbir inandırıcılık yoktu.

O yapmadı ama onun yüzünden oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Kilian. "Geri geliyor."

"Gidelim," diye hırladı Niko, Isobel'in elini tutup ciyaklamasına neden olarak. Onu koridor boyunca yürüttü, parmaklarını birbirine kenetlerken elini demir gibi sıkıyordu.

Minibüsün yanında beklerken tek kelime etmedi ama Kalen ve Mikel onlara yetişir yetişmez aniden konuştu ve eli Isobel'in elini sıktı.

"Görünüşe göre bazı internet siteleri Isobel için taşıyıcı annelik yaptığımı söylemiş ve bu yüzden değiştiğimi düşünüyorlar. Ironside'dan ayrılmamı istiyorlar."

"Ne?" Kilian şok olmuş görünüyordu.

"Okulu bırakmazsam beni evlatlıktan reddedeceklerini söylediler."

"demek istemediler," dedi Kalen nazıkçe. "Öyle demek biliyorsun. Sadece sizi korumaya ve sert önlemlere başvuruyorlar."

Niko göğsünü yumruklayarak, "Ben artık böyleyim," diye hırladı. "Ben buyum. Beni eve dönmeye zorlamak bunu değiştirmeyecek. Beni Isobel'den uzaklaştırmak bunu değiştirmeyecek. Her şeyi olduğu gibi kabul etmeleri gerekiyor. Ben buna zorlanmadım. Eşimle bağ kurmaya karar verdiğim o gün kararımı verdim. Bu benim kararımdı ve pişman değilim. Yapamazlar. beni pişman olmaya zorlayamazlar. Ayrıntıları ya da onun benim eşim olduğunu bilmiyor olabilirler ama beni zamanı geri sarmaya zorlayamazlar."

Diğerleri sessiz kalmış, onun patlamasını sindirmeye çalışıyorlardı.

"Haklısın." Isobel yere bakarken yumuşak bir sesle konuştu. "İnsanlar değişir. Değişmelerini engelleyemezsin; onları eski hallerine dönmeye zorlayamazsın. İlişkiler böyle yürümez."

Ona baktı, gözleri parlıyordu, tüm kargaşanın ardında küçük bir minnettarlık kıvılcımı görünüyordu. "Bu gece burada kalmayacağım."

"Yapmak zorunda değilsin." Mikel omzunu kavradı ve sıktı. "Biz varız, tamam mı? Onları terk etmen gerektiğini söylemiyoruz ama Sizi olduğunuz ve yaptığınız seçimlerle kabul etmeye hazırlarsa -ki bu arada sizinle *gurur* duyuyoruz- bir an bile yalnız kaldığınızı düşünmeyin. Biz de bir aileyiz."

Mikel'in bakışları Niko'ya takılmadan önce hızla Isobel'e kaydı. "İyi misin?" diye sordu.

Niko başını salladı, kelimeler bulmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Teşekkürler çocuklar." "Elbette." Theodore Isobel'e doğru uzanarak onun diğer omzunu okşadı.

"Arkanızdayız. Her zaman."

Bu onun grubuydu. Onun ailesiydi. Herhangi biriyle ya da birkaç kişiyle bağlanabilirdi ama ona bu inanılmaz, yetenekli, karmaşık, koruyucu, *şefkatli* adamlar verilmişti. Evet, bazen şiddet uyguluyorlardı. Evet, dolaplarında birkaç iskelet vardı. Evet, onlar

Bazen birbirlerini yumrukluyor, bazen diğer kızları ağlatıyorlardı... ama aynı zamanda onun rol modelleriydiler. Sadece seksi olduklarını düşünmüyordu. Bu bir aşk değildi. Onlara büyük saygı duyuyordu.

TURDAKI BEŞİNCİ DURAKLARINDAN SONRA ROCK RIVER'A GİTTİLER

Valley. Teak ilk gün ayıktı ama Braun altıncı buluşmalarının sabahında onu mutfakta bir şeyler yaparken yakaladı ve fısıltılı bir kavgaya tutuştular. aldıkları hoş geldin şarabını içti. Yerleşim yerine kadar tüm yol boyunca içti ve salonun arka tarafına park ederek yanına yaklaşan herkesi tersledi.

Isobel süre endişeyle onu izledikten sonra ikram masasına gidip ona biraz kraker ve su getirdi.

"Teşekkürler." Teak'in gözleri cam gibiydi, gözbebekleri sönmüştü. Sadece içmiyordu. Belki de bu mutfaktaki kavgayı açıklıyordu.

Isobel, "Yapabileceğim bir şey olursa bana haber verin," dedi ama Teak her zaman yaptığı gibi onu başından savdı.

Isobel çaresizce masaya döndü, hayal kırıklığını ve diğer kadın için duyduğu korkuyu bir kenara bıraktı. Niko ve Moses'ın arasına oturdu ve zihinsel olarak Theodore'un yarısı kadar çekici olmaya çalışacağı bir başka gün için kendini çelikleştirdi.

Salonun kapıları açıldı ve Isobel'den birkaç yaş küçük bir çocuk içeri daldı, doğruca masaya koştu ve onu sıraya sokmaya çalışan asistanları görmezden geldi.

Cian sırtarak asistanlardan birinin beklediği yeri işaret etti. "gir, Logan, seni aptal."

Çocuk parlak mavi gözlerini devirdi, koşarak doğru yere gitti ve asistan onu ilk koltuğa oturtana kadar ayaklarının üzerinde zıpladı. Cian'ın yanına gelene kadar endişeyle etrafta dolandı ve Cian'a sarıldılar. masaya oturup sohbet etmeye başladı. Isobel'in yanına geldiğinde öne doğru eğildi ve sanki onun bilmediği bir sırrı biliyormuş gibi ona sırttı.

"Geçen yıl olduğundan bile daha güzelsin," dedi ona göz kırparak. "Vay canına." Kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Sen Cian'ın kızı olmalısın. kardeşim."

"Bahse girerim takas yapmak isterdin." Dramatik bir iç geçirdi. "Merak etme, ben hâlâ kayınbiraderin olarak yanında olacağım. Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir."

"Biraz aceleci davranıyorsun, değil mi Logan?" Moses, karşısındaki kadına sırtını dönerek Isobel'in boşluğuna doğru eğildi.

"Um, hayır mı?" Logan, Isobel'in ellerini hızla tutmadan önce ikisine de sırttı. "Bizi ziyarete geldiğinizde-"

Niko ve Moses onun bileklerinden birini kavrayarak ellerini masanın altına kaydıran Isobel'den uzaklaştırdılar çünkü Niko ve Moses'ın Cian'ın sevimli küçük kardeşini dövmesi isteyecekleri son şeydi.

Niko bileğini bırakmadan önce onu ciddi bir şekilde, "Dokunmak yok," diye uyardı.

Logan yılmamıştı, hâlâ ıslıl ıslıl gülümsüyordu. "Her neyse, annem ve babam da burada." Bekleme kuyruğunun önündeki bir çifti işaret etti, onlar da heyecanla el salladılar. "Sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorlar."

"Peki ya biz?" Musa inledi. "Biz de varız."

"Oh, evet, elbette. Siz de öyle." Logan Isobel'e sırttı. "Her neyse, tanıştığımıza memnun oldum!"

küçük bir kahkaha döküldü. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Cian'ın babası daha çekingendi, kibar davranıyor ve Alfalara gösterdiği dostça ilgiyi ona da gösteriyordu ama annesi ona gizlice küçük bir hediye vermeye çalıştı.

"Annemindi," diye fısıldadı endişeyle. "Cian'a söylemedim, ben-" "Oo, bu da ne?" Moses onun üzerine eğildi ve küçük Kесе.

Kendisini Hannah olarak tanıtan kadın, "Bu sadece... bir hediye," dedi. Yüzü kızarıyordu. "Bu sadece bir hediye. ailemizin kadınları."

Musa avucunda bir yüzük salladı. İnce, hafif kararmış bir altın yüzüktü ve üzerinde üç küçük mavi taş vardı. Ya bu değerli bir aile yadigarıydı ya da bu taşlar gerçek değildi, çünkü yerleşim yerinde birkaç lüks daha alabilmek için bu kadar değerli bir şeyi satmış olabilirlerdi.

Moses eğilerek onunla göz göze geldi. "Bana doğruyu söyle Carter. Sen ve Cian ne zaman nişanlandınız?"

Isobel yüzüğü ondan . "Bilmen gerekiyorsa, dün gece."

Niko diğer tarafından alaycı bir sesle, "Mutlu çifti tebrik ederim," dedi.

"Boş ver onları." Isobel yüzüğü camdan yapılmış gibi tutan Hannah'ya döndü. "Ve teşekkür ederim... ama bunu bana vermek istediğine emin misin?"

"Kili'nin annesi sana dört bin dolarlık bir tablo verdiğinde böyle dememiştin," diye söylendi Moses, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve dudaklarında bir sırıtışla sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Ebeveynlik mi oynuyorsun? favoriler?"

Kendisine Hanale diyen Cian'ın babası, Moses'ın masasının karşısındaki pozisyonundan gözlerini Isobel ve Moses arasında gezdiriyordu.

"Değilim," diye homurdandı Isobel.

"Lütfen sende ." Hannah uzanıp onun elini tuttu ve parmaklarını yüzüğün etrafına kapattı. "Ve onu güvende tut, tamam mı?"

Isobel yanaklarını kızartan bir sıcaklıkla, "Yapacağım," diye söz verdi.

Yüzüğü parmağına geçirdi ve Cian bunu fark etmiş olacak ki öne doğru eğilip küçük gruplarına baktı.

Cian'ın ailesi masaya doğru ilerlerken Moses'a, "Bu garipti, değil mi?" diye fısıldadı. "Neden Cian'la anlaşmışsınız gibi davranıyorlar?"

"Belki de Piney Woods'taki kulübede çığlık attığını duymuşlardır," diye fısıldadı Moses.

"Bana çığlık attıranın Cian olduğunu nereden biliyorsun?" Karşısındaki sandalyeye bir kız oturunca sesini daha da alçalttı.

Daha yakına eğildi, dudakları onun kulağına değdi. "Her biri için farklı bir çığlığın var Sigma."

Cooper uzaklaşırken öksürdü ve kıza odaklanmaya çalıştı; neyse ki kız ona imzalaması için bir düzine resim uzatmıştı da sesini bir anlığına kaybetmek için bir bahanesi olmuştu. Tanışma toplantısının geri kalanı olaysız geçti ve Cian, Cooper toplantının bittiğini duyurur duyurmaz sandalyesini geri çekti, arka ayakları üzerine yatırdı, böylece kız şok içinde ciyakladı ve kollarını kavramak için uzandı.

"Orada ne var?" diye sordu boğuk bir sesle, safir gözleri baktığı yüzüğün taşları gibi parlıyordu. "Üvey annem bana evlenme mi teklif etti? Sen?"

"Aslında bu bir nişan hediyesiydi," dedi Moses, sandalyesini geriye itip gerinmek için ayağa kalkarken. "Balayını burada, yerleşimde mi yoksa buradaki gibi biraz daha egzotik bir yerde mi yapacağınızı bilmek istiyorlar."

Niko da kıkırdayarak ayağa kalktı.

Cian onları görmezden gelerek sandalyesini geri . "Kendinize dikkat etmeniz iyi olur, yoksa düğünden davet edilmeyeceksiniz."

Bu gece hiçbir şey onun moralini bozamayacaktı. O çok mutluydu Ailesi. Niko'nun dudaklarında hiç eksilmeyen o gülümsemeyi görmek için ısıtmıştı ama aynı zamanda Niko'nun Cian'ın ailesine, bu heyecan ve bağlılık için her şeyi yapabilecekmiş gibi baktığını görmek de onu üzmüştü.

Minibüse giderken kolunu Niko'nun kolunun arasından geçirdi, parti sonrası için hazırlanırken ve zorunlu canlı video çekimlerini yaparken tüm öğleden sonra onun yanında kaldı. O gece Kilian'ı da yanında sürükledi ve Niko'nun odasına girdi. Bu genellikle yaptıkları bir şey değildi, bu yüzden biraz garipti. Niko tam yatağa girerken içeri girdiler ve Niko sanki ona bir haber vermek için gelmişler gibi soru dolu gözlerle onlara baktı.

"Burada uyuyabilir miyiz?" Isobel sordu.

Niko sözünü sakınmadan yatağın diğer tarafına geçerek yorganı geri çekti. Isobel Kilian'a rahatlamış bir bakış attı ama Kilian ona sadece sırtarak karşılık verdi - Niko'nun bunu isteyeceğini söylemişti.

Hızla Niko'nun yatağının ortasına kaydı, Kilian diğer tarafa geçip ışıkları kapatırken ona yakın bir şekilde kıpırdandı. Niko bir şeyler konuşmaktan hoşlanan biri değildi ama onu Kilian'la yüzleşmesi için çevirdi ve kalın koluyla belini sararak vücudunun kıvrımlarına doğru sürükledi. Kız elini uzattı, parmakları Kilian'ın kollarına dolandı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

Niko onu daha sıkı kavradı ve dudak çizgisine hızlı bir öpücük bıraktı. Kalpleri boynuna tırmanıyordu. Bağlanmadan önce çok yakındılar, ama sonra ondan ve kendisinden koparıldı ve her şeyi en baştan yeniden inşa etmek zorunda kaldılar.

Bunca zaman sonra neredeyse o yere geri döndüklerini hissetti, aralarındaki boşluk ısınıyor, sıcaklık, rahatlık ve aşinalıkla kaynıyordu. Aralarındaki bağ her zaman arkadaşlıklarına dayanmıştı, bu yüzden Niko'nun yeni versiyonuyla bunu yeniden inşa etmek zaman almıştı.

Belki bir gün ona tekrar eş diyecekti. Belki onu tekrar öpecekti.

Belki de dere kenarındaki o güne, güzel ela gözlerinin ona bir mucize ve gördüğü en güzel kadınmış gibi baktığı o güne geri dönmenin yolunu bulabilirlerdi.

O zamana kadar, arkadaşını geri aldığı için minnettar olacaktı.

ROCK RIVER VALLEY'DE ÜÇÜNCÜ ŞARKILARI ÜZERİNDE BİR HAFTA ÇALIŞTIKTAN SONRA,

Arkansas'a dönmek üzere uçağa bindiler. Plan üzerinde ne kadar ayrıntılı çalışmış olsalar da Lily'yi dışarı çıkarma konusunda hâlâ gergindi. Alfaların geri kalanının uçaktan ayrılmasına izin verilmiyordu ama Kilian görünmez oldu ve Isobel ve Braun'la birlikte dışarı çıktı.

Birilerinin onun kaybolduğunu fark etme ihtimalini en aza indirmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Braun Cooper'a uyuması için özel yatak odasını teklif etmiş, kendisi de ekibini konferans odasında çalışmaya yönlendirmişti. Planın sadece birkaç saat tutması gerekiyordu.

Ozark Yerleşkesi'ne vardıklarında muhafızlar onlara Arabayı yerleşim yerine doğru geniş bir ana yol boyunca sürün.

Yeterince. Park etmek ve yolun geri kalanını yürümek zorunda kaldılar ama saat gece yarısına yaklaştığı için sorun olmadı.

Yetkililer onlara ziyaretlerini on dakikanın altında ve "akşamayı en aza indirmek" için on ile gece yarısı saatleri arasında tutmaları talimatını vermişlerdi, ancak bu onların lehine oldu çünkü geldiklerinde tıp merkezi boştu.

Oscar onlar için kapıyı açtı. "Hey." Kenara çekildi. "Kız baygın."

Onlara el salladı ama Braun diğer odaya doğru ilerlerken Isobel'in bileğini yakalayarak onu geride tuttu, Kilian da onu takip ederken tekrar görünür hale geldi.

"Bu senin gizli görev kıyafetin mi?" diye sordu, tüvit, tasarımcı ceketinin yakasını çekiştirerek. "Siyah kapüşonlunuz kalmamış mıydı?"

"Kapüşonlular için fazla sıkım."

"Tavşan." Başını eğdi ve ona dik dik baktı. "Taytlar ve ödünç gömleklerle yaşıyorsun."

Sırıttı.

Onu kollarına çekti ve tekrar yere bırakmadan önce dudaklarını sert bir öpücükle çalabilmek için yukarı kaldırdı. "Hadi yapalım şunu."

Babası kapıda yeniden belirdi, yüzünde parlak, sahte bir gülümseme vardı. "Oscar, oğlum!" dedi sanki tıp merkezine yeni girmiş gibi. "Tura katılmaya hazır mısın?"

Isobel inleyerek elini yüzüne götürürken Oscar çenesini sıktı. "Evet," diye zorladı Oscar sonunda, çünkü Isobel'e kaba davranamazdı.

Kız kardeşinin hayatını kurtarmaya yardım eden adam.

Arabaya döndüler, Kilian Lily'yi taşıırken sessiz ve görünmez kaldı. Korumalar arabanın içine ışık tuttular ve bagajı hızlıca arayıp geçmelerine izin verdiler. Lily havaalanına dönerken uyandı ama Oscar ona planı çoktan anlatmıştı ve özel havaalanına doğru giderlerken sessiz kaldı.

Tekrar uçağa bindiler ve Braun, Cooper'ı yatak odasından çıkararak alçak sesle Oscar'ın sinir krizinin eşiğinde olduğunu ve diğer herkesten ayrılması gerektiğini açıkladı. Oscar, Cooper'a tehditkâr bir ifadeyle bakarak anlatının ilerlemesine yardımcı oldu

Oscar arka yatak odasını talep ederken Cooper gidip ekibi denetlemeye karar verdi.

Yatak odasının kapısı kilitli olmasına rağmen sinir bozucu bir uçuştı ve bir kez daha sinir bozucu bir yolculuktu.

Kilian'ın aniden ortadan kaybolduğunu kimsenin fark etmemesini umuyordu. Neyse ki Braun, insanları grubun geri kalanından ayırmak için başka bir pansiyon ayarlamıştı, böylece hızlı bir sayımdan sonra ayrılan polisle kontrol ederken Lily'yi minibüsün arka koltuğunda saklanmaya bırakabildiler.

Braun ve Teak misafir kamerasına çekilirken Isobel, Gabriel ve Elijah ikisinin ardından bakakaldılar. Isobel şaşkınlıkla kaşlarını çatmaktan kendini alamadı.

Braun ve Teak bavullarıyla birlikte kabinde gözden kaybolurken Gabriel, "Bana adi bir avcı tipi gibi gelmedi," diye yorum yaptı.

"Bir mil uzunluğunda oportünist bir çizgiye sahip narsist bir pislik, evet, ama bir pislik değil."

"En iyi avcılardan bazıları avcı gibi görünmez," diye karşı çıktı Elijah.

"Bu konuda Gabe'e katılıyorum." Isobel başını salladı. "Görünüşe göre Her şeyden çok ona *kızgınım*. Onu sürekli takip eden o."

"Braun ve Teak'in tekrar sevişip sevişmeyeceğine dair bahse mi giriyoruz?" Cian gruba katılırken bavulunu bıraktı ve gözlerini kamaraya dikti. "Çünkü benim oyum hayır. Bence ona zar zor tahammül ediyor."

Elijah hâlâ şeytanın avukatlığını yaparak, "O herkese karşı böyle davranır," diye ısrar etti.

Musa konuşmaya katıldı ve ne hakkında konuştuklarını anladı. "'Onun çocukları' hariç."

Isobel inledi ve yatak odasını bulmak için onlardan uzaklaştı.

Sekiz yatak odası vardı, bu yüzden bavullarını Cian'ın odasına koyduktan sonra aşağıya inip kendini fuayeye bıraktı, gergin bir şekilde babasının yeniden ortaya çıkmasını bekliyordu. Geldi ve Lily'nin içinde saklandığı minibüse doğru ilerleyerek sürücü koltuğuna oturdu. Hastaneye üç saatlik bir yol vardı ve hepsi onu bir an önce oraya götürmesi gerektiği konusunda hemfikirdi.

Oscar dışarı çıktı, Teak'in pencerelerden birinden izliyor olma ihtimaline karşı minibüsü geride kalan bir bagaj var mı diye kontrol ediyormuş gibi yaptı. Birkaç dakikalığına minibüse tırmandı, sonra tekrar dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Braun motoru çalıştırdığında bile gitmesine izin vermeye niyetli görünmüyordu.

Aşağı kayan yolcu camına doğru ilerledi ve birkaç kelime konuştuktan sonra Braun arabayı sürdü.

Bu, babasıyla birlikte aldığı en büyük risk gibi geliyordu.

Ona bu kadar güvenmek zordu.

Küçük bir kızın hayatı tehlikedeydi ve eğer ona herhangi bir şekilde ihanet ederse, bu ikisinin arasında kalacaktı. Onunla bir daha asla konuşmayacaktı. Ama bu işe yararsa, Lily'yi kurtarırsa, bir gün onu affetmeyi düşünebilirdi.

Belki "çocukları" bile bir gün onu affeder. Belki de affetmez.

Dünyadaki bütün küçük kızları kurtarabilirdi ama Isobel'e bir daha elini sürerse bunların hiçbir önemi kalmazdı.

ÜÇ İKİ BİR, EYLEM

"Ne KADAR TUTACAĞI UMURUMDA DEĞİL, BAŞKA BİR UÇAK BULUN!"

Cooper öfkeyle Braun'a bağırırken çakıllı araba yolunda sinsice ilerliyordu.

San Bernadino'ya vardıklarından bu yana birkaç hafta geçmişti - yerleşim yerindeki turne görevlerini yerine getirmişler ve haftalarca süren eğitim, çekim ve albüm çalışmalarını tamamlamışlardı ... ama henüz ayrılmamışlardı. Braun kullandıkları jette acil bir tamirat varmış gibi göstermiş, bu da onları turnedeki son duraklarını ertelemeye zorlamıştı. Elbette uçakta bir sorun .

Lily'yi bekliyorlardı.

Hayatlarına devam edip her şeyi Bellamy ve doktora emanet edebilirlerdi ama bu çok büyük bir riskti ve Oscar'ın bunu kabul etmesine imkân .

Isobel yüzünü buruşturdu ve pencereyi yavaşça çekip kapattı, salondan geri adım atarak o gün için çekim yaptıkları dış güverteye çıktı. Durmuşlardı çünkü Braun ve Cooper'ın uzaktan gelen bağırıışları dağların arasından kulübenin diğer tarafına doğru yankılanıyordu.

Mikel hepsine içki uzatarak, "Biraz ara versek iyi olur," diye karar verdi.

Isobel şezlonglardan birine uzandı ve elektrolit suyunu yudumlarken güneşe göz kırptı. Telefonu titriyordu, ama bir mesaj olmalıydı.

Grup mesajı çünkü cihazına uzanan tek kişi o değildi. Bu, Bellamy ile iletişim kurmak için yaptıkları grup sohbetiydi.

Bellamy: Taburcu ediliyor.

Bellamy: Çocuk Kaçakçısı Operasyonu başladı.

Isobel yüzünü buruşturdu ve hızlıca bir cevap yazdı.

Isobel: Ona öyle demeyin. Oscar:

Bu mı? Başka haber yok mu?

Lily'nin ameliyatı üç hafta önce başarılı geçmişti ama Oscar iyileşme sürecinde bir şeylerin ters gideceğine ikna olmuştu.

Bellamy: Tedavisini bırakamıyor ama iyileşme sürecinden oldukça görünüyorlar. İlaçlara iyi cevap veriyor. Dans ediyordu.

Dün. Saçlarını yere kadar uzatacağını söyledi.

Bellamy: Bana sorarsan biraz iğrenç ama bu onun seçimi.

Oscar gözlerini kapadı, Isobel'karşısındaki parmaklığa yaslandı, parmaklarını göz kapaklarına bastırırken elleri titriyordu.

Isobel: Oscar teşekkür ediyor.

Bellamy: Ben de rica ederim diyorum.

Elijah: Planı anladın mı?

Bellamy: Çocuğu havaalanına götür. Uçağa bin. Minibüsü al.

Çocuğu minibüse bindir. Çocuğu yerleşim yerine götür. Minibüsü geri . Bir şey kaçırdım mı?

Oscar yine telefonuna bakıyordu.

Evet, evi kontrol et, olur mu? İhtiyacı olan her şeyi aldığından emin ol.

Bellamy: Hayır, bu çok fazla iş.

Bellamy: Şaka yapıyorum.

Bellamy: Eve gittiğimizde canavar makarna yiyebilir miyiz diye soruyor.

Neymiş o?

Bellamy: Artık onun yeni kardeşi miyim?

Isobel kıkırdadı ama Oscar'ın kara gözleri ona dikilince hemen ısırdı.

Isobel teslim olmak için ellerini kaldırdı ve o da mesajlaşmaya geri döndü.

Oscar: Ona göz kulak ol yoksa seni öldürürüm.

Bellamy: Bak ne kadar yakınlaştık.

Yine kıkırdadı. Oscar telefonunu iterek uzaklaştırdı. "İşte bu," diye homurdanarak ona doğru yürüdü. Şezlongdan fırlayıp kaçmaya çalıştı ama Moses onu hemen yakalayıp omzunun üzerinden fırlattı ve poposuna sert bir şaplak indirdi. Kameralar hâlâ kayıttaydı, bu yüzden

Umarım asistanlar o gece yayınladıkları günlük videoda bu görüntülere yer vermezler.

Braun cam kapıyı iterek açtı ve güverteye çıkarak Moses'ın onu tekrar ayağa kaldırmasını sağladı.

"Az önce e-postayı gördüm," dedi babasına ve babasının duraklamasına, kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Uçak hakkında mı?" Kız ona sahte, araştıran bir bakış attı.

"İşi nasıl bitirdiler? Tekrar gitmeye hazır mı? Bu gece yola çıkabiliriz." "Peki."

Rahatlamış bir nefes verdi. "Bunun için teşekkürler. Topla eşyalarını Çantalar, millet. Ben gidip şerefsize iyi haberi vereyim."

Adam içeri adım atarak uzaklaştı ve Musa onun kulağına yaklaşarak, "Başka birine 'pislik' dediğine inanamıyorum," diye fısıldadı.

Isobel sırtıarak ona dirsek attı. Adam tepki vermeyince, "Sana dirsek attım," dedi.

Onun dirseğini kavradı. "Benim yanlarım bu küçük tavuk kanadını çok iyi tanıyor."

Nefesi kesildi. "Bu ne cüret."

"Çocuklar," diye içini çekti Elijah. "Kavga etmeyi bırakın."

Moses onun arkasından eğildi, onu kollarına aldı ve Elijah'ın şezlongda oturup mesajlaştığı yere doğru götürdü - Bellamy'nin planındaki adımlardan herhangi birini mahvetmeyeceğini iki kez kontrol muhtemelen.

Moses karanlık bir sesle, "Saldırın," diye emretti ve Isobel dirseğiyle Elijah'a vurmaya çalıştı.

İlk başta tepki vermedi ama kız onun kırılmaya başladığını görebiliyordu. İç çekerek telefonunu kaldırdı.

Jab.

Sıkılmış görünmeye çalıştı.

Jab jab.

Dudakları köşeden yukarı kıvrıldı.

Jab jab jab.

Kıkırdarak onun kollarını yakaladı. "Pekâlâ, seni tehditkâr, kabul ediyorum." "Kabul izin mi vereceğiz?" Isobel omzunun üzerinden Moses'a baktı. "Asla," diye homurdandı. "Saldırın!"

Elijah'a tekrar yumruk atmadan, Moses aniden onu döndürerek, korkulukta durmuş, gülse mi yoksa atlayarak şansını denese mi bilemiyormuş gibi onlara bakan Mikel'le yüzleştirdi. Ona bir yumruk attı.

Kaşlarını kaldırdı, yüz ifadesi "bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" der gibiydi.

"Yakalayın onu," diye fısıldadı Musa ipek gibi kulağına. Şeytan onun omzundaydı.

Mikel'i tekrar bıçakladı.

Dudakları tıpkı Elijah'ınki gibi . İki yumruk daha attı ve gülmeye başladı.

"Pekâlâ." Başını salladı ve korkulukları itti. "İkiniz de içeri girin. Bu küçük *tatil turunda* bir durağımız daha var."

Ironside'dayken daha fazla boş zamanları vardı ve bu ironi gözünden kaçmamıştı. Moses omzunun üzerinden geri fırlattı ve Kilian'ın yatağına attı. yatakları arasında zıplamasına rağmen odasındaki eşyalar.

Bavullarını topladılar, tekrar minibüslere doluştular ve son kez uçağa bindiler. Mojave'de kaldıkları süre sona erdiğinde, o yerleşim yerindeki diğer Ironside öğrencileriyle birlikte otobüslere binerek havaalanına geri döneceklerdi. Uçuş boyunca sürekli telefonunu kontrol etti ve Bellamy'nin güncellemelerini okudu.

İlkinde Lily'nin elinde bir paket sigara tutan bir fotoğrafı vardı ve mesajda şöyle

Yeni kız kardeşimin gümrükten geçme ödülü.

Isobel karşısındaki koltukta oturan Oscar'a endişeyle baktı ama Oscar ne küfrediyor ne de kaşlarını çatıyordu. Neredeyse gülümsüyor gibi görünüyordu.

İkinci fotoğraf indikten sonra geldi. Lily'nin bir striptiz kulübünün ilanına bakarken dudaklarını büzdüğünü gösteriyordu.

Bellamy: Minibüsü almadan önce öğle yemeği için duruyoruz.

Üçüncüsü, Lily'nin bir minibüsün arkasına büzülmüş, ağzı bantlanmış, gözleri abartılı bir dehşet içinde açılmış bir resmiydi.

Bellamy: Çocuk Kaçakçısı Operasyonu devam ediyor.

Mesajı aldıklarında yol kenarındaki bir motele yerleşiyorlardı ve Isobel kahkahalarına engel olabilmek için odanın kapısını birkaç kez açmayı başaramadı.

Bir sonraki fotoğraf, motelin lobisini çekim amaçlarına uygun olarak yeniden düzenledikleri sırada geldi. Lily'nin evinin kapısından içeri el salladığı, kocaman gülümsediği, gözlerinin yorgun ama hâlâ ıslık ıslık olduğu bir fotoğraftı.

Görev başarılı, Bellamy'nin mesajı okundu.

Onlar bitirirken Oscar da Lily'yi görüntülü aramak için hızla ortadan kayboldu. Babası ona sorgulayan bir bakış attı ve o da sırtarak, "Başardık," dedi.

Şok olmuş gibiydi. Bunun Lily'yle ilgili olmadığını, *ona gülümsediği* için olduğunu anlaması bir saniyesini aldı. Bu yüzden durdu, beceriksizce öksürdü ve işine geri döndü.

Bir saat sonra başka bir fotoğraf . Bellamy'nin pembe bir saç bandı takarak kanepeye uzandığı bir selfie'ydi.

Bellamy: Artık burada yaşıyorum. Lily sesimin Harry Potter'a benzediğini ve beni Oscar'dan daha çok sevdiğini söyledi.

Bellamy: Ama cidden, artık gitmeliyim. Burada her şey güzel görünüyor. Hızla bir cevap yazdı.

Isobel: Teşekkürler

Bellamy. Theodore:

Teşekkürler, dostum.

Moses: Teşekkürler.

Niko: Teşekkürler.

Elijah: Teşekkürler Bellamy. Ne dediler.

Cian: O kadar da kötü

değilsin. Kilian: Sana

borçluyuz.

Kalen: Gerçekten istiyoruz.

Mikel: Bir şeye ihtiyacın olursa bize sor. Artık

Isobel ile arkadaş olabilirsiniz. Bellamy: Ve artık onunla çıkabilirsiniz.

Isobel homurdandı, telefonunu bir kenara fırlattı, işe geri dönerlerken kalbi hafifledi.

SON BULUŞMALARI KAOTIKTI. OFARK ETMEMİŞTİ

Alfalar son yedi görünüm boyunca *böyle davranmışlardı*, ama bu hızla belirginleşti. Konsantre olamadılar, hayranlar yerine sürekli birbirleriyle konuştular, Polaroidleri dağıtmayı unuttular, eğlence olsun diye kavga çıkardılar ve bazı durumlarda ayaklarının üzerinde zıplamak veya esnemek için ayağa kalktılar.

Çok heyecanlı, çok endişeli ve huzursuz bir enerjiyle doluydular, çünkü turne neredeyse bitmişti ve *büyük* bir başarı elde etmişti. Hero dünya çapında küçük bir turne yapmış ve Isobel ve Alfalar'ın gördüğü ilginin yarısını bile görmemişti. Hero'nun Videoları

Konserler yüz binlerce kez izleniyordu ama babasının ekibinin günlük faaliyetlerini bir araya getirip yüklediği videolar *milyonlarca kez* izleniyordu.

İnsanlar onları albümlerini bir araya getirmek için çok çalışırken izlemeyi sevdi. Bu, hayranlarını her adımda süreçlerine davet etme, müziklerini yaratırken onları da dahil etme temalarına uyuyordu. Hero'nun albümünü yaz tatilinden önce yayınlamalarına rağmen Orion henüz ilk albümünü yayınlamamıştı ama Hero'dan daha az satmalarına imkan yoktu. Babası diğer grubun satışlarını ikiye ya da üçe katlayabileceklerini tahmin ediyordu.

Cooper bile mutluydu, iki içki sınırını çoktan aşmış olmalarına rağmen onları son partide bir içki daha içmeye teşvik ediyordu. Isobel dördüncü kadeh şampanyasını yudumlarken, babasına doğru ilerlerken katıldıkları diğer partilere kıyasla oldukça gürültülü bir kalabalığa dönüşmüş olan partinin içinde dönüp duruyordu. Josette Kalen'e yanaşmıştı ve sarhoşken güzel kadına kaşlarını istemiyordu.

Kalen'in kendini toparlayıp uzaklaştığını görmek için arkasına döndü ama babasıyla göz göze geldiğinde Josette'i dışarı sürükleyip güzel yüzünü toprağa gömmek için şiddetli arzuyla savaşmaya devam ediyordu.

BRAUN, BİR ELİN ELİNİN ETRAFINI SARMASINI ŞAŞKINLIKLA IZLEDİ.

kızının ağzını kapattı, biri onu kalabalığın içine geri çekti. İlk başta bunun arkadaşlarından biri olduğunu düşündü ama en yakın masadan bir sandalye çekip üzerine çıktı ve odayı aradı. Theodore, Elijah, Gabriel, Moses, Niko, Cian, Kalen, Mikel, Kilian, Oscar. *Kahretsin*. Hepsi hesaba katılmıştı.

Gabriel ona bakıyordu, kaşları şaşkınlıkla içe doğru çekilmişti. Braun ona acele etmesini işaret etti, sandalyeden atladı ve insanların arasından geçerek kızını en son gördüğü yere doğru ilerledi. Gabriel onu orada karşıladı.

"Hangi yöne gitti?" Braun talep etti.

Onun kokusunu zar zor alabiliyordu; kokusu diğerlerinininkiyle karışmıştı ama Gabriel'in aynı sorunu yoktu. Hemen yola koyuldu, Braun da onu takip ediyordu. Bir yan kapıdan içeri daldılar.

Braun, "Zihin iletişimi şeyini yap," dedi. "Diğerlerini çağır."

"Çoktan yaptım." Gabriel, Braun'un bağlandıklarını ve zihinlerinde birbirleriyle konuşabildiklerini bildiğini sorgulamadan koşmaya başladı.

Birkaç dakika sonra diğerleri de onlara yetişti.

"Az önce benimleydi," diye homurdandı Kalen. "Nasıl bu kadar çabuk ortadan kayboldu?"

Karanlık sokakta koşarlarken Gabriel, "Bizim meşgul olmamızı bekliyor olmalılar," dedi; herkes ya parti sonrasında ya da evlerine kapanmıştı.

Bir eve yaklaştılar ama Moses aniden durdu, burun delikleri alevlendi. "Kahrolası *Cooper*," diye tısladı.

"Bekle." Braun önlerine geçerek telefonunu çıkardı. "Eğer elinizde kanıt olmadan içeri dalarsanız, yine aynı şeyi yapacaktır. Güven bana, biliyorum. bu insanların nasıl çalıştığını."

"Sana güvenmiyoruz," dedi Elijah sessizce.

Braun ciddiyetle, "*Kanıt* ihtiyacımız var," diye ısrar etti. "Onlar gibi düşünmek zorundasınız. Eğer onları kontrol etmek istiyorsanız, onlar hakkında bilgi edinmelisiniz. Onlara şantaj yapmalısınız." Eve yaklaştı ama içeri girmek yerine pencereye doğru döndü ve kayıt yapmak için telefonunu kaldırdı.

Ona katılan Alfaların ayak seslerini duydu ama birkaçı kapının etrafını sarmış, diğerlerinden gelecek ilk işaretle içeri dalmayı bekliyordu.

Pencere, terk edilmiş gibi görünen bir eve bakıyordu. Yerdeki şilte ve köşedeki lamba. Braun böyle evleri bilirdi. Onların içinde bulunmuştu.

Tüm hayatını gibi evlerden *uzak* durmak ve ailesinin asla geri dönmemesini sağlamak için mücadele ederek geçirmişti.

Ve şimdi buradaydı.

Tek kızı, bu *lanet* evlerden birinde.

Elleri titremeye başladı, dilinin arkasında külün tadı vardı ama yine de ısırdı. Öfkelenmek istiyordu ama kızının şu anda ona çok daha fazla ihtiyacı vardı.

daha önce hiç sahip olmadığı.

Cooper odaya bir sandalye sürükledi ve iki adam Isobel'i sandalyeye bıraktı. Sessizdi, başı yana eğikti ve saçları yüzünü örtüyordu. Neredeyse sandalyeden kayacaktı ama adamlardan biri omzunu tutarak onu arkaya sıkıştırdı. Adamın insan gözleri vardı.

Bu evlere gelen adamlar hep böyle yapardı. *Küçük, kirli Yetenekliler* için gelen adamlar.

"Uyanması için daha ne kadar beklemem gerekiyor?" Cooper talep etti.

"Onunla şimdi konuşabilirsiniz," diye cevap verdi adamlardan biri. "Sadece uykusu var.

Onu kadar enjekte ettik." Güldü ve Isobel'in yüzünü tutup geriye itti. Saçları yanaklarından kaymış, uykulu, kapüşonlu gözleri ortaya çıkmıştı. Sanki büyük bir çaba sarf etmiş gibi yavaşça gözlerini kırptırdı.

Yanındaki Alfalardan biri alçak sesle, tehlikeli bir hırıltı çıkardı.

Sadece bekle, diye düşündü Braun, kendi öfkesinin taşmaya başladığını hissederek. *Sadece bekle*.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Adamlardan biri cebinden bir tomar para çıkardı. *İhtiyacı şey buydu*. Braun paranın el değiştirmesini bekledi ama Cooper parayla ilgileneneğini düşündü. Sandalyenin etrafında dönerek Isobel'e bakacak şekilde pozisyonunu ayarladı.

"Beni alt edebileceğini mi sandın?" diye alay etti Isobel'in yüzünü tutarak. *Bekle, bekle*.

"Sana ne yapacağımı söyleyeyim," diye hırladı Cooper, Isobel'in üzerine eğilip yüzünü onunkine yaklaştırarak. "Seni becereceğim, Isobel Carter. Seni parçalayacağım. Fahişe deliklerinizin her birine tecavüz edeceğim ve buradaki adamlar sıraları gelmeden önce her şeyi filme alacaklar. Ve sonra akademiye döndüğümüzde.

Her çağırdığımda geleceksin ve dizlerinin üzerine bana hizmet edeceksin, eğer yapmazsan bu videoyu tüm dünyaya yayınlayacağım."

Cooper onun yüzünü yaladı, eli bariz ereksiyonunu kavradı.

Braun kırmızıyı gördü ve telefonunu düşürdü. Kanıtın canı cehenneme. Oscar çoktan kapıyı tekmelemişti. Hışımla eve girdiler ve adamlardan birini yolundan çekerek kızını sandalyeden kaldırdı ve arkadaşları kontrollerini kaybederken onu göğsüne bastırdı. Bir hareket karmaşası vardı, bir çığlık hırıltılı bir Alfa sesi tarafından kesildi ve onlara ses çıkarmamalarını söyledi. Braun kendini duvara yasladı ve şiddeti genişleyen gözlerle izledi.

Bu normal değildi.

Bu ...

Birçoğunun siyah gözleri, siyah damarları ve siyah pençeleri vardı. Bu Piçler *vahşiydi*. değil: Elijah, Kalen, Mikel, Cian ve Kilian, leşleri parçalayan kuduz bir köpek sürüsünden uzaklaşır gibi geri çekilmişlerdi, çünkü olan buydu. Niko, Oscar, Moses,

Theodore ve Gabriel, Cooper'ın ve iki insanın bedenlerini vahşice parçalıyor, derilerini kâğıt mendil gibi yırtıyorlardı. Kan püskürdü ve Braun yutkundu, kemik ve kasların açığa çıktığını gördükçe midesi bulanıyordu. Adamlar ölmüştü, ama beş Alfa cesetler üzerinde savaşmayı bırakmamıştı, ta ki cesetler hurdaya dönene kadar. Sonra mobilyalara, duvarlara, kapılara, mutfak dolaplarına yöneldiler. Her yere kan ve iç organ saçıyorlardı. Hayatında gördüğü en korkunç şeydi bu ve hareket edemeyecek kadar korkuyordu. Hareket ederse, onu ve Isobel'i fark edebilirlerdi.

Mikel alçak sesle, "Bu hiç eğlenceli olmayacak," dedi. "Beşe karşı beş iyi bir oran değil."

Onlarla , değil mi?

Yüzünden aşağı ter damlamaya başladı. Bu şekilde ölmek istemiyordu. Ve onu geri kazanmak için tüm bunları yaptıktan sonra onu kaybetmek mi?

Bu şekilde

ölmek için mi?

Vahşilikle mi?

Eşini ve eşinin eşini elinden alan ve içindeki karanlık, mide bulandırıcı boşluğu başlatan, iyi ve güzel olan her şeyi emen şey Mutlu musun?

Neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Canavarlar birbirlerine saldırmaya başladı ve Kalen çaresiz bir ifadeyle . "Siktir. Şimdi ya da asla-"

"Bekleyin," dedi Elijah, yüz ifadesi acıyla buruşmuştu. "Herkes beklesin."

Sesi güçle renklenmişti. Odayı bir elektrik çatırtısı gibi . Canavarlar *durdu*. Artık saldırmıyor ya da parçalamıyorlardı.

Bekliyorlardı.

"Birbirinizden uzaklaşın," dedi Elijah yumuşak bir sesle. Gözleri , yüz ifadesinde çok fazla acı vardı. "Bekle," diye yineledi, Kalen onları hemen kovarak Braun'a doğru ilerledi. Sessiz bir taleple ellerini uzattı ve Braun Isobel'i teslim etti, Kalen onu göğsünün üzerine örterken, kolları onun etrafını sararken, elleri onu kavrarken sessizliğe gömüldü başının arkasına. İkinci bir güç havayı karıştırdı ve Isobel yavaşça kıpırdanmaya başladı.

Ne oluyor lan?

ISOBEL KOLLARINI OLABİLDİĞİNCE ÇABUK HAREKET ETTİRDİ, HALSİZ BEYİNİ Kalen'e sarılırken neler olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Öfkeden ekşimiş vanilyasının kokusunu alabiliyordu, etrafını sarıyordu, gücü vücudunu itildiği uyuşturulmuş durumdan geri getirmek için çalışıyordu.

Tekrar.

Kolları boynuna dolanmış olan adamın omzunun üzerinden baktı ve ürkütücü bir şekilde hareketsiz duran beş cesedin sıralandığını gördü. Kanlar içindeydiler ve ağır ağır nefes alıyorlardı. Oscar, Moses, Theodore, Gabriel... *hayır, Niko.*

Hepsinin gözleri simsiyahtı ve İlyas'a bakıyorlardı. Onlara beklemelerini söylemişti ve onlar da itaat etmişlerdi.

Gücünü kullanmıştı.

Yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce keder boğazını tıkadı. Kız kıpırdandı ve Kalen isteksizce onu yere bıraktı. Elijah'a doğru koştu, babası onu umutsuzca yakalamaya çalışmak için dışarı çıktı.

"Yapma-" dedi telaşla, ama Kalen bileğini yakalayarak elini aşağı itti.

"Ona zarar vermeyecekler," diye söz verdi.

Isobel, gözlerini önünde sıralanan beş Alfadan ayırmayan Elijah' önünde durdu. Nefesleri kısa ve keskindi, gözyaşları yanaklarını lekeliyordu, kederi ve dehşeti o kadar baskındı ki neredeyse onu devirecekti. Gücünün kendisinin bir parçası olduğu gerçeğini kabullenmeye başladığını söylemişti ama yine de ona rahatça ulaşmaktan kilometrelerce uzaktaydı. Bu onun kalbini kırıyordu.

"Doğru yapıyorsun," diye fısıldadı, diğerlerine sırtını dönerek Elijah'ın yüzünü okşamak için uzandı.

Onun gözyaşlarını dikkatle sildi, kalp kırıklığını yudumladı. Bu duygular, bu gece olanlar için değildi.

onlarla birlikte odada duruyordu. Bu hisler küçük bir çocuk olduğu zamanlardan kalmaydı ve şimdi de gücünü son kez kullandığı zamanki kadar açıktı.

"Doğru şeyi yaptın," yatıştırdı, duygularının içine akmasına izin verdi. Yüzünü tutarken parmak uçları titriyordu.

Sonunda gözleri onunkilere kaydı ve sanki bedenine geri dönmüş gibi ani, derin bir nefes aldı. Onu yakaladı ve göğsüne doğru çekti.

"Bunu ateşle örtbas edemeyiz," dedi. "Yeni bir kapak hikayesine ihtiyacımız olacak."

"O partide çok fazla tanık vardı." Babasının sesini duyunca kaskatı kesildi ve yüzü Elijah'ın göğsüne yapıştı.

Onun orada olduğunu tamamen unutmuştu.

"Hepimizin bir saatliğine ortadan kaybolduğunu söyleyebilecekler," diye devam etti ve derin sesindeki ince titremeyi duyabiliyordu.

Sarsılmıştı.

Onu suçlamadı. Korku dolu bir evde duruyorlardı. örtbas edilmesi gereken üç ölüm ve vahşetin pençesinde *kıvranan* beş Alfanın onlara.

Babasının çoktan polise koşmamış olmasına şaşırılmıştı.

"O da tıpkı bizim gibi buraya daldı," dedi Kilian usulca, muhtemelen onun şaşkınlığını bağ aracılığıyla hissetmişti. "Hoşuna gitse de gitmese de o da bizimle birlikte bu işin içinde."

"Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, bundan hoşlanmıyorum," diye babası.

"Ama pişman değilim.

Onları kendim öldürebilirdim."

Isobel duvarlarını çatlattı, içindeki korkunç suyu çekmeye başladı. Arkasında dev bir duvar gibi kabaran karanlık... ama o çoktu ki ve zaten güçsüzdü, bu yüzden bir an sonra kendini kesti ve yardım için Elijah'a baktı. Elijah onun kürek kemiklerinin arasını ovuşturdu. "Daha fazlasını yapma," diye cevapladı onun dile getirilmemiş sorusunu. "Bunu çözeceğiz."

"Sanırım geri dönmeye başlıyorlar," dedi Cian, ses tonu içinde bulundukları durumun stresıyla boğuklaşmıştı.

Elijah'ın kollarında döndü ve o siyah damarların gerilemeye başlamasını izledi. Yavaş bir süreçti. Acı verecek kadar yavaş. Geçen her dakikayla birlikte, içinde bulundukları durumun gerçekliği daha derin ve dehşet verici bir netlikle ortaya çıkıyor gibiydi.

Boku yemişlerdi.

Alfaların gözleri normale döner dönmez Niko aceleyle Elijah'ın yanına gitti ve Isobel'i aralarında sıkıştırarak diğer Alfa'yı hızlıca kucakladı.

"Özür dilerim, dostum," diye mırıldandı.

Elijah geri çekildiğinde başını salladı ve Isobel hemen Niko'nun elini tutup parmaklarını sıkarak etraflarına bakındılar.

"Eee?" Gabriel ellerini yıkamak için mutfığa doğru ilerlerken sordu.

"Kimin lanet olası bir planı var?"

"Yangın ihtimalini elediğimizi varsayıyorum?" Niko, sesi zayıf bir mizah girişimiyle sordu.

"Doğru tahmin ediyorsun," dedi Kilian.

"Keşke hepiniz ateşten bahsetmeyi bıraksanız." Braun şakaklarını ovuşturuyordu. "Bu gece herkes hakkında çok fazla şey öğreniyorum."

Gabriel lavabodan uzaklaşırken, "Eğer manipüle edilecek cesetler kalsaydı bu çok daha kolay olurdu," diye düşündü.

"Ah, özür dilerim," Oscar. "Benim hatam."

Moses gözlerini devirdi.

Braun sanki onları ilk kez görüyormuş gibi dikkatini aralarında gezdirdi. "Şaşılacak bir şey yok," dedi sonunda.

Isobel'in sorgulayan bakışları karşısında, daha da detaylandırdı. "Bu kadar değişmene şaşmamalı."

"Tamam," Kalen dikkatlerini çekmek için ellerini , babasını görmezden geldi. "Benim bir fikrim var. Ve bu çılgınca."

"Ateşten daha mı deli yoksa daha mı az deli?" Niko sordu.

"Kesinlikle ateş kadar çılgınca," diye yanıtladı Kalen.

Mikel, "Bir daha ateş edemeyiz," diye ısrar etti.

"Elbette yapabiliriz," diye ısrar etti Kalen. "Yangınlar her zaman olur. Sadece sağlam bir mazerete ihtiyacımız var ve bir mazeretimiz olacak çünkü yangın başladığında burada olmayacağız. Cian, mutfakta kibrit var mı?"

Cian parçalanmış mutfak dolabını aramaya başladı. "Bingo," dedi ve birkaç mum ve tütsü çubuğu çıkardı. Onların arkasına uzanıp bir kutu kibrit çıkardı. Onları Kalen'e fırlattı.

"Pekâlâ millet. Ellerinizdeki kanı temizleyin ve ceketlerinizin düğmelerini ilikleyin. Her tarafınız kan içinde," diye emretti Kalen. İtaat etmek için harekete geçtiler, Elijah Isobel'le birlikte hareketsiz duruyordu.

Ne hareket etmiş ne konuşmuştu.

Temizlendikten sonra Kalen fırının yanına gitti. Bir kibrit çıkarıp çaktı ve gözlerini kısımadan önce parmak uçlarına kadar yanmasını izledi. Tersine yandı, ateş kibriti tekrar mükemmel bir şekilde yeni olana kadar yiyip bitirdi. Aynı kibriti yüzü yukarı bakacak şekilde kibrit kutusuna sapladı ve fırının üstüne koydu.

Sonra ocakları ateşlemeden ocağı yaktı ve tüm düğmeleri çevirdi.

Ön kapıyı işaret ederek, "Gitmemiz gerekiyor," dedi. "Doğruca minibüslere. Teak onlardan birinde baygın, değil mi? Partiden erken ayrıldığını gördüm."

"Umalım da öyle olsun," diye mırıldandı Moses kapıya doğru ilerlerken. "Kibrit tekrar yanmaya başlamadan önce ne kadar vaktimiz var?"

"Bir saat," diye yanıtladı Kalen. "Ve o saatte canlı yayında olmamız gerekiyor. Onumuz birden, Braun da bir noktada kameraya el sallamak için araya girecek."

minibüslere geri döndüler ve Teak'i ilk minibüste sızmış halde buldular. Isobel yol boyunca telefonuna baktı, dakikaların nasıl geçtiğini izledi, diğer herkes sessizliğe gömüldü.

"Yine ateş kullandığımıza inanamıyorum," dedi Niko, moteldeki minibüsten dışarı fırladıklarında.

"Beş dakikalık duş," diye sessizce emretti Kalen - babasının ekibinin geri kalanı motelde kalıyordu, gerçi o sırada uyuyor olacaktı zaman. "Hepinizin temizlenmesini ve *tam* yedi dakika içinde lobiye dönmenizi istiyorum." Braun minibüse geri dönerken, uyuyan bir adamı alıp uzaklaştı. Tik. Diğerleri hızla odalarına dağıldılar ve Isobel'in tek düşünebildiği, duş almak için acele ederken polisin o anı rastgele ziyaretlerinden birini yapmak için seçip seçmeyeceğiydi.

Üzerinde kan bile yoktu ama tam bir şoktaydı ve soğuk suyun da yardımı oldu. Rahat bir şezlong kıyafeti giydi, saçlarını dağınık bir topuz yaptı ve lobiye koşarak geri döndü. Diğer herkes.

Küçük bekleme alanında toplandıklarında Kalen telefonunu kurarak, "Üç kadar sayınca oyun yüzleri," diye sordu. Braun içeri girdi Odada, kendisi de yeni çıkmış, yüzünde hâlâ şaşkın bir ifadeyle onları izliyordu.

"Üç," dedi Kalen ve kasıtlı olarak pozlarını gevşettiler.

"İki," diye saydı ve Isobel düşüncelerini susturdu. *Sadece başka bir performans. Bunu yapabilirsin.*

"Bir," diye mırıldandı ve canlı videoyu başlattı.

"Bizi özledin mi?" Theodore'un gözleri ağırlaşmış, gülümsemesi tembelleşmişti. "Çünkü sizi özledik çocuklar. Bu öğleden sonra canlı yayın yaptığımızı biliyorum ama

... henüz turu bitirmeye hazır değiliz." Dramatik bir şekilde iç çekti, başı kanepeye yaslandı. "Ahh, çok eğlenceliydi."

Braun kameranın arkasındaki gölgelerde durdu ve Isobel gözlerini kısa bir süre onunkilere dikti.

Ona başını salladı, yüz ifadesi artık sakinleşmişti.

"Biz de uyumadan önce uğrayıp teşekkür etmek istedik." Kilian'ın gözleri kameraya bakarken yumuşak bir şekilde parlıyordu. "Bu çok

... hayatımızın en güzel anlarıydı."

"Bunu doğru bir notla bitirmek istiyoruz," diye kabul etti Cian, zaten yarı uykudaymış gibi görünüyordu. "Ve tüm bunların *bizim* için gerçekleşmesini sağlayan adama, Braun Carter'a teşekkür etmek istedik."

Babası koltuğun arkasına geçti, kameraya el sallayıp gülümsemek için eğildi.

"Benim için bir zevkti," diye gürledi, kişiliği yüzde yüz değişmişti. "Böyle bir şeye dahil olduğum için onur duyuyorum özel." Yumuşak, rahat bir kahkaha attı. "Seni bir konuşmayla sıkmayacağım. Beni görmek için burada değilsiniz." Göz kırptı, tekrar kameranın arkasına geçti, onları izlerken pürüzsüz maskesi düştü.

"Gitmeliyiz," diye geniş bir esnemeyi örttü Kilian. "Yoksa kameranın önünde uyuyakalacağız. Herkese iyi geceler." El salladı. "Her şey için teşekkürler." Theodore öne doğru kayarak canlı sonlandırdı ve telefonu Braun'a dönen Kalen'e geri verdi.

"Olanlar şu anda, bu odada ölüyor," dedi Kalen. "Az önce gördüğün her şey."

"Kaç tane ateş yaktın?" diye sordu babası.

"İhtiyacımız kadar," Kalen sakinliğini korudu, "bir daha asla incinmeyeceğinden emin olmak için."

Braun gözlerini ona dikmeden önce hepsini düşündü. ", " dedi, kendi kendine konuşuyormuş gibi başını sallayarak. "Burada ölür. Bu konu hakkında bir daha asla konuşmayız."

BONUS SAHNE

SONU DEĞİŞTİRİNG

BRAUN O YAZ SON KEZ JETE ADIM ATTI.

Kalbinde garip bir his vardı. Uzun bir süre boyunca sadece kendisini önemsemişti.

Tüm korku ve zayıflıklarını kendinden uzak tutmaya o kadar *özen* göstermişti ki, Isobel -o güçlü, korkunç, baş belası, *lanet* Sigma'sı- için endişelenmeye gerçekten izin verdiği anda korku geri gelmişti.

Ara sona ermişti, turne başarılıydı - tabii ki Cesar Cooper'ın trajik ölümü hepsinin derinden hissedeceği bir şeydi - ve albüm Orion'un beklentilerinin çok ötesine geçecekti.

Ama yine de dehşete düşmüştü.

Isobel Ironside'a geri dönüyordu. Her zamankinden daha popülerdi ve onu ... yani *kendisine* dönüştürürken *ona* yapacakları her şeyi artık haklı gösteremezdi. Sadece kendini önemseydiği günlere geri dönmek istiyordu ama artık çok geçti. Zil çalmıştı ve onu çaldıracak gibi görünmüyordu. Kendisine her zaman kapalı olan o ikinci bakış açısını görmeye başlamıştı. Kız ona *baba* dediği anda görmeye başlamıştı.

Sandalyesine yerleşti ve gözlerini tavana dikti. Ekibini evine göndermişti ve sonunda yalnızdı.

Garip hissettirdi.

Boş, neredeyse.

Arkasından bir kapı açıldı ve kaşlarını çatarak sandalyesinden kalktı, ağzı bir karış açık kaldı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Annalise Teak ilk kez ayıktı. Ellerini havaya kaldırdı. "Beni dinleyin."
"Başka ne yapacaktım ki?" diye karşılık verdi, kafası karışmıştı. "Burada ne var, Anna?"

Kadın yüzünü buruşturdu ve adam ellerini saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim - anıların, sana böyle sesleniyordu."

" yok." Annalise onun karşısına oturdu ve ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Oraya geri dönemem. Yerleşim yerime geri dönemem. Her iki seçenekte de ölürüm. Beni öldürürler."

"Doğal olarak jetime gizlice bindin," dedi. "Senin bile olmadığını duydum."

Kaşlarını çattı. "Benim kendime ait bir tane var. Daha büyük bir taneye ihtiyacım vardı."

Öne doğru eğildi, ellerini tutmak için öne doğru uzandı. Birbirlerinin ellerini tutarak, yan yana uyuyarak ve sırlarını açarak rahatlamışlardı. Onun anılarının çoğunu görmüştü ve hiç kimseye asla söylemeyeceği şeyler hakkında konuşmasını dinlemişti. Neyse ki bunların hiçbirini hatırlamıyordu.

"Beni de yanında götür," diye yalvardı. "Beni asistan olarak işe al, lens takarım. Ya da beni hizmetçi, aşçı, temizlikçi olarak işe al. Umurumda değil. Sadece beni yanına al. Seninleyken o kadar da acı verici değil."

Elleri içinde soğuk hissediyordu. "Bunu daha önce de yaptım," dedi sessizce. "Sonu iyi bitmedi."

"O zaman sonunu değiştir," diye fısıldadı.

Kaşlarını çatarak ona baktı, göğsünde garip bir his yükseliyordu. Isobel için zili çalmamış gibi .

," diye . "Bir yolunu bulabiliriz."

ISOBEL ÇANTASINI GİRİŞ HOLÜNE BIRAKTI, GÖZLERİ

Diğerleri arkasından A Koğuşu'na dökülürken o da tanıdık mermer merdiveni çıktı. "Dördüncü yıl," dedi Alfalarına dönerek. "Hazır mıyız?"

"Lütfen." Theodore onu kolunun altına aldı. "Ben her zaman hazırım."

Çantasını tekrar eline aldı ama Theodore çantayı ondan zorla aldı ve merdivenleri ikiye ikiye çıkarken omzuna attı. Diğerlerini izledi

sadece o, Mikel ve Kalen kalana kadar yatak odalarına ayrılarak yukarı çıktı.

Bu gece benimle kalır mısın? Mikel'in sesi zihninde yankılandı. Ses tonu bir emir verir gibiydi ama bunu kesinlikle bir soru olarak ifade etmeye çalışmıştı. Gülmemek için kendini zor tuttu.

Sadece uyumak için mi? diye sordu.

"ilişki" yavaş yavaş, fiziksel kısımlara geçmeden önce ona ihtiyacı olduğunu söylediği şeyi sağlayabileceğinden emin olmak için daha duygusal yönleri test ediyordu. Bunu takdir ediyordu... ama bu aynı zamanda onu o kadar çekici kılıyordu ki *umutsuzca* fiziksel kısımlara geçmesini diliyordu.

Tanrım, sen bir veletsin. Onun yanıtı zihninde gürledi. *Evet, sadece uyumak için. Ama beni kızdırmaya devam edersen, önce seni kesinlikle tokatlarım.*

Gülümsemesini bastırdı ve diğerlerinin peşinden merdivenlerden yukarı koştu. Çantasını odasında, yatağının üzerinde beklerken buldu ama onu görmezden gelerek masasına yöneldi.

Bu yıla doğru adımlarla başlamak zorundaydı. Aklında net bir hedefle.

Masasından bir yapışkan not defteri aldı ve bir şeyler karaladı mesajlardan birini aldı, yığından kopardı ve kapısına yürüdü. Kapıyı kapattı ve notu ortasına yapıştırdı.

Yetenekliler satılık değil.

Umarım Glisser'ı beğenmişsinizdir!

Şimdiye kadar Ironside'ı sevdiyseniz ve son kitabın çıkışını kaçırmak istemiyorsanız, haber bültenime abone olduğunuzdan emin olun!

[WASHINGTON KULÜBÜ BÜLTENİ](#)

Bu kitap hakkında sohbet etmek veya bir sonraki kitabımla ilgili tüm tanıtımları yakalamak istiyorsanız, aşağıdaki okuyucu grubuma göz atın.

[WASHINGTON KULÜBÜ](#)

Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Bağımsız yazarlar inanılmaz okuyucularımızın desteğine güveniyor ve siz olmadan biz

yayıncılığa devam edemezdim. Bağımsız topluluk için yaptığınız her şey
için teşekkür ederiz!

Teşekkür !

Jane xx

CONNECT WITH JANE WASHINGTON

Jane'in web sitesini, sosyal medyasını, yayın duyurularını ve hediyelerini görmek için bağlantıyı takip edin.

[BURAYA TIKLAYIN](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.